
תיכון אול סיינטס
יפיפה
חסר מעצורים
ל'. ג'יי. שן
סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1# באמזון

ל׳. ג׳יי. שן

יפיפה חסר מעצורים

מאנגלית: טל לוי־עסקרי

ל'. ג'יי. שן
יפיפה חסר מעצורים

L J SHEN
PRETTY RECKLESS

עורכות ראשיות: ורד רווה־שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר — מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז **6**, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין **7319900**

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב **ISBN 978-965-7029-85-5**

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאהבות ראשונות ומילים אחרונות מפורסמות

ולשרה גרים סנטץ, שהתאהבה בפן ובדריה
לפני שהייתה להם הזדמנות להתאהב זה בזו,
ואריאדנה באסולטו, הנערה הקליפורנית האמיתית.

היינו אמורים להיות החברים הכי טובים
אך מסתבר שהיינו האויבים הכי מרים...

פן

אומרים שנקמה היא מנה שמוטב להגיש קרה.

היו לי ארבע שנים להתבשל על מה שדריה פולוהיל עשתה לי, ועכשיו, ליבי היה קפוא לחלוטין.

אני לקחתי את הנשיקה הראשונה שלה.

היא לקחה את הדבר היחיד שאהבתי.

הייתי עני.

היא הייתה עשירה.

אך היתרון בנסיבות? זה שהן יכולות להשתנות. במהירות.

עכשיו, אני הפרויקט החדש והנוצץ של הוריה.

דייר בביתה. המייסר שלה. הקפטן של קבוצת הפוטבול היריבה שהיא שונאת כל כך.

כן, ילדונת, תגידי את זה — אני אחיך החורג.

יש מחיר להרס של הדבר היחיד הטוב בחיי, והיא עומדת להזיל לא מעט דמעות.

דריה פולוהיל חושבת שהיא המלכה ב'ה' הידיעה. אני עומד להוכיח לה שהיא לא יותר מסתם נסיכה מפונקת.

דריה

כולם אוהבים את הפרחח הלא מתנצל הוותיק והאהוב.
אבל להיות בתפקיד הכלבה? אה, את חוטפת על כל הערה עוקצנית, גלגול עיניים ציני, ורגל שאת שמה ליריבות שלך.
הקטע בנעלי עקב, שהן משאירות שקע רציני כשאת דורכת על האנשים שמנסים לפגוע בך.
במקרה של פן סקאלי, ניקבתי את ליבו עד שהוא התרוקן מדם, ואז השארתי אותו בפח ביום קיץ שמשי.
לפני ארבע שנים, הוא ביקש ממני לשמור את כל הפעמים הראשונות שלי בשבילו.
עכשיו הוא גר בקצה המסדרון, ואני רק רוצה להיות הדבר הכי אחרון שלו.
מילות הפרידה שאמר לי כשנתן לי את ליבו היו ששום דבר בעולם הזה אינו ניתן בחינם.
עכשיו? עכשיו הוא גורם לי לשלם.

Theme Song

”I feel like I'm drowning” — Two Feet

Playlist

”Too Young” — Zeds Dead

”Cute Without the 'E'” — Taking Back Sunday

”Who Knew” — Pink

”Solo Amigos” — Maniako

”Right Above it” — Lil Wayne

”Killing in the Name” — Rage Against the Machine

”If You're Feeling Sinister” — Belle and Sebastian

”Tainted Love” — Soft Cell

הקדמה

זה התחיל בלימונדה
והסתיים עם ליבי
כך, יריבי היפיפה וחסר המעצורים, החל הסיפור הדפוק שלנו

גיל ארבע־עשרה

דריה

המרצפות תחת רגליי רועדות כשעדר של בלרינות חולפות על פניי בסערה, ורגליהן מכות ברצפה כמו ארטילריה באופק.

שיער חום. שיער שחור. שיער חלק. שיער אדום. שיער מתולתל. הן הופכות לקשת בענן מטושטשת של תספורות וקוקיות. עיניי מחפשות את הראש הבלונדיני שבא לי לדפוק על הרצפה השחוקה.

תרגישי חופשי לא להיות פה היום, 'מלכת הכלבות'.

אני עומדת קפואה בכניסה לסטודיו הבלט של אימי, ובגד הגוף הוורוד חיוור שלי נדבק לצלעותיי. תיק הספורט תלוי על כתפי. הפקעת המתוחה גורמת לקרקפת שלי לשרוף. בכל פעם שאני מפזרת את השיער, התלתלים הזהובים שלי נופלים בקווצות על רצפת האמבטיה. אני אומרת לאימא שזה מכל ההתעסקות בשיער שלי, אבל זה בולשיט. ואם היה אכפת לה — אם באמת היה לה אכפת, היא לא רק הייתה מעמידה פנים שכן — היא הייתה יודעת את זה גם כן.

אני מנענעת את הבהונות החבוטות שלי בנעלי הבלט, ובולעת את גוש החרדה שתקוע לי בגרון. ויה לא פה. תודה לך, מרקס.

בנות חולפות על פניי במהירות, נתקלות בכתפיי. אני מרגישה את הצחקוקים שלהן בבטן הריקה שלי. תיק הספורט נופל בחבטה לרצפה. הבנות בכיתתי רזות יותר, ארוכות יותר, וגמישות יותר עם גבים ישרים וזקופים כסימן קריאה. אני? אני קטנה ושרירית כמו סימן שאלה. תמיד חסרת ביטחון ועל סף התפרצות. פניי לא מאופקות ומלכותיות; הן בוגדניות ובלתי צפויות. ישנם אנשים שמפגינים את רגשותיהם — אני מפגינה אותם בעזרת הפה שלי. אני מחייכת עם השיניים כשאני שמחה, וכשאימא שלי מסתכלת עליי, אני תמיד שמחה.

"עדיף לך ללכת לחוג התעמלות או מעודדות, אהובה. זה הרבה יותר מתאים לך מבלט."

אימא תמיד אומרת דברים שפוגעים בדימוי העצמי שלי. יש לי שם שקע עכשיו, בצורה של המילים שלה, ושם אני שומרת את הכעס.

מלודי גרין־פולוהיל היא בלרינה לשעבר ששברה את רגלה בשבוע הראשון שלה ב׳ג׳וליארד׳ כשהייתה בת שמונה־עשרה. בלט היה משהו שציפו ממני לעשות מהיום שבו נולדתי. ולמזלי הרע, מסתבר שאני גרועה בזה.

ופה נכנסת ויה סקאלי.

בגיל ארבע־עשרה כמוני, ויה היא כול מה שאני רוצה להיות. גבוהה יותר, בלונדינית יותר, ורזה יותר. והכי גרוע, הכישורים הטבעיים שלה גורמים לריקוד שלי להיראות כמו עלבון לבגדי גוף ברחבי העולם.

לפני שלושה חודשים, ויה קיבלה מכתב מ׳האקדמיה המלכותית לבלט׳ שבו היא התבקשה להגיע לאודישן. לפני ארבעה שבועות — היא נבחנה. ההורים השוויצרים שלה לא הצליחו לקחת חופש מהעבודה, אז אימא שלי קפצה על ההזדמנות לטוס איתה לשבוע בלונדון. עכשיו, כול הכיתה מחכה לשמוע אם ויה עומדת ללמוד ב׳אקדמיה המלכותית לבלט׳. השמועה שמסתובבת בסטודיו היא שזה כבר בכיס שלה. אפילו הרקדן האוקראיני, אלכסיי פטרוב — עילוי בן שש־עשרה שנחשב לג׳סטין ביבר של עולם הבלט — העלה איתה סטורי לאינסטגרם, אחרי האודישן.

מצפה בכיליון עיניים ליצור קסם ביחד.

לא יפתיע אותי לגלות שוויה יכולה לעשות קסמים. היא תמיד הייתה מכשפה.

״אהובה, תפסיקי לעמוד בדלת. את חוסמת את המעבר לכולם,״ אימא שרה בגבה אליי. אני יכולה לראות את השתקפותה במראת הקיר. היא זועפת על דף הנוכחות ומסתכלת לעבר הדלת, מקווה לראות את ויה.

מצטערת אימא. רק אני, השרץ שלך, פה.

ויה תמיד מאחרת, ואימי, שמעולם לא סבלה איחורים, מוותרת לה על זה.

אני מתכופפת להרים את תיק הספורט שלי ונכנסת לסטודיו. בר בלט מבריק צמוד לקיר לאורך החדר, וחלון רחב מהרצפה לתקרה, מציג את מרכז העיר של ׳טודוס סנטוס׳ בכל תפארתו הפוטוגנית. ספסלים בצבע אפרסק מקשטים את שדרות העצים ברחובות, ומגדלים בצבע כחול קריסטל מנצנצים כמו הפס הדק שבו האוקיינוס נושק לשמיים.

אני שומעת דלת נפתחת בחריקה ועוצמת עיניים בחוזקה.

בבקשה אל תהיי פה.

״ויה! חיכינו לך,״ אימא מצייצת כמו אקדח אוויר שיורה לי בגב, ואני מועדת על רגליי מההלם. כל החדר מתמלא בנחירות מלגלגות. אני מצליחה לאחוז בבר, ומתרוממת שנייה לפני שברכיי פוגעות ברצפה. בפנים סמוקות, אני אוחזת בו ביד אחת ונעמדת בתנוחת פלייה מסורבלת.

״אהובה, תעשי טובה ותפני מקום לוויה,״ אימא מגרגרת כמו חתולה.

באופן סמלי, אימא, הייתי רוצה שוויה תעשה קצת מקום לתחת שלי, גם כן.

ברור שילדת הפלא שלה לא לובשת את בגדי הבלט שלה היום, על אף שיש לה בגדי גוף מיובאים מאיטליה שילדות אחרות יכולות רק לחלום עליהם. ברור שוויה מגיעה מבית עם כסף כי אפילו אנשים עשירים לא אוהבים לזרוק מאתיים דולר על בגד גוף בסיסי. חוץ מאימא — שכנראה מאמינה שלעולם לא אהיה בלרינה אמיתית אז המינימום שהיא יכולה לעשות זה להלביש אותי כמו אחת.

היום, ויה לבושה בחולצה צהובה של ׳טוויטי׳ וטייטס עם קרעים. עיניה אדומות ושיערה פרוע. היא עושה איזשהו מאמץ בכלל?

היא יורה לעברי חיוך מתנשא. ״אהובה.״

"כלבלבה," אני עונה.
"כלבלבה?" היא נוחרת בבוז.
"הייתי קוראת לך כלבה, אבל בואי נודה בזה, הנשיכה שלך לא באמת מכאיבה."
אני קושרת את הנעליים מחדש, ומעמידה פנים שהתגברתי עליה. לא התגברתי עליה. היא משתלטת על כל הזמן של אימא שלי, והיא החלה לרדת עליי עוד לפני שהתחלתי לענות לה. ויה לומדת בבית ספר אחר בסן דייגו. היא טוענת שזה משום שהוריה חושבים שהילדים ב'טודוס סנטוס' מוגנים ומפונקים מדי. ההורים שלה רוצים שהיא תגדל עם אנשים אמיתיים.
יודעות מה עוד מזויף? להעמיד פנים שאת מישהו שאת לא. אני מודה בעובדה שאני נסיכה מגונדרת. תתבעו אותי (אין בעיה. אני יכולה להרשות לעצמי הגנה משפטית טובה).
"בואי אליי אחרי השיעור, וי," אימא מצייצת, ואז מסתובבת חזרה לסטריאו. וי (וי!) מנצלת את ההזדמנות למתוח את רגלה, ודורכת על בהונותיי תוך כדי.
"אופס. מסתבר שאת לא המגושמת היחידה פה, דריה."
"הייתי אומרת לך שתמותי, אבל אני חוששת שאימא שלי תכריח אותי לבוא ללוויה שלך, ואת ממש לא שווה את הזמן שלי."
"הייתי אומרת לך לנשק לי את התחת, אבל אימא שלך כבר עושה את זה. אם היא רק הייתה אוהבת אותך חצי ממה שהיא אוהבת אותי. למרות שזה מגניב; לפחות יש לך כסף לטיפול פסיכולוגי. ולניתוח אף." היא טופחת על גבי בגיחוך, ואני שונאת, שונאת, שונאת, את העובדה שהיא יפה יותר.
אני לא מצליחה להתרכז בשעה הבאה. אני לא מטומטמת. אף שאני יודעת שאימא שלי אוהבת אותי יותר מאשר את ויה, אני גם יודעת שזה משום שהיא מתוכנתת גנטית להרגיש ככה.
מאות שנים חולפות להן, אך השיעור מסתיים לבסוף. כל הבנות צועדות למעלית בזוגות.
"דריה יקירה, תעשי לי טובה ותביאי לנו משהו לשתות מ'סטארבקס'. אני הולכת לשירותים, ואז צריכה לסגור משהו חשוב במהירות עם וי." אימא טופחת על כתפי, ואז יוצאת מהסטודיו, משאירה מאחוריה שובל מהבושם שלה כמו אבק פיות. אימי הייתה תורמת את כל האיברים שלה כדי להציל אפילו את הציפורניים של אחת מתלמידותיה. היא חונקת את הבלרינות שלה באהבה, ומשאירה אותי נוטפת קנאה.
אני מרימה את התיק של אימא ומסתובבת לפני שתהיה לי הזדמנות להחליף מה שאבא שלי קורא להן 'מילים לא מנומסות' עם ויה.
"היית צריכה לראות את הפנים שלה כשעשיתי את האודישן." ויה מתמתחת מול המראה מאחוריי. היא גמישה כמו נערת גומי. לפעמים אני חושבת שהיא תוכל לכרוך את עצמה סביב גרוני ולחנוק אותי למוות.
"עשינו חיים משוגעים. היא אמרה לי שלפי איך שזה נראה, לא רק שהתקבלתי, אלא שאני גם עומדת להיות התלמידה הכוכבת שלהם. זה הרגיש כמו..." היא מקישה באצבעותיה, כשהיא מחפשת את המילה. אני רואה את השתקפותה במראה אך לא מסתובבת. דמעות נקוות על הריסים התחתונים שלי, נתלות שם בחירוף נפש. "גאולה, או משהו. כאילו שאת לא יכולה להיות בלרינה בגלל שאת כל כך, את יודעת, את. אבל אז יש אותי. אז לפחות היא תזכה לראות מישהי שהיא אוהבת מצליחה."

אבא אומר שמתגורר בתוכי ענק ירוק, והוא הולך וגדל כשאני מקנאה, ולפעמים, הענק הירוק מתפרץ דרך העור שלי ועושה דברים שהדריה שהוא מכיר ואוהב מעולם לא תעשה.

הוא אומר שקנאה היא המחיר שבינוניות משלמת לגאונות, ואני לא נערה בינונית.

בואו פשוט נגיד שאני לא מסכימה איתו.

תמיד הייתי פופולרית, ותמיד נלחמתי בכול הכוח על מקומי בשרשרת המזון כך שאוכל ליהנות מהנוף. אבל אני חושבת שאני רגילה. ויה יוצאת דופן וזוהרת כל כך, שהיא שורפת כל דבר בסביבתה. אני אפר לרגליה, ואני מרוסקת, מרירה וגמלונית כמו הענק הירוק.

אף אחד לא רוצה להיות אדם רע. אך ישנם אנשים — כמוני — שפשוט לא יכולים להתאפק. דמעה זולגת במורד פניי, ואני אסירת תודה שאנו לבד. אני מסתובבת אליה.

"מה הבעיה שלך לעזאזל?"

"מה לא?" היא נאנחת. "את נסיכה מפונקת, אידיוטית שטחית, ורקדנית גרועה. איך יכול להיות שמישהי חסרת כישרון כל כך נולדה למלודי גרין־פולוהיל הידועה?"

אני לא יודעת! בא לי לצרוח. אף אחד לא רוצה להיוולד לגאון. מרקס, ברך את שון לנון על ששרד את הקיום של עצמו.

אני מסתכלת על נעלי הבלט שלה ומקמרת גבה בלגלוג. "אל תעמידי פנים שאני הנסיכה היחידה פה."

"את סתומה, דריה." היא מנידה בראשה.

"לפחות אני לא טמבלית." אני מעמידה פני אדישה, אך כל גופי רועד.

"את אפילו לא מצליחה להיכנס לפוזיציה ראשונה נורמלית." היא מעיפה את ידיה באוויר. היא לא טועה, וזה מרתיח אותי.

"ושוב — למה. זה. מפריע. לך!" אני שואגת.

"כי את בזבוז של מקום לעזאזל, זה למה! בזמן שאני קורעת את התחת, את זוכה למקום בכיתה הזו רק בגלל שאימא שלך המורה."

זו ההזדמנות שלי לספר לה את האמת.

שאני קורעת את התחת עוד יותר מכולן, בדיוק בגלל שלא נולדתי בלרינה. במקום זה, ליבי מתרסק כזכוכית. אני סבה על עקביי ורצה במורד מדרגות החירום, יורדת שתי מדרגות בכל צעד. יוצאת אל החום הקליפורני הלוהט. כל נערה אחרת הייתה לוקחת שמאלה ונעלמת לתוך 'ליברטי פארק', אבל אני פונה ימינה ונכנסת ל'סטארבקס' כי אני לא יכולה — לא רוצה — לאכזב את אימי יותר משכבר אכזבתי. אני מביטה שמאלה וימינה כדי לוודא שאין איש בסביבה, ואז משחררת את היבבה שמחצה לי את החזה בשעה האחרונה. אני מתאפסת על עצמי, ושולפת את הארנק של אימא מהתיק שלה כשאני מנגבת את הדמעות עם השרוול. משהו נופל לאדמה, ואני מרימה אותו.

זה מכתב עם הכתובת של הבית שלי, אך השם גורם לי להיעצר.

סילביה סקאלי.

אני מושכת באף ופותחת את המכתב. אני לא עוצרת לחשוב על כך שהמכתב לא שלי. אבל רק לראות את השם של ויה מעל הכתובת שלי גורם לי לרצות לצרוח עד שהקירות במקום הזה יתמוטטו. הדבר הראשון שאני קולטת זה הסמל בראש הדף.

האקדמיה המלכותית לבלט.

העיניים שלי מתרוצצות על הכתב כאילו היו קלטת שרוטה. הן חוזרות אחורה לאותן מילים, שוב ושוב.

מכתב קבלה.

מכתב קבלה.

מכתב קבלה.

ויה התקבלה. אני אמורה להיות מאושרת שהיא תצא לי מהווריד תוך כמה חודשים, אך במקום זה, טעם חומצי של קנאה מתפוצץ בפי.

יש לה הכול.

הורים. כסף. תהילה. כישרון. והכי הרבה — את תשומת ליבה המלאה של אימי.

יש לה הכול, ולי אין שום דבר, והענק הירוק בתוכי הולך וגדל. הגוף שלו ענק כל כך שהוא נצמד לי לעצם החזה.

חיים חדשים שלמים במעטפה אחת. חייה של ויה תלויים בפיסת נייר. פיסת נייר שאני מחזיקה בידי.

"חמודה? יקירה?" הבאריסטה מעוררת אותי מהטראנס בנימה שרומזת שאני לא חמודה ולא יקירה. "מה תרצי?"

שוויה תמות.

אני מזמינה ואז זזה לפינה בחדר כדי שאוכל לקרוא את המכתב בפעם האלף. כאילו שהמילים ישתנו באורח פלא.

חמש דקות לאחר מכן, אני לוקחת את שני המשקאות ויוצאת למדרכה. אני ממהרת לפח הסמוך כדי לזרוק את התה הקר עם הלימונדה שלי כדי שאוכל להחזיק את המכתב מבלי להרטיב אותו. אימא כנראה רצתה לפתוח אותו עם ויה, וכרגע לקחתי מהן את הרגע הקטן שלהן.

מצטערת שהרסתי את מפגש הגיבוש שלכן.

"תורידי את המשקה, ואף אחד לא ייפגע," קול רועם מאחוריי, כמו דבש נוזלי, כשידי מרחפת מעל הפח. הקול גברי, אך צעיר. אני מסתובבת במקום, כי אני לא בטוחה ששמעתי אותו נכון. הסנטר שלו נוטה מטה, ואני לא יכולה לראות את פניו בבירור בגלל כובע בייסבול של הריידרז שנראה בלוי ודהוי. הוא גבוה ורזה — בצורה מפחידה כמעט — אך מתקרב אליי כמו נמר בנגאלי. כאילו מצא דרך ללכת באוויר ולא מעוניין להתעסק בדברים משעממים כמו טונוס שריר.

"אנחנו זורקים את זה?" הוא מצביע על הלימונדה.

אנחנו? כלבה, ברגע זה, אתה אפילו לא קיים מבחינתי.

אני מנופפת לעברו עם המשקה. הוא יכול לקחת את התה הקר המטומטם. אלוהים. הוא מפריע לי להמשיך בהתמוטטות שלי בשביל תה קר בטעם לימונדה.

"שום דבר לא בחינם בעולם הזה, עיני גולגולת."

אני ממצמצת, בניסיון לגרום לו להיעלם מעיניי. החמור הזה באמת קרא לי כרגע עיני גולגולת? לפחות אני לא נראית כמו שלד. המוח שלי למעלה עם ויה. למה אימא מקבלת מכתבים בשמה? למה הם לא יכלו לשלוח את זה ישירות לבית של ויה? אימא החליטה לאמץ אותה עכשיו?

אני חושבת על אחותי, ביילי. בגיל תשע, היא כבר מראה סימנים של רקדנית מוכשרת. העובדה שוויה עוברת ללונדון עלולה לעודד את אימא להכניס את ביילי לאקדמיה המלכותית לבלט גם כן. אימא דיברה איתי על כך שאנסה להתקבל לשם לפני שהיה לנו ברור שאני יכולה להיות בייגל 'פנרה' לפני שאוכל להפוך לבלרינה מקצועית. אני מתחילה להדביק את חלקי המציאות הדפוקה שלי.

מה אם אצטרך להגר ללונדון כדי לצפות בשתי הבנות עושות את זה בגדול בזמן שאני אשחה בשלולית הבינוניות שלי?

ויה ובײלי ייהפכו לחברות הכי טובות.

אני אצטרך לחיות במקום גשום ואפור.

נשאיר את ווהן ואת נייט ואפילו את לונה מאחור. את כל חברי הילדות שלי.

ויה תתפוס באופן רשמי את מקומי בליבה של אימא.

הממם, לא תודה.

לא היום, שטנית.

כשאני לא עונה, הבחור צועד לעברי. אך אני לא פוחדת...אולי אני צריכה לפחד? הוא לבוש במכנסי ג׳ינס מלוכלכים — אני מדברת על בוץ ולכלוך, לא כאילו, שזה ככה בכוונה — וחולצה כחולה בלויה שנראית בשתי מידות גדולה מדי, עם חור בגודל של אגרוף קטן היכן שליבו נמצא. מישהו כתב סביב זה בטוש שחור בכתב יד נשי, האם זה סימן? — אדריאנה, נשיקות. ואני רוצה לדעת אם אדריאנה יותר יפה ממני.

״למה אתה קורא לי עיני גולגולת?״ אני מהדקת את אחיזתי על המכתב שאני מחזיקה.

״בגלל.״ הוא מוריד את ראשו נמוך כל כך שכול מה שאני יכולה לראות זה את שפתיו, שנראות רכות כעלי כותרת ורודים. נשיות, כמעט. קולו חלק עד לנקודה שבה זה מכאיב לי קצת בבית החזה. אני לא יודעת למה. בחורים בגילי נראים לי דוחים. יש להם ריח של פיצה שישבה בשמש במשך ימים. ״יש לך גולגולות בעיניים, טיפשונת. את יודעת מה את צריכה?״

שאימא תפסיק להגיד לי שאני גרועה?

שוויה תיעלם?

רק תבחר, גבר.

אני מכניסה את ידי הפנויה לארנק של אימא ושולפת שטר של עשרה דולר. הוא נראה כאילו שלא תזיק לו ארוחה. אני מתפללת שהוא ייקח את זה לפני שאימא תרד ותתחיל לשאול שאלות. אני לא אמורה לדבר עם זרים, ובטח שלא עם זרים שנראים כאילו הם מחפשים את הארוחה הבאה שלהם בפח.

״זכוכית.״ הוא מושיט את ידו לעברי, ומתעלם מהכסף ומהמשקה.

״כמו אלה שקונים באטסי?״ אני מתנשפת.

נפלא. גם אתה הזוי.

״הה? לא, החרא ההוא זבל. זכוכית כתומה. הדבר האמיתי. מצאתי את זה על החוף בסוף השבוע שעבר וחיפשתי את זה בגוגל. זה הדבר הכי נדיר בעולם, את יודעת?״

״למה שתיתן לזרה גמורה משהו יקר כל כך?״ אני מגלגלת עיניים.

״למה לא?״

״אה, הלו, יש לך בעיה להתרכז או משהו? לא אמרת כרגע ששום דבר בעולם הזה לא בחינם?״

״מי אמר שזה בחינם? קיבלת את כל המחזורים השנתיים שלך היום בבת אחת או משהו?״

״אל תדבר על המחזור שלי!״

״בסדר. בלי דיבורים על מחזור. אבל את זקוקה לחבר אמיתי ברגע זה, ואני מגיש מועמדות למשרה הזו באופן רשמי. אפילו התלבשתי בהתאם. תסתכלי.״ הוא מסמן על בגדי הקבצן שלו בחיוך מתנצל.

ובאותה שנייה, ליבי נשפך לתוך בית החזה כמו שעווה חמה. לכעס, אני מגלה, יש נטייה להיות חד. מתחשק לי ממש להוריד לו אגרוף לגרון. הוא מרחם עליי? מרחם. הבחור עם החור בחולצה.

"אתה רוצה להיות ידיד שלי?" אני צוחקת צחוק נבחני. "קצת עלוב לא? כאילו, מי אומר דבר כזה בכלל?"

"אני. אני אומר את זה. ומעולם לא טענתי שאני לא עלוב." הוא מושך את החולצה הקרועה שלו ומרים את ראשו לאט, חושף קצת יותר מפניו. אף שאימא שלי הייתה מתארת כרומאי, ולסת מרובעת מדי למישהו בגילי. כולו זוויות חדות, ואולי יום אחד הוא יהיה נאה, אך ברגע זה, הוא נראה כמו דמות אנימה מצוירת. 'מייטי מקס'.

"תקשיב, אתה רוצה את הלימונדה ואת הכסף או לא? אימא שלי אמורה להגיע בכל רגע."

"ו...?"

"והיא לא יכולה לראות אותנו ביחד."

"בגלל איך שאני נראה?"

דה.

"לא, בגלל שאתה בן." אני לא רוצה להיות רעה אליו אף שבדרך כלל, אני כן. במיוחד לבנים. במיוחד לבנים עם פנים יפיפיות וקול דבש.

בנים יכולים להריח שיברון לב ממרחק יבשת. אפילו בגיל ארבע־עשרה. אפילו באמצע אחר צוהריים קיצי ותמים. לנו הבנות ישנו חוט בלתי נראה מאחורי הטבור שלנו, ורק בחורים מסוימים יכולים למשוך אותו.

הבחור הזה...הוא יקרע אותו אם ארשה לו.

"קחי את הזכוכית. תהיי חייבת לי משהו." הוא מנופף לעברי בכף יד פתוחה. אני בוהה באבן הקטנה והמכוערת. האגרוף שלי נסגר חזק יותר סביב המכתב. הנייר מרשרש.

הבחור מרים את ראשו, ועינינו נפגשות. הוא בוחן אותי בתשומת לב שקטה כאילו שאני ציור, לא בן אדם. הלב שלי משתולל, והמחשבה הדבילית ביותר חולפת בראשי.

שמתם לב פעם שהלב כלוא ממש על ידי הצלעות? זה מטורף. כאילו שהגוף שלנו יודע שהלב יכול להישבר בקלות רבה כל כך שהוא זקוק להגנה. נקודות לבנות מרקדות מול עיניי, והוא שוחה איפשהו מאחוריהן, נגד הזרם.

"מה כתוב במכתב?" הוא שואל.

"הסיוט הכי גרוע שלי."

"תני לי את זה," הוא מצווה, ואני נותנת. אני לא יודעת למה. כנראה בגלל שאני רוצה להיפטר ממנו. כי אני רוצה שיכאב לוויה בדיוק כמו שכואב לי. כי אני רוצה שאימא תתעצבן. מרקס, מה עובר עליי? אני אדם נוראי.

עיניו עדיין נעולות על עיניי כשהוא קורע את המכתב לגזרים ומאפשר לחתיכות לרחף כמו קונפטי לתוך הפח שבינינו. עיניו ירוקות כהות ועמוקות כמו יער מכוסה ערפל סמיך. בא לי להיכנס פנימה ולרוץ עד שאהיה במעמקי היער. דבר מה מתחוור לי באותו רגע.

"אתה לא מפה," אני אומרת. הוא טהור מדי. טוב מדי. אמיתי מדי.

הוא נד בראשו באיטיות. "מיסיסיפי. טוב, המשפחה של אבא שלי. בכל אופן, תהיי חייבת לי משהו," הוא חוזר על עצמו, מתחנן כמעט.

למה הוא רוצה שאהיה חייבת לו משהו?

כדי שיוכל לבקש דבר מה בתמורה.

אני לא מסכימה לכך, ועומדת קפואה. במקום זה, אני מושיטה לעברו את הלימונדה. הוא לוקח אותה, סוגר את המרחק בינינו, פותח את המכסה, ושופך את כל התכולה על המכתב הקרוע. גופו מתחכך בשלי. אנו עומדים בטן לבטן. רגליים לרגליים. לב אל לב.

"עצמי עיניים."

קולו צרוד ועבה ושונה. הפעם, אני נכנעת.

אני יודעת מה עומד לקרות, ואני מניחה לזה לקרות בכל מקרה.

הנשיקה הראשונה שלי.

תמיד חשבתי שזה יקרה עם שחקן פוטבול או כוכב פופ או תלמיד אירופאי שהגיע לחילופי סטודנטים. מישהו מחוץ לגבולות הקטנים של עולמי המוגן והמעוצב בפילטרים באינסטגרם. לא עם ילד שיש לו חור בחולצה. אבל אני זקוקה לכך. זקוקה להרגיש נחשקת ויפה ורצויה.

שפתיו מרחפות על שפתיי, וזה מדגדג, אז אני נוחרת. אני יכולה להרגיש את נשימתו החמה מרפרפת על שפתיי, את כובע הבייסבול שלו מתחכך במצח שלי ואת הדרך שבה פיו מחליק על שלי, ושפתיו ננעלות בהיסוס. אני שוכחת לנשום לרגע, עם ידיי על כתפיו, אבל אז משהו בתוכי מתחנן שאוציא את הלשון ואטעם אותו באמת. אנו יונקים את האוויר זה מפיו של זו. אנחנו עושים את זה לא נכון. שפתיי פעורות בשבילו. ושלו נפערות גם כן. ליבי פועם חזק כל כך שאני יכולה להרגיש את הדם מתפשט במהירות בוורידיי כשהוא אומר, "עדיין לא. אני אקח את זה גם כן, אבל עדיין לא."

גניחה נפלטת מגרוני.

"מה היית מבקש ממני אם הייתי לוקחת את הזכוכית?"

"שתשמרי לי את כל הפעמים הראשונות שלך," הוא לוחש איפשהו בין האוזן לפה שלי כשגופו מתרחק ממני.

אני לא רוצה לפקוח עיניים, לא רוצה שהרגע הזה ייגמר. אך הוא מחליט בשביל שנינו. חום גופו עוזב את גופי כשהוא לוקח צעד לאחור.

עדיין אין לי את האומץ לפתוח את הפה ולשאול אותו מה שמו.

עשר, חמש־עשרה, עשרים שניות חולפות.

עפעפיי נפקחים לאט מעצמם כשגופי מתחיל להתנודד.

הוא נעלם.

מבולבלת, אני נשענת על הפח, ומתעסקת עם רצועת התיק של אימי. חמש שניות חולפות לפני שאימי כורכת את זרועה סביב זרועי משום מקום, ומובילה אותי לריינג' רובר. רגליי ממהרות על המדרכה. ראשי סב לאחור.

חולצה כחולה? כובע בייסבול? שפתיים כעלי כותרת? דמיינתי את כל זה?

"הנה את. תודה על הקפה. מה, אין תה קר עם לימונדה היום?"

כשאני לא מצליחה לענות, אנו נכנסות לרכב שלה וחוגרות. אימא מחטטת בתיק הפראדה שלה שמונח על משענת היד שבין המושבים.

"הא. אני נשבעת שהוצאתי ארבעה מכתבים מתיבת הדואר היום, לא שלושה."

ואז זה מכה בי — היא לא יודעת. ויה התקבלה, ואין לה מושג שהמכתב הגיע היום. הבחור הזה קרע אותו כי זה העציב אותי...

יד הגורל. יד הגורל. גורל.

לפני שנתיים אבא החליט שנמאס לו לשמוע את שלושת הבנות בבית נאנחות 'אוי, אלוהים', לכן עכשיו אנחנו חייבות להחליף את המילה אלוהים במילה מרקס, על שם קרל

מרקס, בחור שהיה כנראה בקטע של אתאיזם או משהו כזה. אני מרגישה שאלוהים או מרקס — מישהו — שלח את הילד הזה לעזור לי. אם הוא היה אמיתי בכלל. אולי המצאתי אותו בראש שלי כדי להשלים עם מה שעשיתי.

אני פותחת את המראה הקטנה ומורחת קצת שפתון, בלב משתולל.

"את תמיד לא מרוכזת, אימא. אם היית מפילה את המכתב, היית שמה לב."

אימא משרבבת שפתיים, ואז מהנהנת. בדקה שלוקח לה להתניע את הרכב, אני קולטת שני דברים:

הראשון — שהיא ציפתה למכתב הזה כמו לנשימה הבאה שלה.

השני — שהיא הרוסה.

"לפני שאשכח, אהובה, קניתי לך את היומן שרצית." אימא שולפת מחברת עבה שחורה עם כריכת עור מתיק הפראדה שלה ומושיטה אותה לעברי. הבחנתי בה קודם, אבל אני כבר לא מניחה יותר שדברים נועדו בשבילי. דעתה תמיד מוסחת, והיא קונה לוויה כל מיני מתנות.

וכשאנו נוסעות בשתיקה, אני חווה הארה.

פה אכתוב את חטאיי.

פה אקבור את הטרגדיות שלי.

אני סוגרת את המראה ומכניסה את ידיי לכיסי הקפוצ'ון הלבן שלי, ומוצאת שם משהו קטן וקשה. אני מוציאה ובוהה בזה, נדהמת.

אבן הזכוכית הכתומה.

הוא נתן לי את אבן הזכוכית אף שמעולם לא הסכמתי לכך.

תשמרי לי את כל הפעמים הראשונות שלך.

אני עוצמת עיניים ומניחה לדמעה שמנה להתגלגל במורד לחיי.

הוא היה אמיתי.

פן

שאלה: מי נותן את הדבר הכי יקר שיש לו לילדה שהוא לא מכיר?

תשובה: הבן זונה הזה שפה. תדפיסו לי חולצה של 'אני עם המטומטם' עם חץ שמכוון ישירות לזין שלי.

יכולתי למכור את הדבר הארור ולשלם על הנייד של ויה. עכשיו הספינה הזו כבר הפליגה. אני יכול לראות אותה באופק, שוקעת במהירות.

והחלק הכי גרוע היה שידעתי שלא יצא מזה שום דבר. בגיל ארבע־עשרה, נישקתי רק שתי בנות עד היום. לשתיהן הייתה לשון ענקית ויותר מדי ריר. הבחורה הזו נראתה כאילו הלשון שלה תהיה קטנה, אז לא יכולתי שלא לנסות.

אך ברגע ששפתיי נגעו בשלה, לא יכולתי לעשות את זה. היא נראתה קצת לא שפויה. עצובה. תלותית? אין לי מושג לעזאזל. אולי לא היה לי אומץ פשוט. אולי לצפות בה מרחוק שלוש פעמים בשבוע שיתק אותי.

היי, איך אתה מכבה לעצמך את המוח? הוא חייב להיכבות. עכשיו.

חבר שלי קנון מעביר לי את הג'וינט על המרפסת הקדמית שלי. זה אחד היתרונות בכך שאימא שלך חיה עם החבר סוחר הסמים שלה. מריחואנה בחינם. ומכיוון שאין יותר מדי

אוכל בימים אלה, אקח את כל מה שיש על השולחן.

חבורה של גנגסטרים צעצוע עם בנדנות אדומות חוצה את הצד שלנו ברחוב עם כלבי הפיטבול שלהם ורדיו טייפ שמנגן ראפ ספרדי כועס. הכלבים נובחים ומושכים את הרצועות שלהם. קנון נובח עליהם חזרה. הוא כל כך בהיי שהראש שלו עלול להתנגש במטוס מזוין. אני לוקח שאיפה עמוקה, ואז מושיט את הג'וינט לקאמילו.

"אני אלווה לך חמישים כדי שתוכל להתקשר." קאמילו משתעל. הוא ענק ושזוף וכבר יש לו שיער פנים מרשים. הוא נראה כמו האבא המקסיקני של מישהו.

"אנחנו לא צריכים להתקשר לאף אחד!" אחותי התאומה צועקת מהדשא לידינו. היא שוכבת עם הפנים כלפי מטה, מתייפחת לתוך המדשאה הצהובה. אני חושב שהיא מקווה שהשמש תשרוף אותה לאפר.

"אתם חירשים או משהו?! לא התקבלתי!"

"ניקח את הכסף." אני מתעלם ממנה. אנחנו צריכים להתקשר למקום של הבלט. ויה לא יכולה להישאר פה. זה לא בטוח.

"אני אוהבת אותך, פן, אבל אתה קוץ בתחת." היא משהקת, תולשת גוש של דשא וזורקת לעברנו מבלי להרים את ראשה. היא תודה לי מאוחר יותר. כשתהיה מפורסמת ועשירה — בלרינות יכולות להתעשר? — ואני עדיין אשב פה עם החברים הסתומים שלי, אעשן מריחואנה ואריר על הבנות מ'טודוס סנטוס' עם השיער בצבע לימון. אולי ככה אני לא אצטרך לעמוד בפינות רחוב ולסחור, אני טוב בדברים. ספורט ומכות בעיקר. המאמן אומר שאני צריך לאכול יותר חלבון לשרירים ויותר פחמימות כדי להוסיף שומן לגוף, אך זה לא יקרה בקרוב, כי רוב הכסף שלי התבזבז על קניית כרטיסי אוטובוס לשיעורי הבלט של ויה.

אני מצטרף אליה כי אני מודאג מאוד כשהיא נוסעת לבד באוטובוס. במיוחד בחורף כשמחשיך מוקדם.

"חשבתי שאמרת שאחותך טובה? איך זה שהיא לא התקבלה?" קנון מפהק, ומעביר את ידו על הרסטות הארוכות שלו. צידי ראשו מגולחים, ועל ראשו פקעת גברית שחורה. אני מכניס לו אגרוף חזק כל כך בזרוע שהוא מתמוטט לאחור בכיסא הנדנדה בצרחה שקטה, ואוחז בזרועו, כשהוא ממשיך לצחוק.

"נראה לי שאנו זקוקים להדגמה. קדימה, ויה. תראי לנו את הביצועים שלך." קאם מנגן את השיר 'Milkshake' של 'קליס' בנייד שלו, מקמט עטיפת מסטיק לכדור בידו וזורק את זה על ראשה מאחור.

היבבות שלה מפסיקות, ובמקומן משתררת דממה קטטונית. אני מסתובב, ומשפשף את הסנטר לפני שאני סב חזרה לקאמילו ומכניס לו אגרוף ללסת. אני שומע שלסתו מתנתקת ממקומה הטבעי ואת קולו המשתנק.

ויה קמה במהירות מהדשא, רצה לתוך הבית וטורקת מאחוריה את הדלת. אני לא מבין מה יש לה לשבת בסלון כשרט בבית, מקטר שהוא עייף ורעב. היא כנראה תתחיל לריב איתו בצרחות ותחזור למרפסת עם הזנב בין הרגליים. אימא שלי מסטולית מכדי להתערב. אפילו כשהיא מתערבת, היא בוחרת בצד של החבר שלה. גם כשהוא משתמש בבגדי הגוף של ויה, שהמורה שלה קונה לה, כדי לצחצח את נעליו. הוא עושה את זה לעיתים קרובות כדי לעצבן אותה. בימים שבהם היא מגיעה לשיעור בטייטס קרועים וחולצות משומשות, היא מבלה את הנסיעה באוטובוס בבכי. אלו הימים שבהם אני משפשף את התחתונים שלו על המושבים בשירותים הציבוריים בפארק ליברטי.

יש בזה משהו מרפא ביותר.

”תעביר לי את החמישים.” אני פותח את כף היד ומסתובב לקאם, שמנחית את השטר על ידי בצייתנות. אני מתכוון לקנות לעצמי ולוויה המבורגרים בגודל של הפנים שלי, ואז להוסיף לה שיחות בנייד כדי שתוכל להתקשר לגברת פולוהיל.

אני שועט במורד הרחוב לאין־אן־אאוט, קאמילו וקנון בעקבותיי כמו הרוח. בטון סדוק וציורי קיר של בני נוער שמתו עם הילה סביב ראשם מעטרים את הרחוב. נראה כאילו עצי הדקל ברחוב משתופפים ממשקל העוני שמסביב, מכופפים מעל בניינים נמוכים וצהובים כמו שיניים רקובות.

עשרים דקות לאחר מכן, הסיפוק באחיזת שקית נייר עם המבורגרים שומניים וצ'יפס משתלט עליי. ויה תשכח לגמרי מההתמוטטות שלה כשהיא תראה את זה. אני דוחף ופותח את הדלת לביתי, והדבר הראשון שאני רואה גורם לי להפיל את האוכל לרצפה.

החבר של אימי רוכב על אחותי על הספה, בטנו הרוטטת נשפכת החוצה על בית החזה שלה. הוא שולח אגרופים לפניה, בית החזה המזיע והשעיר שלו בוהק וזרועותיו מתכווצות בכל פעם שהוא עושה זאת. הכפתורים במכנסי הג'ינס הקרועים שלו פתוחים, והרוכסן שלו פתוח לגמרי. היא מחרחרת ומשתעלת, מנסה לנשום. מבלי לחשוב, אני רץ אליהם ומרים אותו ממנה. פניה מדממות, והיא מגמגמת את מחאותיה החלושות, אומרת לו שהוא בן זונה עלוב. הוא לא מפסיק לצעוק שהיא זונה גנבת. אני אוחז ברט מצווארון חולצתו ומושך אותו ממנה. הוא מניף את אגרופו, ונופל לרצפה. אני שולח לפניו אגרוף חזק כל כך שהרעש של הלסת שלו נסדקת מהדהד בחדר. ראשו נוטה לאחור, ופוגע ברצפה. אני מסתובב במהירות לוויה, וכל מה שאני רואה זה את גבה כשהיא מחליקה על הדם שלה, ונופלת לרצפה. אני אוחז בפרק כף ידה, אך היא מנערת את ידי ממנה. משהו נופל בינינו בנקישה רכה. אני מרים אותו וזה נראה כמו שן. אלוהים אדירים. הוא העיף לה את השן מהפה.

”אני מצטערת,” היא אומרת, וקולה מעומעם מהדם שבפיה. ”אני מצטערת. אני לא יכולה פן.”

”ויה!” אני צועק.

”בבקשה,” היא צועקת. ”תן לי ללכת.”

אני מנסה לרדוף אחריה, ומחליק בשביל הדם שהיא משאירה מאחור. ידיי מכוסות בו כעת. אני קם ומתחיל לצעוד לדלת הפתוחה. יד מושכת אותי לאחור ומשליכה אותי על הספה.

”לא כל כך מהר, מניאק קטן. עכשיו תורך.”

אני עוצם עיניים ונותן לזה לקרות, ויודע למה ויה חייבת לברוח.

גיאוגרפיה מכתיבה גורל.

עברו שלושה ימים מאז שוויה ברחה.

יומיים וחצי מאז שהצלחתי לאכול משהו מבלי להקיא (בירת פאבסט נחשבת, נכון?)

לאחר שרט הכה אותה על שגנבה את הנייד שלו וניסתה להתקשר ללונדון, אני לא מופתע שהיא לא חזרה. אני יודע שלא כדאי להתעסק עם רט. ויה בדרך כלל זהירה איתו יותר כי היא בת. זה היה רגע של חולשה מצידה, וזה עלה לה יותר משהיא הייתה מוכנה לשלם.

בשישי אחר הצוהריים, אני מוצא את עצמי משוטט מחוץ לשיעור הבלט שלה, מקווה שהיא תופיע. אולי היא ישנה בבית של המורה שלה. הן נראות קרובות, אך קשה לדעת כי ויה עוטה מסכה בכל פעם שהאוטובוס שבו אנו נוסעים נכנס לגבולות העיר ׳טודוס סנטוס׳. העובדה שהיא לא יצרה קשר מעלה בי בחילה כשאני חושב על זה. אני אומר לעצמי שיש לה את הסיבות שלה.

בשעה שש, בנות לבושות ורוד מתחילות לצאת מהבניין. אני משתהה ליד הריינג' רובר השחורה והמבריקה עם הידיים בכיסים, מחכה למורה. היא יוצאת לבסוף, מנופפת וצוחקת עם חבורה של תלמידות. עוד נערה צועדת לצידה. הנערה שנישקתי, ליתר דיוק. הנערה שאני אובססיבי לגביה כבר שנה, אם ממש אדייק. היא יפיפייה כמו היצירות שתלויות במוזאונים. בצורה ממש עצובה, מרוחקת כזו שאומרת תסתכל־אך־אל־תיגע. אני צועד לעברן, והן פוגשות אותי בחצי הדרך. עיניה של הנערה נפקחות בתדהמה, והיא מביטה לצדדים כדי לראות אם מישהו אחר נמצא פה כדי להיות עד לשיחה שלנו. היא חושבת שאני פה בשבילה.

״היי.״ היא מזיזה את שיערה מאחורי אוזניה, ומבטה עובר לגברת פולוהיל בתחינה דוממת של אני־נשבעת־שאני־לא־מכירה־ את־הבחור־הזה.

״היי.״ אני הורג את הפרפרים בבטן שלי כי עכשיו זה לא המקום ובהחלט לא הזמן, ואז מסתובב למורה. ״גבירתי, אחותי, ויה, בכיתה שלך. לא ראיתי אותה כבר שלושה ימים.״

הגבות של המורה מתכווצות יחד כאילו שהכרזתי כרגע שאני עומד לחרבן על מכסה הרכב שלה. היא אומרת לבלונדינית לחכות בתוך הריינג' רובר הענקית, ואז מושכת את זרועי כשהיא צועדת לעבר סמטה. אנו נדחסים בין שני בניינים כשהיא מכריחה אותי לשבת על מדרגה גבוהה (מה לעזאזל?) ומתחילה לדבר.

״התקשרתי אליה חמש פעמים ביום והשארתי הודעות,״ היא לוחשת בלהט בפניי. ״רציתי להודיע לה שהיא התקבלה לאקדמיה המלכותית. כשהמכתב לא הגיע, התקשרתי אליהם כדי לבדוק. הגלגלים כבר החלו להסתובב. כמו שאמרתי לפני כן, אתם לא צריכים לדאוג לגבי שכר הלימוד. אני אשלם את זה.״

הנחיריים שלי מתרחבים. כל זה נמצא בעתיד שלה, ויש סיכוי שהיא בכלל שוכבת באיזו תעלה עכשיו. לעזאזל עם ויה. לעזאזל עם כל הנערות היפות והנפיצות בנות הארבע־עשרה.

״ובכן, גבירתי, תודה על המתנה שהיא לא תוכל להשתמש בה כי אנחנו לא מצליחים למצוא אותה,״ אני מלגלג עליה ברוב כבוד והדר. אבל אנחנו זה רק אני. אימא לא מעורבת בכלל — היא מעולם לא טרחה להתאפס על עצמה אחרי חגיגת הסמים הראשונה שלה לפני כמה שנים — ורט כנראה מאושר שיש לו פה אחד פחות להאכיל. כשהממונה על ההיעדרויות התקשר מבית הספר מוקדם יותר, אמרתי לו שוויה נסעה לדודה שלי, משהו שאימי אישרה מאוחר יותר כשהוא הופיע על סף דלתנו. אימא, פרועת שיער ועם סיגריה בפיה כאילו שזו הייתה מסכת חמצן, לא שאלה אפילו פעם אחת אם זה נכון. אם אתקשר למשטרה, יכניסו את שנינו למשפחה אומנת. אולי ביחד, אך כנראה שלא. אני לא יכול לתת לזה לקרות. אני לא יכול להיפרד מוויה.

גברת פולוהיל בוהה בי בהבעה שנראית כאילו הרגע קלטה שהיא חטפה וירוס קיבה. היא כנראה תוהה איך אני מעז לדבר אליה בצורה כזו. בדרך כלל, אני קצת יותר ידידותי למשתמש. מצד שני, אני בדרך כלל לא צריך להתעסק עם אחות נעדרת. אני מנקה את הקיא של אימי מהקירות וסוגר את דלת השירותים על רט כשהוא נרדם על האסלה. אני לא מסתכל על מבוגרים עם אותה יראת כבוד כמו הבת שלה.

"ואוו." זה כל מה שגברת פולוהיל אומרת.

"תודה על התובנה. שיהיו לך חיים נחמדים." אני קם וצועד לעבר הרחוב. היא אוחזת בזרועי ומושכת אותי לאחור. אני מסתובב חזרה אליה.

"הבת שלי..." היא מלקקת את שפתיה, ואז מביטה מטה, נראית אשמה.

הנערה נשענת על הרובר, בוהה בנו, ומכרסמת את ציפורן האגודל שלה. "הבת שלי וויה לא מסתדרות. ניסיתי לעודד אותן לתקשר, אך ככל שאני דוחפת אותן להיות ביחד, כך הן עוד פחות אוהבות אחת את השנייה. נראה לי שאבד לי מכתב בשבוע שעבר. מכתב שיכול היה להיות...חשוב. אני אפילו לא יודעת למה אני מספרת לך את זה." היא משחררת נשימה, ומנידה בראשה. "אני מניחה שאני פשוט...לא רוצה לדעת, אתה יודע? אני שונאת את העובדה שהמוח שלי הולך לשם בכלל."

אבל אולי הוא אמור ללכת לשם.

הפלאשבק חודר בעוצמה לתוך הזיכרון שלי.

הנייר ההוא שרשרש בתוך האגרוף הקטן שלה.

אותי, לוקח את זה ממנה.

קורע את זה לגזרים.

זורק את זה לפח, וצופה בפניה פורחות באושר עילאי.

שופך את הלימונדה על השאריות ליתר ביטחון כשעיניה הכחולות נצצו ודרשו זאת.

מעלה באש את החלום של אחותי.

מתניע את כל הסיוט הזה.

הלסת שלי מתכווצת ואני לוקח צעד לאחור. אני יורה מבט אחרון לעבר הבחורה, ומתייק אותה בזיכרון.

לשמור בארכיון תחת: רשימה שחורה.

לחזור למסמך: כשאהיה מסוגל להרוס אותה.

"אז ויה לא איתך?" קולי נוקשה כשאני אומר את המילים. נשמע כאילו היה מובס, אני נואש. אין לי שום מושג. בא לי לקרוע את העולם לגזרים כדי למצוא אותה, אך העולם אינו שלי להרוס. העולם פשוט ממשיך להסתובב באותו קצב, כי ילדים כמו ויה וכמוני? אנו נעלמים כל הזמן, ואיש לא שם לב.

גברת פולוהיל מנידה בראשה. היא מהססת, ונוגעת בזרועי. "היי, למה שלא תבוא איתי? אוריד את דריה בבית, ונוכל לצאת לחפש אותה."

דריה.

אני סב על עקביי וצועד לעבר תחנת האוטובוס, ומרגיש מטומטם ומלא שנאה וחי. חי יותר משאי פעם הרגשתי. כי אני רוצה להרוג את דריה. דריה גרמה להכול להתפוגג ברקע בפעם הראשונה שראיתי אותה, ובזמן שהייתי עסוק בלהעריץ אותה, הכול סביבנו נשרף.

את נראית כאילו שאת זקוקה לחבר, אמרתי לה. אמונה ילדותית מטומטמת. אני זורק את הזיכרון לאדמה ודורך עליו כשאני עושה את דרכי לאוטובוס שבדיוק נעצר ליד המדרכה.

דריה צדקה. הייתי עלוב. מטומטם. מסונוור מהשיער והשפתיים והעצב המתוק שלה.

בדרכי לתחנת האוטובוס, אני שומע את גברת פולוהיל צועקת את שמי מאחוריי ממרחק. היא יודעת איך קוראים לי. היא מכירה אותי. אותנו. אני לא יודע למה זה מציק לי. אני לא יודע למה עדיין מזיז לי שהנערה הזו יודעת שאני עני.

אני עולה על האוטובוס הפנוי הראשון, מבלי לדעת לאן הוא ייקח אותי.

רחוק ככל האפשר מהנערה, אך לא רחוק מספיק מעצמי.

הבערה בבית החזה שלי מתעצמת, והחור סביב ליבי הולך וגדל, וסבתא שלי לוחשת לי בתת־מודע.

עיני גולגולת.

פרק 1

בערב לפני שנת הלימודים האחרונה
ראיתי אותך יושבת ביציע
נראית מקסים
וליבך נסדק עבור בחור
שישמח למעוך אותו עם הרגל ולרסק אותו לחתיכות

דריה
כמעט בת שמונה־עשרה

'קן הנחשים' עמוס הלילה.
זה תמיד ככה כשווהן נלחם, ווהן תמיד נלחם.
הוא שובר אפים כמעט באותה יעילות שבה הוא שובר לבבות. לשבור לבבות, במידה ואתן תוהות, זו האומנות השנייה הכי אהובה עליו. לפחות שש בנות עברו לבתי ספר פרטיים שונים רק כדי לברוח מהצער לראותו מסתובב במסדרונות מאז שהחל ללמוד בתיכון 'אול סיינטס'. יש לו עוד שלוש שנים פה, והורים בכל רחבי העיירה נועלים את בנותיהם בבתים ורועדים מפחד.
כל בחור מקובל בתיכון 'אול סיינטס' ובבית הספר היריב שלנו, 'לאס חונטאס' בסן דייגו, נלחם ב'קן הנחשים' כטקס חניכה. זו לא הסצנה הרגילה שלי, אך בליית', אלישה ואֶסְמֶה גררו אותי לפה בערב לפני תחילת הלימודים. הן צופות נלהבות של ווהן. הדביל בילה את חופשת הקיץ בסטודיו לפיסול באיטליה וחזר לפני יומיים, אז עכשיו הן זקוקות למנה מפניו היפיפיות והאדישות.
האמת היא, שווהן אכזרי מדי בשביל להתאהב בו, להתאוות לו, או אפילו לחבב. אך זהו לקח שהן תלמדנה בדרך הקשה. איהנה מאוד לצפות, אף שאעשה את כל הקטע של אוי־ואבוי־ מתוקה־הוא־ממש־לא־שווה־את־זה.
הערת ביניים? הוא לגמרי שווה.
"איך אדם אלים כל כך מסוגל ליצור אומנות עדינה כל כך? הוא שווה זיון בגדול." בליית' מכרסמת את שיער 'בת הים הקטנה' האדום שלה כשהיא בוהה מטה על ווהן, שמהלך הלוך ושוב על המגרש, ובגדיו השחורים והקרועים נצמדים לשריריו החטובים.
האגדה מספרת ש'קן הנחשים', מגרש פוטבול נטוש בפרברי סן דייגו, קיבל את שמו לאחר שמגפת נחשים גרמה לאנשים לנטוש את המקום. היציעים הכחולים הדהויים והמתקלפים הם המקום בו הבחורים יושבים ושותים בירות. אנחנו, הבנות, יושבות ברגליים משולבות, לוגמות יין יקר מהבקבוק ומעשנות סיגריות אלקטרוניות. הקהל של 'לאס חונטאס' יושב ביציעים מולנו. הם לא לובשים מותגים שוויצרים ונוהגים במכוניות

גרמניות. הם מעבירים בקבוקי טקילה חצי ריקים וסיגריות מגולגלות.

"איכס, בליית', הוא בכיתה י'." אלישה, חצי אפרו־אמריקאית, חצי הולנדית, ומהממת ביותר, עושה קולות של הקאה לידי.

"שתקי, היית מסכימה לעבוד במשרה מלאה כקונדום רב־פעמי שלו אם הוא היה מוכן לקבל אותך. לא באת לפה כדי לצפות באפסים מזיעים חוטפים מכות."

"עם מי הוא נלחם בכלל?" אני מפוצצת את הבלון במסטיק פירות שאני לועסת, ומסדרת מחדש את שמלת המיני, מקטיפה ירוקה כהה על ירכיי. שיערי הבלונדיני המבריק עם עשרת הגוונים שלו חצי קשור בסרט משי שחור, ואני נראית כמתאימה לעלות לאתר Pinterest. האיילינר שמעל עיניי מרוח בשלמות, ושפתיי המשורבבות משוחות באדום מט, ויוצרות אפקט מושלם של פילם נואר.

אני דריה פולוהיל.

קפטן קבוצת המעודדות.

כלבה עשירה.

גברת פופולריות קטנה.

רואים משהו שאתם אוהבים? חבל מאוד. אני לא בקטע של ילדים. גברים, מצד שני...

"אין לי מושג, אבל אני לא מקנאה בו. הקרבות היום היו אלימים עד עכשיו, ווהן הוא הלוחם הכי טוב בבור, לכן הם בדרך כלל שומרים אותו לסוף." אלישה בוחנת את ציפורניה המטופחות.

"הנה בא הבשר," מישהו צועק שלוש שורות לפנינו, וכולנו נעמדות ומותחות את הצוואר כדי לבחון את המסכן שעומד להילחם נגד ווהן ספנסר בכבודו ובעצמו. אני מתרוממת על קצות הבהונות כשהקהל מכל הכיוונים מתפרץ בנביחות, ומנופף באגרופים. ריח של זיעה, אלכוהול, ודם קרוש מהקרבות הקודמים מרחף באוויר כמו ענן. טעם מר של ייאוש אנושי פוגע בלשוני.

אני רואה דמות גבוהה ושרירית מזגזגת לעבר ווהן על המגרש. הוא אוחז בקבוק שנראה כמו אלכוהול, ושיערו הבלונדיני כהה שמגיע לו עד האוזן — או אולי זה חום בהיר? — נופל על מצחו. אני לא יכולה לראות את פניו, אבל אני לא צריכה. יש לו חור בחולצה האדומה שהוא לובש, בדיוק היכן שליבו נמצא, וידי עולה ישר לאבן הזכוכית הקטנה שתלויה סביב צווארי.

אל תתעלפי כלבה, את לובשת שמלה סופר־קצרה.

בארבעת השנים האחרונות, הפכתי למקצוענית בהתחמקות מפן סקאלי. זה נס, לאור העובדה שהוא כוכב פוטבול ואני קפטן המעודדות בבתי ספר באותו גודל ובאותו מחוז. עד כה, שיחקנו קבוצה נגד קבוצה פעמיים בשנה. הקבוצות שלנו תמיד מגיעות לפלייאוף, ו'אול סיינטס' תמיד בצד המפסיד.

לא יכולתי לעמוד מולו אחרי שהכול התפוצץ עם ויה. בכל פעם שהיה לנו משחק נגד 'לאס חונטאס', העמדתי פנים שיש לי כאבי מחזור או שנכנסתי לרכב שלי לפני שהמשחק נגמר.

"שמישהו יצבוט אותי." בליית' מוחאת כפיים בהתרגשות. היא לבושה בחולצת בטן ורדרדה שמתאימה לציפורניה הוורודות והמחודדות. "פן סקאלי, הוויד־רסיבר של 'לאס חונטאס', הוא הדבר הכי לוהט בדרום קליפורניה. בא לי לשבת לו על הפנים כבר תקופה. הערב הוא ערב המזל שלי."

"ממה ששמעתי, את מושיבה את התחת שלך על כל דבר אפשרי. ורק שתדעי, שווהן

לא אוהב את האוכל שלו מהיר." נייט מגחך מאחוריי. אני מסבה את הראש לעברו, ומקמרת גבה. מנסה להעמיד פנים שלראות את פן לא גורם לליבי להתכווץ בחזי, כשהוא מנתק את עצמו מהשלשלות שכובלות אותו לעורקים.

בחורה שאני לא מכירה יושבת בחיקו של נייט, ומנסה לשאוב לו את האוזן לתוך הפה שלה, זרועותיה על כתפיו הרחבות. רגליו פשוקות בעצלתיים, והוא לבוש בז'קט וינטג' של גוצ'י ונעלי אייר ג'ורדן לבנות. מכנסי הג'ינס שלגופו נתפרו במיוחד בשבילו, והתספורת שלו עולה יותר מהתיק היוקרתי המעוצב שלי.

נייט מהמם, ולא רק שהוא יודע את זה, אלא שהוא גם היה מוכן לפרסם זאת על שלט חוצות אם הדבר היה אפשרי. עיניים ירוקות מהפנטות, גומות חן עמוקות כמו מבט הקזנובה שלו, שפתיים אדומות משורבבות, ולסת חדה כל כך שניתן לחתוך איתה גבינה.

שיערו החום ערמוני רך יותר מפורנו בסגנון ימי הביניים, וכל דבר בו צורח הדוניזם.

כולנו גרים באותה שכונה, באותו רחוב ללא מוצא, וההורים שלנו חברים הכי טובים.

ווהן ונייט הכי קרובים זה לזה, אחים כמעט, וזה מוזר כי הם גם כמו אש וקרח. ווהן הוא אומן משוגע עם נטיות פסיכוטיות, ונייט הוא ההגדרה של ספורטאי מקובל.

אחד הוא אדוארד מהמספריים של אדוארד; והשני הוא אחיו האבוד והיפה יותר של זאק אפרון.

"חברה שלך לא תתעצבן כשהיא תבין שחזרת הביתה עם כיני ערווה? הן חיות מחמד די חסרות תועלת." אני מפעפעת לעברו במתיקות. לונה היא לא החברה שלו אף שהוא יהיה מוכן למות רק כדי שזה יקרה. בגלל זה מעולם לא אהבתי באמת את לונה רקסרות'. היא הוויה המקורית. הבחורה שיצרה את הענק הירוק שבתוכי. הבחורה שווהן תמיד חייך אליה ונייט הלך אחריה כמו עיוור. אבא פעם צחק שלונה היא כמו נזירה סיציליאנית. פעם בשנה, הנזירות מופיעות מאחורי וילונות נפתחים כדי שמשפחותיהן יוכלו לראות ולהעריץ אותן כי הם מתגעגעים אליהן כל כך.

"זו לונה. כשהיא מופיעה, הכול נעצר."

כן. ואני מפסיקה להתקיים.

"לכי תמצצי זין רופס, דר." הוא תוחב את הג'וינט בין שיניו, מגן עליו בידו כדי להדליק אותו, ואז נושף את העשן האפור ישירות על פניי.

"זו הזמנה? כי יש כדור שיכול לעזור לזין הדקיק והקטן שלך." אני מרימה את הסנטר לעברו.

"בייבי, הזין שלי קשה מדי בשביל שתוכלי לקבל אותו. הכדורים היחידים שתצטרכי זה שלושה אדוויל כדי להתמודד עם ההשלכות של הזין שלי בתוכך."

"בתוכי? בחלומות שלך, נייט קול."

"שלילי קטלני. בחלומות שלי, רגליה של לונה כרוכות סביב מותניי, והשאר מיועד למבוגרים בלבד. אל תיעלבי, טיפאני." הוא טופח על ישבנה של הבחורה עם היד שמחזיקה את מצית הזיפו שלו.

"סטפני."

"אל תהפכי את זה למביך, בייב. שכחתי שאת יושבת עליי עד שאלזה פה ציינה את זה." נייט מנופף אליי וצוחק.

"חבל מאוד שאתה בכיתה י', ולונה בכיתה י"א. היא לעולם לא תצא איתך." אני סתם מעצבנת אותו. זאת אומרת, לונה כנראה לא תצא איתו, אבל לא בגלל הגיל שלו. היא שקועה בתוך היקום הקטן שלה. היא השמש, והוא כדור הארץ. תמיד חג סביבה, הולך

ומתקרב אליה סנטימטר אחד כל נצח אף שהבערה יכולה להרוס אותו.

הוא מטה את ראשו לצד, וחיוכו זאבי כל כך, ששיניו נראות חדות יותר מהרגיל.

"אוי חמודה, אם היית יודעת כמה מחברותייך מכיתה י"ב עשו לזין שלי החייאה מפה לפה כשהן היו בכיתה י' וי"א, היית חוטפת התקף לב."

"וואוו!" קולני וצווחני קוטע את הירידות שלנו זה על זו.

הקהל נרתע בבת אחת, וכולנו מסבים את הראשים במהירות חזרה למגרש, רואים את פן נופל לאדמה בדרכו למרכז הבור. אוי ואבוי. הם עדיין לא נלחמו אפילו, והוא כבר נפל על התחת. הוא נראה שיכור לגמרי. ווהן יהרוג אותו לפני שהוא יבין בכלל איפה הוא.

אני מחזירה את תשומת ליבי חזרה לנייט.

"אתה צריך להגיד לווהן שהקרב מבוטל."

"תראו תראו איך את מתרגשת משום דבר. למה? הימרת על הקרב דרך גאס הלילה?" נייט משפשף את הישבן של הבחורה, אך לא נראה מתלהב. הוא אף פעם לא מתלהב. פניי נצבעות בצבע ארגמן והראש שלי חם כל כך שהוא עלול להתפוצץ. ידיי נסגרות לאגרופים בצידי גופי. אני לא רוצה שפן יגיע לבית חולים הלילה אף שהוא שונא אותי וכנראה לא ירצה שאדאג לו. אשמה משתוללת בבטני כשאני נזכרת בו קורע את מכתב הקבלה של אחותו.

"מה שתגיד. כאילו שאי פעם אדבר עם גאס מרצוני החופשי. אבל רואים שהאפס הזה שיכור. ווהן עומד לשחוט אותו."

"הוא שחקן פוטבול מוביל בקבוצה שמורכבת מגנגסטרים רציניים. הוא יודע להסתדר," נייט יורה חזרה בקול אפל.

כשחקן התקפה מרכזי של תיכון 'אול סיינטס', נייט זכה בתענוג המפוקפק לשחק נגד סקאלי. השמועה אומרת שפן הוא הכי טוב במחוז. אולי אפילו בכל המדינה. המנהל פריצ'רד ניסה להציע לו מלגה כמה פעמים כדי שיוכל להצטרף לקבוצה שלנו, אך למזלי, פן הוא מהטיפוסים הנאמנים.

"נייט." קולי נשבר, כמו צונח מצוק של אדישות. אני מתחננת. הבחורה בחיקו יורה לעברי מבטים רצחניים. "ווהן יכול ממש להסתבך אם זה ישתבש."

פניו משתנות ממשועמם למעוצבן. הוא דוחף את הנערה מחיקו ומושיט לה את שאר הג'וינט שלו.

"אני לא מתכוון לבטל את הקרב כי את מתנהגת כמו נקבה, אבל אני ארד למטה כדי לוודא ששני האידיוטים האלה ישחקו משחק נקי." הוא מעביר את הלשון על שפתיו, וטבעת הפירסינג בלשונו מציצה החוצה.

אני מביטה חזרה על המגרש, ושני הבחורים כבר הורידו חולצות. נייט צודק. פן רחוק אלף שנות אור מהילד הכחוש שנתן לי את הדבר הכי יקר בעולם לפני ארבע שנים. שרירי, מסותת ומלכותי, עם אפס אחוז שומן בגוף וזרועות בולטות. V מודגש פונה מטה לגביע הקדוש שלו, ומהדרך שבה חברותיי המעודדות נאנחות לידי, גם הן הבחינו בזה. ווהן רזה יותר בהשוואה. לא שזה משנה. יש לו סבלנות חתולית שאי אפשר לא להעריץ, וכשהוא במגרש הביתי שלו, ראיתי אותו מוריד בחורים פי שלושה מהגודל שלו מבלי להתאמץ.

הם חגים זה סביב זה. שקטים, קטלניים ורציניים. ווהן חסר הבעה, כרגיל. מאופק ורגוע. פן נראה לא בפוקוס, עם חיוך דבילי על השפתיים. בקבוק הזכוכית מחליק מבין אצבעותיו ומתגלגל על האדמה, ואנשים פורצים בצחוק שמהדהד בליבי.

"הוא נלחם פה לעיתים קרובות?" אני שואלת אבל לא מכוונת את השאלה למישהו

ספציפי.
"לא." גאס, קפטן קבוצת הפוטבול שלנו שיושב שתי שורות לפנינו, לוקח לגימה מהבירה שלו. חבריו לידו מעבירים ביניהם לוח כתיבה עם שמות. הם הימרו על הקרבות כל הלילה, וזה הקרב הכי גדול. גאס חוטף את לוח הכתיבה ודוחף אותו לתיק שלו, הוא מקמט את ז'קט הנבחרת שלו ותוחב אותו מעל כדי להסתיר אותו. הוא כנראה עדיין חושב שזה סוד שהוא מנהל רשת הימורים. השמועה אומרת שהוא מרוויח הון קטן מניהול ההימורים האלה, ווהן — הבחור ששונא כסף ואת כל מה שהוא מייצג — זוכה לנתח. כולם יודעים מה הוא עושה עם הכסף. הוא חוסך כדי לפתוח סטודיו משלו מבלי לגעת באגורה מההון של הוריו.
"פן הוא לא מהטיפוסים שנלחמים שיכורים, חגגתי המון עם בית הספר שלו ככה שאני יודע. משהו קורה." הוא מסיים את הבקבוק ומשפשף את ידיו זו בזו.
משהו קורה.
אני חייבת לעצור את פסטיבל האשמה הזה שמתחולל בי. אני לא אחראית לבעיות שלו. נערה אחרת — נערה אמיצה — הייתה מתעמתת איתו עד עכשיו. אני לא. הוא יודע מה עשינו באותו יום ואיך זה הוביל להיעלמותה של אחותו. מעולם לא ביקשתי שיסלח לי כי — בואו נהיה מציאותיים — זה לא מגיע לי.
נשימתי נתקעת עמוק בגרוני כששניהם בוחנים זה את זה על המגרש, ושפת הגוף שלהם נראית כמראה מושלמת האחד של השני. ווהן הראשון להנחית אגרוף בפניו של פן. זו מכה חזקה, ודם מתפרץ מאפו של פן. אנשים צווחים ושואפים אוויר בנשימה קולקטיבית. פן מועד לאחור, צוחק ונד בראשו כאילו התחמק מהמכה. הוא מלקק את הדם בקצה שפתו העליונה, ואז מזנק על ווהן בצורה שלא ראיתי עד היום.
טיגריס בנגאלי.
כמעט שכחתי כמה מהיר וחינני הוא היה. וגם עכשיו. בדיוק כמו אחותו.
פן מעיף את ווהן לאדמה, נועל את ברכיו סביב פלג גופו העליון של ווהן, ואז מנחית אגרופים מרושלים על פניו. חלק פוגעים. חלק מפספסים. בא לי להקיא. הקהל צורח. זה לא קרה בעבר. ווהן חטף מכות רציניות לאורך השנתיים האחרונות, אך הוא מעולם לא נזרק לאדמה. ווהן יודע שלא כדאי לו להתפתל ולבזבז אנרגיה. הוא למד ג'וג'יטסו לפני שנזרק משלוש כיתות שונות על כך שלא ציית.
"ספנסר! ספנסר! ספנסר!" תלמידי תיכון 'אול סיינטס' שרים ביציעים בצד שלנו, וזורקים פחיות בירה ריקות לעבר שולי המגרש. התלמידים מ'לאס חונטאס', בית הספר השני, נשארים שקטים אך לא פחות מאיימים. הם אינם נוטים להפגנות פומביות של רגש, אבל אני יודעת היטב שהם לא פחות נאמנים לכוכב הפוטבול שלהם.
לווהן יש שפה שסועה ופנס שחור בעין לפני שהוא מצליח להתגלגל ולהתרומם לרכב על פן, הוא נותן לו מכות בצלעות עם ברכיו. פן דוחף את ווהן בתנועה מגושמת, ולפני שאני יודעת מה קורה, הם מתגלגלים ונעמדים חזרה. ווהן משחק עם פן שנראה שיכור לגמרי, אך האגרופים שלו מדויקים ומהירים. אני רואה את נייט צועד לאורך השוליים של מגרש הפוטבול, ומעביר אצבעות בשיערו כשהוא מתנשף בחדות.
"בוא נסיים את זה, וי. המניאק יותר שיכור מקלישאה של אבא מתעלל בסרט נעורים, ואתה מדמם כמו בחורה במחזור."
"ובגלל זה אני לא מתכוון להרוג אותו אלא ללמד אותו לקח חשוב. הוא יודה לי." ווהן קורץ, ויורק גוש של דם כשהוא מסתובב סביב פן פעם נוספת. יש לו מצב רוח טוב

כשהוא נלחם.

ווהן שולח בעיטה מסובבת לסנטר של פן. דם ניתז על החול, נורה מפיו כמו קשת בענן. הוא נופל, ערמה מוכה ומדממת, ולא זז.

שנייה אחת.

חמש שניות.

עשר שניות.

קום. קום. קום.

צרחה פורצת מפי לפני שאני יכולה לבלוע אותה, היא מצלצלת באוזניי. בליית', אלישה, ואסמה מושכות אותי במורד היציעים. נייט נכנס לטווח הראייה שלי, וכורך את זרועותיו סביבי במהירות.

נייט מעיף אנשים שמאלה וימינה עם כתפיו כשילדים נוהרים לתוך המגרש במה שנראה כמו תגרה המונית בין שני בתי הספר. נייט מוביל אותי לחניון ודוחף אותי לתוך האסטון מרטין הכחולה בהירה שלו. אין יותר מדי מקום במושב האחורי, ואני נאלצת להזדקף ולהניח יד על הפה כדי שלא אקיא. הוא פותח בקבוק מים ומושיט לי אותו. אני לוקחת אותו, אך ידיי רועדות מדי בשביל שאוכל לקחת לגימה מבלי לשפוך את זה.

"אם תקיאי במושב האחורי שלי, הלך עליך, פולוהיל."

הוא עוקף את המכונית עם הגג הפתוח, ואז קופץ מעל דלת הנהג לתוך המושב מבלי לפתוח אותה. וכמו שד שזומן, ווהן יוצא משער הכניסה למגרש, ומנגב את פניו בשולי החולצה השחורה שלו. מכנסי הג'ינס שלו קרועים, והחגורה המאולתרת שלו עשויה משרוכי המגפיים הצבאיים שלו. נייט מרים אצבע לעברו של ווהן כשהמנוע מתעורר לחיים בשאגה.

"אתה מסטול אם אתה חושב שתיכנס לרכב שלי כשאתה נראה כמו קארי מסקס והעיר הגדולה אחרי הסצנה עם הדלי."

ווהן יורה לעברו מבט אדיש ומשועמם.

"תרגיע, קול. אני תופס טרמפ עם החבר'ה של 'לאס חונטאס'."

הגבות של נייט קופצות עד קו השיער שלו, ועיניו נפקחות לרווחה בהלם. "אתה פאקינג מסטול. כנס לאוטו, אהבל."

"הם התנפלו עלינו במגרש," ווהן אומר כאילו שזה הסבר טוב להחלטה שלו. ריח הקנאביס והדם גורם לי סחרחורת.

"והם יקרעו לכם את הצורה בלי קבוצת הפוטבול שתילחם לצידכם. אל תעשה שום דבר עד שאחזור. אני חייב להחזיר את הנסיכה לארמון שלה."

ווהן מרים את הרגל ומסדר חתיכה של נייר דבק שהדביק לסוליה של המגף הצבאי שלו שקרועה לגמרי.

"הקרב הלילה לא היה צריך לקרות." הוא יורק גוש של דם על כביש הבטון.

"בבקשה תגיד לי שסקאלי לא שבר שום דבר חוץ מאת ליבה השחור של דריה. נראה כאילו היא סובלת מקצת רגשות."

אני שולחת אגרוף למושב העור של נייט מאחור. אני עדיין לא יכולה לנשום, אבל נאחזת ברעבתנות בכל פיסת מידע על פן.

"אימא שלו נפטרה הבוקר."

דממה משתררת לרגע, אני צורחת חזק כל כך בראשי, האוזניים שלי מצלצלות. אני מביטה לעבר נייט, בחור שמסוגל לראות בעיני רוחו את התסריט הזה כמשהו אמיתי

מאוד, ולא מופתעת לראות אותו קופא במקום.

"בגלל זה הם התחילו את התגרה." ווהן נושף. "כשדריה הייתה עסוקה בהתמוטטות שלה — שיחקת אותה, דרך אגב" — ווהן נועץ בי מבט — "איזה בחור רץ למגרש וגרר את סקאלי החוצה משם, צורח שהיא מתה ממנת יתר הבוקר. זה אומר, ביום הולדתו השמונה־עשרה."

"אין מצב לעזאזל." הלסת של נייט נרפית, והוא מכה בהגה חזק כל כך, שהצווחה הנוקבת של הצפצפה מרחפת באוויר במשך כמה שניות.

ווהן מרכין את ראשו.

"המתנה השנייה ליום הולדתו הייתה שאביו החורג העיף אותו מהבית. שחקני 'לאס חונטאס' לא ייגעו בי. אני רק הולך לתפור אותו ולוודא שהוא בסדר."

"אני אבוא איתך לשם," נייט אומר אף שהוא יודע שזה מסוכן. משחק הפוטבול הראשון שלו בעוד שבוע, והוא נגד 'לאס חונטאס' בולדוגז. הם ישברו לו את הרגליים מבלי להסס. ברור שאני לא יכולה לומר זאת בקול רם.

בשנה שעברה, התלמידים הבוגרים שסיימו את התיכון ב'אול סיינטס' הופיעו בתיכון 'לאס חונטאס' באמצע הלילה, הורידו את הדגל שלהם, החליפו אותו בדגל פיראטים, ומרחו את העמוד בוזלין כמתיחה של סוף שנה. ללכת לשם בלי הצוות שלו, אפילו עם ווהן, אומר שהוא לא רק מחפש בעיות, אלא מתחנן לבעיות. אבל זה הקטע של נייט. לקחת סיכונים זה תחביב מבחינתו.

"אני רק מוריד את דר בבית."

"בסדר, מה שתגידו, אבוא איתכם," אני מתנשפת. אני יודעת שאני לא יכולה לעמוד מול פן, במיוחד לאור הנסיבות. אני כנראה האדם האחרון שהוא רוצה לראות משום שנוכחותי רק תזכיר לו את מה שאיבד. ואם החברים הסנובים שלי ישמעו שהסתובבתי עם חבר'ה מ'לאס חונטאס' אחרי שצרחתי בצורה ספונטנית שכזו כאילו העולם עומד להסתיים הלילה, הם יחגגו על זה.

ועדיין, אני רוצה לראות שהוא בסדר. באופן אישי, אני מניחה.

"שתקי," ווהן ונייט אומרים ביחד.

ווהן לוקח צעד קדימה, ונעמד תחת פנס הרחוב. האור העמום מאיר את הנזק שפן גרם לפניו. שתי עיניו שחורות, יש לו חתכים על השפה והגבה, והמצח שלו נפוח בצורה שרק תחריף עד מחר בבוקר. הוא מעולם לא הוכה חזק כל כך.

"אל תטרחי, אימא תרזה. החבר'ה המקובלים לא יתעכבו שם זמן רב," ווהן אומר.

"כן?" נייט שואל.

"בליית' אורטיס בדיוק שכנעה אותו ללכת איתה הביתה לאחר מכן. אני לא בטוח איך הוא יכול לזיין במצב שלו, אבל הם כנראה יצטרכו לגלות את זה בעצמם הלילה."

שני הבחורים מגחכים בקול קודר. בליית'. למה אני לא מופתעת? היא כזו מטורפת על בנים. נערה בהפרעה על זין. בדרך כלל לא מפריע לי שבליית' מטורפת על בנים, כי זה למעשה גורם לי להיראות טוב יותר, אך זה שהיא נוגעת בפן פשוט דוחה בכל כך הרבה רמות כי (א) ברור שהוא פצוע קשה, ו־(ב) הוא היה הנשיקה הראשונה שלי. ובמוח המוזר שלי זה אומר שאף אחת מ'אול סיינטס' לא יכולה לגעת בו עכשיו. "הוא בן שמונה עשרה. הוא יכול לזיין בכל מדינה — בכל החמישים — אפילו כשהוא תחת תרדמת," נייט אומר באדישות. שתיקה משתררת לרגע, ואז הוא מוסיף, "גאס בטח מתחרפן לגמרי. הוא השקיע הרבה כסף בקרב הזה, וטכנית, אין מנצח." נייט מלטף את סנטרו.

"גאס צריך חיים וצוואר. ולאו דווקא בסדר הזה. הבחור חלאה, ופגשתי גרביים יותר מתוחכמות ממנו," ווהן עונה בציניות. "הוא ישרוד."

"אתה נכנס איתו למיטה מבחינה עסקית."

"אני נכנס למיטה עם כל אחד שאני יכול לזיין ולהרוויח ממנו מבחינה עסקית," ווהן אומר בשלווה.

אני מביטה מטה על ידיי שבחיקי. למה אני מרגישה אשמה כל כך? ווהן מתכופף וטופח על גבי כמו אח גדול אף שהוא צעיר ממני בשנתיים.

"אל תחמיצי פנים. סקאלי הוא בן זונה קשוח."

הם לא יודעים.

לא על ויה, ולא על פן.

לא על שרשרת הזכוכית שלי, ולא על הענק הירוק שחי בתוכי.

אני מעיפה את שיערי לאחור ומחייכת, אבל אני לא שם. לא ממש. אפילו כשנייט מסיע אותי הביתה תחת השמיים היפיפיים חסרי הכוכבים, והצבע של הלילה בהיר כל כך, עיניי צורבות. הירח נראה בודד ומפתה מאי פעם, ופן איפשהו מתחתיו, מעכל את המציאות החדשה של חייו.

נייט מכבה את המנוע ומחווה בסנטרו לעבר הכניסה לביתי. אחוזה בסגנון טוסקני, עם שמונה חדרי שינה, מבואה בגובה שתי קומות, מרתף יינות, סטודיו לבלט, ובריכה שנראית כאילו היא מדממת לתוך הצוק בהר, בפרוור המגודר שלנו הנקרא אל דוראדו. אבא שלי מתעסק בהשקעות, ואימא שלי...טוב, היא השקיעה בלצוד את הגבר הנכון, אני מניחה.

התלמיד שלה בתיכון הקודם שבו עבדה. אך זה סיפור לזמן אחר.

נייט עוזר לי להגיע לדלת. הוא דוחף את ידו לתוך התיק הארוג שלי ושולף את המפתחות. הוא בועט בדלת כדי לפתוח אותה, ומקליד את קוד האבטחה שלנו.

"את נראית גמורה, ואני נראה אשם מטבעי. בבקשה תדאגי לצאת מההתמוטטות הדבילית שלך לפני שנגיע לקומה השנייה," הוא אומר ביובש, ומשליך את זרועי על כתפו, גורר אותי במעלה המדרגות של המבואה החשוכה. ציור ענק בשחור לבן תלוי על הקיר, אימא עומדת בתנוחת ערבסקה בתלבושת של בלרינה, ובוהה קדימה, האלגנטיות שלה משרה אנרגיה מלכותית על כל הבית.

השעה לא מאוחרת מדי, ורוב הסיכויים שהוריי עדיין ערים. אם לא, מלודי תתעורר כשהשעון יצלצל בחצות. היא תמיד מכוונת את השעון המעורר שלה כדי לוודא שלא אפר את שעת העוצר שלי.

אני לא זוכרת שנייט מכניס אותי למיטה, אבל הוא עושה זאת. אני עדיין לבושה בשמלה עם האיפור על הפנים. הזמן לא זז. הוא פשוט עומד בחדר כמו רהיט כבד.

פן סקאלי בצרות.

צרות גדולות. הוא איבד את אימו ועומד להיות חסר בית. במרחק של קילומטרים ספורים, אני נכנסת למיטה הענקית המיובאת שלי, עם שמיכות מעצבים מכותנה מצרית כרוכות סביבי, וקיר זכוכית שלם מלא בשמפניה ורודה שבוהה בי חזרה.

המעשים שלי הם מה שהכניסו אותו לצרות.

אלמלא אני, אחותו עדיין הייתה בסביבה. אולי אימא שלו לא הייתה מתמכרת לקראק או כל דבר אחר. אני עוצמת עיניים בחוזקה ונלחמת בדחף לבכות. הוא נתן לי את הדבר הכי נדיר בעולם, ואני נתתי לו כאב לב. אימו נפטרה ביום הולדתו. אני חשה מעט הקלה

בכאב שאני מרגישה. זה מזכיר לי שעל אף שאני מתנהגת כמו כלבה, אני עדיין יכולה לכאוב בשביל מישהו אחר.

רעש של רגליים יחפות מטופפות במסדרון חודר לאוזניי. אני מזהה את הצעדים השקטים והתנועות החינניות של מל. הדלת שלי נפתחת קלות, והיא נכנסת פנימה על קצות הבהונות. בדרך כלל, אני מעמידה פנים שאני ישנה כדי להימנע מלשוחח איתה. הפסקתי לקרוא לה אימא והתחלתי לקרוא לה מל זמן קצר אחרי שוויה נעלמה, אבל אני אפילו לא זוכרת למה. התחלנו להתרחק מאז, ולדבר זו עם זו, אחת על אחת, זה כמו עינוי. אך ברגע זה, אני לא יודעת אם אני יכולה להעמיד פנים שאני ישנה.

מלודי מתכופפת ונותנת לי נשיקה במצח, משהו שהיא עושה מדי לילה מהיום בו נולדתי. לאחרונה, היא החלה לגהור מעל פניי שנייה נוספת כדי להריח את הנשימות שלי ולבדוק אם שתיתי. אני פיכחת הלילה, הלוואי ולא הייתי.

"לילה טוב, מתוקה שלי. נהנית בקולנוע?"

אני שוכחת לשנייה את השקר שסיפרתי לה לפני שיצאתי מהבית הערב.

אני מכחכחת בגרוני, ומתכוונת להגיד כן, אך האמת שורטת את דרכה החוצה כמו צרחה.

"ראיתי את פן סקאלי."

גופה מתקשה, ואז היא זעה כדי לשבת על קצה המיטה שלי. היא מנסה לשלוט בהבעת פניה, אך שפתה התחתונה רועדת, ואני רואה את זה גם בחושך.

"מה...מה שלומו?"

"אימא שלו נפטרה היום."

אני בהלם מהמילים של עצמי. לא דיברתי עליו...מעולם. אף אחד לא יודע מה קרה עם ויה ואיתו. מעולם לא התוודיתי. כשמלודי לחצה עליי לגבי זה, הכחשתי בתוקף שאני יודעת משהו. ואני מניחה, שאיכשהו, שכנעתי את עצמי שזה לא באמת קרה. עד הלילה.

היא מניחה יד על פיה, מביטה מטה, וכתפיה מתחילות לרעוד. אני מתיישבת, ומצמידה את גבי לראש המיטה, שמרופד בבד סאטן לבן.

"זה יום ההולדת שלו," היא אומרת.

ברור, היא זוכרת את יום הולדתה של ויה.

"הוא נלחם הערב."

היא מרימה את עיניה אליי. וצער רב כל כך נראה באישוניה.

"אצל פיט?"

"ב'יקן הנחשים'." אני מגלגלת עיניים. "כן."

"הוא בסדר?" היא אפילו לא גוערת בי שהלכתי לשם.

"אני לא יודעת. הוא לא בדיוק חלק מהחבורה שלי," אני מצייצת. אני סומכת על ווהן שהוא לא יעזוב את פן אלא אם כן הוא יהיה בטוח שהוא בסדר. בסדר פיזית. ווהן לא בקטע של רגשות. ובליית'? אפילו אם הוא יראה סימנים של רצון לדבר על זה, הוא בחיים לא יצליח. היא תשב לו על הפנים עוד לפני שסקאלי יוכל להגיד לה איך הוא מרגיש.

"מה קרה לאימא שלו?" מל שואלת.

"הם אמרו שזו הייתה מנת יתר." אני מסיטה את שיערי לכתף אחת ומתחילה לקלוע אותו לצמה.

הנחיריים שלה מתרחבים, אך פיה בקושי זז כשהיא מדברת. "זה נורא."

סקאלי לא אמור להיות עשיר? אנשים עשירים בדרך כלל לא מתים מסמים. הם הולכים

לחבק עצים במרכזי גמילה מפוארים בפאלם ספרינגס וחוזרים חמישה־עשר קילו שמנים יותר וחמישה־עשר אלף דולר עניים יותר. ויה הייתה אמורה לשחות בזה. תמיד חשבתי שפן לובש בגדים מגעילים מאותה סיבה שווהן לובש. כדי להראות לעולם שלא מזיז לו מכסף.

"בכל אופן, רק חשבתי שכדאי שתדעי כי היית קרובה כל כך לוויה."

אפילו אחרי כל השנים האלה, אני עדיין מרגישה כאילו זה כמו מוות לומר את שמה.

מלודי עומדת ומביטה סביב החדר, כרוצה למצוא משהו מסוים. אולי היא מחפשת את פן. לאסוף כלבים משוטטים אינו הצד החזק שלי. לונה, השכנה שלי, היא זו שבדרך כלל מצילה את הציפורים הפצועות, צפרדעים, חתולים, כלבים נטושים, ואפילו צבי פעם. אם מישהו היה מוכן להבריח פנימה את פן דרך חלון חדר השינה, זו היא. כמו שאני מכירה את המזל שלי, הוא גם יתאהב בה בסופו של דבר.

"את מתכננת, כאילו, ללכת לדבר איתו או משהו?" אני שואלת. ליבי פועם במהירות שיא בבית החזה. פן יודע מה עשיתי. הוא יכול לספר לה, והיא תשנא אותי. היא אולי לא תודה בזה לעולם, אך היא תשנא. לכל הרוחות, אולי היא כבר שונאת. מתי הייתה הפעם האחרונה שדיברנו? ממש דיברנו, ככה?

אימא נעצרת בדלת, ואוחזת במשקוף עם הראש מורכן. "אעשה את מה שהייתי צריכה לעשות כשוויה הייתה בסביבה."

אני מתעוררת מאוחר בבוקר המחרת, בתחושה של אסון ממשמש ובא ששורט את עורי בטפריו החדים. אני מזנקת מהמיטה, ורצה במורד המדרגות כדי לקחת כוס מים. כשאני חולפת על פני דלת חדר השינה של הוריי בדרכי חזרה מעלה במדרגות, אני שומעת אותם צועקים בלחש.

ההורים שלי מאוהבים בטירוף, עד גועל לפעמים.

אין שום דבר מביך יותר מההורים שלך מתמזמזים ביציעים בזמן שהם מעודדים אותך במהלך עצרת עידוד. ועוד יותר כשאבא שלך היה פעם תלמיד בתיכון 'אול סיינטס', ואימא שלך לימדה את הכיתה שלו אנגלית בשנה האחרונה בתיכון.

אני יודעת שמה שהם מדברים עליו רציני, אז ברור שאני מצמידה את האוזן לדלת שלהם מבלי להתחשב בכלל בפרטיות שלהם כי — הלו, זו אני.

"רק תגיד לי למה?" מל נוהמת.

"כי הייתי פעם נער מתבגר, אז אני יודע ממקור ראשון כמה אני לא רוצה אחד כזה תחת קורת הגג שלי לעזאזל, במיוחד עם שתי בנות מתבגרות בסביבה."

"הוא יתנהג יפה."

"כמו שהוא התנהג אתמול בלילה, כששבר לווהן את הפנים ב'קן הנחשים'? לא, נראה לי שאני בסדר. ויק סיפר לי מה קרה."

וישס הוא אבא של ווהן והוא הבן זונה הכי קטלני בשכונה. התאהבתי בו כשהייתי בת חמש. ברון וישס ספנסר הוא עדיין חתיך הורס, אז #מצטערתלאמצטערת.

אין לי מושג על מה הם מדברים. פן? יגור פה? למה?

"ג'קי צ'אן ג'וניור ממש לא היה הקורבן פה. וחוץ מזה, אתה נלחמת בגילו גם כן," אימא מציינת.

"בדיוק, מל. לא הייתי רוצה לדמיין את עצמי בגיל הנעורים בכלל מתקרב לבנות שלי. לא באותו בית, והאמת, שאפילו לא באותה יבשת. לילד הזה אמורה להיות משפחה איפשהו. איפה אחותו? נקנה לו כרטיס טיסה. במחלקת עסקים. אוסיף שכר לימוד בבית ספר פרטי אם רק תוציאי את הרעיון הזה מהראש היפה שלך."

"כבר שנים שאנחנו מכסים באופן אנונימי את כל עלויות הפוטבול שלו, ג'יימי. אפילו הרחקתי לכת ודיברתי עם אביו החורג פעם בניסיון לפתוח ערוץ תקשורת. הוא לא זקוק לכסף. הוא זקוק לאהבה ולאנשים שאכפת להם ממנו. אם אנשים כאלה היו קיימים, הוא לא היה במצב הזה מלכתחילה. סיימתי שיחה עם אביו החורג לפני כמה דקות."

"אלוהים אדירים," אבא ממלמל.

"נחש מה? האיש אפילו לא צלול, והדברים של פן כבר ארוזים."

מה בשם הרוחות והשדים ופיית הבוטוקס של קיילי ג'נר קורה פה? חשבתי שפן עשיר? למה שהוא יצטרך שההורים שלי ישלמו על הפוטבול שלו? ולמה זה נשמע כאילו שמלודי רוצה שהוא יעבור לגור איתנו? אני אוחזת בכוס המים שלי חזק יותר.

"אם הוא ייגע בדריה..." הוא לא צריך להשלים את המשפט. יש אלת בייסבול במרתף שהוא קרא לה מחסל הנשיקות. הוא אמר שהוא ישתמש בזה כדי להרביץ לבחורים שינסו לנשק את ביילי ואותי.

"ישנם דברים רבים מדי על כף המאזניים. וחוץ מזה, רק בגלל שהם בני אותו גיל, לא אומר שהם ישכבו אחד עם השנייה. מעולם לא פגשתי שני אנשים שונים יותר."

שתיקה. אני יודעת שמל ניצחה, אך אני לא בטוחה מה זה אומר. אני חושבת שהכנסתי את עצמי עמוק לחרא מבלי לקלוט מה אני עושה בכלל. פן סקאלי לא יכול לעבור לפה כי נהרוג זה את זו לפני שהוא ייכנס בדלת.

על מי אני מנסה לעבוד? הוא יהיה זה שיהרוג.

"שום דבר לא יקרה," מל חוזרת על עצמה. "אבל אנחנו חייבים ליצור קשר עם עורך דין לענייני משפחה מחר על הבוקר. כרגע קיבלתי את התיק שלו מג'ים לווין, היועץ שלו. הוא כבר לא קטין, אבל עדיין יש ניירת."

הכלבה לא מבזבזת זמן בלהפעיל קשרים ולגרום לדברים לקרות. אני מוכנה להתערב שהיא קנתה לכולנו סוודרים תואמים לחג המולד וכבר מתכננת את הצילום השנתי עם הילד המאומץ החתיך שלה מחבק את אחיותיו החדשות וגור לברדור על הספה המשפחתית.

"אסמס לוויק עכשיו. לבן זונה בטח יש חצי תריסר עורכי דין שהוא משלם להם על בסיס חודשי, עם כל האויבים שיש לו רק במשפחה המורחבת שלו." אבא נאנח.

הכוס מחליקה מידי, בהילוך איטי כמעט, ואני צופה בה מתרסקת ישר על רגלי. אני נלחמת בצרחה שמאיימת לפרוץ מפי כשהכוס מתרסקת על העצמות שלי, והרגל שלי מעמעמת את החבטה הקולנית. אני צופה במים נשפכים על השטיח ובכוס מתגלגלת מבהונותיי.

אני נושכת את השפה חזק כל כך, שטעם הדם המתכתי ממלא כל פינה בפי. דמעות מטשטשות לי את הראייה, ועוזרות לי לשלוט בצרחה.

"שמעת משהו?" אבא שואל מאחורי הדלת שלהם.

"זה בטח שום דבר," מל עונה.
כן, אני חושבת. זו רק אני.

פרק 2

בזמן שהיית מודאגת לגביי
זיינתי את החברה שלך מקבוצת המעודדות
היא ירדה לי ונתנה לי בירה
אני עדיין שונא אותך, שלא תטעי
ויותר מכל דבר, אשמח לראות את הצוואר היפה שלך נשבר

פן

אני בועט לצד את ערמת בדלי הסיגריות הקטנה ומדליק חדשה.

טכנית, הייתי אמור להפסיק לעשן בתחילת השנה הראשונה שלי בתיכון. המאמן היגינס איים להרוג אותי אם הוא יגלה שהפרתי את ההבטחה הזו. אבל טכנית, כבר לא אוכל יותר לשחק פוטבול או להוביל את הקבוצה שלי כקפטן, לאור העובדה שאין לי מקום לגור בו — אפילו לא מכונית — כך שהלימודים ממש לא נמצאים בראש סדר העדיפויות מבחינתי ברגע זה. למצוא עבודה במשרה מלאה, מצד שני, כן בעדיפות עליונה. עכשיו רק נותר לי לברר תחת איזה גשר אוכל לישון עד שאחסוך מספיק כסף כדי לשלם על מוטל.

יום הולדת מזדיין ושמח לי.

הקטע בלחיות בצד הלא נכון של פסי הרכבת, זה שהחברים שלך גרים שם גם כן, ולכולם יש תירוץ טוב למה הם לא יכולים להכניס אותך לביתם. הם עניים מדי, הבית שלהם קטן מדי, או שהאבות החורגים שלהם גם חלאות. תנו לי רגע לנגב את הדמעות. זה עדיין עדיף מהמצב הנוכחי שלי, כשאני יושב על מדרגה שמובילה למרפסת הקדמית של רט עם התיק שלי, שבו הוא ארז את כול רכושי עלי אדמות.

אני דוחף את התיק הצידה. קל כנוצה.

אני נותן לסיגריה להיתלות בין שפתיי כשאני מדפדף באנשי הקשר בנייד שלי. חצי כוס מלאה: אני מודאג כל כך היכן אשן הלילה, שאני אפילו לא מרגיש את פניי הנפוחות, שפתי השסועה, הצלע הסדוקה שלי כנראה, והבטן המקרקרת שלי.

אלו הדברים הקטנים בחיים וכן הלאה.

לישון הלילה שוב בבית של הבחורה ממשפחת אורטיז יהיה שלילי מוחלט. קודם כול, ההורים שלה חוזרים מהחופשה שלהם בקאריביים. ושנית, לשכב איתה כדי שיהיה לי גג מעל הראש זה בולשיט. לא החלק של הזיונים, ברור. רק החלק שבו אני ארגיש כמו זונה.

אני עומד להקיש על השם של קנון בנייד שלי — להורים שלו יש מחסן בחצר האחורית — כשריינג' רובר חדשה לגמרי נעצרת ליד המדרכה מולי. אני לא מרים את הראש. זה כנראה הבוס של רט שבא לאסוף את כספי הסמים. אני שומע את דלת הנהג

נפתחת, וחמש שניות לאחר מכן, אישה בשמלת קיץ פרחונית ושיער בצבע חום בהיר עומדת מעליי, ובוהה בי דרך משקפי שמש ענקיים. מהסוג שגורם לבחורות להיראות כמו זבובים.

"אני יכול לעזור לך?" אני ממצמץ כלפי מעלה, ונושף ענן של עשן ישירות בפניה רק כדי להיות חרא קטן. הגיע הזמן שאצדיק את הכינוי שרט נתן לי.

"אני בספק, אבל אני יכולה לעזור לך. קח את הדברים שלך. אתה בא איתי." היא מורידה את משקפי השמש שלה ומסתכלת עליי כאילו חיכתה לרגע הזה כל חייה או משהו.

אני מטה את ראשי ועיניי עוברות לאורך גופה. מה לעזאזל הקטע שלה? אני כנראה שואל את זה בקול כי היא עונה לי.

"נפגשנו פעם. קוראים לי מלודי פולוהיל. אני הייתי המורה לבלט של אחותך. הבת שלי סיפרה לי שאימא שלך נפטרה אתמול."

ואז היא אומרת לי שהיא משתתפת בצערי. שהיא מבינה שזה נשמע קיצוני, אך היא תמיד אהבה את התאומה שלי כאילו הייתה הבת שלה, בלה, בלה, בלה. בשורה התחתונה: היא איבדה את ויה, והיא לא רוצה שעוד ילד למשפחת סקאלי ייפול בין הכיסאות.

איזו קדושה מזדיינת. אימא תרזה — ממש מאחורייך.

הרבה דברים רצים לי בראש. הדבר הראשון הוא שאני לא צריך את הרחמים שלה. הדבר השני הוא, שטכנית, אני כן צריך. הדבר השלישי הוא שאני שונא את הבת שלה, ולקחת משהו מהמשפחה שלה ירגיש כאילו אני מוכר את נשמתי לשטן. והדבר הרביעי הוא שלחיות בלי גג מעל הראש יהיה נורא יותר מלחלוק בית עם השטן. להילחם עם החרא זו דרך הפעולה שלי ברגע זה. אני מוכן לזה. אני סומך על מבוגרים קצת פחות משאני סומך על מהמר שיכור שהוא נרקומן. כשאני מקבל הצעה או הזדמנות, אני תמיד מחפש את המוקשים. האישה הזו לא יכולה להתפרץ סתם ככה לתוך החיים שלי עם הרכב היקר שלה ולהציל לי את התחת מבלי לצפות למשהו.

"גברת פולוהיל, הילדים שלך אי פעם הלכו לאיבוד בחניון או בפארק?" אני קורא לה גברת פולוהיל כי אם ירשתי דבר אחד מהסבתא המשוגעת והנעדרת שלי, זה נימוסים.

"בוודאי."

"כמה זמן לקח לך למצוא אותם?"

היא משתהה לפני שהיא עונה כי היא יודעת לאן השיחה מובילה. אני מרים גבה בשאלה.

"עשרים וחמש דקות," היא מודה. "החצי שעה הכי גרועה בחיי."

"אז אפשר לומר בביטחון שלא אהבת את אחותי כאילו הייתה הבת שלך. היא נעדרת כבר ארבע שנים, הופעת פה רק לפני שתי דקות, ויצאת בהצהרות גרנדיוזיות כמו מועמד לנשיאות."

"ארבע שנים." היא מביטה סביב, מפנימה את גדרות השלשלות הקרועות, הבטון הסדוק, והחלונות החסומים בקרשים. "אתה עדיין לא יודע איפה היא?"

לאחר שהממונה על ההיעדרויות לחץ על אימא, רט המציא סיפור על כך שויה עברה לגור עם אבא שלי. זה מעניין, לאור העובדה שאף אחד לא יודע איפה הוא, וויה פחות מכולם. רט הרחיק לכת והמציא ערמות של ניירת. ואז החל להכות את אימי שהייתה חצי־מחוסרת הכרה על שילדה ילדים בצורה חסרת אחריות, שלא הייתה לה שום כוונה לגדל.

"אימהית כמו חתולת רחוב," הוא ירק בפניה כשעשה את דרכו החוצה מהדלת. העובדה היא, שוויה נעלמה עם אפס השפעות על המערכת, הודות לבתה של גברת פולוהיל. ולי.

"זורקי ניחוש פרוע." יריתי לעברה את החיוך העוקצני שלי.

היא יישרה את כתפיה, וצמצמה את עיניה לעברי. "בסדר גמור. קום, פן."

"לא, אני בסדר."

"אתה ממש לא בסדר." היא דוחפת את ידה המושטת בפנים שלי. "קום על הרגליים."

אני צוחק על זה כי אני יכול. בגלל שאני בן שמונה עשרה ואף אחד חוץ מזרה גמורה לא רוצה לעזור לי. כי אימא שלי מתה אתמול ממנת יתר (בדבר אחד אני מוכן להודות לה — תזמון מושלם), ועדיין אני לא מרגיש דבר. היא לא הייתה נוכחת בחיים שלי מאז שאני זוכר את עצמי. לאורך השנתיים האחרונות, החלפנו בקושי שישה משפטים סך הכול. רט לא הזיל דמעה. הוא פשוט אמר לי לארוז את שניים וחצי הדברים שלי ולעזוב, והוסיף שהוא לא זיין אותה כבר שנה שלמה, ושאני אמור להיות אסיר תודה שהוא נתן לי להישאר מעבר לתאריך התפוגה שלה.

"פן, אתה צריך לבוא איתי." מלודי נוקשת באצבעותיה מול הפנים שלי כעת. ריחפתי. כנראה זה מה שקורה כשאתה לא ישן יומיים רצוף.

"אני צריך, הא?" אני לא יודע למה אני מחייך. אני שקוע עמוק כל כך בחרא שאפילו היד המטופחת שלה לא יכולה להוציא אותי משם. "תזכירי לי למה?"

"האלטרנטיבה היא לישון על ספות של אנשים ולהידרדר בלימודים. דרך אגב, היום זהו היום הראשון ללימודים. אם הכול היה בסדר, היית שם. ואתה רשמית כבר לא בעיה של המדינה. אפילו אם תצליח למצוא מקום לגור בו, עדיין תצטרך לעבור כל הזמן, וזה יקשה עליך להתאמן או אפילו למצוא עבודה. לא יהיה לך איך לממן את קריירת הפוטבול שלך — זאת אומרת, אם תעבור למקום כלשהו שבו תהיה קבוצת פוטבול, ואם יתנו לך בכלל להיבחן לתפקיד קפטן הקבוצה. למה לך לאבד את התפקיד שלך? יגייסו אותך למכללה איכותית אם תמשיך ככה. סיים את השנה האחרונה שלך בזמן שתגור אצלנו, ואז כל אחד ילך לדרכו אם זה מה שתרצה. אבל לפחות תן לעצמך הזדמנות להצליח. אל תסרב להזדמנות הזו בגלל הגאווה שלך."

היא יודעת הרבה על החיים שלי, אבל זה לא מפתיע אותי. כשאתה ילד משכונה כזאת, התיק האישי שלך נזרק לכל עבר כמו במשחק פינג־פונג בירה.

"לך ולאחותך יש יותר כישרון אתלטי בזרת שלכם משראיתי אי פעם," היא מוסיפה.

"אז מה, אני עומד לגור אצלך בבית, ונשחק בלהיות משפחה במשך שנה?" אני פוקק את אצבעותיי.

"לא נשחק בשום דבר. אנחנו באמת משפחה. ואתה מוזמן להצטרף אליה."

"את יכולה להפסיק, גבירתי. את נשמעת כמו פרק מהסדרה 'החיים עצמם'."

כדאי שאפסיק. את זה אני יודע בוודאות. אני מוותר על הזדמנות מעולה. האגו המטומטם שלי ידאג לכך שאגמור בלי מלגה וגם בלי גג מעל ראשי, אך אני עדיין לא מוכן להיכנע. אין לי שום דבר נגד מלודי פולוהיל. הבת שלה, מצד שני, זה סיפור אחר לגמרי.

"נדאג שזה יעבוד." היא מושיטה לי את ידה שוב. אני לא לוקח אותה. שוב.

היא דוחפת את ידה סנטימטר קרוב יותר לפניי.

"לא משנה מה ההשגות שלך, נוכל לפתור אותן. הייתי רוצה לעזור לך למצוא את אחותך."

אחותי מתה, אני מתפתה לומר, אבל אני ממש לא זקוק לעוד מנה של רחמים. זו רק

הנחה, אך הנחה מושכלת. אין סיכוי שוויה בחיים ולא שלחה לי מכתב, הודעה, או התקשרה אליי לפחות פעם אחת בארבע שנים.

"שיהיה במזל עם זה."

"אני לא צריכה מזל. יש לי כסף."

אני בוחן אותה כדי לראות אם היא אמיתית. היא לא מתנצלת על כך שהיא עשירה. אני רואה מאיפה הבת שלה קיבלה את תסביך העליונות. זה מסריח על גברת פולוהיל, אבל זה ממש נוזל בגועל מהבת שלה.

"קח את התיק שלך," היא מצווה.

כשאני לא זז, היא מרימה אותו בעצמה וצועדת לרכב שלה. לאחר שהיא משליכה את התיק במושב האחורי, היא פותחת את דלת הנוסע.

"בסדר. תישאר פה. לא תקבל את הדברים שלך חזרה. אתה רשמית חסר כול."

אני קם לבסוף ונכנס לרכב, מבלי להביט לאחור על ביתו של רט. ידי מרחפת מעל מושבי העור, מבלי לגעת.

פאק.

"את תעיפי אותי מהבית תוך שעה," אני אומר בציניות.

"נסה אותי, סקאלי."

אני חופר בציפורניים במושבי העור, מרותק מכמה יפים נראים השקעים הפגומים של ציפורניי עליהם. כשהיא מתניעה את הרכב, אני מדליק סיגריה ומוריד את החלון.

הזדמנות אחרונה לשנות את דעתך, גברת.

"הסיגריות האלה יהרגו אותך." היא דוחפת את משקפי השמש שלה במעלה אפה ומרימה את סנטרה. היא אמיצה, האישה הזאת.

"יופי. למה לעזאזל הן מחכות?"

אני לא יודע למה אני מצפה. הרצאה, מבט זועף. עונש? אולי קצת צעקות. עברה תקופה מאז שניסו לחנך אותי.

אבל מה שאני רואה בזווית העין משעשע אותי. היא מחייכת.

"יש לך חוצפה. אתה והבת שלי, דריה, תסתדרו מצוין."

אין לה מושג כמה היא טועה, אבל היא בטוח עומדת לגלות.

פרק 3

שפכת לתוכי אומללות
ונתת לה לבעבע
עכשיו הגיע הזמן שתטעם
את מה שעשית

דריה

אני מחליקה את היומן שלי על קצה שולחנו של המנהל פריצ'רד וצועדת לאחור. הוא לא מרים את ראשו מהמסמכים שהוא קורא, וההבעה על פניו זועפת. אני משפשפת את כפות ידיי המזיעות בחצאית. הוא מלקק את האצבע המורה שלו והופך דף בעלון שהוא קורא. זו תנועה מבוגרת שמזכירה לי שהוא מבוגר ממני בעשרים שנה.

שמה שאנו עושים זו טעות.

הפעם הראשונה בה כתבתי במחברת הקטנה והשחורה שלי הייתה ביום בו עשינו את מה שעשינו לוויה. ביום שבו הבנתי שאני לא סתם ילדה שובבה, אני ילדה רעה. ומאז, המחברת הפכה עמוסה בדברים שכתבתי.

אני לוקחת אותה איתי לכול מקום כמו ענן שחור מעל השיער השמשי שלי, ובלילה, אני ישנה איתה מתחת לכרית. היא כוללת בתוכה את הרגעים שלא שווים תיעוד באינסטגרם שלי. דברים שרק המנהל פריצ'רד ואני יודעים. איך גזרתי את שיער נסיכת הדיסני של אסמה כשהיא ישנה כשהיינו בנות חמש עשרה במסיבת פיג'מות. איך גרמתי לאימי לאמץ חתול רחוב שלונה רצתה רק כדי לגרום לה לקנא.

איך הרסתי את חייה של ויה.

"חזרת מהר כל כך?" הנימה שלו משועממת בצורה אכזרית. זה מעגן אותי לאדמה, מזכיר לי כמה קטנה וחסרת ערך אני.

במקום לענות, אני מסתובבת ונועלת את הדלת. מאחורי גבי, אני שומעת את צליל החבטה העדין של העט שלו פוגע במסמך ויודעת שהוא מוריד את משקפי הראייה שלו ומניח היכן שהדפים נפגשים, ראיתי את הסרט הזה כבר אלף פעם בעבר.

צמרמורת חולפת בגבי.

המנהל פריצ'רד הוא גבר מושך כמו שגברים עוצמתיים מושכים בדרך כלל. בצורה קלינית סימטרית. שיערו שחור עורב — כחלחל כמעט — ואפו חד כסכין. קמט זועף תמידי מכווץ את מצחו כמו פרופסור סנייפ, ואף שהוא לא גבוה או שרירי במיוחד, הוא תמיד לבוש יפה, בסגנון ג'יימס בונדי כזה.

פריצ'רד ואני מכירים שנים. המפגש הראשון שלנו היה ימים אחדים לאחר שוויה נעלמה, כשהייתי עדיין בחטיבת הביניים. היועצת שלנו הייתה בירח הדבש שלה, אז

כשנשברתי ובכיתי, המורה שלי כיוונה אותי למשרדו של המנהל. פריצ'רד היה קשוב, ונחמד, וצעיר. הוא נתן לי טישו ומים ואישור להבריז משיעור התעמלות ביום ספורט.

אמרתי לו שעשיתי טעות איומה, ואני לא יודעת איך לספר לאימא שלי. כשהוא שאל אותי מה קרה, הושטתי לו את היומן שלי וסובבתי אגודלים בקוצר רוח כשהוא קרא אותו. להודות בזה בקול היה הופך את זה לאמיתי מדי.

לאחר שקרא את השורות הראשונות, הוא הוריד את המחברת.

"ההורים שלך מענישים אותך, דריה?"

"לא," אמרתי בכנות. איך זה היה קשור לוויה? היא נעדרה, וזה היה בגללי. רציתי לצעוק את זה מהגגות ולקחת את זה איתי לקבר באותה נשימה. קיוויתי שהוא ייתן לי דחיפה בכיוון הנכון.

"יש לכם חוקים בבית?" הוא תופף באצבעותיו על השולחן.

תיארתי לעצמי שאני לא יכולה להקיא בתוך הנעליים של אחותי, אך שום דבר לא היה כתוב או משהו. מצמצתי אליו, מבולבלת.

"לא."

"אני חושב שמה שאת צריכה יותר מכול דבר אחר" — הוא הפסיק לתופף, ונשען קדימה — "זה שיחנכו אותך."

וכך החל הסיפור שלנו. השנים של דריה והמנהל פריצ'רד. כשעברתי לתיכון 'אול סיינטס', הוא עבר איתי. בשבילו, זה היה קידום. בשבילי, זו הייתה הקלה. המנהל פריצ'רד — שקיבל את הכינוי הנסיך פריץ' ב'אול סיינטס' הודות לחתיכות המלכותית שלו — זה האדם שאליו אני פונה כדי לכפר על מעשיי.

בכל פעם שאני מרגישה אשמה, הוא גורם לי לשלם, והכאב נעלם.

"תסתובבי ותעמדי מולי." קולו המתכתי מתגלגל במורד עמוד השדרה שלי כעת.

אני מסתובבת.

"על הברכיים שלך."

אני יורדת לרצפה.

"תרכיני ראש ותגידי את זה."

"אני דריה פולוהיל, וזו הכנסייה שלי. אתה הכומר שלי, ובפניך, אני מודה בכל החטאים שלי ומכפרת עליהם."

לאחר הביקור שלי במשרדו של המנהל, אני משפריצה מים קרים על הפנים בשירותים ותוהה מה הסיכויים שאיראה כאילו שום דבר לא קרה.

הסיבה בגללה רצתי אליו מלכתחילה הייתה כי גיליתי ששובצתי ללמוד בכיתה שאימי לימדה בתיכון 'אול סיינטס'. מלחיץ אותי שלא הייתי קיימת אם ההורים שלי לא היו נפגשים במקום הזה. העור שלי סומר מהמחשבה שכולם סביבי יכולים לדמיין את ההורים שלי מזדיינים על השולחן של גברת לינד.

אני לא זוכרת מתי התחלתי לעודד את השמועות על המנהל פריצ'רד ועליי, אבל אני

בהחלט זוכרת למה.

"את לא התוצאה של רומן שפל בין תלמיד ומורה? אבא שלך הכניס את אימא שלך להיריון כשהוא היה בשנה האחרונה שלו בתיכון, ואימא שלו הכריחה אותו להתחתן איתה?"

בחורה בשנתה האחרונה בתיכון שנראתה כמו רג'ינה ג'ורג' דחקה אותי לפינה בשירותים ביום הראשון שלי בתיכון. היא הייתה חמושה בעוד שלוש בריוניות שנראו כמו העתקים מושלמים של הדוגמניות הכי פחות יפות בקטלוג של קיימרט.

אחת מהן דחפה אותי לקיר.

"כלבה, לא אכפת לי מי את חושבת שאת. פה, את סתם טעות בחצאית, ואם את מתכוונת להסתובב במסדרונות האלה במחשבה שאת משהו מיוחד, נדאג שכולם ידעו את זה," היא ירקה עליי.

הרמתי את הסנטר, וניגבתי את שרידי הרוק שלה מפניי.

"ההורים שלי התחתנו לפני שאימא שלי נכנסה להיריון איתי. האמת שסבתא שלי שנאה את המחשבה שאימא ואבא שלי יהיו ביחד. למעשה, היא עדיין שונאת את זה, ואנחנו לא קרובים אליה. אני רואה אותה רק פעם בשנה למרות שאנו גרים באותה עיירה. אני אומרת לך את זה, לא בגלל שאני חושבת שאכפת לך, אלא בגלל שאם את עומדת להיות כלבה, אז עדיף לא להיות כלבה סתומה. כשאת מדברת שטויות, לפחות תדייקי בעובדות. לא שזה יעזור לך. באתי לפה כדי לנהל את המקום הזה, ונחשי מה? את כבר מרגישה מאוימת."

זה זיכה אותי בסטירה לפנים. חייכתי, ועצרתי את הדמעות. הבנתי את זה. עמדתי לתפוס את מקומן. התכוונתי להתקבל לקבוצת המעודדות, בין אם זה ימצא חן בעיניהן או לא, כי על אף שהייתי בלרינה גרועה, הייתי רקדנית מעולה. אני אצא עם החברים שלהן, איראה יותר טוב בשמלות שלהן, ואנהג במכונית מפוארת יותר. אף אחת לא אוהבת לעמוד פנים מול פנים עם הגרסה המשודרגת שלה. זה תמיד מפואר יותר וכולל את כל השדרוגים.

"אני מציעה לך לא להרגיש יותר מדי בנוח, פולוהיל. אנחנו עוד נראה לך מה זה."

הברונטית ירקה גוש ליחה על נעלי העקב הוורודות שלי עם השרוכים.

הבנתי בשלב מוקדם מאוד שאני זקוקה לשריון נגד המוניטין של הוריי.

הדרך היחידה שבה יכולתי להגן על עצמי מהאש הייתה על ידי יצירת מדורה גדולה יותר. אם יחשבו שאסור לגעת בי, יפחדו ממני במקום להתגרות בי. אם יחשבו שהמנהל הקשוח שומר על הגב שלי — או השכיב אותי על הגב, אם כבר — אף אחת לא תתעסק איתי. אז הזנתי את השמועות, וגרמתי להן לגדול, הענקתי להן כנפיים, ונתתי להן לעוף, כמו פרפרים מתוך צנצנת זכוכית.

אני חכמה, ערמומית, ומאופקת. אני לא אומרת לאף אחד שאנחנו יוצאים. אני רק ממשיכה ללכת למשרדו של המנהל פריצ'רד, והוא תמיד פותח את הדלת, כי לא משנה מה אנחנו — זה מוצא חן בעיניו.

ממש מוצא חן בעיניו.

באמצע הדרך במורד המסדרון, אני מחליטה לוותר לעצמי קצת ומבריזה משני השיעורים האחרונים. אלו שיעורי בחירה, גם ככה. לאחר רבע שעה, אני מחנה את ה־BMW האדומה שלי עם הגג הנפתח ליד המזרקה מול הבית ועולה במדרגות למקלחת. אני חייבת לחפוף את השיער ולהיראות ייצוגית לארוחת הערב, שבמהלכה אעמיד פני המומה

כשהוריי יספרו לי שפן עומד לחיות איתנו. אם אימא תוכל בכלל לשכנע אותו לגור תחת אותה קורת גג איתי. ואז אדחק את הבן זונה לפינה ואקבע את החוקים. אשמה או לא, אני מנהלת את ההצגה הזו. אני לא רואה את הרובר של אימא בשום מקום, וזה אומר שהבית ריק. אני נכנסת על קצות הבהונות, מוודאת שאין אף אחד בסביבה, ואז צועדת לחדר האמבטיה. אני מורידה את חצאית המיני הלבנה על הרצפה ואחריה את החולצה הכחולה. הנייד שלי מאיר על דלפק השיש.

בליית': מבריזה מהלימודים על היום הראשון? #פראית

גאס: נחמד מצידך לתמוך בנער ההוא ממשפחת סקאלי. רוצה לנסות את זה עם עכבר שכונות? למה שלא תנסי מישהו שהוא לא תפוס.

אסמה: אחותי, הירכיים שלך נראות ממש עבות בחצאית ההיא. אני יודעת שאת חסרת מוסר, אבל יש גבול. בטלי משימה או ותרי על טאקוס. הבחירה שלך :/

המים החמים מרגיעים את עשרים־וארבע השעות האחרונות כשהם פוגעים בגופי מארבע זוויות שונות. אני מטה את הראש לאחור, עוצמת עיניים, וגונחת. אני יכולה להתמודד עם פן. אני מלכת 'אול סיינטס' לעזאזל, והוא סתם בחור מ'לאס חונטאס'. כל מה שקרה בינינו זה מים מתחת לגשר.

מים שאני לא יכולה לטבוע בהם.

אני יוצאת מהמקלחת כדי לעמוד על שטיח האמבט. השארתי אתמול את המגבת הוורודה שלי על הרצפה ליד הדלפק הקרוב לדלת. אני צועדת לעברה, נוטפת מים, כשהדלת נפתחת.

"ביילי!" אני משתנקת, אך במקום לפגוש את עיניה הגדולות הכחולות וגופה הצנום של אחותי הקטנה, פן עומד מולי, קרוב ממש. גופו ממלא את מסגרת הדלת בקלות, והוא נראה כמו נשיקה ארסית. כהה וחוטא ומפתה. מכנסי הג'ינס שלו יושבים נמוך על מותניו, ושרשרת תלויה מכיסו הימני. בגופייה השחורה שלו יש חור היכן שליבו נמצא כי, ברור, הוא שמוק שמשחק אותה קשוח כמו ווהן, וזרועותיו גדולות, שזופות ומלאות בוורידים ושרירים. הפציעות שלו סגולות מסביב לעיניו הירוקות הכהות. ואותן עיניים ירוקות יורדות במורד גופי כמו שוט, קטלניות, אבל עכשיו, רכות. אני נאבקת בדחף להירתע, בידיעה שהמכה הכואבת עומדת להכות בי. הוא גומע אותי במבטיו.

השדיים שלי.

הבטן שלי.

הירכיים שלי.

ואותו מקום פרטי ביניהם שמתכווץ בחוזקה כנגד שום דבר ברגע זה.

חיוך איטי מושך את שפתי הלב הסדוקות שלו. אני מכסה את השרשרת שלי — מכל הדברים — ומובכת מזה יותר מכל דבר אחר.

"אוי, שמרקס יעזור לי. פן. תעוף מפה!"

זו הפעם הראשונה שאני קוראת לו בשמו. רשמית, אני לא אמורה לדעת איך קוראים לו. פניו עדיין חסרות הבעה. הוא אוחז בידית, ופרקי אצבעותיו מלבינות כנגד עורו השזוף. הוא מרים את המגבת הוורודה, משליך אותה לעברי. אני תופסת אותה באצבעות רועדות, כורכת את המגבת סביב גופי בחוזקה ומכניסה לתוכה את אבן הזכוכית.

"אוהב את מה שאתה רואה?" אני מסיטה את שיערי הרטוב. הגאווה שלי יותר מפצועה. הוא כרגע ראה אותי עירומה לחלוטין ואפילו לא התייחס לזה. כל האשמה והכוונות הטובות שלי נשטפות ומוחלפות בייאוש מוזר והתעקשות להראות לו שהוא סתם

איכר בור ואני מלכה.

"שונא," הוא מתקן אותי, ומעביר אגודל על השפה התחתונה שלו. "אני שונא את מה שאני רואה, ואני מתכנן לראות מעט מאוד מזה. את דריה, אני מניח."

הוא עדיין לא עושה שום תנועה שמעידה על כך שהוא מתכוון לצאת. הבחור הזה לא אמיתי. אני כועסת כל כך שבא לי להכניס לו אגרוף לפנים. אולי אני צריכה. הוא לא ירביץ לי בחזרה. וגם יכאב לו מאוד כי הוא כבר חבול לגמרי.

"אל תעמיד פנים שלא נפגשנו." אני מושיטה יד למברשת השיער שלי ומסרקת את התלתלים הזהובים מול המראה. אם כבר אז כבר. החרא לא הולך לשום מקום.

"נפגשנו, אך מעולם לא החלפנו שמות, רק נוזלים," הוא עוקץ, "וזה מעלה את השאלה, איך לעזאזל את יודעת איך קוראים לי?"

"איזה נוזלים? היית פחדן מדי בשביל ללכת עד הסוף," אני מגרגרת, ותוהה אם הוא באמת לא יודע מה שמי. שנינו נחשבים מקובלים בטירוף בבתי הספר שלנו.

אני חושבת על אבן הזכוכית, ומתבוננת בפניי מאדימות במראה. אני אידיוטית על שלקחתי את מה שהוא נתן לי, הפכתי אותה לתכשיט, ואז לקמע שלי? אבן הזכוכית הפכה לאיבר חיוני בגופי כעת. זה מזכיר לי שאנשים טובים קיימים.

רק שאני עדיין לא יודעת אם פן טוב כל כך.

אני חושבת שאולי הרסתי אותו.

אני מתבוננת בו במראה המכוסה אדים, ונשענת על הדלפק. אני יודעת מתי גבר בוחן אותי, והוא לא עושה זאת. זה יותר כאילו שהוא מעריך את הנזק שהוא רוצה לגרום לי. אני יודעת שהשנאה שלו כלפיי עמוקה כי כשהוא מדבר אליי, כל מילה היא כמו להב, כל מילה גורמת לצמרמורת בגבי. אך במקום שזה ייגמר בבהונות שלי, זה מתפוצץ לי בין הרגליים.

"זו לא שיחת חולין, דריה. את תדאגי להתרחק ממני; ואני אדאג להתרחק ממך."

"מה אתה עושה פה בכלל?" אני ממלמלת. "אתה לא אמור להיות בבית ספר? ואל תגיד לי מה לעשות. אתה לא יותר מאורח לא רצוי פה." אני פולטת נחירת צחוק.

"הברזתי, כמוך." הוא מעביר את עיניו עליי כאילו אני שום דבר. אוויר. "ואני מסכים לגבי סטטוס האורח שלי. אני אורח מסויג, אם כבר. אבל קיבלתי הצעה, ואהיה טיפש לא לקבל אותה. אני רואה איך את מסתכלת עליי. אוי, עיני גולגולת..." הוא זורק את הכינוי בפניי כאילו שהשנים לא עברו. ואז צועד לעברי, וחיוכו המרושע חוזר בגדול. "בסיבוב הזה, אני מתכוון להרוס אותך."

אני מסתובבת אליו, המומה. אני אוחזת בקצה כיור השיש ביד אחת, ולא בטוחה איך או מתי היוצרות התהפכו. הוא מדבר כאילו הוא אדון האחוזה ואני פיון שנתון לרחמיו. אני מצמצמת את עיניי, מנסה לשבור את החזות השחצנית והבטוחה שלו, אך לצערי, היא נותרת קשוחה כפלדה. פן סקאלי באמת מאמין שהוא שולט בי. בי. דריה פולוהיל. הבחורה הכי פופולרית בתיכון 'אול סיינטס'. אני חייבת לנסות להזכיר לעצמי שאימא שלו נפטרה עכשיו. שהוא פועל מתוך האובדן. שהבוקר, הוא חשב שהוא חסר בית.

"אני לא רוצה שתעבור לבית הספר שלי," אני אומרת בעצבים. מלודי תשלח בשמחה בקשת העברה, והמנהל פריצ'רד ירייר מההזדמנות לחטוף אותו לקבוצת הפוטבול שלנו.

"זו לא תהיה בעיה. אתם מלקקים כל כך הרבה ישבנים, שהנשימה שלכם מסריחה מחרא."

"זה עדיין מריח יותר טוב מעוני. אתה עני, נכון? אחותך סתם שיחקה אותה עשירה."

כשמישהו מכה אותי עם מקל, אני דורסת אותו עם טנק. אני כל כך רעה אליו שבא לי להקיא. אני שונאת את החלק הזה שבי. זה שמכה חזק יותר בכל מחיר.

"רק כדי להבהיר דברים" — אני מורידה את המברשת ומעפעפת בריסיי — "אתה לא קרוב משפחה חורג, אחי החורג, או חלק מהמשפחה. אתה כלב נטוש, האחרון שנשאר, זה שאף אחד לא רוצה לאמץ, ומקרה צדקה."

פן מתקרב אליי, וליבי פועם כל כך בחוזקה עד שנדמה שהוא נלחם לצאת מכלוב הצלעות שלי. ככל שהוא הולך ומתקרב, כך אני קולטת שליבי עלול עוד להצליח. עיניו של פן מזכירות לי נחש. מהפנטות אך לא אנושיות. הן לא היו כאלה בעבר.

הניחוח שלו דופק לי את המוח. בא לי להושיט יד וללטף את פניו. לנשק את פצעיו כדי שיחלימו. להתחנן לסליחה. לקלל אותו. לדחוף אותו ממני. לבכות על כתפו על מה שעשינו. על איך שזה הסתיים. על מה שהפכנו להיות לאחר מכן. כי אני מלאה בחרא, והוא ריק לגמרי.

הרסנו את עצמנו ביום של הנשיקה הראשונה שלנו.

כשפן מביט מטה אליי, הזמן נעצר. כאילו העולם כולו מאבד את כוח המשיכה, ומרחף לתוך בור חסר תחתית בחלל כשהוא אוחז בסנטר שלי באגודלו ובאצבע שלו כדי להרים את ראשי. אני לא יכולה לנשום. ואני גם לא בטוחה שאני רוצה. המגבת שלי נופלת לרצפה אף שהידקתי אותה היטב על בית החזה, ואני קולטת שהוא משך אותה בכוונה. אני עירומה. גופי, נשמתי, ליבי. כל החומות שלי נפלו. איפשהו בתוך ראשי, אזעקה באדום בוהק מהדהדת, והעכבות שלי מתחמשות, מתכוננות להילחם חזרה. אני מנסה לפענח את ההבעה על פניו. הוא משועשע, כועס, ו...משתובבב? שילוב הרגשות הזה לא נראה הגיוני.

"תתעסקי איתי, פולוהיל, ואהרוס אותך."

"לא אם אני אהרוס אותך ראשונה." אני לא יכולה להסתיר את התאווה בקולי.

שנייה נוקפת בינינו.

"האמת היא שאת צודקת. אני כן אוהב את מה שאני רואה. חלק מזה, בכל אופן." אצבעותיו מחליקות לעורפי, ועיניי נעצמות. המוח שלי צורח עליי לפקוח אותן.

זו מתיחה, האזעקה צווחת. הוא שונא אותך.

"אני בהחלט אוהב את מה שאני רואה." נשימתו מתוקה וחמה. היא מלטפת את קצה התנוך שלי, וצמרמורת מפלחת את גופי. הפטמות שלי מזדקרות חזק כל כך, שאפילו משב האוויר הקל ביותר גורם לי להירטב בין הרגליים. זה יכול להתפתח לכיוונים רבים כל כך, ואין לי שום שליטה על אף אחד מהם.

פיו מתרסק על שלי, ואני צווחת לתוך שפתיו הפעורות בדיוק כשלשונו פולשת לתוכי. הוא בולע אותי שלמה, ואני מתוסכלת כל כך מהמשיכה החולנית שלי אליו. אני נושכת את השפה התחתונה הפצועה שלו, ומרגישה את הדם שלו זולג החוצה, חם ומתכתי. ידיי נאחזות בגופייה שלו, נאבקות למצוא את החור ולמלא אותו עם אצבעותיי החמדניות. הוא אוחז בעורפי ולוחץ כמו אריה שמאלף את הלביאה שלו כשהוא מעמיק את הנשיקה שלנו. אין שום דבר מתבייש או ניסיוני או מבטיח בנשיקה השנייה שלנו. אנו לא אותם ילדים. לא אותם בני אדם מלאי תקווה. השיניים שלנו מתנגשות, אך אנו לא צוחקים מזה או מפסיקים. ובו זמנית, זה מרגיש כאילו שמעולם לא זזנו מאותה נקודה ליד אותו הפח. אנו רעבים יותר, חכמים יותר, וכועסים יותר.

מעולם לא נישקו אותי ככה.

לא הוא. ולא אף אחד אחר.

פיו מתנתק משלי, ולוקח לי כמה שניות לקלוט מה קורה.

”את הדבר הכי נדיר בעולם לא אמורים לתת למישהי שהיא בעצם כלבה. אני מקווה שלא שמרת לי את הפעמים הראשונות שלך כי אני ממש לא מעוניין לקחת אותן,” הוא לוחש באוזני, ועיניי נפקחות במהירות. פן דוחף משהו לכיס האחורי שלו, ואז זז לאחור. הוא מסתובב לדלת, ולפני שאני מספיקה להגיד לו ללכת להזדיין או למות, הוא מסב את ראשו.

אותן עיני נחש, הן מדברות אליי.

אומרות לי שהוא לא רוצה להיות ידיד שלי.

שהוא מוכן לגמרי להיות האויב שלי.

”נחמד לראות אותך שוב, אחות.” הוא טורק את הדלת בפרצופי.

ידי עולה באופן אינסטינקטיבי לשרשרת הזכוכית שלי, מוכנה לאחוז בה מתוך ההלם.

היא איננה.

כמו כל המשפחות, לשלי יש שגרה מנוונת שמשתנה לעיתים נדירות וכוללת אותי בצורה דלילה מאוד.

כשמלודי אוספת את ביילי מבית הספר מדי יום, הן הולכות ישר לבלט, ואבא חוזר הביתה מהעבודה בסביבות שש. זה אומר שיש לי לפחות עוד ארבע שעות להתחמק מהדביל שחי תחת קורת הגג שלי, ואני גוועת ברעב, צמאה, ולא מפסיקה להושיט את היד כדי לשחק עם השרשרת שלי לפני שאני קולטת שהיא כבר לא שם.

אני מתהלכת בחדרי, שולחת הודעה לבליית' ואסמה, ואז מחליטה לכתוב במחברת הקטנה והשחורה שלי.

רישום # **1,298**:

חטא: התגנבתי לתוך החדר של פן כששמעתי את הבן זונה מתקלח וגנבתי לו את העיפרון (מי משתמש בעיפרון בכלל? מה, הוא בן חמש?) סובבתי את המחק סביב הדגדגן שלי ואוננתי איתו. החזרתי אותו חזרה לקלמר שלו.

סיבה: הדביל תפס אותי עירומה. בכוונה. ולא שנאתי את זה. בכלל.

זמן מה לאחר ששלחתי הודעות לחברות שלי, אני נרדמת מול הסדרה ' בגרות באימהות'. אני מתעוררת מדפיקה עדינה על הדלת שלי, והצבעים ממסך הטלוויזיה מרצדים על קירות חדר השינה שלי.

”אהובה, ארוחת הערב כמעט מוכנה,” מל שרה מהצד השני. אני מניחה את זרועי על העיניים. אני לא רוצה לראות אותו. ואני ממש לא רוצה לראות אותו אחרי שהוא ראה אותי עירומה, נישק אותי וגרם לפטמות שלי להזדקר ואז אמר לי שהוא לא רוצה שום קשר אליי.

”אני באה,” אני צועקת. אני מחליפה למכנסיים משובצים קצרים מאוד וגופייה. אני הולכת על מראה הבולשיט־שלך־לא־משפיע־עליי עם נגיעה של רק־בגלל־שהתנשקנו־ לא־

אומר־שאני־רוצה־אותך־לוזר.

מל וביילי במטבח. ביילי קוצצת ירקות, ואימי משרה את חזה העוף. הן מדברות על בלט. אני מתעלמת מהדקירה שמתלווה לתחושת חוסר השייכות ומתיישבת על כיסא ליד האי במטבח. המטבח מעץ בצבע קרם עם דלפקי שיש חומים כהים. אני מוציאה עגבניית שרי מקערת הסלט ומכניסה אותה לפי.

"היי, ביילס, איך היה בבית ספר?"

"מגניב. יש לי מורה חדשה למעבדה, והיא אומרת שאני יכולה להשתמש במעבדה אחרי שעות הלימודים תחת השגחה." אחותי מעלה על פניה חיוך וחושפת את הפלטה שלה, כל אחת מהרצועות בצבע אחר, כמו דגל הגאווה. יום אחד היא תפרח כמו שושנה, אך לעת עתה, היא מרוצה מלהיות פרח קיר. עלי הכותרת שלה כבר מתחילים להיפתח, ואני חייבת להשלים עם זה.

"איך היה אצלך?" היא שואלת.

אני חושבת על המנהל פריצ'רד והביקור האחרון שלי במשרדו.

על הכיתה החדשה והמשפילה שלי.

על הודעות הטקסט ששורפות לי את הנייד.

"מדהים." אני מחייכת חיוך לבן־שיניים. עיניי כבר מחפשות. אני מנסה למצוא את פן בחלל הפתוח.

"את יכולה לעשות לי טובה ולקחת את זה לאבא שלך? הוא בפטיו." מל לא מרימה את ראשה מהעוף.

אני לוקחת את מגש העוף המושרה מידיה וצועדת יחפה לעבר הפטיו, מתעלמת מהחום שמתפשט בלחיי. אבא ופן עומדים ליד הגריל, ואני מצחקקת במרירות. היא אפילו לא הזהירה אותי שהוא כאן. אבי משתמש במלקחיים כדי להפוך את הסטייקים. כל אחד מהם מחזיק בקבוק בירה, והם מנהלים שיחה קלילה.

אבא שותה איתו בירה? נפלא. פן רק בן שמונה־עשרה, אך זה לא מפתיע אותי. ההורים שלי נותנים לי לפעמים ללגום קצת יין בארוחות ערב משפחתיות. הם מאמינים שאם תגרום לבני נוער להרגיש אחראים לגבי אלכוהול, הם לא יסתובבו שיכורים כהוגן כשהם ישיגו אותו לבסוף. אני לעולם לא משתכרת במסיבות. פיכחות משתווה למידה מסוימת של שעמום, שהכרחי כדי שאוכל לוודא שההבעה הרצינית על פניי נותרת על כנה.

אני פותחת את דלת הזכוכית ונעצרת כדי לצפות בהם.

"אני בדרך כלל לא סומך על בנים עם פרקי אצבעות פצועים בסביבת הבנות שלי, אבל אשתי אוהבת לתקן דברים, ומכיוון שאני פרויקט עבר שלה, חשבתי שזה יהיה הוגן להעביר את זה הלאה," אבי אומר. פן מסתכל עליו בסקרנות זהירה.

"אני מעריך את העזרה שלך, אדוני, אבל אני לא צריך שיתקנו אותי. אני לא שבור."

"עברת המון," אבא לוחץ. "זה בסדר אם הראש שלך לא מאופס בגיל שמונה־עשרה."

"אל תדאג לראש שלי," פן עונה לו. "הייתי מעריך מאוד אם אף אחד לא ידע שאני גר פה. זה לא האזור של בית הספר שלי, ואני מתחיל את תפקיד הוויד רסיבר ב'לאס חונטאס'. המלגה שלי בסכנה פה."

"לסיים את הלימודים בתיכון יוקרתי כמו 'אול סיינטס' ייראה טוב יותר על טפסי הרישום שלך לקולג'."

"מאוחר מדי לעבור. אני קפטן הקבוצה היריבה. אין סיכוי שאצליח להשתלב בתיכון 'אול סיינטס'. חוץ מזה, ל'אול סיינטס' כבר יש וויד־רסיבר, למרות שהוא שמוק רציני," פן

אומר ישירות. צחקוק מדגדג לי את קצה הגרון, אך אני בולעת אותו. הם עדיין לא יודעים שאני פה. נראה לי.

"הנקודה היא, שאם אתה חי תחת קורת הגג שלי, אתה לא נוגע בבנות שלי. אל תנסה אותי, ילד. יש לי עניבות מבוגרות יותר ממך. רוצה עצה קטנה? המלקחיים האלה" — אבא נוקש בהם מול פניו של פן בזמן שפן טופח עם סיגריה לא דלוקה על הירך שלו — "טובים ליותר מרק הפיכת סטייקים, ילד."

"אל תיעלב אדוני, אבל אחת הבנות שלך צעירה מדי בשבילי, והשנייה יותר מדי דריה בשבילי." קולו של פן הוא כמו תחרה שחורה שנכרכת סביב גרוני. אני לא חושבת שאבי מבחין בטון המסוכן וברוח הדברים שלו, אבל אני מבחינה. כך אני יודעת שעל אף שאבי לא מודע בכלל לכך שאני שם, פן מודע. המילים הללו נועדו לאוזניי.

"מה זה אומר?" אבא נוהם.

"אני חושב שאתה יודע בדיוק מה זה אומר."

ובכך, פן מסתובב במקום ומעניק לי גיחוך בשפתיים סגורות.

העיניים האלה ראו אותי עירומה. השפתיים האלה היו על שלי היום אחר הצוהריים.

ואז הן אמרו לי להתחפף.

אני זוכרת שוויה הייתה מהממת, וזה הציק לי כמובן, אבל אני לא זוכרת שהיא הייתה כל כך יפה. אף גבר לא הצליח מעולם להשפיע עליי כמוהו. מעולם. גם אם הייתי לוקחת את כל המפגשים שהיו לי עם בנים חתיכים ומשלבת אותם, זה עדיין לא משתווה להרגשה של מבט אחד עלוב מפן. הוא הפך מברווזון מלוכלך לברבור כהה.

"עוף," פן אומר ושפתיו מתרוממות לחיוך מחושב מדי לבחור צעיר. הוא משליך את הסיגריה הלא דלוקה לפח סמוך, ועיניו עדיין נעולות על עיניי. מאיפה הוא למד להיות מתוחכם כל כך?

"סליחה?" אני מקמרת גבה מאיימת.

"תודה על העוף, אחות." הוא ניגש אליי עם הבירה בידו, וחוטף ממני את המגש עם העוף המושרה. הוא מקניט אותי עם השטות הזו של האחות. אני נושכת את הלחי הפנימית שלי כי אבא פה, ומאוד חשוב לו שחושבים לפני שפועלים.

"אין בעיה. יש עוד משהו שאני יכולה לעשות בשבילך?" אני מחייכת במתיקות.

"נראה לי שעשית מספיק," פן אומר. אני מסתכלת לעבר הגב של אבא, וכתפיו רועדות מצחוק. נראה לי שהוקל לו שאנו לא מפלרטטים.

"אני רואה שכבר התראתם." הוא עורם את הסטייקים על צלחת.

"אה, כן," אני עונה. "פן ראה די הרבה ממני."

בארוחת הערב, כולנו יושבים סביב השולחן ואוכלים כאילו העולם לא עומד להסתיים. כאילו פן הוא חלק לגיטימי מהמשפחה שלנו. אני משחקת עם האוכל שלי. אימא ואבא מציגים את פן כחבר משפחה בפניביילי ובפניי, ואני נוחרת כשהיא לוחצת את ידו מעל הסלטים וקנקני המים מקריסטל. גשם טסמני, אם אתם חייבים לדעת. יקר ומלא יומרה,

בדיוק כמונו.

פן פתוח ונחמד אף שהוא מדבר כמו ילד מהשכונה, הדיבור שלו איטי ומלא ביטחון ומהפנט. הוא מתעלם ממני בכוונה. עיניו ולחייו עדיין בגוון סגלגל נחמד, אך אני יכולה לראות שבעוד כמה ימים, החבורות ייעלמו, ואז פניו המהממות, כמו אל אלמותי, ירדפו אותי על בסיס יומיומי. אף אחד לא מדבר על המצב המצער של גופו או למה הוא פה עד שביילי מרימה את ראשה מהצלחת שלה.

"מה קרה לפנים שלך?" היא מכסה את פיה כדי להסתיר את הפלטה כשהיא מדברת.

"ביילי," אימא גוערת כשאבא גונח בו זמנית ונד בראשו. פן מחייך לעברה חיוך קליל. אני בוהה בו, כי אני רואה את מה שאני לא רוצה לראות. כשהוא לא מתעסק איתי, הוא לא חלאה.

"הורדתי אגרוף לדלת." הוא זורק כרוב ניצנים לתוך הפה, ולועס.

"באמת?" עיניה של ביילי נפקחות בתדהמה כשהן בוחנות את פרקי אצבעותיו.

"היא נסגרה עליי בחזרה והורידה לי אגרוף חזק יותר."

"זה נראה נורא." מל מציינת את הברור מאליו, ודוחפת מזלג מלא תרד מוקפץ לתוך פיה.

"את צריכה לראות את הדלת." פן נשען קדימה כדי שביילי תסתכל עליו. ואז כולם חוץ ממני מתפרצים בצחוק, ואני יכולה ממש לשמוע את הרעש של הקרח נשבר מסביב לשולחן. הבעיה היחידה היא, שישנם שני קרחונים. הם על אחד, ואני שטה לי משם על אחר, הרחק מהם.

פן מכחכח בגרונו, ומעביר יד בשיערו.

"לא היה לי קיץ נחמד במיוחד, והייתי חייב דרך מילוט. הדלת הסתברה כ... קשוחה יותר משחשבתי, אבל זה הוביל אותי לפה."

אני מגלגלת עיניים, דוקרת חתיכת עוף וגוררת אותה בתוך הרוטב הלבן.

"אז מכיוון שאנחנו כבר מדברים על הנושא," מל אומרת, ומניחה בזהירות את הסכו"ם על הצלחת שלה, "דריה, ביילי. פן עובר זמנים פחות טובים לאחרונה. חשבנו שזה יהיה רעיון טוב להביא אותו לפה במהלך השנה האחרונה שלו בתיכון, לפני שייסע ללמוד בקולג'."

"השנה האחרונה שלו בתיכון? זו השנה האחרונה שלי! ואת לא מתכוונת להגיד אם הוא ייסע ללמוד בקולג'," אני מוסיפה, מבלי לחשוב בכלל מה אני אומרת. הוא התנהג אליי בצורה נוראית, אז למה שאני לא אתנהג אליו בצורה נוראית? אני מבינה שפגעתי בו. ששנינו עשינו משהו נורא לפני ארבע שנים. אבל הוא אפילו לא נתן לי הזדמנות להתנצל או להסביר. כל העיניים זזות במהירות אליי, חוץ משל פן. הוא עסוק בסטייק שלו, לועס חתיכה עסיסית.

"בהתבסס על ציוניו ותפקודו על מגרש הפוטבול, אני יכולה להבטיח לך שפן בדרכו לנוטרה דאם על מלגה." מלודי יורה לעברי חיוך מתוח של ככה־לא־מתנהגים־במשפחת־פולוהיל. היא שונאת כשאני מתנהגת בצורה מרושעת ונקמנית.

"מה קרה?" ביילי מכווצת את פרצופה לעבר פן.

"אימא שלי נפטרה," הוא מסביר. ביילי יורה לעברי מבט כאילו אני זו שהרגה אותה. וכתוצאה מזה, בא לי למות.

"בכל מקרה" — עיניו של אבא מצטמצמות לעברי — "אם כל אחת מכן תרצה להביע חששות או בעיות כלשהן, הדלת שלנו תמיד פתוחה."

ביילי מסתכלת על פן, ואז מטה על חיקה.

"תמיד רציתי אח גדול. זה מה שתהיה?"

אני נחנקת מהמים, ויורקת חלק על הצלחת שלי. היא צוחקת עליי לעזאזל? היא בת שלוש־עשרה. מי מדבר ככה? ביילי. ביילי מדברת ככה. היא כולה טוב לב ואור שמש עטוף בסרט ורוד. תלמידה מצטיינת והבלרינה האהובה של אימא שלה. היא ולונה מתנדבות לנקות חופים ולקפל בגדים יד שנייה למכירות צדקה בכל חופשת קיץ.

פן מחליק לחיינו ללא מאמץ, ואיש לא מבחין עד כמה זה מפריע לי. או איך הוא עדיין לא התייחס אליי מאז שהתיישבנו.

הוא לוקח לגימה מהמים שלו.

"את מקבלת מועמדים?"

אני מגלגלת את עיניי חזק כל כך שאני פוחדת שהן ייפלו לי לצלחת. חיוכו מתרחב מאחורי הכוס שלו.

"התפקיד שלך." עיניה של ביילי אורות. "נוכל ללכת לשחק באולינג!"

"נוכל, אבל לא נלך כי זה עלוב," פן אומר חסר הבעה.

"עלוב לגמרי." היא מגחכת, חסרת אוויר.

"אבל אני רואה שאת אוהבת לקרוא." הוא מחווה בסנטרו לעבר ערמת הספרים שעל שולחן הקפה בסלון. ביילי תולעת ספרים. היא אוהבת שירה. עוד סיבה שבגללה היא הגרסה המשודרגת שלי.

"יש מקום בסן דייגו שעורך ערבי במה פתוחה בהם אנשים יכולים לקרוא את השירה שלהם. זה ממש מגניב, והם מגישים פאי תפוחים מטורף שם. נוכל ללכת. ההורים שלך יכולים לבוא גם כן."

כולם מחייכים כאילו הם מככבים בפרסומת למשחת שיניים. איש לא מבחין בכך שהוא לא הזמין אותי. אני מטיחה את כוס המים על השולחן. מתעלמים ממני. אולי אני כמו הילד שזעק זאב־זאב. עוקצנית ועצבנית כול הזמן עד שכשיש לי סיבה אמיתית להתעצבן, לאף אחד לא אכפת בכלל.

"זה הכי טוב," ביילי אומרת באותו הזמן שמל מציינת את הפרטים הטכניים.

"אין לך רכב, פן. מכיוון שתצטרך לנסוע לסן דייגו מדי יום, אתה לא תתווכח איתי על הדבר הבא."

פן יורה לעברה מבט שלא נראה לי שאני אוכל אי פעם לחמוק מעונש עליו. רצחני וזועם.

"זה החלק שבו את קונה לי רכב? כי אני לא נער שעשועים."

"כבר קניתי." אבא מושך כתפיים ומכניס חתיכה של סטייק לפה. "לא משהו מפואר, ושכחתי לכלול באזהרה על האיסור לגעת בבנות שלי גם את אשתי — ההערה הזו על נער שעשועים כמעט עלתה לך באף שלך."

"בסדר. תיקון, אני לא מקרה צדקה." פן דוקר את הסטייק שלו חזק כל כך שהפרה המתה כמעט גונחת מכאב.

"אתה בטוח לגבי זה?" אני אומרת ומסובבת את המים בכוס שלי. "כי אתה נראה ומתלבש ככה."

"דריה," מל אומרת בכעס.

ביילי מנידה בראשה לעברי.

אני שונאת את זה. אני שונאת אותו. ואני שונאת את זה שאני מציגה את האופי המזויף

שלי, הכלבה, במלוא הדרה חסרת הביטחון כשהוא בסביבה.

פן מעמיד פנים שלא שמע אותי וגונב כרוב ניצנים מהצלחת של ביילי.

"תודה למרקס." היא צוחקת. "אני שונאת את זה. אתה יודע שיש לך חור בחולצה?"

אני רוצה להגיד לה שזה בכוונה. סימבולי. כי תמיד יש לו חור, לא משנה מתי ואיפה אני רואה אותו או מה הוא לובש. במקום זה, אני סופרת את נקודות הפלפל על העוף שלי.

אחותי ואני לא קרובות.

"יש סיפור מאחורי זה," הוא אומר.

"סיפור טוב?" היא שואלת.

"אין לי סיפורים אחרים חוץ מטובים."

"תן לי להראות לך את המכונית החדשה שלך, בן," אבא אומר. בן.

אני מגלגלת עיניים כדי שלא אתחיל לבכות.

מרקס, זו עומדת להיות שנה ארוכה ביותר.

פרק 4

את יפיפייה כמו שיר
מכוערת כמו צרחה
אך מתחת לעצמותייך היפות
את אבודה
עמוק בפנים
אני רוצה לנבור בסדקים בנשמתך
לשלוף את כל סודותייך
להשליך אותם לרגלייך
ואז לטרוף את ההבעה על פנייך
כי לכאב שלך יהיה טעם מתוק כל כך

דריה

בבוקר, אני מוצאת תפוח ירוק שנגסו ממנו ביס אחד על השולחן שלי כשאני מתעוררת. הוא על מחברת ההיסטוריה הפתוחה שלי שבה אחת מהפסקאות סומנה, עם הטוש הצהוב לידה.

הרומאים הביאו איתם תפוחים כשהם פלשו לבריטניה.

מתחשק לי למוטט את הקירות בבית ולצרוח עד שאתעלף.

במקום, אני מסתפקת בדילוג על ארוחת הבוקר ונוסעת ישר לבית הספר.

עכשיו, בקפיטריה, אני מנסה בעיקר לנשום ולשרוד.

"אומנים אינם שחקנים קבוצתיים. רק אינדיבידואליסט יכול ליצור משהו משלו. את חייבת להיות גם הביצית וגם הזרע כדי ליצור יצירת מופת." בליית' עומדת על ספסל הקפיטריה, ונואמת נאום תיאטרלי. בצד השני של החדר יושב ווהן, הנושא הלא מודע של הרצאתה. יושב לגמרי לבדו, ומצייר את הפסל הבא שלו על בלוק כתיבה.

"שיט, בליית', את אפילו גורמת לסקס להישמע עצוב." נייט מפהק.

ווהן לא אוכל. כאילו, מעולם. זאת אומרת, ברור שהוא אוכל — אחרת הוא לא היה שורד — אבל לא מול אנשים. לא נראה שהוא עושה הרבה דברים שאנשים אחרים עושים כדי לשרוד. אני חושבת שזה מה שהופך אותו לאגדי בין כותלי בית הספר. הוא מעולם לא נכנס לשירותים בבית הספר. הוא לא משתתף בשיעורי התעמלות. אם הוא מבלה עם בחורה, זה מתגלה רק אחרי שהוא נפרד ממנה כי הכלבה המשוגעת הרסה לו את הלוקר או את השולחן או את האחוזה. זה הדבר האחר — ווהן יכול לבלות עם בחורות שפויות לגמרי ואז להפוך אותן לאובססיביות ומוטרפות. אך העובדה שווהן מסרב לבחור שולחן ולקשר את עצמו לקבוצה מסוימת? אני חושבת שזה הדובדבן שעל עוגת הפופולריות שלו.

הוא יכול לשבת בכל מקום. כאילו שהעולם הוא כצדפה בכף ידו, אבל הוא לא בקטע של מאכלי ים.

"מה את יודעת על אומנים?" גאס נוחר בזלזול, וזורק חצי מכריך הביצה והטונה שלו על בליית'. הוא יושב על השולחן עם רגליו על הספסל. זה דוחה ומיותר, אבל אין לי מצב רוח לריב.

בליית' תופסת את הכריך ומתיישבת בחיוך, תולשת את עטיפת הפלסטיק.

"אני יודעת שהם טובים עם הידיים שלהם. משהו שאתה לא."

היא נוגסת בכריך ומגלגלת עיניים. "הממם, איזה טעים."

אסמה מגלגלת את שיערה השחור כעורב והארוך על האצבע, ומפוצצת את בלון המסטיק שלה.

"אני לא רוצה להישמע חצופה, אבל אתם משעממים אותי למוות. קול, לך תגיד לווהן לבוא לפה."

נייט עסוק בסריקת החדר אחר לונה, וצווארו עדיין מתוח כשהוא עונה לה.

"לעזאזל." הוא טופח על הכיסים במכנסי הג'ינס שלו, ואז בודק את הכיסים בז'קט הגוצ'י הזהוב שלו. "אני לא מוצא את זה."

"לא מוצא מה?" אסמה ממצמצת.

"את המכתב שאומר שאני מתחיל לקבל ממך הוראות."

כולם צוחקים. אפילו לי יש חיוך על הפנים.

"נו, נייטי. אנחנו רק רוצות לשמוע על הקיץ של ווהן באיטליה." בליית' מעיפה את שיערה ומעפעפת בריסים שלה. אני נשבעת שהיא הייתה מסוגלת לפלרטט עם הכומר שינהל את הלוויה שלה. הכלבה הזו היא חתיכת טיפוס.

"תעשי לי טובה ילדה. מיילס ממועדון השחמט יכול לצאת לטיול בחלל החיצון ולעשות עצירה היסטורית על השמש, ועדיין לא תתייחסי אליו." אסמה צוחקת. היא ובליית' חברות הכי טובות, והיא יודעת כמה אורטיז מעריצה את ווהן ספנסר.

"היי, דריה," גאס צועק, וראשי עולה במהירות מהסלט שהתעללתי בו עם המזלג החד־פעמי שלי בעשר הדקות האחרונות. "את שקטה."

ואתה חד אבחנה באופן מפתיע בפעם הראשונה בחייך האומללים.

"מיס לינדה עולה לי על העצבים." אני מושכת כתפיים.

זה אפילו לא שקר. הכלבה לא סובלת אותי. ואני מתעבת את העובדה שאני צריכה לשבת בכיתה שלה, היכן שהוריי החלו להזדיין זה עם זו. הייתי מבקשת לעבור, אך אצטרך לבקש את זה דרך היועצת, והיא כבר מנסה לדחוק אותי לפינה כדי לחקור את השמועה על המנהל פריצ'רד. אני לא רוצה שפריצ'רד יסתבך. ואחרי הכול יש לי את פן, אויב הציבור מספר אחד, שחי תחת אותה קורת גג. השנה הייתה אמורה להיות השנה האחרונה הכי מדהימה לפני שאלך ללמוד בקולג', והיא החלה כאסון.

"רוצה לעשות משהו מועיל?" גאס מלקק את שפתיו. כבר אמרתי שהוא דוחה? אה. נכון. לפני שנייה.

"בשבילך?" אני מביטה בו מכף רגל ועד ראש, ומלטפת את הסנטר שלי. "רק אם זה כולל מהפך ענקי שאחריו אוכלים מנה מפאי הענווה שאין לך."

גאס הוא בחור אמריקאי טיפוסי חסון ובלונדיני, עם לסת של גיבור־על ועיניים כחולות רגילות, שממוקמות במרחק מה זו מזו, וגורמות לו להיראות כמו אלפקה מגולחת. אם זה היה סרט משנות התשעים, הוא היה הנבל. במחשבה שנייה, הוא כבר הנבל. בנוסף

לעובדה שהוא מנהל את רשת ההימורים ב'קן הנחשים', הוא מאמין נלהב במדיניות של זיין וזרוק אותן שגרמה לו בעיות רציניות עם חלק מההורים פה. ובזמן שאני דורבן — מרושעת כשמתגרים בי — הוא קנגורו. בריון לכל דבר ועניין בלי שום כיוון או היגיון. אני זוכרת שכשההורים שלנו לקחו אותנו לטיול באוסטרליה, הזהירו אותנו לגבי נסיעה בלילה בשטחים פתוחים כי הקנגורו קופצים לכביש כדי להבהיל את המכוניות. זה גאס. אגרסיבי ומטומטם.

האנשים היחידים שהוא נחמד אליהם הם נייט, הקוורטרבק הנוצץ והגיבור שלו שמציל את רוב המשחקים שלנו, ווהן, התרנגולת שמטילה ביצי זהב, מופיע בבור בכל סוף שבוע כדי להיות מותקף על ידי שלושה חברי כנופיה ומטוס קרב חמקני.

אנשים מגחכים מההערה שלי. השולחן מלא בשחקני פוטבול ומעודדות. נייט מבחין לבסוף בלונה בצד השני של החדר ומחליק מהספסל שלנו.

"נתראה אחר כך, שמוקים. היה מגניב. טוב, חוץ מהציצים של אסמה." הוא עוזב. פיה של אסמה נפער, והיא חופנת את שדיה בשמלת הדולצ'ה וגבאנה הצבעונית שעליה, ומפנה את מבטה מהם אליו.

לונה רקסרות' מסרבת לשבת איתנו. פעם אחת, כשנייט לא היה, גאס צחק עליה בשולחן כי היא לא דיברה. לא עצרתי אותו, ואני עדיין מרגישה רע לגבי זה. היא אישיות לא רצויה ולא שווה להילחם עליה, אך עדיין לא הגיע לה הזעם שלו.

"למה אתה מתכוון מועיל, גאס?" אסמה מכרסמת קצה של גזר, ומשנה את נושא השיחה מהציצים המזויפים שלה, מתנת יום הולדתה השמונה־עשרה מהוריה, חזרה אליי.

"השמועה אומרת שפן סקאלי אמור לבקר אותנו אחרי הלימודים כדי להזהיר אותנו שלא נעשה שטויות לפני המשחק. בשנה שעברה, 'אול סיינטס' הרסו את הדשא במגרש של 'לאס הונטאס', ולחנונים התפרנים לא היה איפה לשחק במשך שבועות. חשבתי שדריה תוכל לשחק אותה השופטת ג'ודי כי היא רוצה להזדיין איתו."

ליבי מתחיל לפעום חזק ומהר כל כך, שאני מרגישה את הפעימות בבהונות. ומאחורי גלגלי העיניים שלי.

מרקס, מרקס, מרקס.

"סקאלי?" אני נוחרת בבוז. "הממ, לא תודה."

"בגלל זה צרחת כשווהן העיף אותו לאדמה?" גאס מטה את ראשו.

"הוא היה שיכור לגמרי. פשוט דאגתי שווהן יסתבך."

גאס מעביר את עיניו הבהירות על פניי, והגיחוך לא יורד מפניו. הוא נשען קדימה וטופח על האף שלי באצבעו.

"אני לא מאמין לך."

"מזל שאני לא כאן כדי לעמוד בציפיות שלך." אני פותחת מראה בלתי נראית, ומרימה לעברו את האצבע האמצעית שלי. עוד צחוקים מכולם. אני אולי נראית כאילו שאני במקום הטבעי שלי, אבל אני מובכת לגמרי מתחת לשמלת הקיץ המתוקה שלי ונעלי העקב השחורות.

"תוכיחי את זה היום בשלוש."

"מוותרת, אידיוט. יש לי אימון מעודדות. וגם, חיים."

"כל העניין במעודדות זה לעזור לקבוצת הפוטבול," אסמה מתווכחת, רק כדי להמרות את פי. היא עדיין עצבנית שזכיתי בתפקיד קפטן המעודדות. אבל לאסמה יש קטע שהיא גורמת לכולן להאמין שהן שמנות כל כך שהן לא יכולות להכניס שום דבר לפה חוץ

מדיאט קולה. אף אחד לא רוצה שהיא תהיה אחראית על תפריט הנשנושים בנשף הסיום, שלא נדבר על קבוצת המעודדות.

"אין מצב, סניור חרא." אני מרימה תפוח מהמגש שלו ולוקחת ביס לפני שאני קולטת מה אני עושה.

"אימון המעודדות בשעה שלוש וחצי. את תספיקי." בליית' נושכת את השפה התחתונה שלה. מרקס, אני מקווה שנערות מתבגרות יתגברו על הצורך שלהן ליצור בריתות עם מועדון הבנים.

"בסדר. מה שתגידו." אני קמה, ומרימה את מגש הפלסטיק האדום. אני יוצאת מהקפיטריה, ובולעת את גוש הדמעות שתקוע לי בגרון. אני לא רוצה להתייצב מול פן. אני יודעת שזה טיפשי כי אנו חיים ביחד עכשיו, וזה בלתי נמנע, אבל אני שונאת את המבט על פניו כשעיניו פוגשות בשלי. הוא רואה מעבר לחיצוניות שלי וזה מפחיד אותי.

שאר יום הלימודים הוא כישלון אף שאני דואגת להסתובב בראש מורם ומחייכת בשפתיים מרוחות בשפתון. זה לא עוזר כשבליית' ואני מופיעות באותה שמלת קיץ מעוצבת, וכל מה שאני יכולה לחשוב עליו זה שאנו חולקות את אותו טעם גם בגברים.

רק שפן מעולם לא היה במיטה שלי.

הוא נישק אותי רק כדי להראות לי שהוא יכול. ואז תלש את שרשרת אבן הזכוכית מצווארי ואמר לי שהוא לא רוצה את הפעמים הראשונות שלי.

ליבי מתכווץ בכל טיק, טיק, טיק של השעון. זה כמו פצצה מתקתקת, וכשהשעה שלוש מגיעה, צלצול הפעמון מתפוצץ באוזניי. גאס מחכה לי מחוץ לכיתה, עם המרפק שלו שעון על המשקוף, וכובע הבייסבול שלו הפוך על ראשו. הוא מפוצץ את המסטיק שלו באוזניהם של התלמידים כשהם יוצאים מהכיתה, וכשאני יוצאת, הוא מציץ מאחורי כתפי ומכה באפו עם האצבע, מרחרח.

"זו לא הכיתה שבה ההורים שלך הזדיינו?"

איך כולם יודעים את זה?

כי לכולם יש הורים שלמדו פה. אנשים מדברים. אנשים תמיד מדברים.

"בוא נגמור עם זה וזהו."

"כן, גבירתי." הוא מתנתק מהמשקוף, ושנינו עושים את דרכנו לעבר הכניסה ומחוץ לשערי בית הספר. אני מנסה להגיד לעצמי שעדיף שפן ואני נתנהג כאילו שאנחנו לא מכירים זה את זו. זה לא חייב להיות אסון. אם כבר, זו הזדמנות להוכיח לגאס ששום דבר לא קורה בינינו. אני מעדיפה למות לפני שאודה שאני יוצאת עם עכברוש מ'לאס חונטאס'.

כשאנחנו מתקרבים לשערים, אני רואה את פן נשען על הפריוס הכחולה־כסופה החדשה שלו. אני נושכת את השפה כדי להחניק גיחוך. אבא קנה לו את הרכב מפעיל איכות הסביבה, ששותה קפה הנמכר בסחר הוגן וחושב שסוכר לבן מקביל להרואין טהור. זרועותיו של פן משולבות על בית החזה שלו, הוא מרכיב משקפי רייבן של ג'קס טלר ומזעיף פנים. יש לו חור בחולצת הטי השחורה שלו היכן שליבו נמצא, ומכנסי הסקיני ג'ינס שלו מדגישים כמה הוא גבוה וחטוב, במיוחד לוויד־רסיבר. גאס, לעומתו, נראה כמו טנק (וגם עם איי־קיו של טנק).

גאס ואני נעצרים מול פן, רחוק מספיק כדי להראות שזו אינה פגישה ידידותית לשני הצדדים. זה מרגיש כמו הנפת חרב, וגאס עדיין לא ראה את החרב של פן, אך היא כבר מוכתמת בדמי מהבוקר כשהוא הבטיח לכבוש את הטריטוריה שלי ולהדיח אותי.

"מה קורה, טמבל." גאס מושיט את ידו מאוגרפת לעבר פן כדי שיצמיד אליה את

האגרוף שלו.

"אני רואה שהבאת איתך כוח עזר," פן צוחק עליי. הוא לא מגיב ומניח לאגרוף של גאס להישאר תלוי באוויר עד שהוא נופל. "היא עומדת לשעמם אותי למוות עם דיבורים על מחליקי שיער? זו האסטרטגיה שלך?"

גאס מסתכל על שנינו, ושורק שריקה שקטה וארוכה.

"אוי שיט. חשבתי ששניכם מזדיינים על בטוח כשדריה הפגינה קמצוץ של רגש כשחטפת מכות רצח מתלמיד כיתה י'. הלב הקפוא של הכלבה הזו לא היה נמס אפילו במדבר."

"אנחנו במדבר, אידיוט." אני מגלגלת עיניים.

"בדיוק!" גאס מרים את הגבות שלו. "מה המצב, פן? מה שלום הבחורה שלך?"

לפן יש בחורה? זה לא נשמע הגיוני. הוא נישק אותי אתמול. ליבי מתחיל לפעום מהר מדי.

"זה לא עניינך," הוא אומר בעצבים.

"בואו נגיע לנקודה. יש לי אימון מעודדות." אני מנופפת בידי.

"אני חושב שהנקודה היא שאת לא שייכת לשיחה הזו," פן אומר באותו אופן עצל ואדיש שמטריף אותי. "השער שם, תשתמשי בו." הוא מנופף לכניסה לבית הספר.

גאס מגחך, וטופח על כתפו של פן.

טוב, זהו זה. להתנהג כמו שמוק בבית זה עוד איכשהו מתקבל על הדעת, אבל בפומבי? זו הכרזת מלחמה.

"נראה לי שאשאר." תורי לשלב זרועות על בית החזה. "כדי לתרגם את השפה שלך לגאס. הוא לא דובר שוטף את שפת הזבל הלבן."

"ואת כן?" פן מקמר גבה מתוחכמת והרסנית.

"אש!" גאס מרים אגרוף לאוויר, וצוחק. "שיט, שניכם שונאים אחד את השני. זה מדליק."

זה לא מצחיק.

ולפני שאני מספיקה לחשוב על המשמעות של המילים שלי או ההשפעה שלהן, הן נפלטות מפי בתחינה נואשת להגן על כבודי.

"שוטף, למען האמת. אחותך לימדה אותי." אני מגחכת.

להגנתי אומר שאני שונאת את עצמי עוד לפני שהמילים יוצאות לי מהפה. לאחר שהן יוצאות, זה מרגיש כאילו הלב שלי הוא כמו מסננת וכל הרעל נשפך החוצה. אני לא מאמינה שאמרתי את זה כרגע. אני אפילו לא מופתעת כשפניו של פן משתנות ובמקום שעמום מופיע זעם. הנחיריים שלו מתרחבים, והוא מוריד את משקפי השמש שלו, עיניו מצומצמות לכדי חרכים.

היד שלי מכסה את פי. הבעתו של פן הופכת נפיצה. זה גורם לי לחשוב על סערות שתולשות גגות ועוקרות עצים.

"תראו תראו..." גאס מפוצץ את בלון המסטיק בפיו, מרים את כובע הבייסבול שלו ומעביר אצבעות בשיערו הבלונדיני. הוא מבריק וחלק כל כך עד שהוא נראה כמו דיונות של חול מתעופפות ברוח. "פן סקאלי יוצר אויבים במקומות גבוהים, אבל אני לא יכול להגיד שאני מופתע במיוחד. מה אמרת סקאלי? אין לי את כל היום. חלק מאיתנו צריכים להתאמן. המשחק הראשון של העונה הוא לא משחק שאני רוצה להפסיד בו." הוא קורץ.

"שכח מזה, באוור." פן מניד בראשו, ונעמד זקוף. הוא עוזב. הוא עוזב כועס. בגללי.

הוא נכנס למכונית, והכל קורה בהילוך איטי.

בא לי לבכות ולצרוח, אבל כבר הגעתי למכסת התמוטטויות העצבים הפומביות שלי לסמסטר הזה ב׳קן הנחשים׳. גאס דופק על הגג שלו פעמיים, ונפרד מהשותף החדש שלי לבית עם ירידה אחת אחרונה.

״רכב מגניב, גבר. גנבת אותו מאיזו גרושה פילנתרופית?״

״גנבתי אותו מאימא שלך, גאס. למרות שהיא אוהבת לרכב על משהו אחר, נכון?״

פניו של גאס מאדימות. אני לא יודעת למה. לא אכפת לי למה. שניהם אידיוטים.

אני מסתובבת ורצה חזרה לתוך בית הספר. אני לא יכולה לעמוד פה. אני לא יכולה להישאר במקום. אני לא יכולה לנשום.

גאס צועק מאחוריי שאני נעשית מוזרה וכדאי שאפסיק להסתובב עם לונה. לא שאני אי פעם מסתובבת איתה. לונה, נייט, ווהן, ביילי ולב הם חבורה מלוכדת שלא מזיז לה מה אנשים חושבים והם שומרים זה על זה — ואז יש אותי. לי מזיז מאוד מה אנשים חושבים.

זה אירוני כי אני אחת מהאנשים המפחידים והשנואים ביותר בבית הספר.

אני רצה לתוך חדר ההלבשה של הבנות בצד השני של מגרש הפוטבול. מכיוון שאיחרתי לאימון, אין שם אף אחת עכשיו. אני פותחת את הדלת ונועלת את עצמי בתוך תא הלבשה. אני מתמוטטת על הקיר בתא, מחליקה בגבי לאורך הגרפיטי המכוער של מילים מעליבות ומבישות נגד בנות, שחלקן נכתבו על ידי, וגוררת אצבעות במורד פניי. למה הייתי חייבת להעלות את ויה? למה אני כזו חלאה? הענק הירוק דפק באגרופיו על בית החזה שלי כשהיינו שם בחוץ, אמר לי לא להפגין חולשה.

אז למה אני מרגישה חלשה כל כך?

אני מנגבת את הפנים, מחסלת בקבוק מים, ופותחת את הדלת. כשאני יוצאת החוצה, אני מורידה את השמלה, פותחת את הלוקר, מוציאה את מדי המעודדת, וטורקת את הדלת. מאחורי הלוקר, פנים מוכרות מופיעות לפתע מול עיניי.

״להילחם או לברוח?״

אני מזנקת לאחור, וגבי פוגע בחוזקה בלוקרים.

פן.

״מה לעזאזל, סקאלי?״

הוא בחדר ההלבשה של הבנות בבית ספר שהוא אפילו לא לומד בו. הוא נראה כמחפש צרות, ואם אבא שלי אי פעם יגלה שהיינו פה לבד, הוא יתלה אותו מהביצים על התורן ב׳אול סיינטס׳ וייתן לרגליו השבורות להתנופף ברוח.

שלא נדבר על — הוא רואה אותי כמעט עירומה. שוב.

״תעני לי.״

״להילחם. אני תמיד נלחמת. תגיד, החברה שלך יודעת ששכבת עם בליית' אורטיז ונישקת אותי?״ אני מחייכת במתיקות, בניסיון להיראות כאילו הוא לא משפיע עליי, אך מייד מתחרטת על השאלה שלי. אני לא אמורה לדעת על בליית', ולא אמור להיות אכפת לי שהוא נישק אותי.

פן שורק ומהנהן. ״את עוקבת אחריי, דריה? נישקתי אותך רק כדי להוכיח שאני יכול להשיג אותך מתי שארצה. אבל זה לא משנה מה היא יודעת או לא יודעת כי אני לא רוצה אותך. עכשיו תורי לשאול שאלה.״ הוא עושה צעד לעברי, ודוחק אותי לארוניות המתכת. המקום מרווח, אם לא מפואר באופן מביך. הלוקרים בצבע המדים שלנו — כחול ושחור — וההורים העשירים שלנו הוציאו אלפי דולרים על הכיורים המפוארים מכרום, מקלחות

זכוכית, וספסלים מרופדים בצבע כחול.

מבטו של פן חודרני כל כך, עד שעוברת בי צמרמורת. כאילו שהוא יכול לראות מתחת לעורי. אני מכוערת מאחורי השיזוף והאיפור והמסקרה. כולי בשר ואיברים פנימיים וכלי דם ושנאה. מרקס, למה אני מלאת שנאה כל כך?

"את מנסה בכוונה להיות כלבה, או שזה בא לך באופן טבעי?"

קצת מכל דבר, הענק הירוק בתוכי מסביר. אני קנאית וקטנונית באופן טבעי, אבל להיות כלבה זו תגובה אוטומטית כשאני מרגישה מאוימת.

ברור שאני מעדיפה למות לפני שאתן לו תשובה אמיתית. אני מעבירה את מבטי הקר על פניו המחלימות, שנראות מוטרדות באופן מושלם ופגומות באופן מהמם, כמו ג'וני דפ בסרט ' מה עובר על גילברט'. הייתי מעיפה את השיער שלי לאחור אם הוא היה נותן לי מקום, אולם עם גופו הצמוד אליי — הרבה יותר קרוב משהיה כשהיינו באמבטיה שלי אתמול — אם אזוז, אגע בו. אני רוצה לגעת בו. ובדיוק בגלל זה אני לא מוכנה לזוז.

"כשמדובר בך?" עיניי סוקרות את פניו. "אני כזו באופן טבעי, בייבי."

כשהוא ממשיך להקרין שעמום מאופק, אני מוסיפה נחירה מלגלגת.

"אתה התחלת עם זה, בסדר? גאס חשב שאנחנו ידידים, לכן ביקש שאהיה המגשרת. אבל אתה לא יכולת להפסיק לרדת עליי. הייתי אמורה פשוט לעמוד שם ולספוג את זה?"

"זה לא התפקיד של המעודדות מ׳אול סיינטס׳?" הוא מגחך.

"אתה שמוק."

"ואת שקרנית. את ארבת לי."

"למה שאארוב לך?" אני רוקעת ברגלי על הרצפה, והברך שלי מתחככת ברגלו. מכנסי הג'ינס שלו דהויים בברכיים, וקיבלתי הצצה לשיער הבהיר שעל רגליו השזופות כשהיינו בחוץ. אני בטוחה שהוא כולו מרהיב, ומעצבן אותי שאין לי תמונה שלו עירום בראשי. כמו שיש לו את שלי.

"כי את הבובה של הילדים המגניבים? כי את חושבת שאת איזו מלכת דבורים מחורבנת שצריכה לדחוף את האף שלה לכל מקום? כי אני שונא את —"

אני מצמידה את שפתיי אל שלו בנשיקה זועמת שמשתיקה אותו. אני יודעת שאני חלאה ואני ממש לא רוצה לשמוע את האמת. מה שמפתיע אותי זה שהוא מסכים. ידיו חופנות את פניי, ושפתיו מתמזגות בשלי. אני לא מבינה שום דבר מזה. אני לא מנשקת בנים שאני בקושי מכירה. אני אפילו לא מנשקת בנים שאני כן מכירה. להתנשק זה סיפור ענק מבחינתי. אבל פן לא בדיוק זר. זה כאילו שנשאתי אותו איתי לאורך כל הזמן הזה שהוא לא היה בשרשרת הזכוכית ההיא, ועכשיו כשהוא לקח אותה ממני, הדרך היחידה לספק את הכמיהה הזו היא לקבל את תשומת ליבו.

המבטים שלו. הזעם שלו. השפתיים שלו.

"אבא שלי יהרוג אותך." אני מחייכת לתוך פיו, ולשונו נאבקת לחדור שוב בין שפתיי.

"את לא יכולה לשים שמנת מול חתול גווע ברעב ולצפות ממנו להפנות את המבט שלו הצידה."

נשימתו קטועה, וידיו גדולות ומיובלות, גסות, חמימות ומוכרות. אצבעותיו עוברות על פניי, צווארי ושיערי, ומושכות אותו לאחור כדי לקמר את צווארי. והוא מוצץ את הנקודה שמתחת ללסת שלי עד שאני צווחת כשהוא מסמן אותי. אושר מתפוצץ לי בבית החזה. טעמו של פן בפי שמימי. מתוק ומסוכן, כמו גבר. אני טועמת דשא גזום ושמש קליפורנית וקצת זיעה ומשחת שיניים וחום. לשונותינו רוקדות יחד. אני כבר לא בטוחה אם אני

עצובה או שמחה, אבל מה שזה לא יהיה אני — אני מרגישה את זה. אני חיה את זה. אני בחיים.

הזקפה שלו נצמדת לבטני, ואני מתחילה להתחכך בה כשהמציאות חודרת במקטעים קצרים חזרה לתוך המוח שלי. אני שומעת את החריקה של הדלת נפתחת. בהתחלה, אני חושבת שחברה לקבוצה כנראה נכנסה ותפסה אותנו, אך כשפן מצמיד את עצמו אליי, ומכסה את גופי החצי־עירום, אני מוצאת את עצמי רודפת אחר המגע שלו עם המותניים והשפתיים, ומבינה שהוא לא רוצה להתמזמז איתי — הוא מגונן עליי.

אני ממצמצת, מנסה נואשות להתפכח.

"...וזה דורש לא מעט הסברים." קול מתכתי מחלחל לתוך החדר כמו נשק כימי, וגורם לעיניי להיפקח במהירות.

אוי, מרקס.

כשאני מסבה את ראשי, אני רואה את המנהל פריצ'רד עומד בפתח הדלת, וממלא אותו עם גופו המאיים. הוא לבד, אך הייתי מעדיפה שכל בית הספר יצפה בי מתמזמזת עם הקפטן של 'לאס חונטאס' בולדוגז ולא הוא. פן ניגש לעמוד לפניי ומטה את גופו לעבר המנהל פריצ'רד כך שאני עדיין מכוסה. במקום להתנצל או להסביר את עצמו, הוא מחטט בכיס האחורי שלו אחר מסטיק, פותח את העטיפה, ומכניס אותו לפה. העטיפה נופלת לרצפה.

נראה לי שהוא כרגע חשף רמה של קשיחות שראיתי רק את ווהן ונייט מגיעים אליה אי פעם.

"המנהל פריצ'רד." פי מרגיש כאילו שהוא מלא צמר גפן. הוא נועץ מבט בפניי מאחורי פן בכעס גולמי שגורם ללחיי לשרוף. אני לא אמורה להרגיש כמו בוגדת — פריצ'רד ואני לא ככה — אך משהו בסצנה הזו מרגיש לא נכון. בוגדני.

"פן סקאלי." הוא מצקצק בלשונו. "כשהזמנתי אותך להצטרף לקבוצה שלנו, התכוונתי לקבוצת הפוטבול, לא למעודדות, ובהחלט שלא חשבתי שתעשה סיור במתקנים שלנו ללא הזמנה."

"היית צריך להיות ברור יותר." פן מפוצץ את בלון המסטיק שלו, ומעביר אצבעות בשיערו.

"תתרחק מגברת פולוהיל."

"לא לפני שתפנה את מבטך הצידה," פן יורה חזרה.

לתדהמתי, המנהל פריצ'רד מסיט את מבטו ללוקרים שבצד השני. מר פריצ'רד לא בקטע של להיות נחמד, לכן אני חייבת לתקן את המצב. מהר.

"זה בגללי." אני קופצת לעמוד לפני פן בטרם תהיה לו הזדמנות להחריף את המצב עוד יותר. "אני גררתי אותו לפה. זה היה הרעיון שלי."

שניהם בוהים בי, המומים. לא אכפת לי לשאת באשמה מכיוון שהמוניטין שלי כבר הרוס מבחינת המנהל פריצ'רד, והדרך שבה אני נותנת לו לנצל אותי. ובנוסף, אני באמת מרגישה נורא על מה שקרה עם ויה.

אני רוצה לכפר על מה שעשיתי לאחותו של פן. אני לא מפלצת.

"הוא פה כי הוא רצה לבוא לפה. יש לו שליטה מלאה על שתי הרגליים שלו," מר פריצ'רד אומר בעצבים.

"שלושה, אם אתה סופר את החשוב, אדוני." פן משפשף את הלחי שלו, ואדישות מלאת שיעמום נוטפת מקולו.

הוא מתגרה בפריצ'רד. הפושטק הזה לא אמיתי.

"האמת היא שהוא פה כי הפסדתי בהתערבות והייתי צריכה לנשק בריון. בכל מקרה, סיימנו פה." אני מגחכת ולובשת את חצאית המעודדות שלי וחולצה. אני לא מעיזה להרים את מבטי כדי לראות את התגובה שלהם. זה שקר, אך זה שקר שיפייס את פריצ'רד ויגרום לו להבין שפן לא חבר שלי. וככה, פן לא יסתבך.

פריצ'רד מצמצם את עיניו לעבר פן.

"אני לא אוהב את זה שאתה עונה לי, בחור צעיר."

פן מגלגל את עיניו כאילו שהדרמטיות של האיש מתסכלת אותו.

"פן," אני לוחשת־צועקת. אני אוחזת בחולצה שלו ליד החור, והוא מתנער ממני, וממשיך לנעוץ מבט במנהל שלי. הוא חסר פחד. ואז אני קולטת שאני לא רק נמשכת אליו. אני גם מקנאת בו.

"אם אראה אותך בשטח בית הספר שלי עוד פעם אחת, אודיע לרשויות." המנהל פריצ'רד מסתובב, בגוף נוקשה. אני רודפת אחריו מתוך אינסטינקט. פן אוחז בפרק כף ידי, ומצמיד את האגודל שלו לווריד שלי.

עיני הנחש שלו שואלות אותי שאלה שמעולם לא נתתי עליה תשובה ישירה לאף אחד.

מה לעזאזל?

"קיבלתי את מה שהייתי צריכה ממך." אני משתחררת מהמגע שלו, ומפהקת. "אם אתה פה כדי לנקות את הלוקרים, אז הסמרטוטים בחדר התחזוקה בצד השני של המגרש."

ההליכה למשרדו של המנהל פריצ'רד שקטה וארוכה. כשאנחנו מגיעים לדלת שלו, הוא אומר לי לשכוח מלהגיע לאימון המעודדות היום.

"אסמה יכולה למלא את מקומך. היא די חכמה כשמדובר בלהשיג את מה שהיא רוצה. חוץ מזה, יש לנו כמה עניינים לטפל בהם."

הוא נועל את הדלת. ליבי משתולל.

מעולם בחיי לא שמעתי קליק שנשמע סופי כל כך.

פרק 5

את
גורמת לי
לרצות לגדול
על אף שאת מתנהגת כאילו את קטנה כל כך
שבא לי להכניס אותך לכיס ולהציל אותך מעצמך

פן

"היי, פן, שמעתי שהביצים שלך רכות יותר משל טום בריידי. אולי תוכל להשתמש בהן כמפיגי לחץ."

אידיוט כלשהו מתיכון 'אול סיינטס' תוקע גרפס מאחוריי, מוּעך בקבוק ריק של משקה אנרגיה בידו ומשליך אותו לעבר הקבוצה שלי. אנחנו עומדים במנהרה שמובילה למגרש הפוטבול שלהם, כי לתיכון 'אול סיינטס' יש מנהרה מזדיינת כאילו שהם ב־NFL. כל המתקן שלהם ברמה הגבוהה ביותר ועלה להורים שלהם לא מעט כסף. אך חדרי ההלבשה שהיינו אמורים להשתמש בהם, הקבוצה המתארחת, סגורים בשל הצפה. (משמע: גאס מתנהג כמו חרא כרגיל). לכן אנחנו במנהרה אחת. ביחד.

שחקן 'אול סיינטס' מתעלף כמו כלבה — הם ממלמלים שחם מדי פה בפנים, אבל אני מוכן להתערב שהמחוך הנשי שלו כנראה צמוד מדי — ושני המאמנים שלנו ממהרים לקחת אותו לאמבולנס ולמצוא מחליף.

זה המשחק הראשון של העונה, והבלגן המזדיין חוגג עוד לפני שבכלל עלינו למגרש.

לא הפסדנו לתיכון 'אול סיינטס' כבר חמש שנים. קלטו את החרא הזה רגע.

חמש. פאקינג. שנים.

המאמן היגינס דיבר עם צוות החדשות המקומי אתמול. הוא אמר שאם נתרכז, ננצח בקלי קלות. אבל כשהוא מדבר איתנו באופן אישי, המאמן ממש לא אופטימי. הוא מאמין בנו פחות משהוא היה מאמין בחבורה של עיזים מתעלפות במדי פוטבול. וזה בולשיט מוחלט, לאור העובדה שאנו במקום הראשון במדינה (ת.א.ס. — תיכון 'אול סיינטס' — במקום השני — זה הזמן לגלגל עיניים).

המאמן גם אומר שאני צריך לשמור על הראש שלי קר ועל הרגליים שלי חמות, ולא להפך. הוא יודע שת.א.ס הפכו למומחים בניבולי פה, אבל חוץ מנייט, הקוורטרבק השישיסט שלהם, ההגנה שלהם חלשה, והמהלכים שלהם די צפויים. לבוא לגאס כדי לפתור בעיות לא הייתה התוכנית שלי, אבל עשיתי זאת כי היגינס הציע שנשים סוף ליריבות מחוץ למגרש. אולם לא תיארתי לעצמי שגאס יביא את עיני גולגולת איתו.

לא דיברתי איתה מאז הנשיקה בחדר ההלבשה אתמול.

חלפנו זה על פני זו במסדרון, נמנענו מקשר עין בארוחת הערב, ואז התעלמנו זה מזו כשעשינו שיעורי בית על השולחן במטבח, היכן שביילי שברה שיא בדיבורים על שום דבר במשך שעתיים רצופות.

אך דריה הגנה עליי בפניי פריצ'רד — משהו שאף אחד לא עשה מעולם — ובשלב זה, אני יודע שהיא מדברת שטויות כדי להסוות את המעשים הטובים שלה, לכן לא התרגשתי מהתירוץ שלה למה זה קרה. אף שהיא קצת פתטית, כשהיא חושבת שיש לי חברה ועדיין נותנת לי לעשות לה מה שבא לי. מצד שני, בנות עשירות ומפונקות הן נהנתניות. אז למה שלא אנצל את זה?

אני צופה בדריה על המגרש, מבצעת את התרגילים שלה עם קבוצת המעודדות. התלבושת הכחולה שחורה הקטנה שלה בקושי מכסה את הציצים והמפשעה שלה, ואני יודע שאני לא היחיד שמבחין בזה. זה כמו להסתכל על תמונה עם מסגרת מסולסלת, מרופטת בקצוות. הכול מתמזג ברקע, והיא בולטת.

הצבעים של 'לאס חונטאס' אדומים ולבנים, כך שקל לראות שיש אפס נוכחות של ההורים והחברים שלנו ביציעים. 'טודוס סנטוס', מצד שני? כל חנות שנייה נסגרת, ותולה את אותו שלט בחלון הראווה:

סגור: הלכנו למשחק

(גם אתם צריכים ללכת לשם. קדימה סיינטס!)

רוב האנשים בצד שלנו של סן דייגו הולכים למשמרות הלילה העמוסות שלהם בערבי שישי. לעומת זאת, עבודה קשה היא מחשבה שנראה כי רוב אנשי 'טודוס סנטוס' אלרגיים אליה.

אני מרים את עיניי ליציעים ורואה את ג'יימי, מל וביילי. הם יושבים ליד חבריהם מהשכונה, לבושים בכובעים כחולים וחולצות בצבע בורדו של תיכון 'אול סיינטס'. החולצות הפוכות כך שאף אחד לא רואה מה נמצא בצד השני. אבל אני יודע. אני יודע כי אלה החולצות שלי. עם המספר שלי — **22**.

"סילביה ופן תמיד מגיעים בשניים."

הגרסה של 'אול סיינטס' קצת פחות חביבה. הם קוראים לי 'כפול שתיים' — פי שתיים חרא.

אמש, מל לקחה אותי הצידה וסיפרה לי שהיא שלחה אנשים לחפש את ויה. היא שאלה אותי אם יש לנו קרובי משפחה כלשהם שכדאי לה לבדוק איתם. אמרתי לה שיש לי אבא וסבתא שנוסעים מעיר לעיר בעשר השנים האחרונות, בניסיון להתחיל כת נוצרית מטורפת, דודה באייווה שכבר בדקתי איתה, וחצי־דוד באוהיו שאף אחד מאיתנו לא פגש מעולם.

משפחת פולוהיל אינם אנשים רעים. הבעיה היחידה שלי זה איך שהם מנסים לחזר אחריי עד שהם עלולים לחשוף אותי לגמרי. הם עשו כמעט הכול כדי לגרום לאנשים לחשוד שאני גר איתם חוץ מלקעקע את זה על המצח שלהם. זאת אומרת, חולצות אדומות? ברצינות?

למזלי, הם בדיוק קנו מדים וציוד לכל הקבוצה שלי העונה, אז אולי זה ייראה כאילו שהם שחצנים נדיבים.

"על מה סקאלי מחייך? נזכר בזמן האיכות שלו עם הוויברטור האהוב עליו?" גאס מתמתח מאחוריי, וקאמילו זז מרגל לרגל, כתפו מתחככת בשלי. הוא רוצה לענות. אני מוכן להתערב שהם רוצים שהוא יענה.

אני מחייך כשדריה נעמדת בתנוחה כזו שרגליה ישרות והיא מתכופפת, שרירי הבטן והישבן שלה נראים כל כך טוב תוך כדי התנועה שהזין שלי כמעט מתפרץ מתוך מכנסי הפוטבול שלי ורץ לאורך המגרש כדי להגיד לה שלום.

"אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו את העלויות המשפטיות אם נשבור להם את האף," אני אומר בקול כדי שגאס ישמע וידחף את קאמילו לעבר הכניסה למנהרה. "תן להם לשחרר לחץ. נמחץ אותם על המגרש, בדיוק כמו שהחברים של גאס מוחצים את אימא שלו כשהם שיכורים מספיק בשביל שלא יזיז להם לאן הם מכניסים את הזין שלהם."

"בן זונה..." אבל גאס לא זוכה לסיים את המשפט. הקבוצה שלו מושכת אותו לאחור כשהוא מנסה להסתער עליי. אני מושיט את הזרועות קדימה וצוחק.

השחקנים שלי מקפצים וזזים לידי, מוכנים להתפרץ. המשחקים עם תיכון 'אול סיינטס' לא קשורים רק לנקודות וסטטיסטיקות ודירוג. הם קשורים לגאווה ולצדק סוציואקונומי ונקמה. מבחינה היסטורית, ידוע ששני התיכונים מבצעים מתיחות קיצוניות זה על זה לפני ואחרי משחקים. אנחנו שורפים את תלבושות הקמע שלהם והם מכניסים סבון כלים לתוך המזרקות שלנו כי אנחנו זבל עני ומטונף. אנחנו ממש שונאים זה את זה.

לג'וש, מלקולם, קנון, נלסון, ושאר חברי הקבוצה שלי יש כימיה טובה על המגרש. אני לא מתכוון להתחיל עם כל הזיבולים של אנחנו משפחה, אבל אנחנו קרובים. לכל אחד יש סיפור בצד הזה של פסי הרכבת, וכולנו עזרנו זה לזה בשלב כלשהו בתיכון. מהמקום שממנו אנחנו מגיעים, ישנן שתי דרכים בטוחות להתעשר: להפוך לראפר או לספורטאי. אף אחד מאיתנו לא יודע לשיר, לכן עדיף לנו לנסות את הדרך השנייה ביחד.

זו הסיבה שהרגשתי אשם בשבועות האחרונים. אף אחד מחבריי לקבוצה לא יודע שעברתי. אפילו לא קנון וקאמילו.

"חכמולוג," נייט צועק עליי מתוך המנהרה. אני מסב את ראשי, וגופי פונה למגרש. אני לא יודע מה יש בו שגורם לי לא לשנוא אותו. ברור שהוא ו־ווהן יודעים שעברתי לגור עם משפחת פולוהיל, ומשום מה, אני סומך עליהם עם המידע הזה.

ישנה אירוניה מסוימת כשמדובר בחארות — בדרך כלל שום דבר לא מזיז להם. ווהן ונייט כאלה. הם ממש לא בחורים טובים, אבל אלא אם תעצבנו אותם באופן מכוון, הם לא ירצו למלוק לכם את הצוואר.

אני מרים את הסנטר לעברו. שנינו צבועים בצבעי מלחמה. אני נשבע שנראה כאילו אומן איפור איפר אותו. הוא מחייך.

"אחרי המשחק. נבלה בבית של בליית'?" הוא מזיז את ידו הלוך ושוב כמצליף בישבן של בחורה דמיונית.

אני לא מחרבן במקום שבו אני אוכל, ואני לא מסתובב עם החבר'ה של 'אול סיינטס'. בליית' הייתה קטע חד־פעמי. פינוק ששמרתי ללילה שבו גרמתי לווהן להשתין דם ולא יכולתי להזיז את הפנים שלי. חוץ מזה, כפי שגאס ציין, יש לי מישהי — חברה, אם תרצו — וכדאי שאפסיק להתעסק עם בנות אחרות בפומבי.

"מוותר."

"היא שאלה עליך."

"אולי הוא הדביק אותה בכלמידיה והיא רוצה שהוא ישלם על הטיפול." קולין, הליינבקר של ת.א.ס. מגהק, וכולם חוץ מנייט מתפרצים בצחוק.

"מצחיק לשמוע את זה ממישהו שהפנים שלו נראות כמו הרפס גניטלי," אני אומר.

"בוא נראה אותך, גבר!" קולין מכה בחזה שלו באגרופו.

"הייתי בא, אבל אני לא מרביץ לבנות," אני אומר.

כשאנו עולים למגרש, אנו קורעים בטעות את השלט 'קדימה סיינטס!' שהמעודדות הכינו. דריה נוהמת כשאני נדחף דרך הבד שהיא מחזיקה ומחרב את כול המאמצים שלה. האורות המסנוורים והדשא הרענן מבטיחים הזדמנות גדולה וירוקה. היחידה שאי פעם הייתה לי. רט נהג לומר שזה לא מקרי שצבע הדשא זהה לצבע של הכסף — ספורטאים מצטיינים שוחים בו.

זה הדבר החצי־חכם היחיד ששמעתי אותו אומר אי פעם.

המשחק מתחיל, ו׳אול סיינטס׳ מקבלים את הכדור. בהתחלה, אני ממוקד ומשוחרר. אך תוך עשר דקות, אני יודע שמשהו לא בסדר. והמשהו הזה זו ההגנה שלי. ההגנה חסרת התועלת המחורבנת והלא קיימת שלי. נראה כאילו שג'וש, קנון, נלסון והשאר לא טרחו להגיע למשחק. פיזית, הם פה, אך הם גוררים רגליים, מפספסים את הכדור, מרחפים, ומזיזים את המבטים שלהם ליציעים כאילו שהם מחכים שמשהו רע יקרה. אני זוכה לאפס זמן משחק בזמן שגאס מסתער על המשחק כמו נער אחווה בבית זונות. המאמן היגינס חוטף שבץ בשולי המגרש ומתאמץ מאוד לאזן את הצרחות שלו כדי שאנשים לא יחשבו שהוא עומד לרצוח מישהו במחצית. הוא עושה שינויים בהגנה ובהתקפה, ומריץ כמה התאמות, אך ההוראות שלו נופלות על אוזניים ערלות. אפילו הבועט נראה עצבני, ודריה עומדת בשולי המגרש, ומעודדת את ת.א.ס. לאורך כל הזמן.

כשמגיעה המחצית, אני תולש את הקסדה מהראש עוד לפני שאנו מגיעים לחדר ההלבשה, וצועד לעברו בצעדים כבדים. חבריי לקבוצה יודעים שלא כדאי להם להתקרב אליי. ברגע שאנו נכנסים, אני מנחית את הקסדה שלי על ספסל בנהימה.

"מה לעזאזל קורה פה?" אני צועק עליהם, ומאמץ את מיתרי הקול שלי לפני שהמאמן ייכנס.

"אני לא יודע, אבל משהו קורה." קאמילו מרים את הקסדה שלו קלות כדי לצבוט נחיר אחד ולהתיז גוש נזלת מהנחיר השני על רצפת חדר ההלבשה שלהם. כולם משתתקים בצורה מלחיצה. המאמן נכנס, והחבר'ה מייד מורידים את עיניהם לרצפה. הם יודעים שהם גרועים. לעזאזל, חייזרים מכוכבים אחרים יכולים לראות עד כמה אנחנו גרועים.

"זה הכי גרוע שאי פעם ראיתי אתכם משחקים," הוא רוטן, שקט וקשוח, ונראה לי שזה משום שהוא לא רוצה לחטוף התקף לב.

"האנשים ההם שם בחוץ?" הוא מצביע על הדלת. "הם לא מכבדים אתכם. אתם חייבים להתעורר. לעשות להם את המוות. אבל נראה שאתם לגמרי לא מתואמים. אתם שוכבים שם ונותנים להם לזיין לכם את הצורה. אתם חייבים להתעורר. אתם שומעים אותי?"

"כן המאמן," כולנו אומרים פה אחד, עם העיניים לכיוון הרצפה.

"אתם חייבים להתחרות, לפגוע בהם, להרוס אותם. ואז הכול יסתדר. מישהו חייב לתקן את זה בשבילי. אתם חייבים לשחק מהר, לשחק קשוח, והכי חשוב, לשחק אחד למען השני. ההתקפה לא זוכה בכלל לזמן משחק. בגללכם. הילדים ההם שם בחוץ?" היגינס צוחק, ומטיח את כף ידו הפתוחה על לוקר. "הם לא צריכים את זה. זה סתם בשביל הכיף מבחינתם. החרא שהם יראו לילדים שלהם בעוד כמה שנים באלבום תמונות מפואר. יש להם קרנות נאמנות ומקומות בקולג'. ואתם? אתם תלויים בזה. כדי שתוכלו להירשם לקולג'. בשביל המלגות שלכם. לעזאזל, בשביל הגאווה שלכם."

אני רואה צמרמורות על הזרועות של כולם ומקווה מכל הלב שהוא הצליח לחדור

אליהם.
כשאנו יוצאים מחדר ההלבשה, מצמידים אגרופים ונובחים, "כן המאמן, כן המאמן," אני חושב שהצלחנו להתאפס על עצמנו.
אני טועה.

המשחק מסתיים בתוצאה **14־38** על לוח התוצאות. אנו מפסידים, וכל ארבע־עשרה הנקודות הן הודות לטאץ' דאונים שלי. להגיד שאני מרוסק, יהיה לשון המעטה של המאה. אנו מתחילים את העונה בהפסד ענק לחבורת טיפוסים מפונקים ובזויים שלא הפסדנו להם כבר חמש שנים. וזה קורה במשמרת שלי.
אז ככה זה מרגיש כשמתים.
המאמנים פוגשים אותנו על המגרש כדי לדבר. לפני שהאוטובוסים מגיעים כדי לקחת אותנו חזרה לבית הספר, אני לוקח את המאמן היגינס הצידה ושואל אותו אם אוכל לתפוס טרמפ עם נייט קול.
"אני רק רוצה לראות מה קרה פה," אני משקר.
"בטח. בטח, בטח," היגינס אומר. הוא מאפשר לי באופן חד פעמי כי קאמילו ואני היינו השחקנים המתפקדים היחידים באדום על המגרש.
משפחת פולוהיל יורדת מהיציעים, ואני מרים את תיק הספורט שלי ופוגש אותם בשולי המגרש. הסיבה היחידה שאני מסתובב איתם בפומבי היא כי ברור לי שאף בן זונה עשיר לא יחשוב לעולם שמשפחת פולוהיל מטומטמים מספיק כדי להכניס עכברוש מהשכונה אליהם הביתה. רוב האנשים רואים אותי וחושבים איך אטמא את הבנות שלהם.
והם גם צודקים.
"משחק קשוח." ברון ספנסר מעביר את עיני הקרח שלו על פניי. הוא גבוה ונאה ומזכיר קצת את דרקולה. חיוור יותר מקיר שרק עכשיו נצבע. אני יודע שהוא שיחק בקבוצת ת.א.ס. בשלב כלשהו. אני גם יודע שהוא לא היה טוב, לכן אני אפילו לא טורח לחייך אליו.
"מה אתה אומר," אני ממלמל, וזוכה עכשיו לתשומת ליבו.
"הייתם נוראים, אבל אתה היית מעולה." עוד גבר עם שיער בהיר יותר ועיניים ירוקות — אביו של נייט, דין, אני מניח — מהנהן. גם הוא היה שחקן פוטבול. כולם היו. בני זונות שחצנים עם הנשים המושלמות שלהם והבגדים המושלמים שלהם וחשבונות הבנק השמנים שלהם.
"אני מצטער. צפית במשחק אחר? הם זיינו אותנו בתחת חזק כל כך שלא אצליח לשבת כל הסמסטר." אני מנגב את המצח, ומבטי זז לעבר חדר ההלבשה.
ברון מקמר גבה. דין מדחיק צחוק בפה סגור.
"לא משנה איך הקבוצה שלך שיחקה. אתה היית טוב, וזה שווה משהו." ג'יימי פורע את שיערי ומושך אותי לחיבוק. אני לא יודע מאיפה זה מגיע. אולי אני נראה גרוע כמו

שאני מרגיש.

נייט צועד אלינו, לאחר מקלחת, לבוש באחת מהחליפות המוגזמות שלו. הוא לובש ז'קט חאקי של טייסים ומשקפי שמש גדולים מדי. הוא ההגדרה של קורבן אופנה. איפשהו בניו יורק, מעצב כלשהו מסניף שש־עשרה שורות של קוקאין שאבא שלו שילם עליהן. לידו עומדת בחורה עם תלתלים חומים כהים ועיניים אפורות גדולות. רואים שהיא לא נסיכה טיפוסית מ'אול סיינטס'. היא לבושה במכנסי ג'ינס שגדולים עליה בשתי מידות וקפוצ'ון ענק. בשונה מהחבר השוויצר שלה. היא נראית קשוחה, והוא נראה כמו עוגת יום הולדת מעוכה.

"זו לונה." נייט מחווה בסנטרו לעברה, לוקח את ידה בשלו ולוחץ חזק, משתין על כל הטריטוריה שלו. דריה גונחת לידי, ואני מתעלם ממנה, ומושיט את היד ללחוץ את ידה. לונה יורה לעברי חיוך עקום. לחיצת ידה נחושה, אך עורה רך וחמים. אני יכול לראות למה נייט מחבב אותה. ואני גם יכול לראות למה דריה לא.

"פן," אני אומר.

היא לא אומרת דבר, ורק מעניקה לי חצי משיכת כתף לא מחייבת. הרבה מאוד מבטים זזים לכל עבר לפני שנייט מכחכח בגרונו ואומר, "לונה לא מתלהבת מדיבורים."

"יופי. גם ככה לרוב האנשים יש רק דברים מטומטמים להגיד."

לונה מצדיעה לי. ברון מגחך לעבר ג'יימי.

"הבחור הזה מציאה." ברון מצביע לעברי. ג'יימי מהנהן.

"הוא מזכיר לי אותך כשהיינו ילדים עלובים ועזרנו עם העבודה בחצר."

כולם מסתכלים עליי, מקווים למצוא אושר או הכרת תודה על פניי, אבל אני בעיקר עצבני מכך שהבני זונות מדברים על העבודה שאני גר שם בצורה פתוחה כל כך. אני יורק ליחה על הדשא ובודק מה השעה בנייד שלי.

"אז, אתה בטוח לגבי המסיבה אצל בליית'?" נייט דוחף את הכתף שלי בשלו.

לאחר שקרעו לי את התחת על המגרש? כן. אני לא מתכוון לבוא למסיבה של ת.א.ס. ולהפוך לפיניאטה אנושית.

"מוותר בגדול."

"בסדר. משחק טוב."

נייט לוחץ את ידי ומושך אותי לחיבוק גברי.

אנו עושים עצירה מהירה בבית כדי שגם דריה תוכל להתקלח, ואז נוסעים למזח. אני מנתח את המשחק בראש לאורך כל הנסיעה לשם. ביילי מדברת בלי הפסקה. הילדה מתוקה, אבל באמת, היא לא מפסיקה לדבר. היא הייתה זו שהחליטה שאנו חייבים לחגוג את יום הולדתי — גם באיחור של שבוע — בקניית גלידה בחנות הכי טובה על הטיילת של 'טודוס סנטוס'. אני לא משתגע על גלידה, ואני אוהב את זה עוד פחות כשמדובר בחגיגת ימי הולדת מאז שוויה נעלמה. לא שימי הולדת היו נסבלים לפני כן, אבל לפחות הייתה לנו מסורת שבה הכנו כרטיסי ברכה נוראיים זה לזו וגנבנו סוכריות מרוכלים ברחוב.

"אתה רוצה לדבר על המשחק?" מל נכנסת לתוך שטף המילים של ביילי כשזו מסבירה לנו איך ניו אמסטרדם הפכה לניו יורק. דריה זזה במקומה ליד ביילי, שיושבת על הבליטה בינינו בטסלה של ג'יימי. אנשים עשירים אוהבים מכוניות טסלה. הם קליניים, לא אישיים, ועתידניים. כל דבר שיגרום להם לשכוח שהם מחרבנים ומחטטים באף כמו כל אחד אחר.

אני גונח, ומעניק לה פחות ממילים אך יותר מלא כלום.

"אנחנו פה בשבילך," היא מצייצת.

"תודה על שיחת העידוד. מאיפה הבאת את זה, אלכוהוליסטים אנונימיים לטמבלים?"

"אני כל כך מצטערת פן. פשוט ברברתי וברברתי. אתה בכלל עוד רוצה לשמוע על היסטוריה?" ביילי נושכת את השפה התחתונה שלה עם השיניים המכוסות פלטה שלה.

אלוהים אדירים, לא.

"בטח. היסטוריה זה בסדר גמור." אני דוחף את הכתף שלה בשלי, והיא פורצת בעוד הסבר ארוך על איך הבריטים כבשו את ניו אמסטרדם. הם היו אכזריים, היא מסבירה, ודריה אומרת שאכזריות לא מוערכת מספיק. לפעמים אתה חייב לעשות את מה שאתה חייב לעשות כדי להדגיש את הנקודה שלך. ואז ג'יימי אומר שדיפלומטיה היא הנשק הכי טוב, ולהרוג אנשים טובי לב לא משאיר ראיות או השלכות משפטיות מאחור.

"לא משנה באיזו דרך אתה כובש מקום כלשהו כל עוד אתה כובש אותו," אני אומר, ושולף מהתיק שלי תפוח שהבאתי מארוחת הצוהריים וזורק אותו לידיה של דריה. היא יודעת למה אני מתכוון בזה וגונחת.

כשאנו מגיעים 'לג'לאטו הבן', מל טוענת שסוג הגלידה שאתה מזמין אומר הרבה על האישיות שלך. "זאת עובדה. קראתי את זה בקוסמו."

דריה מגלגלת את עיניה. אני חושב שזו תנועה רפלקסיבית בשבילה כבר. כמו לנשום.

"הזדקנת, מלודי?"

"לקרוא מגזינים זה דבר של זקנים עכשיו?" עיניה של מל נפקחות בתדהמה, והיא מסתכלת על בנותיה, משחקת אותה נרעשת. היא מנסה יותר מדי, אך דריה עדיין אדישה. זה כמו להיות בדייט הראשון עם האדם שאתה הכי דלוק עליו ואתה מנסה להרשים בצורה מוגזמת. אלה דריה ומל. לא מפסיקות לרקוד זו סביב זו בצורה מביכה.

"את יכולה באותה מידה לקרוא כתב חרטומים על קירות מצריים." דריה נוחרת בלגלוג.

מל ניגשת לבקש מהבחורה מאחורי דלפק הזכוכית כדור אחד של גלידת וניל דלת שומן בכוס.

ג'יימי תוחב את אגרופיו לכיסים הקדמיים שלו ושורק.

"קוסמו טועים בגדול. אין שום דבר דל בך, בייבי."

דריה משמיעה קולות של הקאה, והפעם, אני בצד שלה. אנשים מאחורינו מגחכים, ואני יודע שהיא רוצה שהרצפה תיפער ותבלע אותה שלמה. אימא שלי ורט, הם היו מביכים אותי לגמרי באינספור דרכים יצירתיות, אבל דבר אחד אני יודע בוודאות — אף פעם אי אפשר היה להאשים אותם בהפגנת חיבה בציבור.

ג'יימי אומר לנערה המתבגרת מאחורי הדלפק לבחור שני כדורי גלידה בשבילו שהיא חושבת שיתאימו ביחד מבחינת הטעמים.

"הרפתקן וסומך על אנשים," ביילי שוקלת את החלטתו.

המשפחה הזו כל כך מפותחת ועשירה, שאני מוכן להתערב שהם מחרבנים עלי כותרת מיובשים ריחניים.

ביילי מזמינה כדור שוקולד וכדור תות בגביע.

"גאונה קונבנציונלית," מל מכריזה.

תהרגו אותי.

דריה מביטה לעברי, ואז אל שורת הגלידות, ואז שוב אליי. שנינו מודעים ביותר למה

שהשני יזמין. אני שונא אותה, זה נכון, אבל זה לא יעצור אותי מלזיין אותה. זה יהיה צדק פואטי במיטבו. היא לקחה את אחותי, אני אקח את היהירות שלה.

"ירח כחול, תה ירוק, ועוגת גבינה, בבקשה. ותפזרי מעל סוכריות וטיפה קרמל בגביע. אני יכולה לקבל דובדבן אחד מעל?"

"בהחלט." הבחורה עורמת את כל הבלגן הזה לתוך גביע ומסתובבת אליי. כמו כל משפחת פולוהיל.

"מה הטעם הכי מגעיל שיש לך?" אני נשען קדימה, ומשעין מרפקים על הזכוכית.

הבחורה מאדימה לגוון יפה של בורדו, ועיניה זזות לערמה הצהובה־ירוקה בצד השני.

"פאי לימונים. אנשים אומרים שזה חמוץ כל כך שזה גורם להם בחילה. אבל זה הטעם הכי אהוב על הבת של הבעלים, אז אנו משאירים אותו."

"אז אקח כדור אחד בגביע."

"אתה בטוח?" הבחורה משתנקת.

היא מתמוססת לשלולית כשאני קורץ אליה. טרף קל. החטיף הכי אהוב עליי.

אני מבקש את המספר שלה. בלי בושה.

"אני...היא לא החברה שלך?" היא מגמגמת, ועיניה זזות לדריה, כנראה כדי לבקש רשות. אני מצקצק.

"אחות חורגת וכלבה אמיתית."

"פון!" מלודי רועמת. "אוי, שמרקס יעזור לי!"

"מצטער גבירתי. מצטער אדוני," אני אומר לג'יימי ומכסה את אוזניה של ביילי כשאני ממלמל, "לא שמעת את זה."

הבחורה מתחילה לירות את המספר שלה במהירות. אני מעמיד פנים שאני שומר אותו בנייד שלי בזמן שאני משחק פורטנייט. אין סיכוי שאתקשר אליה בחיים, אבל נעים לעצבן את דריה. הייתי זורק לה את אדריאנה בפנים, אך היא טובה מדי בשביל משחקי הילדים האלה. חוץ מזה, אשמור את החשיפה הכי טובה לסוף.

אנו מתיישבים סביב שולחן עגול במרפסת החנות שמשקיפה על החוף. השמש שוקעת, השמיים ורודים וכתומים, ואנשים מסתובבים על הטיילת יד ביד, כמו גלויה מושלמת מקליפורניה. רעש של צחוק וגלים נשברים על החוף וילדים צועקים ממלא את האוויר. הם הוסיפו לאחרונה גלגל ענק, מיני גולף, קרוסלה, ורכבת הרים כדי למשוך יותר תיירים. זה הפך את 'טודוס סנטוס' לעוד יותר עמוסה ותיירותית. אני מתגעגע לסן דייגו. מתגעגע לאנשים אמיתיים ומקומות אמיתיים, לנופים שלא נראים כאילו עברו מיליון פילטרים על ידי בחורה שחושבת שהיא צלמת מקצועית רק בגלל שיש לה חשבון באינסטגרם.

מלודי מתלוננת על פליטת הפה שלי ברקע, אך אני מתעלם ממנה. אני טועם מהגלידה שלי.

"זה נורא," אני אומר.

דריה נוגסת בפיתיון, בדיוק כפי שידעתי שהיא תעשה.

"אני בהלם."

"תשחקי יפה." מל תוקעת את כפית הפלסטיק לתוך הגלידה שלה, ומסובבת אותה. ביילי היא מסוג הנערות שמלקקות את הגלידה ישר מתוך הגביע. דריה כנראה לא תיגע בשלה. הניחוש שלי הוא שהיא לא בקטע של רגשות אמיתיים או סוכר מעובד.

מי אתה שתדבר לעזאזל? אתה איש הפח.

"רוצה את שלי?" ביילי מתנדבת.

שתי אחיות. אותם גנים. אותו דם. לבבות שונים.

"האמת היא, שהגלידה של דריה נראית טוב." אני מחייך לעבר היריבה שלי.

דריה בוהה בי, הגלידה הענקית שלה עדיין בידה, היא לא נגעה בה והיא מושיטה אותה לעברי.

"שמוק," היא ממלמלת בשקט.

"מרקס, אתם הולכים להתחרט על זה כשאקרקע את שניכם לנצח." מל נאנחת. ג'יימי מגחך. הבחנתי שהם החליפו את המילה אלוהים במילה מרקס. זה... אני אפילו לא יודע מה זה לעזאזל. הזוי. מוזר. הם מנסים יותר מדי.

אני לוקח את הגלידה שלה ומלקק אותה היטב, ומושיט לה את גלידת פאי הלימונים שלי.

"בבקשה," אני אומר, ומכריח אותה ליצור קשר עין. "אם תאכלי את זה, אני אעריך את זה מאוד." אני לא מדבר על הגלידה, ושנינו יודעים את זה.

"אני בדיאטה," היא אומרת בעצבים.

"תסתכלי על זה כעל מתנת יום הולדת מאוחרת ממני." אני מטה את ראשי, משחק אותה ילד טוב. שתיקה טעונה משתררת וכולם נועצים בנו מבטים. ואז היא מתיישבת חזרה, מודעת היטב לעובדה שההורים שלה צופים. היא מלקקת את הגלידה. ונרתעת.

עינינו עדיין נעולות זה על זו, ואני תוהה אם היא עושה את אותו חיבור שאני עושה.

אנחנו. מלקקים את הגלידה.

היא טועמת את החמיצות שלי.

כשאני טורף את המתיקות שלה.

"אז מה אתה חושב שקרה על המגרש?" ג'יימי מסתובב אליי.

"הם רימו," אני אומר.

"אתה חושב?"

"אני יודע."

"שמעת פעם על המושג להפסיד בכבוד?" דריה מקפלת את רגליה על הכיסא שלה. היא מתחילה להתרגל לגלידה שלי. היא אפילו לא עושה פרצוף אחרי כל לק. אני נוגס מהגלידה שלה, ובולע מבלי לטעום אותה. הגרון שלה מתנועע בעצבנות כשהיא מבינה את המשמעות של מה שאני רוצה לעשות לה.

חלק ממני רוצה לרדוף אחריה. לצפות בהילוך איטי כשהיא מתמוטטת תחתיי ואני קורע אותה לגזרים. החלק האחר רוצה שהיא תעמוד מולי כדי שנוכל להילחם עד ששנינו נדמם ונהיה תשושים.

"מילים חכמות, דריה. מה דעתך לחיות לפיהם כשמישהי שאת מקנאת בה מקבלת משהו שלא מגיע לה?"

"ילדים," מל מזהירה בפעם השלישית. אני אוהב שג'יימי ומל לא קושרים לנו רצועות סביב הצוואר ומצפים מאיתנו להתנהג יפה. חלק ממני חושד שהם הביאו אותי לפה כדי להעמיד אותה במקום. היא נסיכה קטנה ומפונקת שתמיד משיגה את מה שהיא רוצה. ואני? אני ההפך הגמור.

"אבדוק את זה." ג'יימי מנגב את קצות שפתיו עם טישו, וכאילו הוא משחק כדורסל הוא מטביע את שאריות הגלידה שלו לתוך הפח. לא שהוא לא היה נחמד אליי עד עכשיו, אך הוא גם חכם מספיק להזכיר לי באופן יומיומי שאם אגע בדריה, הוא יהרוג אותי

("פשוטו כמשמעו. וכן, אני מתכוון מילולית למילים פשוטו כמשמעו"). הלוואי שהוא היה יודע שהבת שלו מזדיינת עם מנהל בית הספר שלה. זה שאני אזיין אותה יהיה שיפור רציני. שירות לציבור, באמת. ג'יימי צריך להודות לי.

"אני כבר אפתור את זה. תודה," אני אומר.

"אתה בטוח?"

"לגמרי."

"חשבת אי פעם שאולי שיחקנו יותר טוב? רק בגלל שפן אומר משהו זה לא הופך את זה לנכון."

"זה גם לא הופך את זה ללא נכון," ג'יימי מציין.

"אתה צריך להפגין יותר נאמנות ל'אול סיינטסי' אבא. אתה בוגר של התיכון הזה. ואת" — היא מסתובבת למל בפעם הראשונה הערב — "את היית מורה. לפני שפיטרו אותך כי שכבת עם התלמיד שלך." דריה מלקקת את מה שנשאר מהגלידה שלה ומנסה לזרוק אותה לפח, כמו שאבא שלה עשה. היא מפספסת, והגלידה נופלת על הרצפה.

"דריה את שוב מתנהגת כמו הענק הירוק." ג'יימי נועץ בה מבט, כאילו שהיא יודעת מה זה אומר.

"למה? כי דיברתי עליך ועל מלודי? זה בסדר להגיד לה דברים דוחים בפומבי, אבל אני לא יכולה לציין את העובדה שהרסתם את החיים שלי כששלחתם אותי לאותו בית ספר — לאותה כיתה, דרך אגב — שבה שכבתם?" היא מבליטה את הסנטר שלה, וקמה.

"אל תתרץ את ההתנהגות שלה, ג'יימי. אתה המצאת את הענק הירוק כי רצית ליצור הפרדה בין דריה להתנהגות הרעה שלה. האמת היא, שהיא צריכה ללמוד לשלוט בכעס שלה כשמשהו מכעיס אותה," מל אומרת, וכל המצב הולך ומתדרדר, במהירות. אני בוחן כל אחד ממשפחת פולוהיל בנפרד, ומעריך את המצב. עיניה של ביילי נעולות על האייפד שלה, והיא נראית כאילו שאין לה שום דאגה בעולם. הילדה רגילה לדינמיקה הדפוקה הזו. עיניה של דריה נעולות על עיניה של אימה.

"אימא." דריה מעלה חיוך ארסי על הפנים. "יש לנו בעיה פה?"

מלודי נשענת לאחור ומשלבת זרועות מעל הקרדיגן שלה.

"למה את לא יכולה להיות קצת יותר כמו אחותך?"

תגובתה הפיזית של דריה למילים הללו היא כמו ירייה. היא מזנקת מהכיסא שלה, שנופל לאחור מההדף. כולם מסבים את ראשיהם לשולחן שלנו. מלודי מזנקת מהכיסא שלה גם כן.

"לא התכוונתי —"

"תפסיקי." דריה מרימה אצבע. עיניה נוצצות, אך פניה מאופקות. היא מנידה בראשה. "אל תגידי שלא התכוונת לזה, מלודי, כי התכוונת לזה בכל נימי נשמתך. ואולי אני צריכה להיות יותר כמו ביילי. אבל את? את צריכה להיות יותר כמו אימא."

היא סבה על עקביה ועוזבת בסערה, כשהיא יורדת שלוש מדרגות בבת אחת לעבר המדרכה ורצה לרחוב. היא רצה לכיוון הטיילת, ונכנסת לתוך זרם התנועה, וכשרכב נעצר וצופר לה, היא מטיחה את אגרופה על מכסה המנוע שלו.

"לך תזדיין! אנחנו ב'טודוס סנטוס'. אבא שלך יקנה לך מכונית חדשה," היא צורחת.

המוח שלי אומר לי להישאר לשבת ולתת למופע האימים הזה להתחולל ללא התערבות מצידי. אך רגליי הטיפשות בוגדות בי וכך גם המצפון החלוד שלי שמייד נושאים אותי במורד המדרגות. מל מזהירה אותי כשאני כבר בגבי אליה שכשדריה מתנהגת כמו הענק

הירוק, היא לא אוהבת שמפריעים לה. אני חושב שהיא צריכה קצת אהבה קשוחה ולהיות מקורקעת עד העשור הבא. היא צריכה שישאלו אותה כמה שאלות קשות, שאלות כמו:

את שוכבת עם מנהל בית הספר שלך?

אחיך החורג ממזמז אותך בחדר ההלבשה?

החברים שלך שמוקים שמנהלים רשת הימורים במועדון קרב לא חוקי?

ומה זה לכל הרוחות והשדים הענק הירוק?

בכדי שלא אשמע כמו איזה דוקטור פיל צעצוע, אני שומר את כל החרא הזה לעצמי. ג'יימי ומל עדיין פי מיליון יותר טובים מההורים שלי. אכפת להם. מל פשוט מפחדת מהבת שלה, וג'יימי...טוב, ג'יימי גבר.

האור ברמזור מתחלף לאדום, ואני חייב לחכות שהמכוניות יחלפו לפני שאוכל לחצות את הכביש. להבדיל מדריה, אין לי ביטוח רפואי טוב ואני לא יכול להסתובב ולהכות מכוניות נוספות. אני קולט אותה מתגנבת לתוך התור המתדלדל של הגלגל הענק וקונה כרטיס. היא נכנסת ומתיישבת. עיניי חוזרות לרמזור. כשהוא מתחלף לירוק, אני חוצה את הכביש בריצה. מכיוון שהשארתי את הארנק שלי — שג'יימי מילא לי במאתיים דולר — בבית, אני קופץ מעל הגדר ומחליק לתוך התא שלה שנייה לפני שהיא סוגרת את מוט המתכת ונועלת אותו. הבחור שמפעיל את הגלגל כבר משך בידית, והגלגל מתחיל לזוז. הוא יורה לעברי מבט ונד בראשו. אני לא מתכוון לצחוק לו בפנים, אך הוא צריך להודות לאלוהים שקנון וקאמילו לא פה איתי. היינו מוצאים דרך לפרק את כל הגלגל הענק ולמכור את החלקים שלו למטיילים.

"מה אתה עושה פה?" דריה מביטה לצד השני לעבר האוקיינוס. היא מחזיקה את מוט המתכת באחיזת חנק. הגלגל זז לאט, והתא שלנו מתנדנד קדימה ואחורה.

"דברים התחילו להסתבך, אז החלטתי להבריז." אני מוציא את חפיסת הסיגריות שלי, והיא מעיפה אותה מידיי, נותנת לה ליפול לתהום התיירים שמתחתינו.

למה אני פה באמת? כי אני מבין שעל אף שהיא פרחחית, יש לה בעיה. דריה בלתי נראית. אימא שלה בקושי מדברת איתה, וכשהיא כן מדברת, זה כדי להגיד לה להפסיק להיות נוראית. הם בדרך כלל עוזבים אותה לנפשה, וחוץ מהשאלה 'איך היה בבית ספר?' מעולם לא שמעתי את אימא שלה שואלת אותה על החברים שלה או על דייטים או על קבוצת המעודדות. זה מעגל אכזרי, כי כדי לקבל תשומת לב, 'עיני גולגולת' ממשיכה להתפרע.

את בודדה רק אם את לא שם בשביל עצמך.

כמה פניני חוכמה מהאיש בכבודו ובעצמו, דוקטור פיל.

"תפסיק עם הבולשיט שלך, סקאלי. מה אתה רוצה?"

"משחק חוזר, המבורגר שומני, ואת הכוס שלך על הפנים שלי. בסדר הזה בדיוק."

היא מכווצת את אפה. "אתה מגעיל. אני לא מאמינה שההורים שלי צידדו בך. ניצחנו כי אנחנו מעולים, גם אם אתם לא שיחקתם כל כך רע."

"אל תדאגי, נפגוש אתכם במשחקי הגמר, עד אז גאס יסיים את המהפך שלו מווגינה מיובשת לנמושה שהוא."

עכשיו היא צוחקת בקולי קולות, ומנידה בראשה. אנו ממשיכים לעלות, ואנשים ומקומות ועצי דקל מתחילים להיראות קטנים. האורות מרצדים על קו האופק, והאוקיינוס נראה כחול מדי ונצחי מדי בכדי לא להעריץ אותו.

"תשחררי את המוט," אני אומר לה, משום מקום.

"למה?" אצבעותיה עדיין כרוכות סביבו בחוזקה.
"כי אני רוצה לראות אם את סומכת עליי שלא אפתח את הידית."
היא בוהה בי עם אותו מבט פראי שגרם לי לתת לה את אבן הזכוכית לפני ארבע שנים. כאילו שאני היצור הכי מרתק בעולם. אני רוצה להכניס את המבט הזה לכיס ולשמור אותו לפעם הבאה שהעולם יאכזב אותי. מה שאמור לקרות בעשרים הדקות הבאות.
"אבל אני לא סומכת עליך."
"בואי נתקן את זה."
"תודה, אני בסדר ככה."
"שמעת סימן שאלה בקול שלי? זו לא הייתה הצעה."
היא מסתובבת אליי. "ספר לי משהו אמיתי על עצמך."
"כמו מה?" קשה לא לבהות בשפתיים שלה. יש לה שפתיים נהדרות. תמיד היו לה שפתיים נהדרות. ושאר הגוף שלה זה מסוג הדברים שגרמו לאדגר אלן פו ופבלו נרודה להתחיל לכתוב שירים על בחורות. מעציב אותי שאני יכול חצי־להבין איך נערות עשירות ומהממות כמו דריה הופכות להיות כאלה. זחוחות מדי בשביל להרגיש, כלבות מדי בשביל להיות נסבלות. הן כל כך הרבה ועדיין מעט כל כך. יש להן הכול, אך הן לא השיגו שום דבר בכוחות עצמן. זה כמו לזכות בלוטו ולצפות לבצע השקעות חכמות בעצמך בלי שום רקע פיננסי.
"למה אתה גוזר חורים בחולצה שלך?"
"אל תיגשי ישר לפרס הגדול לפני שתזכי בדובון הצמרירי ביריד," אני מזהיר. "תשאלי אותי משהו אחר."
היא מגלגלת את עיניה אליי, ונאנחת כאילו שאני מתסכל אותה. "איזה מין שם זה פן?"
"שחררי את המוט, ואגלה לך."
"איך אני יודעת שלא תפתח את זה?"
"את לא."
פניה קרובות כל כך שאני מתחיל להבין למה אנשים אוהבים את הגלגל הענק. זה מרגיש כאילו אנחנו לבד ביקום, מבודדים. היא משחררת את המוט, בהילוך איטי כמעט, ודוחפת את ידיה בין ירכיה החשופות.
אל תסתכל על הירכיים שלה, בן זונה. אני יכול לשמוע ממש את ג'יימי בתוך הראש שלי.
למה? הירכיים שלה יכולות לשמש מחממי אוזניים מעולים, אני עונה לעצמי בראש.
"עצמי עיניים."
היא עוצמת. בדיוק כמו שעשתה כשהיינו בני ארבע־עשרה. אני אוהב שהיא צייתנית כשאנחנו לבד. אני מזכיר לעצמי לא לנצל לרעה את הכוח הזה. דריה לא דופקת חשבון לאף אחד ועושה כל מה שמתחשק לה לעשות — חוץ מאשר איתי.
"לפני שהסמים גרמו לאימא שלי ליפול למחילת הארנב, היא הייתה בחורה שאהבה שירה עם משקפיים של חנונית וכרטיס ספרייה. היא פגשה את אבא שלי בכנסייה כשהיא הייתה בת שבע־עשרה כחלק מהתוכנית של הצופים הנוצריים, והוא הכניס אותה להיריון. ואז שרשרת של דברים ממש מחורבנים קרו בו זמנית. היא הייתה מעורבת בתאונת דרכים שכמעט הרגה אותה ושברה את רוב העצמות בגופה. אבא שלי החליט לעזוב עם אימא שלי ולהקים כת נוצרית. אימא התמכרה למשככי כאבים, ואז לסמים לא חוקיים. הייתי קורא לה שירים כשהיא הייתה בבית חולים, היא נכנסה ויצאה משם לאחר טריליון

הניתוחים שלה. בכל אופן, המשוררים הכי אהובים עליה הם — היו," אני מתקן את עצמי כשאני נזכר שהיא כבר לא בחיים, "סילביה פלאת' ואלכסנדר פן. אז היא קראה לנו על שמם."

"מי זה אלכסנדר פן?" לחייה סמוקות.

היא לא רוצה שאחשוב שהיא מטומטמת. אנו מגיעים לנקודה הכי גבוהה.

"הוא היה משורר ישראלי־רוסי קומוניסטי. מטורף לגמרי. הוא היה מאוהב נואשות בבחורה בשם בלה. היא דחתה אותו, הוא ניסה להתאבד וירה בעצמו. ונכשל. היא הייתה מוקסמת כל כך מהאהבה והמסירות שלו, שהיא החליטה להתחתן איתו."

"בדיוק כמו ואן גוך. רק שהבחורה הזו אמרה כן," דריה מהרהרת בקול.

"כן."

"די דוחה," היא אומרת.

"כן." אני מגחך.

"חלק מהאגדות דפוקות לגמרי," היא מוסיפה. היא לא מסוגלת לשתוק. היא לחוצה. עיניה עדיין עצומות.

"כל הטובות דפוקות, עיני גולגולת," אני אומר בעדינות.

אני משחרר את מוט הברזל ממקומו. היא שומעת את הקליק ועוצרת את נשימתה.

"מה אתה עושה?" קולה מצטמרר.

"ספרי לי מה קורה בינך לבין פריצ'רד." קולי מתקשח כשאני אומר זאת.

עיניה עדיין עצומות, לא בגלל שהיא עדיין מצייתת להוראות שלי, אלא בגלל שהיא מפחדת וכנראה תתעלף אם תביט מטה.

"אתה מטורף!" היא עוצמת את עיניה בחוזקה.

"את מזדיינת עם הזקן?" אני מתעלם מהאבחנה הפסיכולוגית שלה.

"אמרת שאני יכולה לסמוך עליך!"

"לא, לא אמרתי. שאלתי אם את סומכת עליי. ורק שתדעי, את לא צריכה לסמוך עליי. הנאמנות שלנו נתונה לבתי ספר ולאנשים שונים. אבל עניתי על השאלה שלך, אז זה רק הוגן שתעני על שלי."

"תמשיך לחלום, סקאלי."

אני דוחף ופותח את מוט המתכת. היא יכולה להרגיש את הרוח. אני נאחז בו, בידיעה שלא אצליח למשוך אותו חזרה אם לא, וזה אומר שאני יושב, עם הישבן שלי באוויר.

"בסדר! בסדר! טוב. לא. אנחנו לא שוכבים."

אני מפהק בקול, כדי שהיא תוכל לשמוע, ומנדנד את הידית מצד לצד.

"אני לא קונה את זה."

"אנחנו לא!" היא צורחת בייאוש. אנשים מהקרונות האחרים יכולים כנראה לשמוע אותה ולראות אותנו. אבל ממש לא אכפת לי.

"אז מה אתם עושים ביחד? משחקים פוקר?"

"אלו שתי שאלות," היא מתמקחת.

"ממתי את טובה בחשבון, פולוהיל?"

אני יודע שדריה תהנה מאוד לזרוק לי את האמת בפנים. היא יודעת שלעולם לא אלשין עליה להורים שלה. לא רק בגלל שהיא מחזיקה את עניין המגורים שלי בסוד, אלא משום שאני פשוט לא מסוג השמוקים האלה.

"למה אכפת לך בכלל? גאס אמר שיש לך חברה."

"גאס אידיוט."
"זה לא הופך אותו לשקרן."
נכון, ואני מבחין שהיא לא שואלת אותי שוב על החברה. וזה טוב, כי היא לא תאהב את התשובה, ועדיין לא סיימתי איתה, מילולית ומטפורית. אני סוגר את מוט המתכת. היא שומעת את הקליק ומשחררת נשימה. היא פוקחת עיניים ובוהה בי. מגניב לראות אותה ככה. פגיעה. מפוחדת. היא לא המעודדת הראשית ברגע זה, ואני לא הקפטן של קבוצת הפוטבול היריבה. אנחנו סתם שני בני נוער שמעולם לא היה לנו סיכוי להיות ידידים בעולם הזה, אז הפכנו למה שהיה מצופה מאיתנו. אויבים.
אנו מגיעים לפסגה.
"נישקו אותך פעם על גלגל ענק?" אני שואל.
"לא."
כל הפעמים הראשונות שלך, בייבי.
אני רואה בזה הזמנה, ומצמיד את פי לפיה, מבלי לחשוב על ההורים שלה למטה, על הסיבוכים של כל הדבר הזה, או ההשלכות. מבלי לחשוב על כך שזה טאבו, וטעות, ומעוות, ויכול בוודאות לחזור אליי כמו בומרנג.
היא פותחת את פיה, גונחת לתוך שלי, ואנו מתנשקים, ומתנשקים, ומתנשקים עד ששום דבר אחר אינו קיים. ידי מחליקה לצווארה ולוחצת עליו, וכשהיא מוחה ונושכת לי את השפה, אני צוחק ומלקק את כל הפנים שלה. ואז היא צוחקת, גם כן.
"חשבתי שאמרת שאתה לא רוצה את כל הפעמים הראשונות שלי."
"הדעה שלי משתנה בהתאם למצב הרוח שלי, וכמה סקסית את נראית באותו רגע."
"כמה ספורטאי טיפש ומתבגר אתה," היא ממלמלת על שפתיי.
"כמה באמת."
הקרונית שלנו כאילו מכוסה בגלימה שהופכת אותה לבלתי נראית עד שהיא מתחילה במסעה מטה. ההורים שלה יכולים לראות את פנינו אם הם עומדים מתחת לגלגל הענק ומחכים לנו, ואני בטוח שהם עושים זאת גם אם היא לא קולטת את זה — משום שאכפת להם.
אנו מתנתקים זה מזו בבת אחת. זה משחק של כוח בינינו, ואף אחד לא רוצה להיות הצד שנדחה.
הזין שלי קשה וגם ההבעה שלה. אני חושב שהיא מתחרטת. גם אני אמור להתחרט על כך. לא בגלל ג'יימי. שיזדיין ג'יימי. מעולם לא ביקשתי לעבור לגור אצלם. אלא בגלל אדריאנה וויה.
אבל ויה לא נמצאת פה כדי שארגיש אשמה לגבי זה או אצטער על כך.
ויה עזבה אותי, בדיוק כמו כל השאר.
"אני עדיין לא מחבבת אותך." לחישתה מלטפת את פניי.
"גם אני לא," אני אומר. לגביה. לגביי.
אנו מבלים את שאר הדרך למטה בדממה. כשאנו יוצאים מהקרון, המפעיל רוקע ברגלו, מחכה לכסף שלו. ג'יימי מניח שטר של עשרים על כף ידו הפתוחה, ומנופף לנו להצטרף אליהם.
"תשמור את העודף. שניכם בסדר?" הוא מסתכל הלוך ושוב על שנינו.
דריה אומרת לא.
אני אומר כן.

אנחנו אומרים את זה בו זמנית.

אנחנו מסתכלים זה על זו, והיא מגלגלת את עיניה. אני מחייך כי קשה שלא.

מלודי מתלוננת על רמת שיתוף הפעולה שלנו כשמדובר באירועים משפחתיים.

בנסיעה הביתה, דריה אוכלת את כל התפוח שזרקתי עליה ומשליכה את הליבה בחיקי.

"שח־מט."

פרק 6

זו הייתה אהבה ממבט ראשון
שנאה משני
תאווה משלישי
אך ארבע הוא מספר המזל שלי
אז התחת שלך יהיה שלי

פן

הזמן זז אחרת כשאתה חי בשקר.

אתה שוחה נגד הזרם, וכל שנייה מרגישה כמו שלוש שעות ויותר.

אני מחנה ארבעה רחובות מבית הספר בשעה הזויה, שעה לפני שהאימון מתחיל.

הבקרים טובים לאימוני כוח, ואחר הצוהריים הם הסיפור האמיתי על המגרש.

לא רק שאני כבר לא חי עם רט וחרד מהיום שבו הוא יזכה לביקור לא צפוי או שיחה מנציג בית הספר, אלא שיש לי גם פריוס חדשה. זו הפעם הראשונה שיש לי משהו נחמד, וכמובן, שאני לא יכול להשוויץ בזה.

כדי לוודא שהחברים שלי לא ישאלו את רט עליי כשהם יראו אותו בתחנת דלק או בסופר, אני אומר להם שהוא מאבד את שפיותו.

"דמנציה מוקדמת," אני מסביר לכל מי שמוכן להקשיב. "הסמים גמרו עליו לגמרי."

איש לא מפקפק בכך. אך כדי לתת לאליבי שלי חיזוק נוסף, אני דואג שאדריאנה — אדי, החברה שלי — תספר לכולם שהיא ראתה את רט מתווכח בעצבים עם תיבת נגינה אצל לניס, הדיינר שבו היא עובדת.

זו הפעם הראשונה שאראה את הקבוצה שלי מאז המשחק בשישי. הייתי זקוק למרחק כדי לעכל את מה שקרה, וכשהשחקנים מתחילים להיכנס לחדר ההלבשה שלנו, שבו הקירות מתקלפים, אני כבר שם, עם הידיים על המותניים, ורגל אחת על ספסל. הלוקרים המחלידים שלנו מלאים בכל כך הרבה גרפיטי, שהצבע שלהם עכשיו הוא איפשהו בין אפור לסגול. המקום תמיד מסריח מאבק, שתן ועוני.

ג'וש, מלקולם, קאמילו, קנון, נלסון והשאר מגיעים לפני המאמן היגינס. העובדה שהוא לא פה עדיין מטרידה אותי. המאמן מעולם לא מאחר. טוב, חוץ מהפעם שבה אשתו נכנסה ללידה. הוא איחר עשר דקות באותו יום כשצעק עליה בטלפון. "טוב, מרדית', זאת התינוקת הראשונה שלנו. את לא תלדי אותה בשעה הקרובה. אגיע ברגע שאוכל."

באותה נשימה, אני לא יודע איך הביצים שלו עדיין מחוברות לגופו.

אני סוגר את הדלת מאחוריהם, נשען על הקיר ומשלב זרועות.

"מישהו מוכן להסביר את הביזיון של שישי בערב?"

כולם בוהים ברצפה. החרא הזה לא נראה הגיוני, ובמשך כל סוף השבוע ניסיתי להבין מה קרה שם. אני יודע בעצמות שלי שחבריי לקבוצה פראים. 'אול סיינטס' היא לא קבוצה גרועה, אך בדרך כלל הם מתקדמים כי זורקים עליהם מספיק כסף כמו על קבוצה בינונית מליגת הפוטבול הלאומית. לנו יש את הכישרון, את המוטיבציה ואת הרעב.

"רגליים קרות," קנון פולט, ומביט סביב בחיפוש אחר תמיכה נפשית. הוא נוחת על הספסל בחבטה, מושך את כובע הגרב שמחזיק את שיערו, ומניח לו ליפול לכתפיו.

"כל הירידות והמתיחות השפיעו עלינו פשוט. זה היה המשחק הראשון של העונה ועל המגרש הביתי שלהם. היציעים היו כולם כחולים. זה פשוט היה יותר מדי," הוא מסביר.

"קבוצות אחרות תמיד ינסו לדפוק לנו את הראש." אני משפשף את העורף. "אנחנו לא יכולים לתת לחרא הזה להשפיע עלינו."

"למה?" ג'וש מלגלג. "כי יש לך מלגה לקולג' מהשורה הראשונה וכולנו צריכים ליישר קו ולגרום לך להיראות טוב? הלך חרא. פספסת את הבילוי אחרי המשחק. ככה אתה מתכוון להתנהג בכל פעם שלא נעמוד בציפיות המלכותיות שלך?"

אני בוהה בו, ומנסה לשמור את האגרופים שלי לעצמי. ג'וש הוא ליינבקר. הוא מוכשר אבל יש לו פיוז קצר יותר מזין של אוגר. כנראה אפילו משל קאמילו. הוא התחיל מכות עם שחקנים מהקבוצה היריבה בשנה שעברה פעמיים, ואחת הפעמים הסתיימה עם שני השחקנים מתגלגלים מתחת לאוטובוס שהיה אמור לקחת אותנו הביתה, כשהם בועטים וצורחים. אני יודע שהוא מגיע ליקן הנחשים' לעיתים קרובות, ושהוא נלחם נגד ווהן כמה פעמים. אני גם יודע שאבא שלו לא רוצה שהוא ילך ללמוד בקולג'. יש לו מוסך שהוא רוצה שהוא ינהל, כך שהוא לא הולך לשום מקום. הוא נולד בשכונה הזו, והוא גם ימות בשכונה הזו. השנה האחרונה שלו בתיכון זו ההזדמנות האחרונה לפני שהוא ינשק את חלום הפוטבול שלו לשלום.

"זה לא קשור אליי." אני חושף שיניים, כשאני מרגיש זעם לוהט מטפס במעלה גרוני. אף שאני יודע שחלק מזה כן קשור. אז מה אם אני רוצה שנצליח? כל אחד מהשמוקים בקבוצה הזו ירוויח אם ננצח בליגה. יש מספיק מלגות לכולם, במיוחד כשאתה מהאזור שלי. רק בגלל שג'וש נמושה מדי בשביל לעמוד מול המשפחה שלו ולסרב, זה לא אומר שאנחנו צריכים להיראות גרועים.

"רד מזה." קנון נעמד, ומניח יד על כתפי. "נהיה טובים יותר בפעם הבאה."

אני מנער את ידו ממני, ומתקדם לג'וש כך שאנו אף לאף.

"עומדת להיות לנו בעיה העונה, ג'יי?"

הוא דוחף ומצמיד את החזה שלו לשלי, ומטה את ראשו לצד עם מבט מוטרף בעיניים.

"אני מקווה מאוד, גבר. אני לא יכול לוותר על ההזדמנות לדפוק אותך."

לנגוח בו, עלול לסכן אותי בהשעיה מהקבוצה. עם העבר העשיר שכבר יש לי, זה שכולל מכות עם אנשים על אוכל, סיגריות (סיימתי עם החרא הזה, דרך אגב), ואפילו ציוד פוטבול, אני לא יכול להרשות לעצמי למעוד. נתתי למאמן את המילה שלי שאתנהג יפה העונה הזו, והוא, בתמורה, יודיע לי מראש לפני שציידי כישרונות יגיעו למשחקים שלנו או בכל פעם שקולג' כלשהו יבקש לראות את הקלטות שלי. אני מניח שלנגוח בראש של חבר לקבוצה ייחשב כהתפרעות.

"תמשיך לדבר ככה, ואדאג שתשתה דרך קשית בחודשים הבאים." אני דוחף את האצבע המורה שלי לפרצופו.

ואז האגרוף שלו עף לעבר הפנים שלי.

אני מוריד את הראש ומתחמק מזה, ואז שולח לעברו אגרוף, מתוך אינסטינקט טהור. הוא נופל כמו שק תפוחי אדמה. מלקולם ונלסון גוררים אותו לעבר הספסל ומנסים להושיב אותו ולהעריך את הנזק. קאמילו דופק אגרוף ללוקר ומקלל. ואז מסתובב ודוחף אותי על הקיר, נצמד לפנים שלי.

"אתה מרצה לי על התנהגות חמומת מוח? באמת, סקאלי?"

הדלת נפתחת, והמאמן היגינס נכנס בתזמון מחורבן. קנון קופץ על ג'וש המעולף, מסתיר את השמוק, שכנראה עדיין רואה כוכבים, אך עוד יותר חשוב — מחפה עליי.

"סקאלי!" היגינס צועק לתוך חדר ההלבשה. פניו השזופות והעגולות אדומות, ושיערו החום פרוע. אני ממהר אליו, בלחץ להוציא אותו מהדלת.

"מ'מצב, המאמן?"

"אל תדבר אליי כאילו שאני אחד מהחברים שלך מהשכונה," הוא יורק, ואני מחניק חיוך. "תזיז את התחת שלך למשרד שלי."

אני הולך אחרי גופו השמנמן והנמוך, ותוהה אם המאמן היה שחקן טוב לפני שהחל לאמן. ואז אני תוהה אם הוא ממורמר כי הוא צריך לאמן חבורה של אנשים שנולדו עם הגובה, המבנה והכישרון הנכון. אני מניח שאנו עומדים לנהל שיחה קשה על המשחק בשישי. הוא יקטר על זה במשך כמה דקות, ואז נתקדם הלאה. בארבע השנים שאני מכיר את המאמן, הוא ראה אותי במצבים הכי גרועים שלי — סובל מתת תזונה ולא לבוש בהתאם, ומסתובב כמו זומבי עם אפס שעות שינה כשהייתי חייב לעבוד במשרה חלקית כדי לוודא שיהיה לי אוכל בבטן. הוא יקל עליי במקצת, כמו שהוא תמיד עושה, כי הוא יודע שהחיים שלי בזבל.

המשרד שלו מעוצב בצהוב וחום, וממוקם בין המעבדה לשירותים. הוא יושב מאחורי השולחן שלו, ואומר, "יש לנו בעיה."

אני מתיישב על כיסא מולו, ומפהק.

"תירגע, המאמן. זה רק משחק אחד, חוץ מזה, אני —"

"אף אחד לא מדבר על המשחק." הוא מכה בשולחן עם כף ידו הבשרנית, ושואג. "כרגע סיימתי שיחה עם גייב פריצ'רד, המנהל של תיכון 'אול סיינטס'. הוא סיפר לי על התקרית הקטנה שלך בחדר ההלבשה שלו ביום חמישי."

מה לעזאזל? המוח שלי מסתחרר, מלא בארבעת אלפים שאלות שונות. למה עכשיו? מה קרה? היא זרקה אותו? ההורים שלה גילו? איך זה ישפיע עליי? אני לא יכול לחטוף השעיה. אני. לא. יכול. לחטוף. השעיה. שיזדיינו כל הפריצ'רדים והג'ושים בעולם.

"קדימה שפוך, ילד." המאמן משלב את אצבעותיו, ונראה כאילו הוא מערסל תינוק בלתי נראה שהוא עומד לזרוק לצד השני של החדר. מעולם לא ראיתי אותו אדום כל כך. מצד שני, המנהל של בית הספר האמיד ביותר בקליפורניה מעולם לא איים עליו, עד היום.

"מה, בלי בירה ופורנו? אני צריך להיות במצב רוח המתאים כדי לדבר על מעללי במיטה." אני מותח את רגליי הארוכות. "היה לי סטוץ עם אחת הבחורות שם. לא נגעתי בשום דבר אחר. חוץ מהבחורה."

"דריה פולוהיל," הוא אומר, וחופר באצבעותיו לתוך ארובות עיניו בתסכול.

"ככה קוראים לה?" אני משחק אותה סתום.

"אתה יודע איך קוראים לה, סקאלי."

מי לא יודע לעזאזל?

"היא יותר מדי נסיכה בשבילי, המאמן? אתה חושב שכדאי לי לכוון קצת יותר נמוך?"

"אני חושב שלאן שתכוון, תדאג שזה לא יהיה לכיוון שלה אלא אם כן אתה רוצה שקריירת הפוטבול שלך תמות מוות פתאומי וכואב. עשיתי עסק עם פריצ'רד, שנראה נחוש לא לתת לך להתקרב לבית הספר שלו חוץ מאשר מסיבה מקצועית. נתתי לו את המילה שלי שתתרחק מגברת פולוהיל, והוא, בתמורה, יתעלם מהעובדה שהשגת גבול."

אני גר איתה. בא לי לצחוק לו בפנים. אך מכיוון שאני לא יכול לנדב את המידע הזה, אני מגחך. אם הוא מצפה לתודה, או גרוע מזה — שיתוף פעולה כלשהו — אז הוא כנראה לא ממש שם לב.

זה לא שאני לא רוצה להיות שחקן מקצועי — אני רוצה. לעזאזל, זה הסיכוי הכי טוב שלי לצאת מהחור המסריח הזה. אלא שאני לא מקשיב לאנשים כמו פריצ'רד, שאכפת להם רק מעצמם ומהזין שלהם. אם יש משהו אחד שלמדתי בחיים האלה, זה שאתה לא יכול לתת לחבר'ה הרעים לנצח.

ופריצ'רד? הוא לא רוצה להוריד אותי מדריה כי הוא דואג לה. הוא עושה את זה כי הוא רוצה אותה.

"סקאלי, תן לי את המילה שלך," המאמן דוחק, והכרס הענקית שלו בולטת מתוך חולצת 'המאמן' האדומה שקנינו לו לחג המולד. "יש יותר מדי על כף המאזניים פה, וישנן הרבה מאוד בלונדיניות יפות שם בחוץ. אתה תטבע בתוכן בכל קולג' איכותי שמכבד את עצמו. חוץ מזה, תחשוב על אדריאנה."

אני מוריד את הראש, ומנופף בזרועותיי המושטות.

"אני נותן לך את המילה שלי, המאמן היגינס, שלא אחטוף השעיה."

הוא לא קולט את הסמנטיקה.

כי מבחינתו, אני סתם ילד סתום, והיא סתם בלונדינית טיפשה אחת מיני רבות.

אני עדיין לבוש במכנסי הפוטבול ובז'קט התיכון שלי כשאני בועט בדלת האחוזה של משפחת פולוהיל, עם תיק הספורט שלי ביד, ילקוט בית ספר, וקופסה ענקית של אמזון פריים שביילי הזמינה. כנראה עוד ספרי שירה שנצטרך לעבור עליהם בסוף השבוע. אני לא רוצה לדעת איך כרטיס האשראי של המשפחה הזו נראה בסוף כל חודש. הבנות שלהם מבזבזות כסף כאילו שזה ספורט תחרותי.

"ביילי, אני נשבע באלוהים, את מחסלת מילים באותה מידה שאת אומרת אותן, וזה הישג לא קטן," אני גונח. אין תשובה חזרה, אז אני מניח שהבית ריק.

אני משאיר את הקופסה במבואה, וצועד למטבח כדי להכין לעצמי ארוחה מזינה שכוללת שישה משולשי פיצה ודוחף אותם למיקרוגל. בזמן שאני מחכה שהפיצה תתחמם, אני מחסל קרטון שלם של מיץ תפוזים. מטורף איך דברים משתנים. כשעברתי לפה לפני פחות משבועיים, כל הדברים במקרר היו קטנים ומתוקים ופצפונים כל כך.

קוטג' קטן. בקבוקי בוטיק קטנטנים ואישיים של מיצים. חבילות אישיות של מקלות גבינה. ואז אני הגעתי. מלודי הזמינה כרטיס קוסקו לאחר יומיים כשהיא הבינה שאוכל את הדלפק אם אף אחד לא יעצור אותי. עכשיו הכול מגיע בכמויות מסחריות. יש מספיק

בשר במקרר כדי להקים מחדש חווה שלמה.

אני נשען על הדלפק ושואב את משולשי הפיצה. סיימתי עם חטיף אחר הצוהריים שלי. אני תוהה מה מלודי מתכננת להכין לארוחת ערב. יש לי אימון משלוש וחצי עד שש בכל יום, ואז אני מתקלח ועושה שיעורים. אין לי זמן לשחק באבא ואימא עם משפחת פולוהיל, אך אם יש דבר אחד שאני לא מפספס זו ארוחת הערב שלהם. הם מאוד אוהבים את הארוחות המפוארות שלהם, וכשג'יימי במצב רוח טוב — והוא תמיד במצב רוח טוב — הוא מגניב לי גם איזה באדוויזר לייט.

גברת פולוהיל היא כמו סמל בטירונות כשמדובר בדיוק בזמנים. אך מאז שעברתי לגור איתם, ביילי אמרה שארוחת ערב בלילות שבהם מלודי לא מלמדת השתנתה משש וחצי בדיוק לשבע ורבע כשאני יוצא מהמקלחת שלי. יפה מצידה, אני מניח, שהיא עושה את זה. הופך להיות ממש קשה לשנוא אותה כשהיא מנסה כל כך.

מנסה יותר ממה שאימא שלי אי פעם ניסתה, למען האמת.

אחרי שאני שוטף את הצלחת, אני עולה למעלה כדי לשים את הדברים בחדר שלי, שהיה פעם חדר האורחים, אך משפחת פולוהיל קישטה אותו בכל מיני פריטים של הריידרז, טלוויזיה שטוחה, אקסבוקס, וגיטרה (הוכחה נוספת לכך שאנשים עשירים אוהבים את כל ההצגה. אני לא מנגן בגיטרה). ישנה אפילו כרית בצבע בורדו עם השם שלי והמספר של החולצה שלי עליה. בכל יום כשאני מגיע הביתה, אני מוצא עוד דברים חדשים עם השם פן עליהם. כבר אמרתי למל שאם אתפוס אותה מנסה לשים לי חיתול באמצע הלילה, זה יהיה הסוף שלנו.

אני מסתובב, ועומד להיכנס למקלחת, כשאני רואה את דריה עומדת בדלת שלי בחליפת המעודדת החשופה מאוד שלה. החולצה השחורה כחולה הקטנטנה והצמודה וחצאית המיני אמורים להיות מחוץ לחוק בכל מקום שאינו מועדון חשפנות או המיטה שלי.

אני מקמר גבה, מוריד נעליים, ואז משליך את הז'קט שלי לרצפה. היא משלבת זרועות, ונשענת בכתפה על המשקוף. אני יודע שאנחנו לבד, כי אם לא היינו, היא לא הייתה עומדת פה, וטורפת אותי עם העיניים שלה בצורה בוטה. ג'יימי לא רוצה שנהיה לבד. לא יפתיע אותי אם התקינו גם כמה מצלמות חדשות בבית. הנייד שלי מתחיל להבהב מהודעות טקסט. אדריאנה, עם החוש השישי שלה, רוצה להזכיר לי שהיא קיימת.

אדי: מתגעגעת אליך!

אדי: בוא ללנ'יס.

אדי: מתי אראה אותך?

"תמשיך בבקשה." מבטה של דריה יורד למפשעה שלי, ונשאר שם. "היית באמצע משהו, לא?"

אני מרים את הכרית האדומה וזורק אותה עליה. היא תופסת אותה ומעיפה אותה חזרה למיטה שלי.

"לכי לשחק עם הברביות שלך, עיני גולגולת."

חיוכה מתרחב, והיא מסמיקה. עולה בי מחשבה שאולי עומד לי. אני מביט מטה. חצי־תורן ומכוסה לגמרי. אז למה היא אדומה כל כך?

"לא קראת לי עיני גולגולת כבר שנים."

"זה לא שם חיבה לעזאזל. חכי עם ההזמנות לחתונה."

"מממ־מממ." היא מהנהנת ומכרסמת ציפורן ורודה.

"מה שלום החבר שלך, גאס? עדיין מלקק תחת למחייתו?"

"פן סקאלי מציג: כשהחיים נותנים לך לימונים, תהפוך לשמוק ממורמר."

"משחק אחד," אני מדגיש. "ניצחתם משחק אחד. החיים לא נתנו לי לימונים. הם נתנו לי הזדמנות טובה להתנקם."

אני חייב לוודא שדריה תהיה תחביב, לא התמכרות. לבבות של מתבגרים הם כמו זבל ונאמנים כמו חתול רחוב גווע ברעב. הם ייקחו כל דבר. אפילו שאריות. אני לא רוצה להאכיל את לב הפח החלוד שלי בזבל. ודריה, דרכה עליו חזק כל כך שאני יודע שהיא אפילו לא המבורגר שומני. היא פריכיות 'פופ־טארטס' מכוסות ציאניד.

אני חולף על פניה. היא הולכת אחריי למסדרון, ואני מנסה לשמור על הדופק שלי יציב, אבל הלב רוצה את מה שהוא רוצה, וברגע זה, כנראה, הוא רוצה 'פופ־טארטס'. השיערות בזרועותיי סומרות, והזין שלי מתעורר במכנסיים. הוא גם רוצה שוט של ציאניד.

אני נעצר כשאני נכנס לחדר האמבטיה ומסתובב אליה.

"טוב, ההצגה נגמרה. עופי מפה, דר."

"דר!" היא צווחת. היא באמת התרככה אחרי הגלגל הענק. האופציה השנייה היא שהיא משגעת אותי בכוונה ומנסה לגרום לי לזיין אותה ולהסתבך.

בואו נודה בזה, זה כנראה האחרון. לדריה אין לב, והיא עדיין שונאת אותי.

"עכשיו אני זוכה לשני שמות חיבה. שאקנה לנו צמידי חברות, פי?"

"כל עוד הם ורודים. צהוב גורם לברכיים שלי להיראות שמנות."

אני מתלוצץ איתה. מגיע לי כל דבר מחורבן שיקרה לי.

אני מקווה שוויה לא באמת מתה, כי הרוח שלה תרדוף אותי כל הדרך לגיהינום על ההתנהגות הנחמדה שלי כלפי דריה. אבל מי יודע איפה וי — כי היא לא פה. ואני אולי ממשיך לנטור טינה ישנה לדריה, אך הכעס שלי כלפי אחותי עדיין טרי.

"מה את רוצה?" אני מעלה ליחה ויורק אותה לתוך הכיור.

"ראית אותי עירומה פעמיים. אני לא ראיתי אותך עירום מעולם. אני חושבת שהגיע הזמן שנשנה את זה," היא אומרת. אני בוהה בה במשך דקה שלמה, שבה שום דבר מהדברים שאמורים לחלוף לי בראש — מלגת הפוטבול שלי, פריצ'רד, ההורים שלה, ויה, או החברה המסכנה שלי, שנאלצה לסבול את השמועות על בליית' אורטיז בשבוע הראשון ללימודים — לא מעסיקים אותי. הדבר היחיד שאני מנסה להבין זה אם זו מתיחה כלשהי כי הזין שלי עלול לא להתאושש לעולם מהאכזבה במידה שכן.

"את מתכוונת לספר לאבא שלך שאני מתנהג בצורה לא נאותה?" אני מלגלג, ומבליט את השפה התחתונה שלי. לא הייתי מתפלא אם דריה תזדיין איתי כדי לדפוק אותי ולזרוק אותי מהבית.

"אתה מתכוון לספר לאבא שלי שאני נועלת את עצמי עם המנהל שלי במשרד שלו שלוש פעמים בשבוע ועושה מרקס יודע מה?" היא עונה לי, ומשרבבת שפתיים.

אני רואה מה היא עושה. היא מנסה להגיד לי שלשנינו יש מידע שיכול להפיל אותנו זה על זו. היא נותנת לי כוח, ואני אף פעם לא מסרב לכוח.

"אני לא זקן ורופס. זו תהיה בעיה?"

"בהחלט. עוף לי מהאמבטיה לעזאזל." היא צוחקת, אבל צחוקה נשמע לחוץ.

אני נפטר מהחולצה שלי, וחושף את פלג גופי העליון. יש לי קוביות בולטות, מסותתות, זהובות ומרשימות בבטן, עם ה־V הזה שמטמטם בנות ושביל של שיער חום בהיר שיורד מהטבור לתוך המכנסיים שלי. אני צופה בה צופה בי. עומד לי כל כך שהמוח

שלי בקושי מתפקד. כל הדם זורם לי לזין, והוא נפוח כל כך שהוא עלול להתפוצץ אם היא רק תסתכל לכיוון שלו.

אז ככה זה מרגיש כשמתים מחרמנות. מודעת האבל שלי עומדת להיות מביכה אם מישהו יטרח לכתוב אותה.

"זה בהחלט נחמד, אבל למה אתה עדיין לובש מכנסיים?" היא מלקקת את שפתיה, מושכת את הגומייה שמחזיקה את שיערה בקוקו ומעיפה אותה לכיור. היא מנערת את ראשה, ושיערה הופך נפוח וסקסי.

אני מוריד את המכנסיים והתחתונים שלי במכה, ואז את הגרביים, כי אין משהו פתטי יותר מגבר עירום עם גרביים. ואז אני עומד, קשה כמו אבן מזדיינת. גם הזין וגם ההבעה על פניי.

היא עומדת מולי ולא אומרת דבר במשך זמן רב. ואז היא מתקרבת אליי, וכמעט נוגעת בי.

אני בולע רוק, מחניק גניחה. המחשבה שהיא עומדת לגעת בי — מהמחשבה שהיא עשויה אפילו לגעת בו — אבל היא פותחת את המים מאחוריי ומורידה את החולצה שלה. זה לא משהו שלא ראיתי בעבר, אבל אני לא יכול לנתק את העיניים שלי מהפטמות הוורודות שלה, הבטן השטוחה שלה, והקימור במותניה.

"תעדכני אותי לאיזה חור כדאי לי לדחוף את הטיפ." אני בולע שוב. אלוהים. היא מתפשטת. בשבילי.

"שלא תחשוב שאתה יכול להרשות לעצמך אותי, סקאלי. אני לא מקבלת מטבעות או קופונים."

היוצרות התהפכו שוב, ובא לי למוטט את הקירות כדי להראות לה ששום דבר לא השתנה. אני עדיין שונא אותה. אני עדיין רק רוצה לזיין אותה.

"אנחנו עושים מקלחת ביחד, טיפשון," היא מסבירה לבסוף, ויוצאת מתוך החצאית שלה. תחתוני הכותנה השחורים שלה יורדים גם כן. "אבל אתה לא תיגע בי. כי נחש מה? למרות שאתה לא יודע איך אני מרגישה לגבי כל הפעמים הראשונות שלי, אני יודעת. ולא מגיע לך סקס במקלחת איתי."

"אף פעם לא עשית סקס במקלחת?" בולשיט במלוא מובן המילה. הבחורה הזו כנראה ראתה יותר זין מאורולוג. להתפשט ולא לתת לי לגעת בה זו חלק מנקמה. אבל המחיר עלול לעלות לי בביצים שלי.

"אני שומרת על זכות השתיקה," היא מגרגרת. לעזאזל עם אמריקה.

"בסדר."

"בסדר."

שנינו נכנסים למקלחת. אני מודע לכך שהמשפחה שלה עלולה לחזור הביתה מוקדם משיעור בלט ומהעבודה, אבל לא אכפת לי. זה לא שאני לא מחבב את מל, ג'יימי ובייליי. פשוט התאכזבתי מכל כך הרבה אנשים בחיי, כך שלהיקשר ושיהיה אכפת לי לא נמצאים בראש סדר העדיפויות שלי.

במקלחת, אני מרים את הסבון, ומסבן את הגוף. היא לוחצת על מאה וחמישה הבקבוקים הצבעוניים של שמני האמבט שהיא משתמשת בהם. אני מריח את כולם, ולא מופתע שיש לה ריח של עוגה שמוקפת בכל סוגי הפרחים המזדיינים המוכרים לאנושות.

אני צופה בגופה זז, מתכופף, מתיישר, חי, ותוהה למה אנחנו עושים את זה. שום דבר לא יצא מזה. זה עינוי טהור ומהנה. שגורם לשרירים ולזין שלי לכאוב, ולא הייתי רוצה את

זה בשום דרך אחרת.

המענה מתענה על ידי הטרף שלו.

"היה לך יום טוב בבית ספר?" היא מעפעפת בריסים שלה, וחיוך מתוק ומרומז עולה על שפתיה. אני נזכר בשיחה שהייתה לי עם המאמן אחר הצוהריים לגבי פריצ'רד וקריירת הפוטבול שלי. גבר אחר היה מלשין על פריצ'רד בפניה ונותן לה להתמודד עם הבלגן. אבל (א) אני לא מקבל הוראות, במיוחד מאידיוטים בחליפות יקרות, ו־(ב) יש סיכוי קלוש שזה יכניס אותה לעמדה פגיעה, ואני לא מוכן שהוא ידחק אותה לפינה.

"הצלחתי לשרוד." אני מכווץ את שרירי הזרוע שלי כשאני משפשף את הסבון על הכתפיים כדי לראות אם היא תסתכל עליי, וכמו שחשבתי, היא מסתכלת. היא מסיטה את מבטה במהירות כשאני מגחך.

"מה איתך?" אני שואל.

"היה בסדר." היא מכחכחת בגרונה.

"דריה" — אני נוקש באצבעות פעמיים — "אני פה. את יכולה לדבר גם עם הזין שלי, אבל הוא יותר גבר של מעשים."

"גדלת מאז שהיית אותו ילד צנום," היא אומרת בשקט וסוגרת את המים מאחוריי, ולרגע אחד, הגופים שלנו נצמדים. הבטן שלה מתחככת בזין שלי, אבל אף אחד מאיתנו לא זז. אנחנו פשוט עומדים שם, נוטפים מים, עם הזין שלי שדוקר את בטנה. קרובים אך רחוקים. לחוצים, אך אמיצים. מעולם לא עשיתי דבר כזה עם אף אחת. התפשטתי רק כדי להתפשט. אני מרגיש שאני צריך לתפוס פיקוד על המצב, אבל אז אצטרך לדחות אותה, ועד כמה שאני מרגיש מחורבן שאני עושה את זה לאדריאנה, אני גם לא יכול שלא לעשות זאת.

דריה עולה על קצות הבהונות ומתחככת בשפתיה על אוזני. אני מתכופף כדי שאוכל לשמוע את מה שהיא רוצה להגיד לי.

"תודה על עוד פעם ראשונה, סקאלי. מעולם לא הייתי עירומה עם גבר במקלחת."

ולפני שאני יודע מה קורה, היא עטופה במגבת הוורודה שלה ויוצאת מהאמבטיה, משאירה אותי במקלחת עם הזין הקשה שלי מצביע לעבר המרצפות.

אני נועל את הדלת ומשפשף פעם אחת (טוב, פעמיים) לפני שאוכל לצאת משם.

אחד אפס לקבוצה הביתית.

פרק 7

אתה לובש את השקרים שלך
כמו עניבה
יפה מדי להסיר
אלגנטית מדי להתנגד לה
לוחצת מדי כדי לנשום

דריה

בנים הם נושא כאוב מבחינתי.

ראשית, תנו לי להגיד שהימים האחרונים היו חרא, ואני שמחה שיוצא לי לשחרר קיטור. כל השבוע האחרון, פן לא היה בבית, גם בגלל אימוני הפוטבול שלו וגם בגלל עניינים שיש לו בסן דייגו. אולי הוא עם האולי־חברה שלו. הייתי מוכנה להרוג כדי לקבל תשובה כנה על מי ומה היא בשבילו, אך אני גאה מדי בשביל לשאול אותו, שלא נדבר על לנסות לברר.

כשפן בבית, הוא מתעלם מקיומי לחלוטין, נועל את עצמו בחדרו, ונוהם מילה אחת כתשובה כשאני צריכה משהו ממנו. הוא כן זורק כדור עם אבא בחצר האחורית בכל פעם שיש לו רגע בנוסף לכך שהוא קורא עם ביילי. מלודי מנסה לבלות איתי יותר זמן. היא כל הזמן שואלת אותי איך הולך בבית ספר, ואני כל הזמן מתחמקת. אם באמת היה אכפת לה, היא הייתה בודקת. היא לא בדקה כבר שנים.

אני מרגישה בלתי נראית. אני תמיד מרגישה בלתי נראית. כאילו שאני מתמזגת עם הקירות, הרהיטים, וקערת הזכוכית המבריקה על הדלפק, שבתוכה ההורים שלי שומרים תפוחים שעוזרת הבית שלנו הבריקה. תפוחים שאני כל הזמן מוצאת מתחת למיטה שלי, בתיק הגב שלי, בתוך הנעליים שלי. תפוחים שפולשים למרחב שלי, לחדר שלי, לנשמה שלי.

ועד שיום שישי מגיע, אני כבר על הקצה. 'אול סיינטס' משחקים נגד ווסטמאונט, ואנו מנצחים בהפרש קטן. בליית', שמרחפת וצריכה להיות אקסטרה־ממוקדת, עוברת התמוטטות בחדר ההלבשה אך מסרבת לגלות למישהו על מה מדובר. אסמה מסדרת את האיפור שלה מול המראה וממלמלת, "הכלבה כנראה בהיריון עם התינוק של עכברוש השכונה ההוא."

אני מבקשת סליחה והולכת להקיא בתוך אחד מתאי השירותים.

"אולי גם דר בהיריון!" בליית' זועקת מהתא לידי. כשאני יוצאת, אסמה מתקרבת אליי, מטה את ראשה ומצקצקת.

"את נראית ממש גרוע, מתוקה. אולי כדאי שתוותרי הפעם."

אולי כדאי שתמותי.

התיכון הוא אקווריום מלא כרישים. אנשים תמיד נשרפים מהצורך להימלט לחופשי. רק החזקים שורדים.

בשבת, אנחנו מחליטים להגיע לפסטיבל המוזיקה, לונלי מן, במדבר.

אני קולעת את שיערי לצמה ומוסיפה לו פרחים וכוכבים מזהב, לובשת מכנסיים לבנים קצרצרים וצמודים ביותר וחזיית ביקיני לבנה סרוגה. אני קושרת חולצת פלנל סביב המותניים ומשלימה את המראה עם מגפיים אפורים חינניים.

כשאני יוצאת, כל המשפחה שלי ופן יושבים לשולחן ארוחת הבוקר, ודוחפים פנקייקים מפוצצים פחמימות לפה.

"המקום היחיד שאת אמורה ללכת אליו עם המכנסיים היותר מדי קצרים האלה זה לרופא נשים לבדיקה." אבא שלי אפילו לא מרים את עיניו מהניו יורק טיימס. "תחליפי בגדים."

"אבא!" אני זועקת. "הלונלי מן זה כמו קואצ'לה על סטרואידים. אני לא יכולה להגיע לשם לבושה כמו נזירה."

"אם את רוצה להגיע בכלל, תדאגי לשים עליך בגדים," הוא עונה.

אני דוחפת את המכנסיים הקצרים לתוך תיק הגב ומחליפה למכנסי ג'ינס רחבים, ואז יוצאת בריצה מהדלת וקופצת לתוך הקורבט הכתומה של אלישה.

אסמה ובליית' מסדרות את האיפור שלהן במושב האחורי.

"הבחורים כבר שם. גאס כנראה שיכור לגמרי, ונייט עזב עם כוכבת ריאליטי." אלישה צוחקת ומרכיבה את משקפי השמש שלה.

"אני שונאת בנים." אני נאנחת.

וזה מחזיר אותי לנקודה הראשונה שלי. אני באמת, אבל באמת שונאת בנים. ובגלל זה הדבר הזה עם המנהל פריצ'רד התאים לי כל כך עד שפן נכנס לחיי ודפק את זה. אנשים לא טורחים אף פעם להתחיל איתי כי אף אחד לא רוצה להתחרות במנהל הארור. מה שהם לא יודעים, זה שמה שיש ביני לבין פריצ'רד שונה. לא קונבנציונלי. אך בכך שאני חוסמת אותם מלהציע לי לצאת איתם ולנסות לשכב איתי, אני שומרת על הלב שלי. זה לא שאני מפחדת שליבי יישבר. אלא שאני לא חושבת שבחור כלשהו יכול באמת לחבב אותי. אם ההורים שלי בקושי סובלים אותי, אז איך אני יכולה לצפות שבחור יתאהב בי כמו שאני?

וזה הופך את פן להימור בטוח. אני לא צריכה להרשים אותו כי אני יודעת שהוא כבר שונא אותי. ובנוסף, אנחנו חייבים לשמור על זה בסוד. הדבר הזה שיש בינינו, אין לו דופק, וחיים, וגוף. אין פעימה או קצב במפגשים האסורים שלנו. הם באים והולכים. כמו הבזק בחשכה.

כן, פן הוא הימור בטוח. חוץ מהעובדה שכל מה שקשור אליו מרגיש מסוכן עד העצם.

"כדור הארץ לדריה." אלישה נוקשת בפניי בציפורניה הנוצצות כשאנו מגיעות. אנו

יוצאות מהרכב ונכנסות. המקום מפוצץ כבר מעשר בבוקר, כך שאנחנו נפגשות עם קבוצת הפוטבול ליד הבמה על הדשא היבש, ומעיפות בבעיטה פחיות בירה מהשביל שלנו. גאס לבוש בחולצה צמודה לבנה עם מחשוף עמוק, ומטיח את גופו באנשים אחרים על רחבת הריקודים עם בירה בידו. נייט איננו — כנראה עדיין עם הסטוץ שלו — וויל וקולין אוחזים בידנו וגוררים אותנו לרקוד. לאורך כל היום, אני פועלת על אוטומט, מנסה להעמיד פנים שאני שייכת לחבורה שלי. לזייף שמחה עוד יותר מדכא מפשוט להיות עגמומית כמו שאת. דמעות צורבות בעיניי לאורך כל הזמן שבו אני רוקדת. ועד שהשמש שוקעת, אני מרגישה ריקה כל כך מהבילוי עד שאני מופתעת שהרוח לא מעיפה אותי לצד השני של המדינה. ומכיוון שאני הנהג התורן, אני נכנסת למושב הנהג ברכב של אלישה ומתניעה אותו.

"את מי אני מורידה קודם בבית?"

"בבית?" אסמה צוחקת מהמושב האחורי ומורחת עוד שפתון. "פולוהיל, תפסיקי להיות בת מאה! בואו נלך ללני'ס."

לני'ס זה דיינר מפורסם בסן דייגו. אנחנו בדרך כלל הולכות לשם אחרי לילה ארוך כי הם פתוחים עשרים וארבע שעות, וזה קצת יותר איכותי מאייהופ. בליית', אסמה ואלישה לעולם לא יודו בכך, אך הן אוהבות ללכת לשם גם משום שזה מקום מעולה להכיר אופנוענים, מדריכי כושר יפים בדרכם להצליח בגדול באל איי, ועוד טיפוסים שונים של גברים חתיכים ומחוספסים שההורים שלהן לעולם לא ייתנו להן להסתובב איתם אחרת. וכתוצאה מכך, אני שונאת את לני'ס. אני תמיד מוצאת את עצמי בסופו של דבר יושבת בתוך תא פלסטיק אדום, ומחסלת צ'יפס ברטבים שונים כשאני מחכה שהחברות שלי יחזרו מהזיונים שלהן. אני מעמידה פנים שאני שולחת הודעה למנהל פריצ'רד כשאני רואה אותן דרך החלונות חוזרות ומסדרות את החצאיות שלהן.

"אתן בטוחות שזה מה שאתן צריכות עכשיו? אוכל מטוגן?" הפכתי באופן רשמי לאסמה. אני מביכה אנשים לגבי המשקל שלהם כדי לנסות להתחמק מללכת לשם.

אלישה מגחכת בבוז לידי, ושותה מבקבוק של מים מזוקקים.

"החיים קצרים מדי בשביל לא לאכול אוכל מטוגן, ואז להרעיב את עצמך שבוע שלם. פשוט סעי ללני'ס, דר. הבנים כבר בדרך לשם."

ברגע שכף רגלי נוחתת בלני'ס, אני יודעת שנכנסתי לשדה מוקשים.

זה נראה כמו דיינר אמריקאי טיפוסי: רצפות משובצות בשחור לבן, תאי פלסטיק אדומים ולבנים, תיבות נגינה על כל שולחן, וקירות מפוצצים בתמונות של הבעלים — ניחשתן נכון, לני — מחבק ספורטאים אגדיים וסלבריטאים מקומיים. התפריט מהבהב באותיות ניאון ורודות וירוקות מעל הבר הכסוף. עמוס, רועש, עם ריח מעורר תיאבון של טבעות בצל מטוגנות והמבורגרים, המקום הזה הוא גן עדן כשאנו חצי־שיכורות. אנחנו נכנסות לתא של הבנים, אך אני לא יכולה להתנער מהתחושה שמשהו נורא עומד לקרות.

כולם מזמינים מילקשייק. שיערו של נייט פרוע כל כך ושפתיו נפוחות כל כך שהוא

נראה כאילו דוב תקף אותו. בנים הם עם מוזר כל כך. הם יכולים לאהוב נערה עד מוות ועדיין להתעסק עם אחרות. הבנים מזמינים כמות מגונה של אוכל. הבנות מזמינות סלטי קוב וצ'יפס. אני מחליטה להישאר עם מילקשייק שוקו וניל, ומחייכת כשאני חושבת על התגובה של פן אם הוא היה רואה את הבחירה שלי. האם זה כמו הגלידה? הייתי שואלת את מל אם היינו עדיין מדברות.

גאס משמיע רעש של סירנת ניידת משטרה, ומוסיף לזה גרפס.

"היי. התראת לוזרים בשעה שלוש."

כולנו מסבים את הראש הצידה ורואים את קבוצת הפוטבול של 'לאס חונטאס' יושבים בתא מולנו. האנשים היחידים שאני מזהה הם הקוורטרבק הגדול שנראה כחבר טוב של פן, הבחור האפרו־אמריקאי עם המוהיקן, וכמובן, שותפי לבית.

פן לובש חולצה שחורה עם חור היכן שליבו ממוקם ומכנסי ליוויס רחבים ובלויים. שרשרת הארנק שלו במקום, והוא לועס סיגריה לא דלוקה שהוא לא מתכוון לעשן. אני יודעת שהוא הפסיק; שמעתי אותו אומר למלודי, שקנתה לו מדבקות וספר בגודל של הראש שלי שנקרא איך להיגמל מעישון — והוא מדבר עם המלצרית שלוקחת את ההזמנה שלהם.

על תג השם שלה כתוב אדריאנה.

אדריאנה. זה לא השם של החברה־כביכול שלו, שאת קיומה אני מנסה להדחיק?

"הם עדיין ממורמרים מההפסד?" אסמה מקרקרת, ושותה מהמילקשייק שלה. בליית' עוברת על דף האינסטגרם של האומן האיטלקי שווהן נסע אליו בקיץ, ואני יודעת למה. יש שם תמונה של ווהן, מפסל. לווהן אין שום חשבונות מדיה אחרים ולעולם לא יהיו לו.

"לא יודע, ולא אכפת לי." גאס נוחר, ואני יודעת שהאינסטינקטים שלי על שדה המוקשים היו נכונים. אני לא רוצה עוד עימות עם פן. סטטוס קוו עצוב ומרוחק עדיף מלהצית את השנאה שלו כלפיי. להבות התיעוב שלו שורפות כל דבר בסביבתי ברגע שהן מכוונות לעברי.

"נראה שסקאלי התגבר על זה. לא סתם קוראים לזה מערת הפלאים." אסמה מרימה את הנייד שלה ומצלמת את פן ואדריאנה צוחקים כשהיא עומדת מעליו עם הפנקס.

"הנה, בליית'. אני שולחת לך מזכרת לעובדה שאת פתטית." אסמה צוחקת. "את עדיין 'אולי בהיריון?"

"שתקי, כלבה."

בליית' הופכת חיוורת בצורה מלחיצה. מרקס, בבקשה שהיא לא תהיה בהיריון. זה כמו דוקרן קרח בחזה שלי, חופר פנימה עמוק.

"אל תהיי עצובה, ילדה. בטח תזכי לסיבוב על סוס ההרבעה הזה כשהוא ינקה את הבריכה שלך בעוד, אה, חמש שנים בערך." אלישה מפהקת, ובוחנת את הציפורניים עם הקצוות הוורודים שלה.

גאס שותה מהמילקשייק שלו בצורה רועשת מדי.

"איך בליית' קשורה לסקאלי?"

בליית' מעיפה את שיערה לצד ומעמידה פנים שהיא צוחקת. אני יכולה לראות עד כמה היא רוצה לבכות, וזה כמעט גורם לי לרחם עליה.

"אולי לקחתי אותו הביתה אחרי הקרב. הוא היה הדבר השני הכי טוב אחרי ווהן."

הדבר השני הכי טוב.

גאס מעיף את ראשו לאחור, ומכה בשולחן.

"פן סקאלי ואדריאנה הם, כאילו, ממש רציניים. הזוג המלכותי של 'לאס חונטאס'. והם ביחד כבר שנתיים בערך. גבר. יש להם פאקינג תינוק. מזל טוב, בי. היית באופן רשמי האישה השנייה במשך חצי דקה."

יש להם תינוק.

אני נחנקת מהמילקשייק, ויורקת חלק ממנו חזרה לתוך הקש כשאיש לא מסתכל. גאס מבשר את החדשות בביטחון עצמי והוא נינוח כל כך, ואני יודעת שהוא באמת מאמין לכל מילה. אני מסתכלת אחורה על פן והמלצרית שוב. היא נשענת על שולחנו, ולוחשת משהו באוזנו, והוא מרים את האגודל שלו ונוקש בצחוק באפה. הוא לא הבחין בי — ואם כן, הוא לא יצר שום קשר עין — אך מאוחר מדי לשחק אותה נחמדה. הענק הירוק שבתוכי הולך וגדל משנייה לשנייה, ואני יודעת שאני עומדת להתפרץ.

הוא נישק אותי.

הוא נגע בי.

הוא התקלח איתי.

ראיתי את הזין שלו. במו עיניי. הירך שלי אפילו התחככה בו.

כל כך הרבה דברים שבחור עם חברה ותינוק לא צריך לעשות.

אני מסתכלת עליהם שוב, ואדריאנה מביטה שמאלה וימינה, לפני שהיא יושבת בחיקו של פן. יש לה שיער שחור ארוך, חלק ומבריק ועיניים כחולות גדולות. היא נראית אקזוטית, עם עור שזוף כדבש. אולי אנחנו בנות אותו גיל, אך יש לי הרגשה שהיא פשוט...יותר. הענק הירוק מפלח את הצלעות שלי ומושיט את האגרוף שלו לאורך החזה שלי. אני מקנאה כל כך שאני לא יכולה לנשום. להסיט את מבטי זו משימה בלתי אפשרית כמעט, אבל אני מצליחה. איכשהו.

גאס מתופף עם האצבעות על השולחן ומיילל כמו כלב. "היי, אדי," הוא צועק.

אדי? הוא מכיר את הכלבה הזו?

"את מתכוונת לעשות עוד ילד עם הלוזר הזה באמצע הדיינר, או שאת מתכוונת להביא לנו את האוכל שהזמנו? בלי שפיך בהמבורגר שלי, בבקשה. יש מספיק חלבון בבשר."

כולם בשולחן שלנו צוחקים, ומבטי ננעל על מבטו של פן. אדריאנה מביטה הלוך ושוב בינינו, ומשהו מרחף על פניה. משהו אפל שאני מכירה היטב.

גם לך יש את זה. ענק ירוק משלך.

"מי זו?" אני קוראת את שפתיה כשהיא מורידה את ראשה לפן ומחמיצה פנים.

"אף אחת." אני קוראת את שפתיו כשהוא מזיז שיערה מאחורי האוזן שלה. "סתם בחורה מת.א.ס."

גוש קשה נתקע בגרוני, נראה לי שזה הלב שלי.

אדריאנה קמה, ומרימה אצבע משולשת לעבר גאס. רואים שהם מכירים זה את זו. אולי הספורטאים באים למקום הזה יותר מאיתנו. אני מסיטה את מבטי לפני שאתחיל לבכות. התמקדתי כל כך בשנאה של פן כלפיי עד ששכחתי שגם אני שונאת אותו.

"אז, דריה, מה שלום פריצ'רד?" נייט שואל, בקול רם וברור, עם תוספת מיוחדת של יהירות בחיוכו השחצני. לוקחת לי שנייה אחת, שבה עיניו זזות במהירות לפן ואז נוחתות חזרה עליי, לפני שאני מבינה מה הוא עושה. נוקם בשותפי לבית בשבילי. מציל את כבודי.

אני באמת נראית כאילו אני זקוקה לניצחון הזה?

"ליידי אמיתית לא מגלה," אני מגרגרת, ומעלה חיוך על שפתיי כשאני מניפה לאחור

את שיערי המלא בפרחים.

"הייתי עושה אותו." בליית' מצביעה עליי עם הקש שלה, ואז מוצצת את הקצה התחתון שלו. ברור שיש לה אינטרס להשתתף במלחמה הזו. היא חייבת להראות שגם לה לא אכפת ממנו בכלל.

"התכוונתי לפריצ'רד. לא אליך."

"נכון?" אני צוחקת. "אני אוהבת שהוא גבר אמיתי. לא סתם איזה ילד ממורמר."

מעניין אם אפשר להירקב מבפנים בזמן שאת עדיין בחיים. אני די בטוחה שאם היו פותחים אותי עכשיו, כל מה שהיו רואים זה חומר צמיגי ירוק שהענק הירוק השאיר מאחוריו.

חברה. לפן סקאלי יש חברה. ותינוק.

הוא כזה בוגד מטונף.

אדריאנה מנענעת את מותניה החטובות בדרכה אל השולחן שלנו עם שני מגשים מלאים אוכל. היא מתחילה לחלק את המנות, עם נימה עליזה בקולה. "צ'יזבורגר עם אבוקדו וגבינה כחולה?"

קולין מרים את ידו.

"בשר משובח חם עם רוטב אקסטרה חריף?"

"את יכולה לקרוא לי פשוט נייט, בייבי." קול לוקח את הצלחת ממנה וקורץ.

היא מסמיקה. אולי גם היא בוגדת בסקאלי. חבל מאוד שג'רי ספרינגר פרש. הם היו יכולים להיות אורחים מושלמים.

"את מחכה למשהו, מתוקה?" היא מפוצצת את המסטיק שלה לכיווני.

אני יורה לעברה חיוך מתקתק, ומשלבת זרועות על החזה.

אל תעשי את זה. אל תעשי את זה. אל תעשי את זה.

"רק שתרחיקי את התחת המטונף שלך ממני לפני שאחטוף איזו מחלה."

כולם שואפים נשימה, והחדר משתתק. משתתק כל כך. משתתק מדי. אני בפאניקה, אבל אף אחד לא יכול לראות את זה. אני עדיין מגחכת. נייט מניח את ידו על כתפי כשכולם מתחילים להסתכל זה על זה, מפנימים את מילותיי.

"סליחה?" קולה של אדריאנה מעקצץ. האישונים שלה גדולים כל כך שאני יכולה לראות את עצמי בתוכם.

"שמעת אותי. אני לא מעוניינת לאכול במקום שבו המלצרית מושיבה את התחת שלה על לקוחות. נראה לי שהתבלבלת לגמרי. זו לא משמרת הלילה שלך במועדון החשפנות המקומי, מתוקה."

"תישרפי!" קולין חופן את פיו עם האגרוף ומשתעל.

"דריה," נייט מזהיר. בדרך כלל, הוא היה גורר אותי החוצה וגוער בי. לא היום. הוא ואני יודעים היטב שהוא לא יכול להיות עד כדי כך צבוע. אם הוא היה רואה מישהו מתחיל עם לונה, הוא היה קורע אותו לגזרים ומשאיר את מה שנשאר ממנו בצידי הכביש. ראיתי אותו מחסל אנשים על פחות ממבט לעברה. הבעיה היחידה היא, שפן אינו הלונה שלי. אנחנו לא חברים מילדות ואין לנו חברות ארוכה, מורכבת ומלאת חרדה, שמדי פעם נדמה כאילו היא יכולה להיות יותר מזה. "עופי מפה." אדריאנה חושפת שיניים. הן לבנות כפנינה, וקצת יותר קטנות משל רוב האנשים. חוסר שלמות שאני בטוחה שהוא מעריץ. היא כבר לא לועסת את המסטיק שלה. הוא סתם תלוי שם, דבוק לשיניים התחתונות שלה. אני מפהקת בהתגרות, ונשארת במקום. כולם מריירים ממה שקורה בינינו. כולם

חוץ מהחבר שלה, שפשוט בוהה בי מהצד השני של הדיינר עם רצח בעיניו.

נתפסת על חם, שמוק. הייתי אומרת לה כמה טוב היה להרגיש את הלשון של חבר שלה בפה שלי אם לא הייתי צריכה לשמור על המוניטין שלי.

"אני לקוחה משלמת. את זונה מופקרת. מי נראה לך שצריכה לעזוב?" אני מניפה את שיערי לאחור.

היא מרימה את זרועה כדי להנחית עליי אגרוף. אני חושבת שזה יהיה היום שבו אחטוף סוף סוף סטירה על כך שאני כלבה. אבל לפני שהיא יכולה להנחית את האגרוף שלה, פן נעמד מאחוריה, ואוחז במרפק שלה בידו. הוא מוריד אותו לאט, ועיניו נעולות על שלי במבט רצחני.

"תוציאי את התחת שלך מהתא, פולוהיל." הוא מעיף את התפריט, שאני מעמידה פנים שאני בוחנת בעניין, על הנייד שלי.

"מצטערת, אני לא מקבלת הוראות מחלאות." אני שותה את המילקשייק מהקש, ומעפעפת בריסים. האף שלי כנראה אדום מהשמש, והשיער שלי פרוע וגלי מהצמה שקלעתי היום. האישונים שלו מתרחבים כשהוא רואה את הגרסה המבולגנת והפרועה שלי.

פן אוחז בי מהמרפק וגורר אותי מהתא. העור שלי משתפשף בפלסטיק ויוצר רעש מצחיק שמעצבן אותי עוד יותר.

אני מנערת את ידו. "אני לא רוצה לדבר איתך." הייתי יורקת לו בפנים, אבל אני לא רוצה לעשות סצנה.

"היית צריכה לחשוב על זה לפני שהתנהגת כמו פרחחית. כל מי שיבוא אחרינו יחטוף אגרוף לפנים. בנים. בנות. חיות בר. לא מזיז לי." הוא זורק אותי על כתף אחת וסוחב אותי החוצה.

"פן! חכה!" אדריאנה פולטת צווחה.

אני מרימה את ראשי מהגב המשולש שלו וצופה באדריאנה רצה מאחורינו לפני שהיא נעצרת, כאילו שהיא יודעת שהיא לא צריכה. גאס וקולין קמים כדי להתערב, אך נייט מושך את שניהם חזרה מטה מהצווארונים שלהם. "שבו."

"הם, כאילו, יוצאים?" אסמה לוחשת־צועקת, פיה פעור.

נייט נוחר בבוז וזורק עליה צ'יפס. "לא. סתם סכסוך מהילדות."

הוא לא יודע שום דבר — הוא רק מחפה עליי — אך הוא קלע בול.

פן פותח את הדלת לדיינר ויוצא איתי לסמטה מאחור, שדחוסה בין מוסך כלשהו ללנייס. הוא מוריד אותי מכתפו ולוקח צעד לאחור, כאילו שגם הוא, לא יכול לשלוט בעצמו. אני נשענת על שלט ענק שכתוב עליו 'בדיקה לגילוי עשן' מכוסה בכתמי קפה ומשלבת זרועות.

הוא מתהלך הלוך ושוב, מחכה שאגיד משהו. אך אני לא זו שאמורה להסביר את עצמי.

"את צריכה להתנצל בפני אדריאנה," הוא אומר.

"אתה צריך להתנצל בפניי," אני אומרת, וממשיכה להתנהג כמו כלבה מגעילה. "אתה זה ששם עליי ידיים כשיש לך חברה. אני לא מסוג הבחורות האלה."

"את בהחלט מסוג הבחורות האלה." הוא נעצר, ונועץ בי מבט בעיניים חצי סגורות. חיוך מרושע עולה על שפתיו כשהוא מעליב אותי.

"את מסוג הבחורות שתזדיין עם גבר נשוי מבלי להניד עפעף רק כדי להוכיח שהיא

יכולה. את נתת לי לשים עלייך את הידיים והלשון שלי, בידיעה שיש לי חברה, אז אל תשחקי אותה פאקינג קדושה."

בפעם הראשונה מאז שלמדתי לדבר, אני חסרת מילים. אני יודעת שהוא באמת מאמין בזה. הוא תמיד יחשוב עליי את הגרוע מכל. הוא הופך אט אט לאימא שלי, מאבד את האמון שלו בי, גם כן.

אני סבה על עקביי וצועדת בעצבים חזרה אל הדיינר כדי לקחת את הנייד שלי ולהזמין אובר. הוא אוחז בפרק כף ידי ומושך אותי לאחור. אני מסתובבת אליו וסוטרת לו. זו תגובה אינסטינקטיבית, והוא לא רואה את זה מגיע. הוא מועד לאחור — לא מהסטירה, אלא מההלם. עיניו צורבות את פניי כשהן מביטות בי ארוכות. זרם חשמלי מרקד בינינו, ואני פוחדת לזוז, בידיעה שזה יכול לחשמל אותי.

"לעולם לא אגע במישהו שאינו שלי לגעת בו. אבל אתה כן. אל תסובב את זה עליי, סקאלי. אתה הזדיינת מאחורי הגב של האימא של התינוק שלך עם נסיכת הקרח כי רצית להוכיח שאתה יכול. אבל אתה יודע מה? צדקת לגבי דבר אחד. אני מוכרת את עצמי בזול. מנשקת אותך, מתפשטת בשבילך. מרצה אותך. גמרתי להתעלם מקריאות ההשכמה שלי."

ובכך, אני מנסה לחזור ללניס, אך הוא מרים אותי כאילו שהייתי תינוק, והפעם, הגב שלי מתרסק על הקיר. הוא אוחז בגרון שלי ולוחץ, מנשק אותי חזק כל כך ששפתיי נחבלות. אני קופצת ידיים לאגרופים ומכה איתם על החזה שלו, קורעת את החולצה עם החור עוד יותר וגוררת ציפורניים על העור החשוף שלו.

"אני שונאת אותך," אני צועקת. "מרקס, אני באמת שונאת. אני שונאת אותך כל כך."

ידיו נכרכות סביב ברכיי מאחורה, והוא מרים אותי באוויר. אני כורכת רגליים סביב מותניו. הוא חופן את פניי ומועך אותן כאילו שהוא חולב את הנשיקה הזו ממני.

"ואת עדיין מנשקת אותי לעזאזל. עם החברה. ועם התינוק. והאחות שתמיד תהיה טובה יותר ממך. את מנשקת את אחיך החורג ששונא אותך, פולוהיל. שונא אותך מאוד."

"לך תזדיין." הדמעות שלי בלתי ניתנות לעצירה, וזולגות חזק ומהר. גופי מצטמרר באלימות כשיבבות מפלחות אותו. אנו בולעים את המילים והסודות והשקרים זה של זו באמצעות הפיות שלנו. גופי מתנועע עם שלו. הוא גונח לתוך שפתיי כאילו שזה כואב. כאילו שהוא רוצה להתרחק ממני, אך לא יכול.

הוא פותח את חגורת החבל המרופטת שלו ואת רוכסן מכנסי הג'ינס שלו, אוחז בזין שלו דרך התחתונים ומתחכך איתו על הכניסה לגופי דרך מכנסיי הקצרים.

"תאכל אותי," אני גונחת. "לא מגיע לך ליהנות מזה. אני זו שצריכה לקבל את הכול במצב הזה."

הוא יורד לברכיו ומזיז את המכנסיים הקצרים והתחתונים שלי לצד, מותח את הבד על עורי, ושולח בגופי כאב מענג. הוא מרים אחת מרגליי על כתפו ומצמיד את אפו לפתח שלי, ונושם עמוק.

נהימה חייתית מגרגרת בגרונו, מגיעה ממקום עמוק ובסיסי, והוא נושך את פנים הירך שלי.

"'יש סיכוי שבלית' בהיריון, אז בהצלחה עם תשלומי מזונות לשני ילדים בגיל שמונה־עשרה, חרא." אני גונחת. לשונו עוברת באיטיות לאורך הפתח לגופי, ואז פיו ננעל על הדגדגן שלי, והוא מוצץ אותו חזק. אני גונחת. הוא מתחכך עם השיניים הישרות שלו על הכוס שלי, ויוצר חיכוך מענג. "מרקס," אני ממלמלת.

הוא צוחק צחוק בוגר ומחוספס שגורם לעצמותיי לרטוט. אני לא יודעת למה הילד הזה

בן השמונה־עשרה מרגיש יותר גבר מהמנהל שלי, שכמעט בן ארבעים.

"תהיי מוכנה להיות בייביסיטר?" הוא מקניט אותי. אני אוחזת בשיערו החום הבהיר והרך, ומושכת בחוזקה, כדי לגרום לו כאב.

"זה לא מצחיק."

"היא לא בהיריון," הוא אומר בין הצלפות עצלות בלשונו, ואוכל אותי בצורה מתלהבת ושמחה כל כך, שאני לא יודעת מה לעשות עם עצמי יותר. הוא מטריף אותי. אף אחד לא ירד לי מעולם, וכשביקשתי את זה ממנו, ציפיתי שהוא יצחק לי בפנים ויגיד לא. וגם לא יכולתי למנוע את זה מעצמי. כל החברות שלי זוכות לאקשן אצל לנ'ס. גם אני רציתי.

"אז למה היא עוברת התמוטטות נפשית?"

"כי היא ראתה את ווהן לפני המשחק עם 'לאס חונטאס' מזיין את הפה של בחורה אחרת מתחת ליציעים." אחרי עוד הצלפה של לשונו על הדגדגן שלי, הוא חוזר למצוץ אותו בחוזקה. ירכיי מתחילות לרעוד סביב ראשו היפיפה.

"א־איך אתה יודע את זה?" השיניים שלי נוקשות. זה מרגיש יותר מדי טוב בשביל להיות חוקי. אני רוצה שפן ירד לי כל החיים.

"כי אני עשיתי משהו דומה באותו זמן תחת אותם יציעים. את יודעת, כדי להיפטר מכול הלחץ."

כן. אני יודעת. עם אדריאנה, ככל הנראה.

אני מטה את ראשי לאחור ועוצמת עיניים בחוזקה כששפתיו ננעלות על הדגדגן שלי, ומוצצות חזק כשהוא משפשף את הסנטר שלו על הפתח שלי. זה מבולגן ורעב ויפיפה. הוא מועך לי את הישבן, ועוויתות קטנות מתפרצות בגופי, כשגל חום מכסה אותי מכף רגל ועד ראש.

האורגזמה מפלחת את גופי כמו עדר סוסים פראיים. כל גופי רועד. מעולם לא גמרתי חזק כל כך, ועל הפנים של מישהו, לא פחות ולא יותר.

הוא מוצץ לי את הדגדגן בין שפתיו פעם נוספת כשאני יורדת מההיי לפני שהוא קם על רגליו. פניו בוהקות מהתאווה שלי כלפיו, והסנטר שלו נוטף מהמיצים שלי.

אני רוצה להגיד לו שהוא חרא, אך פיו מתרסק על שלי, והוא הורס אותי בנשיקה, מכריח אותי לטעום את המושק המתוק והארוטי שלי. אני שונאת את עצמי כל כך שאני נותנת לו לעשות לי את זה פעם אחר פעם כשיש לו חברה. זה מחליא אותי. אני נוגעת בחזה שלו דרך החור בחולצתו ומושכת את השפה התחתונה שלו עד שאני שואבת את כולה אל פי. אני לוקחת את כל מה שהוא מוכן לתת לי, ואז גונבת עוד כמה רגעים, כשאני צופה בצללית היפיפייה שלו תחת השמיים המוארים בכוכבים.

"זו הפעם האחרונה," אני מבטיחה. לו. לעצמי. זה לא קשור לאדריאנה; זה קשור אליי. בחיים לא אהיה בוגדת. ולקחת מישהו שלא שייך לך בצורה מכוונת — זו בגידה.

הוא תולש את שפתיו משלי ומחייך. "באמת חשבת שזה שאני יורד לך אומר שאת מנצחת?" הוא מלגלג, ומעביר את כף ידו על הסנטר שלו ומוצץ את שאר המיצים שלי מאצבעו.

אני בוהה בו, המומה. מה לעזאזל קרה לילד בן הארבע־עשרה שנתן לי אבן זכוכית יקרה, שהשתוותה ליהלום נדיר?

"אוי מתוקה, זה יסתיים בינינו כשאני אגיד שזה הסתיים."

פרק 8

היא יצירת אומנות
ולכן
אין שום דבר הרסני יותר
מלצפות בה נשברת

דריה

"נוכל לעבור דרך סטארבקס בדרך הביתה."

זו מנחת הפיוס שלו אחרי שהוא ירד לי על שלט מטונף של מוסך כשהחברה שלו פחות משלושים מטר מאיתנו.

פן מציע לי ענף של זית בנימה המאופקת שלו בבוקר שלמוחרת לניס בזמן שאני יושבת ליד האי במטבח עם המשפחה שלי, לוגמת קפה ומתעסקת עם הנייד שלי. מכיוון שלא ישנתי אפילו רגע, כי ניתחתי את כל ציר הזמן של הקשר בינינו, אני מחליטה לשתף פעולה. זה מה שהצלחתי לחשוב עליו עד כה:

1. זה שיש לו חברה הייתה רק השערה עד אתמול, לא עובדה. כששאלתי, הוא התחמק ולא שאלתי שוב. אף שזה נכון שהמחקר שלי היה אמור להיות מקיף יותר, הוא הלך הביתה עם בליית' בצורה פתוחה כל כך, שלא חשבתי על זה יותר מדי.
2. אתמול, הייתי מבולבלת והמומה, ולכן נתתי למה שקרה, לקרות. אבל זה לא יקרה יותר. אני לא יכולה לנהל רומן עם בחור שחי תחת קורת הגג שלי ושונא אותי על כך שדפקתי את החיים של אחותו המתה כביכול.
3. הוא אולי לקח את כל הפעמים הראשונות החשובות שלי עד כה, אך הוא לא יזכה בפעם הראשונה הכי חשובה.

פן מרים את ז'קט התיכון שלו ומסמן לביילי לזוז. הם הולכים לספרייה ביחד. הם מבלים המון זמן יחד. אני מקנאה בביילי. אני מקנאה בפן. אך בעיקר, אני מקנאה בעובדה שהם מסוגלים ליצור קשר אמיתי.

כל העיניים עולות מהעיתונים והאייפדים והמגזינים המבריקים לעברנו.

"לא תודה, אני הולכת לבליית'."

שמה גורם לשנינו להיעצר. פן מהנהן בקצרה, ומכחכח בגרונו. אבא מסתכל הלוך ושוב בינינו, וקורא בין השורות.

"פן, אל תשכב עם החברות של דריה," הוא אומר.

מלודי משתנקת. "ג'יימי!"

"מה? אני לא זה שעושה את זה!"

"כן אדוני." פן מרים סופגנייה מהקופסה הלבנה הפתוחה שבמרכז השולחן ולוקח ביס.

"אני שמח לא לגעת בכל אחת שקשורה לדריה. האישיות שלה עלולה להיות מדבקת."
אני מגלגלת עיניים, בידיעה שצופים בי, ושאבא — האדם היחיד שבצד שלי בבית הזה — יתחרפן לגמרי אם הוא יגלה שפן נגע בי.

"שונאת אותך, אחי." אני מחייכת במתיקות.

"אדיש אלייך, אחותי," פן אומר באמצע ביס, ופורע את שיערי כשהוא יוצא מהדלת עם ביילי. זה גורם לליבי לרפרף בחזי כמו פרפר, אך בו זמנית, זה גם גורם לי בחילה. פן הוא באמת כמו אח לביילי.

אח שגם דוחף אצבעות ולשון לתוך האיברים הפרטיים של אחותה הבכורה.

אני מבלה את היום במעקב אחר אדריאנה ברשתות החברתיות. היא מהממת, והתינוקת שלה, הרפר, מקסימה. להרפר יש עור בהיר ועיניים ירוקות, בדיוק כמו פן. יש מלא תמונות של אדי והרפר ביחד, ושתיהן עם פן. הוא תמיד מסתכל עליהן כאילו שהן בבת עינו.

וזה מזכיר לי תפוחים. הוא לא נתן לי תפוחים כבר תקופה. זה אומר שהוא חושב שהוא כבר כבש אותי?

בלילה, עוד משבר מתחולל. מל לא באה לבדוק מה איתי בפעם הראשונה מאז שנולדתי. היא לא מכסה אותי, לא מנשקת לי את המצח, ואומרת לי שהיא אוהבת אותי. כנראה כי היא לא.

אולי היא ויתרה עליי אחרי התרגיל בחנות הגלידה. אולי היא רוצה שאארוז את הדברים שלי ואעבור לקולג'. אני הכישלון הנוצץ והמבריק שלה. שחורת לב וריקה.

אני אומרת לעצמי שלא אכפת לי, אך בתוך תוכי, אני נקרעת לגזרים ומדממת על הבטן שלי.

אני לוקחת את המחברת השחורה והקטנה שלי לסטודיו לבלט של אימא שנמצא בתוך הבית. היא הפכה חלק מהמרתף שלנו לחדר עבודה מואר היטב כשעברנו לכאן בהתחלה, ומאז, היא מבלה פה המון זמן, בעיקר עם ביילי. אני עדיין יכולה לשמוע את צחוקן המהדהד זוחל במעלה מדרגות המרתף בכל ערב קיצי, בזמן שאני הייתי נעולה בחדר שלי, מטפסת על הקירות.

מל אף פעם לא הזמינה אותי לכאן, אז עכשיו אני באה לפה לבד, מזמינה את עצמי.

בלילה בו גיליתי שוויה ברחה, עמדתי מול מראת הקיר בסטודיו, לבושה בגדי בלט. העברתי מבט על גופי בתוך בגד הגוף, בידיעה שאני מגושמת מדי, עגלגלה מדי, דריה מדי בשביל להיות בלרינה. מלודי מצאה את האושר שלה בבנות אחרות. בנות אתלטיות יותר, וממושמעות, ומלכותיות. בנות כמו ויה. קינאתי, והתחלתי לעשות בעיות. במקום למשוך אותי אליה ולהגיד לי שאין לי תחליף, מל שחררה אותי.

אז ריחפתי לי כמו בלון לשמיים, וחיכיתי שמישהו יקרקע אותי חזרה לאדמה, אך אף אחד לא עשה זאת. עברו שנים מאז שהיא דחפה את האף שלה לחיים שלי והבינה מה קורה. אני והמנהל פריצ'רד עושים דברים שאנחנו לא אמורים לעשות. יש לי יומן שבו אני מודה בכל הדברים הנוראיים שאני עושה לאנשים. החברים שלי דו־פרצופיים ששונאים אותי, ולא צחקתי במחיצת המשפחה שלי כבר למעלה מארבע שנים.

ארבע שנים.

ארבע שנים שאיש לא הבחין.

דמעה חומקת מעיניי, וזולגת במורד הלחי. הדלת נפתחת, ופן נכנס. הוא שקט וקודר. הוא תמיד שקט וקודר. ונוכח. אני יכולה להרגיש את נוכחותו כמו הדם שזורם לי בגוף.

חיוני וחם ומלא בדי־אן־איי שלי. הבעיה עם פן זה שיש לו חברה, אך הוא מרגיש כמו שלי כשהוא בסביבה, וזה מסוכן.

"איך ידעת שאני פה?" אני מנגבת את הדמעה לפני שהוא יוכל לראות אותה.

הוא משפשף את העורף שלו. "חשבתי שזה מרתף היינות ושאוכל למצוא פה קצת אלכוהול."

אני מגלגלת עיניים, ומושכת באף.

הוא מתיישב על הרצפה. הוא מושך אותי מהחולצה שלי, ומסמן לי לשבת לידו, ואז דוחף את הברך שלו לשלי. "דברי."

"עם האויב? לא תודה."

אני בוחנת אותו. התלתל בשיערו הבלונדיני הכהה שנופל לו על המצח. המבט הזועף על פניו. נשיכות האהבה שעל צווארו שלא אני עשיתי. אני מדמיינת את אדריאנה מכרסמת ומנשקת ונושכת אותו, ואז קמה, כי אני לא מצליחה להרגיע את עצמי. אני רצה לדלת.

הוא רץ מאחוריי, ומושך אותי חזרה אליו.

"דברי, דריה. דברי לעזאזל."

"למה!" אני מעיפה את ידיי לאוויר. "כדי שתוכל להשתמש בזה נגדי בהזדמנות הראשונה שתהיה לך? כדי שתוכל לצחוק עליי עם החברים שלך? הבחורה המתחסדת עם הבעיות של העולם המודרני? כדי שתדע כמה חלשה אני? למה שאדבר איתך? אני שום דבר מבחינתך. תמיד הייתי שום דבר בשבילך. הכלבה שגרמה לאחותך התאומה לברוח. אל תעמיד פנים שלא, רק בגלל שחלקנו כמה נשיקות רטובות ואסורות. אל תעמיד פנים שאתה חושב עליי בכלל כשאני לא מולך. אני לא אדריאנה."

שפתיו מתקמרות בשאט נפש. נראה לי שהפעם עצבנתי אותו ממש.

הוא לוקח את פניי בשתי ידיו ומקרב את האף שלי אל פניו ומתחכך בו עם שלו.

"לא," הוא אומר. "את לא אדריאנה. אני מסכים."

הוא זז לאחור ממני, חופר בתוך הכיס האחורי של מכנסי הסקיני ג'ינס שלו עם הגזרה הנמוכה, ומוציא מפתח בודד של בית עם חוט פלסטיק כחול קשור סביבו. הוא זורק אותו לידיי. אני תופסת אותו.

עיניי נפקחות בתדהמה. איך הוא...?

"גנבתי את זה מהפונפונים שלך." הוא מסיט את מבטו ממני, וצועד לצד השני של החדר, מתהלך הלוך ושוב כמו נמר בכלוב. זה גדול. ענק, אולי. הוא שומר אותי אצלו בכל מקום שאליו הוא הולך.

אני רודפת אחריו לאורך הסטודיו, ומניחה יד על כתפו. הוא מסתובב אליי. הוא נראה עייף ושבור־לב, ואני חושבת שזה בגללי. אני רוצה שזה יהיה בגללי. איזה מין אדם זה עושה אותי?

"מה אוכל אותך, דריה פולוהיל, מלכת הכוורת, קפטן נבחרת המעודדות, והבחורה הכי פופולרית במחוז?"

המשפחה שלי.

החברים שלי.

הסודות שלי.

חוסר הביטחון העצמי שלי.

השגיאות והטעויות והעבר שלי.

ואתה. אתה קובר אותי עמוק כל כך ברגשות שאני לא יכולה להסביר אפילו.

"מלודי הפסיקה לבוא לחדר שלי. פעם זה היה הקטע שלנו. בכל לילה מאז שנולדתי, היא הייתה נותנת לי נשיקת לילה טוב. אני חושבת שהיא הפסיקה לאהוב אותי," אני אומרת לו, ותוך כדי, אני קולטת שזה לא שקר. זו מחשבה משתקת שממלאת כל תא בגופי. אימא שלי לא אוהבת אותי יותר.

גרמתי למישהי שמתוכנתת להעריץ אותי ללא תנאי, לשכוח ממני לגמרי.

"היא אוהבת אותך." הוא מחליק את כף ידו ההפוכה על גרוני, ובוהה עמוק לתוך עיניי. "אבל את שונאת את עצמך, אז זה לא משנה."

אני נוחרת בבוז.

"אני אוהבת את עצמי. תסתכל עליי. אני דריה פולוהיל." אני מנופפת אל גופי עם הידיים. הוא נד בראשו. הוא לא קונה את זה.

בלי מילים, הוא דוחף אותי לעבר המראה מולנו. הוא נעמד מאחוריי, ומרים את הסנטר שלי כדי שאצטרך להסתכל על עצמי. עלינו. הוא גבוה ממני ביותר מראש. רחב ושרירי כמו אל יווני. פניו חדות יותר, סימטריות יותר משלי. הכריזמה שלו מפוצצת את החדר, ואני עומדת פה, מסתירה את רוב הגוף שלו, ועדיין, בקושי מושכת תשומת לב לשלי.

"כשאני מסתכל במראה, אני רואה יתום. שחקן פוטבול. תלמיד. אח מתאבל. בחור שהחלום שלו זה ללמוד בנוטרה דאם כדי שיוכל לברוח מהחור המסריח שחייו הפכו להיות ולשבור את מעגל העוני. אני יודע מי אני. אבל מי את? תגידי לי מה את רואה, דריה." נשימתו נושפת על שיערי. "תעזרי לי להיכנס לראש היפיפה והנורא הזה שלך."

ידיי עולות לבטן שלי, ואני אוחזת בצמיג דק של שומן.

"אני עגלגלה מדי."

ידי עולה לפניי, והאצבע מתגלגלת על האף שלי.

"האף שלי קטן מדי, והעיניים שלי גדולות מדי. והשיער שלי תמיד נראה ממש יבש."

"מה עוד?" הוא שואל. ידו יורדת למכנסי הפיג'מה הקצרים שלי ונכנסת פנימה, ואצבעותיו עוברות על החריץ שלי דרך התחתונים. "תגלי לי, מפלצת קטנה ומחרידה שלי."

אני פולטת נחירה מצחקקת, ונדה בראשי. אני רוצה להגיד לו להפסיק. שיש לו חברה וילדה ושאני לא כזו. הורסת משפחות בסגנון ג'רי ספרינגר. אך בפעם הראשונה מאז אתמול, אני מרגישה שרואים אותי.

"אני הבן אדם הכי קנאי וקטנוני שאני מכירה," אני מודה.

"זה בגלל שאת חיה בתוך עצמך." הוא מנשק את צווארי, ואני נותנת לו. אני כזו חלשה ופתטית. "מה עוד?"

"הנשמה שלי שחורה, פן. כשאני רואה תחרות, אני מרסקת את היריב לפני שהוא מתפתח. אני נקמנית כל כך."

"לא, דריה, את אנושית. זה מה שאת."

בהונותיי מתנתקות מהרצפה כשהוא מזיז את התחתונים שלי הצידה, עם היד שלו בתוך מכנסיי הקצרים, ומחדיר לתוכי שתי אצבעות. הוא מתחיל לשחק עם האגודל שלו בדגדגן שלי. אני גונחת ומסובבת את הראש מצד לצד על בית החזה שלו, עוצמת עיניים ומניחה לעצמי לרחף למקום שבו רק אנחנו קיימים. הישבן שלי מתחכך בזקפה שלו, ואני אוהבת להרגיש כמה הוא חרמן בגללי.

"חוסר הביטחון שלך זה הדבר הכי מחרמן שראיתי בחיי." הוא נושך את התנוך שלי בעדינות, וכשאני פוקחת עיניים, אני רואה שהוא עדיין בוהה בנו במראה.

ברור, הוא חוגג על החולשות שלי. ולמה שלא? זה הופך אותו לחזק יותר בקשר הדפוק שלנו.

הברכיים שלי מתמוטטות וירכיי נדחפות קדימה כשהוא מזיין אותי מהר יותר ועמוק יותר עם אצבעותיו, ואז הדלת נפתחת בחריקה למעלה, וצעדים כבדים יורדים במדרגות המרתף.

"מרקס." אני משתנקת ומסתובבת ודוחפת את פן ממני. אני מביטה שמאלה וימינה בחוסר אונים, ועיניי נוחתות על חדר האמבטיה של הסטודיו. אני דוחפת אותו פנימה וטורקת את הדלת מאחוריו באותו הזמן שדלת הסטודיו נפתחת ואבי נכנס.

שיט, שיט, שיט.

הלך עליי. אני מושכת את החולצה מטה כדי להסתיר נקודה בולטת מאוד של תאווה על מכנסיי הקצרים. גופי רועד מהאורגזמה הממשמשת.

"הכול בסדר?" אבא זועף. "הלכתי לקחת כוס מים ושמעתי דיבורים."

"אני לבד!" אני מכריזה.

ממש משכנע, סתומה.

אני דוחפת את השיער שלי לאחור, ומכחכחת בגרוני. "לבד לגמרי, כמו שאתה יכול לראות."

החיוך שלי מתוח כל כך שהוא עלול לקרוע לי את העור. אבא מטה את הסנטר לעבר האמבטיה.

לא. בבקשה, לא.

"תפתחי את דלת האמבטיה, דריה."

"אבא..."

"עכשיו."

אני ניגשת לאמבטיה ופותחת אותה, וזזה הצידה. הוא עדיין בצד השני של החדר, אך יכול לראות את רוב חדר האמבטיה משם.

"פתחי את וילון האמבט."

"אתה רציני?"

"אל תמשכי זמן. הכול מהנה ומשעשע עד שיש בחור בבית שמנסה להיכנס לתחתונים של הבת הקטנה שלי."

אני יודעת שזה טיפשי, אבל הלב שלי רוקד בבית החזה מהתזכורת שבאמת אכפת לו. אני מכינה את עצמי ונושמת נשימה עמוקה, בידיעה שהוא עומד לראות את פן, ופותחת את הווילון במכה. אך פן לא שם. אני נושכת את השפה התחתונה כדי להסתיר את ההלם, ואז מסתובבת חזרה לאבא ומושכת כתפיים.

"קבלי את התנצלותי, נסיכה." הוא מגחך. "ואם כבר, אז תדאגי להתרחק מבנים."

"בסדר."

"אני מתכוון לנצח."

"לך מפה אבא."

"לכי למיטה. אבא אוהב אותך."

ברגע שהוא סוגר את הדלת, אני נכנסת שוב לחדר האמבטיה ומביטה סביב בהיסטריה. אין שום חלון, אז איפה פן לכל הרוחות?

"פה למטה, מפלצת קטנה ומחרידה." אני שומעת גיחוך.

הוא לבוש לגמרי, שוכב בתוך האמבט, ומחייך מעלה אליי עם אותו חיוך שיכול לפתוח את השמיים ולמשוך את השמש קרוב יותר.

"זוז," אני נוהמת, ונכנסת פנימה איתו.

אנו שוכבים שם, והוא מחבק אותי בתוך האמבט, עד שאנחנו נרדמים. אין יותר דיבורים או דחיפת אצבעות או נשיקות. רק שנינו, שקועים במשהו שגוי שמרגיש נכון כל כך.

בארבע וחצי, השעון המעורר שלו מצלצל. שנינו חוזרים במהירות לחדרים שלנו, וכשאנו מגיעים לדלתות שלנו, הוא סוגר את שלו בשקט, לא בטריקה. אני מחייכת לעצמי.

ניצחונות קטנים.

פרק 9

אני שונאת לשקר לך בפנים
אבל אוהבת להתבונן במה שאני יכולה לעשות לך
כשהפה שלי אומר דברים
שמפרקים אותך

דריה

יום למחרת, אני עוזרת לאימא במטבח. היא מוציאה פשטידת ירק מהתנור בזמן שאני חותכת עגבנייה לסלט.

"זה נראה כמו יותר מדי ירקות ולא מספיק בשר. נכון סקאלי?" אבא נכנס בדלת הכניסה ולתוך המטבח, מנחית נשיקה על מצחי, ואז על שפתיה של מל. ביילי משוחררת מלעזור היום כי יש לה מבחן מחר, וחוץ מזה, מלודי אומרת שאימוני הבלט המפרכים שלה הותירו אותה עייפה במיוחד.

"נכון מאוד, אדוני." פן נכנס הביתה אחריו, לבוש בבגדי הפוטבול שלו. אני בודקת מה השעה על שעון המטוטלת שבצד השני של החדר. שבע ארבעים־וחמש. משהו השאיר אותו בסן דייגו במשך שעה נוספת אחרי האימון. מישהי, אולי. אדי, כנראה.

אל תתחילי לקנא. אין לך זכות לקנא.

"בייבי, אנחנו צריכים לדבר על חינוך ביתי לביילי ועל הדבר האחר." מלודי מנשקת את אבי על השפתיים, ולגמרי יותר מדי נישוקים מתחוללים במטבח הזה מכדי שאוכל לשמור על התיאבון שלי.

רגע אחד, מה? ביילי פורשת מבית הספר?

אני יורה מבט לעבר מלודי.

"אה, זה שום דבר." היא מתעלמת ממה שכנראה הייתה ההבעה הכי כלבתית שלי עד היום. "אנחנו רק מנסים להקל על ביילי עכשיו כשיש לה שישה שיעורי בלט בשבוע."

אז צדקתי, אחרי הכול. מלודי כן התכוונה לקחת את ויה וביילי ולעבור איתן ללונדון. אני בטוחה שהיא הרוסה שביילי נחושה להישאר ב'טודוס סנטוס' עם שאר הילדים היפים והפופולריים והשרוטים — ילדיהם של המבוגרים היפים הפופולריים והשרוטים.

"יש לי זמן למקלחת מהירה? לא הספקתי להתקלח בבית ספר," פן שואל.

אני מגחכת לעצמי, עם העיניים שלי עדיין על העגבניות. אימא שלי מקפידה מאוד על שעת ארוחת הערב אלא אם כן יש לנו תירוץ ממש טוב, ואנחנו כבר באיחור של ארבעים וחמש דקות. לדפוק את האימא של התינוקת שלך, במקרה ופן תוהה, אינו אחד מהתירוצים האלה. היא כבר דחתה את מועד הארוחה פעם אחת מאז שהוא עבר לגור איתנו בגלל אימוני הפוטבול שלו.

היא לא תדחה שוב.

"בטח," מל מצייצת. "ביילי גם ככה עדיין לא סיימה עם השיעורים שלה."

אני עומדת שם, בפה פעור, ומנסה בכל כוחי לא להתפרץ עליה. היא בחיים לא הייתה מסכימה לדבר כזה איתי.

אני זורקת את כל הירקות לתוך קערת הסלט בתנועות חדות.

"הנה," אני נוהמת. "אני הולכת לצפות בעקרות הבית האמיתיות של דאלאס עד שנשב לאכול."

"או שאת יכולה להישאר איתי ונוכל לעבור על הקטלוג החדש של שאנל," מלודי מציעה, ופותחת בקבוק של יין לבן.

"לא תודה," אני אומרת.

"היי, אולי נוכל —"

"לא." אני מעלה את החיוך הכי מזויף שלי, ומעפעפת בריסים שלי בצורה בוטה. "בבקשה אל תביכי את שתינו בניסיון נוסף. אפילו אם תציעי לי מסע קניות במילאנו, התשובה עדיין תהיה לא."

עשרים דקות לאחר מכן, אנו אוכלים ארוחת ערב. מצב הרוח מרומם. ההתרגשות של ביילי משיעורי הבלט שלה מדבקת. הילדה הזו מושלמת מדי יחסית לשק החסרונות הענק שהוא אני.

"וגם, מורידים לי את הפלטה בשבוע הבא!" ביילי מכריזה, והיא ופן מצמידים אגרופים מעל השולחן. אני אומרת לה שאני שמחה בשבילה כי זה נכון, ואז היא אומרת, "אני יודעת, נכון? בדיוק בזמן לניו יורק."

"ניו יורק?" אני מכווצת את האף, בבלבול.

"אימא לוקחת אותי לניו יורק!"

אני מפילה את המזלג לצלחת. החדר משתתק, וכולם בוהים בי. אני חייבת להגיד משהו. משהו חיובי. ואני רוצה — אני אוהבת את ביילי, באמת — אך לא יכולה. זה אפילו לא הענק הירוק שכועס. מלודי צודקת. זו אני.

ביילי מביטה סביב בלחץ, ואני שונאת שהיא באמצע כל הדבר הזה.

"זו מתנת יום הולדת מוקדמת. זה...זה היה הרעיון שלי," היא מגמגמת. "אני... הממ, רציתי שזה יהיה שבוע שלם, אבל אימא הסכימה רק לארבעה ימים."

יום ההולדת שלי לפני שלה, אך אני לא מציינת את זה. עכשיו אני יודעת למה מל רצתה שנסתכל בקטלוג של שאנל. מצחיק, היא שכחה לציין שטיול לניו יורק זה החלום שלי. הייתי שם פעמיים, אבל פעם אחת זו הייתה חניית ביניים ולכן זה לא נחשב.

"זה לפגישת עסקים." מלודי מכחכחת בגרונה, וטופחת עם המפית שלה בקצות שפתיה. "וברור, שהתכוונתי לשאול אותך אם את רוצה להצטרף."

אבא משנה את הנושא לפני שאני יכולה לענות.

"בדקתי קולג'ים בשבילך, פן." הוא משתעל לתוך אגרופו. "השקעתי ברצינות בפרויקט הזה. יש לי רשימה של לפחות שישה שאני רוצה שנראה."

"עד עכשיו קיבלתי רק שלוש הזמנות מקולג'ים איכותיים." פן דוחף מזלג מלא אוכל לתוך הפה, ועיניו ממוקדות בצלחת שלו. נראה לי שהוא כועס, ואני לא יודעת למה. אני זו שאמורה להיות עצבנית. אני זו שכל הזמן מתעלמים ממנה. "המאמן אמר לי לבחור בצורה חכמה כי בשלב זה, זה רק עניין פורמלי. ברגע שהם משלמים על הטיסה והמגורים שלך, מצפים ממך להסכים."

"אף בן שלי לא ילך לקולג' הלא נכון רק בגלל שהם שולחים לו כרטיס טיסה במחלקת תיירים," ג'יימי אומר.

"אז מזל שאני לא הבן שלך כי אני לא יכול להיות ברנן. אדוני."

אני תוהה איך אדריאנה מרגישה לגבי החבר הספורטאי ואבי התינוקת שלה שעומד לעבור מפה. אולי הוא מתכנן לקחת אותן איתו. זה לא יפתיע אותי.

"הכישרון והעובדה שאתה נאה כל כך מספרים סיפור אחר," אבא מתבדח.

"באמת, אבא? העובדה שהוא נאה כל כך?" ביילי משחררת צחוק לחוץ.

הלוואי והוריי היו מפסיקים לקרוא לפן בן, כדי שלא ארגיש דוחה כל כך כשאני מנשקת אותו או כשאני משפשפת את הירכיים והבטן והדבר הזה שביניהם על הזין שלו דרך הבגדים שלנו.

"אתה כמו בן בשבילנו." מלודי מחייכת מהצד השני של השולחן לפן, שלא מחייך חזרה.

"וזה מחזיר את מספר הילדים שלכם לשניים אחרי שנטשתם אותי," אני ממלמלת לתוך כוס המים שלי.

"תודה לך דריה," מל אומרת בעצבים, וחותכת בכעס את התבשיל שלה, בעיניים נוצצות. "אנחנו תמיד יכולים לסמוך עלייך שתעכירי את האווירה."

פן זועף. אני חושבת שהוא מתחיל לראות שאני לא האשמה היחידה בכל הבלגן הזה. הוא פותח את הפה, אולם אז אימא אומרת, "פן, יקירי, אנחנו צריכים לדבר על משהו. בפרטיות."

"לפני או אחרי שתדברי עם ביילי על ניו יורק?" אני שואלת, משליכה את המפית על השולחן וקמה. "ומה איתי? את צריכה לדבר איתי על משהו? אולי על חוג מעודדות? בית ספר? עם מי אני מבלה בימים אלה? הרשמה לקולג'? כל דבר, מלודי? כל דבר שהוא לא שאנל לעזאזל?"

שתיקה.

"שיהיה." אני מעיפה את שיערי לאחור. "התבשיל גם ככה לא טעים. תיהנו מפסטיבל הפחמימות שלכם, לוזרים." אני מצמידה אצבעות בצורת 'L' למצח לפני שאני עולה למעלה בנשיפה עצבנית. אני לא יודעת למה אני עוזבת במהירות שכזו. אף אחד לא יבוא אחריי. מלודי הייתה באה פעם, לפני מה שקרה עם ויה. ואז היא הבינה שבחיים לא אגלה לה מה מפריע לי. ביילי מנסה לדבר איתי לפעמים. זה מבאס לגמרי כשזה קורה. ביילי מתוקה כל כך, אבל יש לה אפס ניסיון חיים, וכל דבר מלחיץ אותה. אבא...אבא תמיד יהיה שם בשבילי, אך אני לא יכולה להגיד לו שום דבר על האישה היקרה שלו. הוא אוהב אותה יותר מדי בשביל לראות מעבר לבוהק הזוהר שבו היא מסנוורת אותו .

אני טורקת את הדלת, אך הקירות דקים ואני שומעת כיסא נגרר על הרצפה. כואב לי שאני יודעת מי זה מבלי להסתכל. האדם היחיד בבית הזה שלא ויתר עליי, וזה בגלל שהוא מעולם לא האמין בי מלכתחילה.

"תניח לזה, פן," אני שומעת את אימי אומרת, ויכולה לדמיין אותה ממש לוקחת לגימה נדיבה מהיין שלה. "זו פשוט דריה שמתנהגת כמו דריה."

פן

בספר השורד של צ'אק פלאניוק, ישנה סצנה שבו מספר הסיפור מבין, לאחר שאכל חלק גדול מלובסטר, שליבו עדיין פועם. לחיות תחת אותה קורת גג עם משפחת פולוהיל דומה לזה. אתה נאכל ונקרע לגזרים, אך הדופק שלך עדיין שם.

שיחה.

אני זועף על ההודעה שלא נענתה ששלחתי לה לפני שעה וחצי.

אני שוכב במיטה המושלמת שלי, בחדר המושלם שלי, בבית עוגיות הקינמון המושלם הזה, שבו כולם שרוטים כל כך שהם אפילו לא מסוגלים לסבול זה את זה. מי היה מאמין שדריה פולוהיל המהממת והמושלמת היא הכבשה השחורה של משפחתה?

החלק הכי גרוע הוא לא שמל התעלמה מקיומה של דריה. אלא שהיא הייתה אדישה לגמרי לגבי זה. כאילו שבתה הייתה יתוש מעצבן.

מל פוחדת פחד מוות מהבת שלה, שממש לא מתנהגת כמו הבת שלה, ולג'יימי נמאס לבחור צד. ובביילי באמצע כל הבלגן הזה, אוספת חומר רציני לעבוד עליו עם הפסיכולוגית העתידית שלה.

מוקדם יותר הערב, כששטפתי את הכלים וג'יימי ייבש אותם עם מגבת, הוא שאל אם אני רוצה להצטרף לחברים שלו והבנים שלהם לסוף שבוע של מחנאות. אמרתי לו שאני לא חושב שזה רעיון טוב כי דריה כבר בקריזה מכך שביילי ואני משתלטים על הזמן של הוריה. החלק המצחיק הוא, שאני לא רוצה את הזמן שלהם. אני רק רוצה את המקרר שלהם. וגם המיטה נחמדה, אני מניח. במיוחד כשהבת שלהם בתוכה.

"ממתי אכפת לך מהרגשות של דריה?" ג'יימי החמיץ פנים לצלחת שניגב. הוא לא יכול היה להסתיר את ההתלהבות בקולו.

"לא אכפת לי," הודיתי. "אבל לבת שלך יש מלא תחמושת עליי. והאצבע שלה קלה מאוד על ההדק, אני לא רוצה להיקלע לטווח האש שלה." החלק הזה היה שטויות במיץ עגבניות.

ג'יימי בהה בי כלא מאמין.

"אתה מנסה לספר בולשיט למי שמומחה בזה, סקאלי? לא אכפת לך אם תצא למלחמה עם דריה. לא אכפת לך אפילו אם תצא למלחמה עם רוסיה. עדיין תדאג להופיע. כנראה במכנסי הג'ינס האלה והחולצה עם החורים שלך, ואולי סיגריה."

"דריה יכולה לספר לאנשים שאני גר פה." אני חצי־מושך כתפיים. היא לא. אני לא יודע איך אני יודע את זה, אבל אני פשוט יודע. היא לא שמוקית רצינית אלא אם כן מתגרים בה במפורש. ואפילו אז, היא יותר נובחת מאשר נושכת ממה שראיתי. היא חושבת שהיא השטן בכבודו ובעצמו, כשבמציאות, היא יותר כמו מריה מגדלנה. היא תצפה בישו נצלב מבלי לנקוף אצבע, אך כדאי שתדעו שהיא לא תהיה מרוצה מזה. ממש לא.

"ואם היא תספר? אתה לא זקוק למלגה," ג'יימי אומר מבין שיניים מהודקות. "אני אשלם על ההשכלה שלך."

"אדוני, אני באמת מעריך את ההצעה הנדיבה שלך, אך בפעם המיליון, אני לא מתכוון לקחת את הכסף שהרווחת בזעת אפיך."

"זה לא שבאמת הזעתי, ילד. הדבר הטוב בכסף זה שכשיש לך מספיק ממנו, הוא מתרבה מעצמו."

אבל זה לא רק החינוך הדרומי שלי או העקרונות המוסריים שלי. יהיה מוזר להסביר איך הגעתי לפתע לנוטרה דאם. החברים שלי ידקרו אותי בביצים אם הם יגלו שחייתי באחוזה המטורפת הזו והסתרתי את זה מהם.

"וחוץ מזה, אתה משתמש בו כעת," הוא השיב.

"כי אין לי ברירה. טוב, יש לי, אם אתה מחשיב להיות חסר בית כברירה."

אנחנו מסיימים את השיחה, ואני חוזר לחדר שלי, ומחכה שדריה תיזום משהו. היא לא יוזמת. אך כשהתחוור לי שהיא כללה גם אותי במלחמה הקרה שלה עם משפחתה, שלחתי לה את ההודעה שלא נענתה.

שיחה זה קוד לפגישה במרתף. אנחנו לא יכולים לקחת סיכון במידה וההורים שלה יחליטו לעבור על ההודעות שלה.

כשנשבר לי לשבת בלי מטרה כמו לוזר נואש, אני פותח את הדלת שלי בבעיטה. השעה אחת וחצי, ויש סיכוי שהיא ישנה, אך אני מוכן לקחת סיכון.

אני דופק על הדלת שלה. אין תשובה.

אני פותח אותה. היא שוכבת עם הפנים כלפי מטה על המיטה שלה עם השמיכות שלה תחובות מתחת למזרן. זה משהו שהמנקים בבית הזה עושים מדי יום כאילו שזה מלון. זה מזכיר לי את ויה שוכבת על הדשא הצהוב ביום שבו דריה ואני נפטרנו מהמכתב.

האורות כבויים. אין אף אחד בבית. חוסר תקווה.

אני חושב על דרכים לגרום לה לצחוק. אולי להגיד שהתחת שלה נראה מעולה מהזווית הזו (זה נכון). או אולי להגיד לה שזה ישתפר (זה לא).

אני נעצר מעל המיטה שלה, ומניח את האצבעות על הגב התחתון שלה ולוחץ. חזק. גורם לה לשקוע לתוך המזרן המפואר שלה עד שהיא שוקעת בתוך סאטן.

היא גונחת. "לך מפה."

"ולפספס את כל חרדת הנעורים המהנה הזו?" אני ממלמל, מהופנט מהצורה היפיפייה שבה היא מתאימה תחת כף ידי. כאילו שהיא נולדה כדי שאשים עליה את הידיים. "זה כמו נטפליקס בחינם."

"אני לא רוצה לספר לך שום דבר."

"אין לך הרבה ברירות."

"יש לי חברים," היא יורה.

"לא. אין לך," אני אומר בעדינות. "יש אנשים שאת מסתובבת איתם, ולעולם לא תספרי להם שום דבר אמיתי. אפילו לא חצי־אמת. אפילו לא רבע מזדיין. עכשיו תסתכלי עליי."

היא מתגלגלת על גבה, ואני שואף נשימה חדה. היא בוכה. היא בכתה במשך שעות כנראה. כל הפנים שלה רטובות ונפוחות. אני חופן את ראשה ומושך אותה אליי, שוקע למיטה שלה ומערסל אותה. הדלת פתוחה. כל אחד ממשפחת פולוהיל יכול להתעורר ולהיכנס לפה בכל רגע. אני מקווה שזה יקרה. הם צריכים קריאת השכמה. סירנה

משתוללת יותר נכון.

"דברי."

"לא." היא צוחקת בפעם הראשונה מאז שפגשתי אותה, מנגבת את הדמעות שלה במהירות, ורק מפנה מקום לחדשות. "אני זו שתמיד מדברת. אתה זה שמקשיב. אני אפילו לא יודעת עם מי אני מדברת. החומות שלך עדיין גבוהות, אבל שלי ירדו מספיק בכדי שאראה שהקשר הזה חד־צדדי."

היא צודקת. אני רוצה להיות הסוס הטרויאני שלה. לחמוק דרך המחסומים שלה מבלי להתגלות. אבל אני אף פעם לא נותן לה שום חלק ממני. אני תמיד זה שלוקח.

"תעמידי פנים שאני ידיד שלך."

"אין לי חברים, זוכר?"

"מבאס להיות את." אין שום איום בקולי. היא מושכת כתפיים.

"אז למה אתה פה?"

"כי מבאס להיות אני, גם כן."

כי זה פחות מבאס כשאנחנו יחד על אף שאני אמור לשנוא אותך.

אני מושך אותה לתוך החיבוק שלי, אך היא הודפת אותי. זה רק גורם לי לחבק אותה חזק יותר, ואין לה שום סיכוי. מעודדת נגד וויד־רסיבר? לא צריך דוקטורט בפיזיולוגיה כדי לנחש מי מנצח.

"תגידי את זה," אני נוהם לתוך אוזנה. "המשפחה שלך בבלגן ברגע זה. אימא שלך עמוק בתוך התחת של אחותך, ואבא שלך קרוע ביניכן. תהפכי את זה למשהו אמיתי. כי ברגע שזה יהפוך אמיתי, תצטרכי להתמודד עם זה."

אני מדבר שוטף בשפה של דוקטור פיל, כי הדבר היחיד שהאישה שילדה אותי עשתה בשש השנים האחרונות היה לשכב על הספה ולצפות בתוכנית שלו ולשפוט אחרים בזמן שהתמסטלה.

להתעלם מהבעיות שלנו רק גורם להן להתרבות. כמו סרטן. כשמתעלמים ממנו, הוא מתפשט לאיברים אחרים בגוף שלך.

דריה משתוללת בזרועותיי, נואשת לדחוף אותי ממנה, והבכי העדין שלה הופך ליבבות קורעות לב. היא רועדת על החזה שלי, אך שפתיה נשארות סגורות.

היא לא רוצה להודות בפני העכברוש מהשכונות שהחיים בטירה המוזהבת אינם מושלמים.

אני עוטף אותה. אפילו כשדריה נוהמת באוזני כמו חיה פצועה. אפילו כששרשרת אבן הזכוכית, שרשרת אבן הזכוכית שלה, עושה לי חור בכיס האחורי, ליד חוט הפונפונים שלה, ודורשת לחזור לבעליה החוקיים. אפילו כשצרחה מתפרצת מגרונה, ואני צריך לכסות אותה בכף ידי. אני מחזיק אותה.

"לך לחברה שלך. היא זקוקה לך יותר ממני."

זה נכון. אדי והרפר זקוקות לי נואשות. אך לא איתן אני רוצה להיות עכשיו.

"אני מוכן להתערב שזו הפעם הראשונה שבה את נשברת." אני מנגב את דמעותיה. "הייתי נשבר כל הזמן. מתחת לגשר. ליד חבורה של הומלסים. הייתי צורח על הנהר ומוריד אגרופים לקירות בטון אחרי שוויה נעלמה."

היא רצתה משהו אמיתי ומטריד, אז היא מקבלת ממני בדיוק את זה.

"לא יכולתי ללכת במשך ימים לאחר מכן. פעם הורדתי לעצמי אגרוף בפנים כדי לראות אם אוכל לבכות. התשובה היא לא, דרך אגב. וכשאימא שלי מתה? הלכתי ליקן הנחשים'

בתקווה שווהן יהרוג אותי. נתתי לו לקרוע אותי במכות רק כדי שאוכל להרגיש משהו. כי, את רואה, אני איש הפח. אין לי לב. לא מאז שוויה עזבה. היא הייתה כל העולם שלי. אדריאנה והרפר, אני דואג להן, אבל זה לא אותו הדבר. הלב שלי היה חלוד לפני שהיא עזבה, ולאחר מכן? לאחר מכן הוא נעלם. זה אמיתי מספיק בשבילך, דריה פולוהיל?"

היא מושכת באפה ומרימה את עיניה אליי. עיניה הכחולות מרהיבות כל כך, שהן נראות כמו שתי קערות מלאות יהלומים. שפתיה של עיני גולגולת רועדות סביב המילים שהיא עדיין גאה מדי לומר. כל הפנים שלה נוצצות מדמעות ונזלת. אני מצמיד נשיקה עדינה לקצה אפה הנוזל. היא מייד מושכת באף. כאילו שמזיזה לי קצת נזלת.

"אתה שבתאי," היא לוחשת. "עשוי מברזל וניקל ומוקף בטבעות מגנות של קרח ואבן."

"איך את יודעת את זה?" אני מחייך, ואני יודע שהחיוך חם. אני יודע שזה דופק לה משהו בחזה, ואף שאני לא אמור, אני אוהב את זה. אחרי כל השנים האלה, אני עדיין רוצה להרוס אותה. ואז לחבר אותה מחדש. ואז לעשות את זה שוב ושוב ושוב.

"ביילי יודעת הרבה דברים. לפעמים אני מקשיבה לה בארוחת הערב וזוכרת את זה. למה איחרת היום?" היא שואלת.

כי ידעתי שתהיי פה.

"ראיתי את אדריאנה," אני משקר.

אני מחבק אותה חזק יותר כי היא שוב מתפתלת, נואשת לברוח ממני, ואני לא יכול לתת לה.

וכשהיא נשברת בין זרועותיי, אני מדביק אותה חזרה, משכיב אותה במיטה, מנשק לה את המצח, ולא משחרר עד שהיא נרדמת.

פרק 10

הוא רוצה לתת לה ללכת
אבל אינו מסוגל לשחרר אותה
כי אם היא כן תחזור בסופו של דבר
היא תראה במי הוא התאהב ותברח

דריה

אני שוכבת על המזרן המתנפח הענק בצורת פלמינגו בבריכה המעוצבת שלנו בסגנון רומאי, ובוהה מעלה על השמש דרך משקפי השמש שלי. השמש דומה מאוד לשנאה — יפיפייה וקטלנית וחיונית להישרדותנו. היא יכולה לעוור אותך, אך היא גם גורמת לך להמשיך לחיות. שנאה מדרבנת הרבה יותר מאהבה. אהבה היא מספקת ושלווה. אנשים שמחים אינם בעלי מוטיבציה. הם פשוט...קיימים. אבל אנחנו, האנשים מלאי השנאה, אנחנו משהו אחר. רעבים ונואשים.

אנשים מלאי שנאה הם המאהבים הכי טובים.

השכשוך העדין של המים מתחתיי גורם לי לשחרר את השרירים שלי ולהיכנס לנירוונה. אני ממצמצת על עצי הדקל הגבוהים, השמיים הצלולים, והנוף של 'טודוס סנטוס', ותוהה איך מישהי עם כל כך הרבה יכולה להרגיש כל כך מעט.

אני מרגישה כמו חלק בפאזל, זה שנשכח מתחת לשטיח שאף אחד לא טורח לחפש.

"אהובה? מתוקה?" דלתות הזכוכית הכפולות נפתחות, ומל יוצאת באחת משמלות החוף בצבע טורקיז שלה וכובע קש ענק. אנחנו באותה המידה בבגדים.

מלודי הייתה קטנה יותר ממני כשהיא הייתה בגילי. בלרינה אמיתית, עם הצלעות הבולטות שלה. ניתן לראות כל שריר עדין בגבה. בכול פעם שהיא מתנשפת ומקטרת מול המראה, מתלוננת שהיא כבר לא מידה אפס, היא מזיזה את עיניה אליי במהירות ומתנצלת. "לא שמידה ארבע זה לא קטן."

לא, אימא. זה רק לא מושלם. לפי הסטנדרטים שלך, בכל מקרה.

אני מתעלמת ממנה, וממשיכה לצוף ולבהות בשמיים.

היא מתיישבת על אחד מכיסאות הנוח המרוקאים הצהובים והאדומים שעלו אלפיים דולר כל אחד, ולוגמת מהמרגריטה ללא אלכוהול שלה. "אנחנו צריכות לדבר, דר."

האמת שאנחנו לא. לא דיברנו שנים, ולא נראה שזה הפריע לך.

"את מתכוונת להתעלם ממני לנצח?"

לא לנצח. רק עד שאוכל להסביר במילים איך היא פוגעת בי. בכך שהיא מעדיפה את ביילי. את אבא. את פן. אך לספר לה את כל הדברים האלה יחשוף פגיעות, והיתרון היחיד שיש לי הוא שאימא שלי חושבת שאני חזקה. פן צודק. ברגע שאת מודה במשהו, הוא

הופך לאמיתי.
"יש לי משהו לספר לך, ואני לא רוצה שתתעצבני."
"אז למה שתספרי לי מלכתחילה?"
אני מותחת זרועות וחותרת בעצלתיים לקצה הבריכה בחתירות ארוכות. אני מחליקה מהמזרן ועולה במדרגות שמובילות לדק, מרימה מגבת, מתייבשת, ולובשת חצאית וגופייה חמודה.
"את לא מפסיקה לעשות דברים שמעצבנים אותי, כמו להסתיר נסיעות לניו יורק ותוכניות לחינוך ביתי בשביל ביילי ולאמץ את פן." אני מנערת את שיערי הארוך והרטוב. "אבל זה לא מונע ממך לעשות אותם בכל מקרה. תגידי לי, אימא, כמה עוד סודות את מתכננת להסתיר ממני?"
היא מורידה את משקפי השמש שלה, ועינינו נפגשות. עיניה הירוקות נוצצות מדמעות שלא זלגו.
"אחד," היא לוחשת. "עוד אחד. כמה סודות את מסתירה ממני, דריה?"
אני חושבת על המכתב של ויה. על פריצ'רד. על פן. אני מנידה בראשי. "אני צריכה ללכת."
"דריה..."
אני מרימה את הנייד ונכנסת בעצבים לתוך הבית, ואז לוקחת את מפתחות הרכב שלי וממהרת לדלת הכניסה. היא בעקבותיי, מתחננת ממני לעצור. אך כל מה שאני יכולה לחשוב עליו זה היא וביילי מתכננות נסיעות לניו יורק ויושבות ביחד מדי יום — כל היום — בבית, בזמן שאני הולכת לבית ספר, או לקולג', או לכל מקום אחר שמחוץ לוורִיד שלהן.
פן יורד במדרגות. למה הוא תמיד פה כשאין לו אימון? למה הוא לא מבלה זמן עם הבת שלו? הוא נעצר במישורת, והחזה הרחב שלו חוסם את דרכי. הוא רוטט מהצחוק העדין והמקניט שלו שבדרך כלל שולח צמרמורות רעבות לעצמות שלי. הוא לובש קפוצ'ון שחור עם יד לבנה של שלד שמרימה אצבע משולשת — החור נמצא איפשהו מתחת לזה — ומכנסי סקיני ג'ינס שחורים קרועים שיושבים נמוך מדי על התחת שלו. הוא נועל נעלי ספורט עם השרוכים פתוחים. תלתלים פרועים. שלמות בהתגלמותה.
"לאן את רצה, הוריקן דריה?"
דמעות נוצצות בעיניי, ואני דוחפת אותו ממני ומתחמקת מהצד, יוצאת החוצה מהדלת. אני קופצת לתוך הרכב שלי ומתניעה אותו. מה מל מתכננת עכשיו? לעבור עם ביילי ללונדון? לשלוח אותי לקולג' מחוץ למדינה כדי להיפטר ממני? למכור אותי למאפיה? שום דבר שהיא תעשה לא יפתיע אותי בשלב הזה. ולפני שאני יודעת מה קורה, פן קופץ לתוך מושב הנוסע לידי. אני מכה בלוח המכוונים. "פאק! תעזוב אותי בשקט."
מל יוצאת מדלת הכניסה בצעדים כושלים, מתקשים. אני לא מבינה למה. היא עשתה מאמצים להכניס לי במשך חודשים.
"היסטריה לא מתאימה לך, עיני גולגולת. לאן נוסעים?"
"לא יודעת."
"היעד הכי אהוב עליי."
"למה אתה עושה את זה?" אני נאנחת, וכאב נשמע בקולי כך שהוא נשבר. מל מגיעה לרכב, עוקפת אותו, ומכה על החלון שלי בכפות ידיים פתוחות. אני קולטת שמאוחר מדי לזרוק את פן החוצה.

"דריה!"

אני מכניסה את ה־BMW להילוך וצופה בה נעלמת במראה הצדדית. אני חולפת על פני שכונות מטופחות ומרכז העיר 'טודוס סנטוס'. אני עולה לכביש המהיר ומאיצה בין דיונות מוזהבות. אני נוסעת עד שאין יותר לאן לנסוע. בל וסבסטיאן ברדיו, שואלים אותי אם אני מרגישה מרושעת. אני מעמידה פנים שפן לא פה, והוא עוזר בכך שהוא לא מדבר.

שלט לבן וכחול של תחנת דלק נוצץ באופק של ריק צהוב. אף אחד מאיתנו לא מתייחס לעובדה שיום הולדתי חל היום. שלא קיבלתי עוגה, או כרטיס ברכה, או חיבוק. שהמשפחה שלי חשבה שהם יוכלו לדלג על היום הזה רק בגלל שהם הסכימו לתת לי לערוך מסיבה בעוד כמה שבועות. בכל פעם שאימא שלי מתקשרת והבלוטות' מתחיל לנגן את הנעימה מ' מלתעות' — הרינגטון האישי שלה, שכולל תמונה שלה עם חיוך חושף שיניים — פן מעביר אותה לתא הקולי.

"תיכנסי." פן מפוצץ את בלון המסטיק שלו.

"למה?"

"בירה."

"איך, בדיוק?" אני מגלגלת עיניים.

הוא מרים את הישבן מהכיסא ושולף את הארנק שלו, ומוציא משהו שנראה כמו תעודת זהות מזויפת.

"גטו," אני משתעלת לתוך האגרוף שלי.

הוא מחייך, מכניס את תעודת הזהות בין ירכיי, ומחליק אותה כאילו שזה כרטיס אשראי.

אני שואפת נשימה חדה. "מה לעזאזל אתה חושב שאתה עושה?"

"מראה לך שאולי אני פושטק, אבל את המפלצת הקטנה והמחרידה שמתאהבת בו."

אני נכנסת לתחנת הדלק, ודוחפת אותו מהאוטו. אני חושבת על המילים המטומטמות שלו כשאני צופה בו דרך החלון בחנות הנוחות. אני לא מתאהבת בו. אני לא. הוא ניגש באדישות לקופה עם שישיית בירה ושקית צ'יפס. ואז מבקש חפיסת סיגריות אף שהוא כבר לא מעשן. כשהוא נכנס חזרה לרכב, אני שואלת למה הוא קנה סיגריות.

"ניסוי." הוא זורק צ'יפס לתוך הפה ולועס. "סעי, ילדת יום הולדת. אני אגיד לך לאן לנסוע."

אני נוסעת לפי ההוראות שלו ולא טורחת לשאול לאן נוסעים. האמת היא, שזה לא באמת משנה לאן הוא לוקח אותנו. הוא ואבא הם האנשים היחידים שאלך אחריהם.

זה מתברר כפארק שנקרא קאסל היל. עצים גבוהים מיתמרים לשמיים, צומחים דרך האדמה הרטובה ואזוב. הפארק ירוק באופן מפתיע יחסית למקום בדרום קליפורניה, שבו הכול בדרך כלל צהבהב. אני מחנה מול גזע עץ שנפל באמצע היער וצופה בפן קופץ החוצה עם שתי בירות בידו. אני מצטרפת אליו.

"הפארק הזה קסום," הוא אומר. "לכאן אני בא כשאני צריך לנשום."

הוא פותח בקבוק ומושיט אותו לכיווני.

אני מנידה בראשי. "אני נוהגת."

"בירה אחת. זה לא ישכר אותך." הוא נשען על הגזע הענק. אני לוקחת בזהירות לגימה ארוכה מהבירה שהוא מציע לי. זה יורד לי בגרון, קריר וחלק. אני נאנחת, ונשענת על גזע עץ אחר מולו. אנו בוהים זה בזו במשך זמן מה לפני שהוא מוציא את חפיסת הסיגריות, פותח אותה עם הפה, יורק את הצלופן לאדמה, ואז שולף סיגריה עם השיניים ומדליק

אותה.
"נהנה ממקל הסרטן שלך?" אני רוטנת.
"לא כמו שאת עומדת ליהנות ממנו," הוא אומר באדישות ומושיט לי את הסיגריה. משהו מרומז חולף בינינו, ואני לוקחת אותה, ומחכה להוראות הבאות. רגליו שלובות, והוא נראה אדיש לגמרי. כאילו שזה מצג שהוא מציג כבר שנים.
"תנסי."
אני שואפת. ומייד מתחילה להשתעל. זה מדגדג לי בגרון ושורף לי בריאות. אני לא יודעת איך ווהן ונייט מעשנים כל כך הרבה קנביס. אני שונאת את הדרך שבה העשן מסתובב לי בתוך הגוף.
פן צופה בי כמו נץ. "עכשיו קחי שאיפה עמוקה יותר. אבל הפעם, אל תנשפי. תחזיקי את זה בפנים."
הוא מסיים את הבירה ומשליך את הבקבוק על עץ. זו זריקה טובה, והבקבוק מתנפץ לרסיסים.
"תשאירי את העשן הארור בפנים, עיני גולגולת."
אני עושה כדברו, ומחכה להבין מה המטרה של כל זה. אני לוקחת שאיפה מהסיגריה ואז מחכה. הגרון שלי נסגר סביב העשן, ואני מרגישה שאני נחנקת. הריאות שלי מלאות רעל, ובא לי להקיא את כל מה שאני מחזיקה בפנים. פניי מאדימות, ואני לא יודעת כמה זמן עוד אוכל להמשיך להחזיק את זה.
הוא ניגש אליי, באדישות מוחלטת, ומתכופף, ועיניו ננעלות על שלי.
"שחררי."
אני משחררת את העשן ומשתעלת. אוי שמרקס יעזור לי. למה עשיתי את זה בכלל? כי הוא היה יפה ומהורהר ודפוק, והוא אמר לי לעשות את זה?
פן מרים את סנטרי כך שעינינו לא מתנתקות זו מזו.
"ככה זה כשמחזיקים בפנים זעם. החרא הזה רעיל בשבילך. או שתצטרכי ללכת להתעמת עם אימא שלך, החברים שלך, המנהל שלך, החיים המזדיינים שלך, או שתתכונני להרגיש שאת מחזיקה את העשן בתוך הריאות שלך במשך הרבה מאוד זמן. כי בייבי, זה רק מחריף מפה והלאה. ככל שאנו מתבגרים, ככה החרא שאנו שוחים בו הופך עמוק יותר."
אני משפילה את מבטי כדי שלא אבכה. תמיד כעסתי, אך מאז שפן נכנס לחיי ושם לי מראה מול הפנים, הפכתי לזועמת.
מי הוא פן שיגיד לי איך להתמודד עם הבעיות שלי? רק בגלל שהוא פה במקרה כשמתחיל הבלגן לא אומר שהדשא שלו ירוק יותר. הוא רחוק מלהיות מושלם. למעשה, אם אני זוכרת נכון, הוא התמודד עם המוות של אימו בהתנהגות של פושטק שנלחם ב'קן הנחשים', שותה, מעשן, ומנבל את הפה. שלא נדבר על כך שיש לו חברה ובת שהוא בקושי רואה, ומעדיף להתעסק עם הצעצוע החדש והמבריק שלו שאיתו הוא עבר לגור.
"ואוו. מילים מעוררות השראה. תגיד אותן למישהו שאכפת לו." אני הולכת לעבר הרכב שלי. הוא אוחז בפרק כף ידי ומושך אותי לאחור. אני מסתובבת במהירות, ומצמצמת את עיניי לעברו.
"לגרום לי לעשן ולשתות, ועכשיו לעצור אותי מללכת הביתה? אני לא בטוחה שההורים שלי יסכימו עם ההתנהגות שלך."
הוא מטה את ראשו, ובוחן אותי. "להורים שלך לא יזיז אם אזיין אותך על שולחן חדר

האוכל בזמן שביילי תתכבד בעוד פרוסה של פאי."
אני מרימה את היד וסוטרת לו. חזק. הוא מטה את ראשו לאחור וצוחק כאילו שכל הדבר הזה הוא בדיחה. כאילו שהוא רצה שאכה אותו. עכשיו הלחיים של שנינו אדומות. שלי ממבוכה, ושלו מהסטירה.
"שיט. את באמת חושבת ככה." הוא מניד בראשו, ולוקח עוד בירה מהשישייה ופותח אותה. "את באמת חושבת שאי אפשר לאהוב אותך."
"תפסיק," אני אומרת, מפצירה, מתחננת. אני לא בטוחה שהוא טועה. "בבקשה תפסיק."
"כל כך פאקינג מהממת, כל כך פאקינג פופולרית, כל כך פאקינג נתעבת," הוא ממשיך, ואני מתקרבת אליו כדי לסטור לו שוב כי אני לא יודעת איך עוד לגרום לו לשתוק. הוא אוחז בשני מפרקי כפות ידיי ומצמיד אותי לעץ, נצמד לפנים שלי ונוהם. אני מנסה להתרחק מהעץ אך הוא דורך בכוונה על הבהונות שלי, ואני נופלת על הישבן ועל מצע של עלים חומים ויבשים. אני שוכבת על הגב ובוהה בו, והדמעות נלכדות בריסיי ונאחזות שם בחירוף נפש.
הוא יורד מעליי, הברך שלו נצמדת בין ירכיי, ומבטו נוטף כעס והערצה שמעולם לא ראיתי שם בעבר. הוא שונא את עצמו כי הוא נמשך אליי. והוא שונא אותי שאני מקשה כל כך על כולם. כולל עליו.
פן מניח את ידו על גרוני וסוגר את אצבעותיו סביבו. הדופק שלי מאיץ על עורו החם, ואני נלחמת בדחף להניח לעפעפיים שלי להיסגר.
"למה הם מתעלמים מיום ההולדת שלך, עיני גולגולת? תגידי את האמת."
כואב לבלוע. יש לי כל כך הרבה מרירות בתוך הגרון. האמת מרגישה כאילו שהיא במרחק אוקיינוסים. אני רואה אותה באופק, אך היא בלתי ניתנת להשגה. קשה כל כך להביעה במילים.
"ביקשתי מהם להתעלם." אני נחנקת. "הכרחתי אותם להבטיח."
אני עוצמת עיניים, ומרגישה את נשימתו על פניי. אנחנו לבד לגמרי. כל דבר יכול לקרות. הכול יכול לקרות.
"למה?" הוא אומר בקול חנוק.
"כי אני לא יכולה לסבול עוד אכזבה."
שתיקה.
"אני לא מתכוונת לעשות איתך סקס, פן."
"למה לא?"
"כי יש לך חברה."
"ואולי אין לי."
"אבל יש לך."
"האמת, שלא."
"הא?" אני פולטת צחוק לחוץ, אך זה נעצר בין אצבעותיו שלוחצות על גרוני. "למה אתה מתכוון?"
"אני לא באמת יכול להיכנס לזה עכשיו, אבל תחשבי על זה לרגע. אני איתה? אני הולך אליה? ראית אותנו מדברים בטלפון? מפטפטים? מבלים ביחד? אי פעם דיברתי עליה? הבאתי אותה לבית? אדריאנה לא החברה שלי."
אז סתם הכנסת אותה להיריון. מתוק.

"צפית פעם בסרט ' היפיפייה והיחפן'? הוא גורר את קצה אפו על שלי, מנסה להסיח את דעתי ממה שמתחולל בראשי.

"כ...כן?"

"זוכרת את הסצנה עם הספגטי?"

"נראה לי."

"מי היה זה שזז לאחור מהנשיקה, היפיפייה או היחפן?"

אני מחפשת את התשובה במוחי, אך עברו שנים מאז שצפיתי בזה. האמת, זה לא היה אחד מהסרטים האהובים עליי. תמיד תהיתי מה כלבה מלכותית תמצא בהומלס מלוכלך. אבל אני יודעת עכשיו. כן, אני יודעת היטב למה בנות מיוחסות אוהבות כלבי רחוב. הם אסורים. מרגשים. ולאלף אותם זה אתגר ששום נסיכה עם כפית כסף בפה לא יכולה לסרב לו.

"אני חושבת שהיא זו שהתרחקה," אני אומרת. "היפיפייה."

"דינג, דינג, דינג. עשר נקודות."

"מה הנקודה פה?" אני בולעת כשהברך שלו חופרת בין ירכיי, נצמדת לדגדגן שלי, וגורמת ללחץ מענג להתפשט לי בכל האזור הרגיש.

"את אף פעם לא זזה לאחור כשאני מנשק אותך." הוא ממשיך להביט לתוך עיניי.

"אני לא?"

הוא מניד בראשו, ומביט מטה עליי, ושיערו הארוך נופל על עינו.

"את רוצה אותי," הוא אומר בפשטות.

אני נוחרת בבוז. "אלוהים אדירים, אתה כזה יהיר."

הוא נשען קדימה עד שהאפים שלנו נוגעים שוב. ידו עדיין כרוכה סביב גרוני. הוא לוחץ עליו קלות כשלשונו מלקקת מקצה הסנטר שלי כל הדרך למצח שלי, ששם הוא מנשק את קו השיער שלי.

"תגידי לי שאת לא רוצה לזיין אותי באותה מידה שבה אני רוצה לזיין אותך, נערה מהממת, דפוקה ומתוסבכת עם גולגולות בעיניים," הוא לוחש בלהט, וידו הפנויה מטיילת על הירך שלי, לתוך החצאית שלי, ואצבעותיו המיובלות מתחככות בקו הביקיני שלי. גרוני מתנועע על ידו.

"תגידי לי שאת לא רוצה שאחדיר לתוכך את האצבע שלי ואגרום לך לגמור."

"אני לא רוצה ש..." אני מתחילה, אבל אז, ידו מחליקה בין רגליי, ואני מצטמררת. עיניי חצי עצומות, ואני בקושי יכולה לראות מה קורה. אני מפשקת את ירכיי רחב יותר בשבילו. הוא אמר שאין לו חברה. למה שאעצור את עצמי?

"סיימי את המשפט," הוא מצווה.

אני מביטה לצד השני, ועוצמת עיניים. משפיל להודות שאני רוצה שהוא יעשה לי את כל הדברים האלה, והוא אפילו לא חבר שלי. הוא אפילו לא ידיד שלי. פן מחדיר את ידו לתוך הביקיני שלי ומכה על הדגדגן שלי באגודלו, הוא גונח כשהוא נוגע בי. הוא זז מעליי קלות כדי להצמיד את הזין שלו לירכי. הוא חם וקשה אפילו דרך מכנסי הג'ינס שלו.

אני מרימה את הירכיים כדי לפגוש את המגע שלו, אך הוא עדיין לא מנשק אותי. רק כשאני נרתעת שנייה לפני שאורגזמה מתפשטת בי — וגופי גוש מתוח של שרירים ותענוג חם ולוהט — הוא מצמיד את האגודל שלו בחוזקה לדגדגן שלי ומחדיר את האצבע האמצעית שלו לתוכי. ואני רטובה. רטובה כל כך. רטובה בצורה מביכה מאחי החורג. ועכשיו כשחלף קצת זמן, אני מבינה שזה מה שפן הפך להיות באמת. סוג של משפחה.

אני שוכבת עם מישהו שאמור להיות קרוב משפחה שלי. נותנת את הבתולים שלי למישהו שאני אמורה להרגיש כלפיו כמו אח.

מרקס תעזור לי.

שפתיו על האוזן שלי כעת, ושיער הקרמל שלו נופל על הפנים של שנינו. המצח שלו צמוד לשלי והם מכוסים זיעה חמימה. נשימותינו עולות ויורדות, בסנכרון.

"תגידי לי לא לנשק לך את הצורה."

כשאני שותקת, שפתיו מתרסקות על שלי. אני עדיין רוטטת מהאורגזמה שהוא העניק לי עם האצבעות שלו. הוא לא יודע שאני בתולה. עדיין לא. אך הוא עומד לגלות.

אני זזה לאחור, מנתקת את הנשיקה. "תגיד לי שאתה לא רוצה את כל הפעמים הראשונות שלי," אני מתגרה בו.

עיניו הירוקות כאבן ירקן מחפשות בעיניי אחר רמזים. אני מזיזה את המפשעה שלי כדי לפגוש את הזקפה שלו, והוא עוצם את עיניו בחוזקה.

"תגיד לי שאתה לא רוצה לקחת את הבתולים שלי," אני אומרת בקול צרוד.

עיניו נפקחות במהירות. אני יודעת שלמרות ההלם הראשוני, הוא מאמין לי. כל כך הרבה גברים לא האמינו לי כשאמרתי להם שאני בתולה, אז הפסקתי לומר לאנשים. לא היה טעם לנסות לשכנע את החברות שלי. הן לא רצו להקשיב.

אני מצמידה את הירכיים שלי לשלו שוב, ואנו נפגשים כמו פאזל מושלם.

לחייו ורודות כל כך, ופניו יפיפיות כל כך, שאני יודעת שנדפקתי בגדול.

"תגיד לי שאתה לא רוצה," אני לוחשת.

"אבל אני כן רוצה." המצח שלו מתכווץ בצער. "אין משהו שאני רוצה יותר מכל דבר שאת רוצה לתת."

אני עוצמת עיניים, ונושמת כשהוא מכניס את היד לכיס האחורי שלו כדי להוציא קונדום. זה לא רומנטי. או אינטימי. או מושלם. אבל אלו אנחנו. שני ילדים מלוכלכים ביער שבו אף אחד לא יכול לראות או למצוא אותנו. פן מוציא את הקונדום ומוריד את המכנסיים שלו לקרסוליים. וכשהוא מלביש את הקונדום, הוא שואל אותי אם אני בטוחה.

אני מגחכת. "ואתה? לך יש יותר מה לסכן כאן."

הוא נעצר, וחופן את פניי בידיו. עיניו מנצנצות, אך אולי אני רואה את מה שאני רוצה לראות. לא התכוונתי לשמור לו את כל הפעמים הראשונות שלי. אבל זה קרה, וחלק ממני שמח על כך. כי הוא היה הילד הראשון שנתן לי מתנה. הילד הראשון שנישק אותי. שרצה להפוך לידיד שלי לא בגלל שהייתי פופולרית, אלא בגלל שהייתי אני.

הוא היה הילד הראשון שהבחין בחיה הפצועה מאחורי מסווה העוינות וניסה לתת לה מים ומחסה.

"פאק הסיכון."

החדירה הראשונה מפלחת אותי כמו סכין חדה. הריאות שלי מכווצות את החמצן בתוכן. אי הנוחות מתפוגגת עם הנשיקות הארוכות והחושניות שפן ממטיר על פי. על לחיי, הצוואר והשדיים. הוא עוצר מדי פעם, כי הוא לא רוצה לגמור, כדי למצוץ את אחת הפטמות שלי בפה שלו וללקק אותה. הוא מלטף את פניי ומזיז קווצות שיער טועות מהמצח שלי. הוא זז בתוכי כאילו שעשה את זה אלפי פעמים בעבר, אך הוא גם זהיר ועדין. העלים היבשים מתחתיי מרעישים בכל חדירה כשהוא נדחף לתוכי, ומדגדגים לי את הגב.

הוא נוהם, וזה מעורר משהו בתוכי. אני כורכת את הזרועות סביב כתפיו, ולוחצת

בחוזקה, רוצה יותר ממנו עליי, בתוכי, איתי. הלוואי ויכולתי לנעול אותנו בתוך בועה ולא לשחרר לעולם. הלוואי ולא היינו צריכים לחזור. הלוואי שלא הייתי צריכה לשנוא אותו, ושזה לא היה שגוי כל כך לרצות את זה.

החדירות שלו הופכות מהירות וחדות יותר, ועיניי נפקחות לרווחה. אני מנחשת שהוא עומד לגמור. מעולם לא ראיתי גבר גומר. עוד דבר ראשון. האזור בין ירכיי כואב כל כך, אך הכאב מלא בחטא מפתה. אני מלאה ממנו ומתשוקה וצורך.

אני קולטת שאני בוכה רק כשהוא מתרוקן בתוכי. הלסת שלו מתכווצת, והוא יפיפה כל כך, שאני חושבת שזה חלק מהסיבה שבגללה הדמעות זולגות במורד פניי. ברגע שהוא מבחין בכך שאני בוכה, עיניו מצטמצמות והוא מנשק את דמעותיי. הוא לא לוקח רגע להתאפס על עצמו. הוא עדיין בתוכי כשהוא מלקק אותן, אחת אחת, כאילו הוא רודף אחריהן.

"עד כדי כך גרוע, אה? אני נשבע שאני משאיר רושם טוב יותר כשהן חצי־שיכורות."

אני צוחקת דרך הדמעות שלי כעת, וחובטת בחזה שלו.

אני רוצה שהוא יספר לי הכול. למה הוא קורא לי עיני גולגולת. למה יש לו חור בכול החולצות שלו. מה אדריאנה בשבילו. ובפעם הראשונה, אני חושבת שאולי יש לי סיכוי לגלות את כל הדברים האלה. כי איך שהוא מסתכל עליי? הוא לא שונא אותי. לא ברגע זה.

"היית עם הרבה בנות?"

הוא זז לאחור ממני, וזה שורף קצת. שנינו מסתכלים למטה, ורואים קצת דם על הקונדום. הוא מושך את הקונדום לאט. שנינו צופים מרותקים כשהוא קושר את הקצה הפתוח ומשליך אותו מאחורי גזע העץ.

"לא הרבה. פחות מחמש, יותר משלוש. אני הייתי הראשון שלך?"

"כן."

"תגידי את זה. את כל המשפט."

"מה?"

"פן סקאלי, אתה היית הראשון שלי."

"פן סקאלי, אתה היית הראשון שלי." אני מגלגלת עיניים וצוחקת.

הוא קם על רגליו, סוגר את הרוכסן, ומושיט לי את ידו. אני אוחזת בה כשהמציאות מתחילה לחלחל באיטיות לתוך המוח שלי. נתתי לקפטן של 'לאס חונטאס' לזיין אותי ביער. אם מישהו יגלה, אני מתה באופן רשמי. גל פתאומי של פחד שוטף אותי.

"תגיד לי שאתה עדיין רוצה להיות ידיד שלי." אני מכרסמת את השפה התחתונה שלי.

"אני רוצה. אני כבר ידיד שלך. תמיד הייתי ידיד שלך, עיני גולגולת. אפילו לפני ארבע שנים."

"מה גורם לך להגיד את זה?"

הוא ממצמץ אליי, רציני לגמרי. "כי אם לא הייתי ידיד שלך הייתי דופק אותך ומוודא שתשלמי על מה שעשית."

אני מחליקה את היד מתחת לקפוצ'ון השחור שלו, מעל חולצתו, מחפשת את החור שאני יודעת שאמצא. הוא שם אך קטן יותר. ליבו פועם חזק כל כך על כף ידי. אני יודעת שהוא מרגיש את זה, גם כן.

אני נושפת על נרות דמיוניים ומביעה משאלה.

"את יודעת כמו מה אני מרגיש?" הוא שואל.

”מה?”

הוא בקושי מצליח לעצור את החיוך השובב והמעוות שלו. ”תפוח.”

בדרך הביתה, פן מתווכח שאני צריכה לשמוע את מה שיש לאימא שלי להגיד.

”היא נוירוטית לגמרי, מלאה בכוונות טובות עם דרך גרועה להראות את זה, והיא פוחדת ממך פחד מוות, אבל היא אוהבת אותך. זה ברור בצורה מבחילה.”

”אחשוב על זה.” ובפעם הראשונה מזה זמן רב, אני מתכוונת למילים האלה.

אני יודעת שאבא ובניילי יהיו אסירי תודה אם נתנהג יפה זו לזו. לא הרגשתי מלאת תקווה כל כך כבר שנים.

אנו מחנים ליד הבית שלי, ופן טורק את דלת הנוסע וצועד לכניסה. אני הולכת אחריו.

הוא נעצר בדלת ומסתובב, ומושך אותי אליו מקו המותניים בחצאית שלי.

”לידיעתך, יש לך ריח של סקס מטונף ביער.”

”לך יש ריח של בירה זולה,” אני ממלמלת כששפתיו מוצאות את שלי, מסממות ומושלמות.

”את מריחה כמו הזיון החדש והקבוע שלי.” שפתיו זזות על שלי.

”לך יש ריח של הרבה מאוד לילות מהנים.” אני מעמידה פנים שאני מריחה את צווארו, בתי השחי והפנים שלו. ליבי מאיץ ומשתולל בחזי. אני מדחיקה את המחשבה על אדריאנה. הבנות האחרות ב׳לאס חונטאס׳. בליית׳.

”את מריחה כאילו שיש סיכוי שאת צודקת.”

הוא מנחית עוד נשיקה רטובה על שפתיי ופותח את הדלת.

החיוך שלי גדול כל כך שלחיי כואבות. אנו נכנסים ביחד, אך מספיק רחוק זה מזו כדי לא לעורר חשד. פן נעצר כשאנחנו מגיעים לסלון, ומפיל את המפתחות שלו לרצפה.

אני נאנחת, מרימה ומושיטה לו אותם.

”מרקס, פן! אתה כזה מגושם.” אני צוחקת, חסרת אוויר. ”הפלת את ה —”

”ויה?” קולו דק כזכוכית, שמחכה להתנפץ.

אני מרימה את עיניי מהמפתחות המטומטמים שלו לספה המטומטמת שבה המשפחה המטומטמת שלי — מל, אבא, ובניילי — יושבים כולם בשורה מסודרת, עם הידיים תחובות בין הירכיים, וביניהם יושבת גרסה מבוגרת יותר של סילביה סקאלי. היא לבושה בשמלה שחורה שמרנית שמגיעה עד הקרסוליים שלה ויושבת עם חיוך מנומס ורובוטי על הפנים.

היא בוהה בי, לא בפן.

” הפתעה.”

פרק 11

חזרת אליי כמו סערה
יפיפייה ומרהיבה והרסנית
מחריבה את כל אשר עומד בדרכך
כולל, אך לא רק, את ליבי

פן

היזהרו במשאלותיכם.

במשך ארבע שנים, חלמתי על הרגע הזה.

בחלק מהחלומות שלי, אני שולח אגרוף לאפה ואומר לה שהיא זונה.

באחרים, אני מחבק אותה אליי ונופל לברכיי, מתחנן שלא תעזוב אותי שוב לעולם.

ברוב החלומות, אני אומר לה את כל הדברים שרציתי לחלוק איתה כשהיא לא הייתה. שמצבה של אימא החריף לאחר שהיא נעלמה, וזה אומר שאולי כן הזיז לה אחרי הכול. שרט הוכה על ידי חבורה של סוחרי סמים שדוגלים בעליונות לבנה, שניסו להיכנס לטריטוריה שלו מספר פעמים ושהוא אושפז פעמיים. שחסרות לו שלוש שיניים וחצי אוזן עכשיו, ומוסיף בצחוק שימי הדוגמנות שלו חלפו. שלא איבדתי את הבתולים שלי לאדריאנה, כמו שוויה אמרה שיקרה, כי "אדריאנה תמיד מסתכלת עליך כאילו שאתה אוכל, ומהסוג שלא משאירים ממנו שאריות." שהצלחתי להתמנות לקפטן. שהיא גם טעתה לגבי קנון. הוא לא גדל להיות שמוק, ולמעשה הוא דווקא נסבל באופן מפתיע יחסית לבן אדם.

אבל עכשיו כשהיא פה, אני פשוט עומד כמו אידיוט ובוהה בה כאילו היא כרגע חרבנה על ציוד הפוטבול שלי. אני לא יכול לנשום לעזאזל, וזה מרגיש כאילו היא לוחצת על עצם החזה שלי עם הנעליים האורטופדיות שלה.

אני בוחן אותה, רק אלוהים יודע למה, כדי לוודא שכל האיברים במקומם. אפילו בישיבה, אני יכול לראות שהיא עדיין נמוכה ממני בראש וחצי, רק ששנינו הרבה יותר גבוהים. היא גמישה ואתלטית, אך שיערה הבלונדיני הארוך קלוע כעת לצמה של האיימיש, והיא חסרת איפור לגמרי וללא טבעת האף שהייתה לה בעבר. השמלה שלה נראית כמו של נזירה.

זו לא ויה שלי.

היא עוקפת את שולחן הקפה, בצעדים קטנים ועדינים כדי לתת לי חיבוק. בגוף נוקשה, אני מרגיש את זרועותיה הכחושות נכרכות סביבי. סוף סוף, המוח שלי אומר לגופי להתעורר, ואני טופח על גבה. בא לי למעוך אותה בחיבוק חונק, אבל אני לא יכול. היא זרה. או לפחות, היא נראית ככה. אני מסתכל על ג'יימי ומל שעומדים שניהם, עם

הזרועות מאחורי גבם.

ויה חזרה.

הם החזירו את אחותי.

מלודי, כמובן, היא הראשונה שבוכה. אני נשבע, הכלבה הזו הייתה צריכה להיוולד לתוך פרק במגרש ביתי. הדרמה תמיד בשיאה כשהיא בחדר.

"פן." שפתה התחתונה רועדת. אלוהים, בבקשה. אל תיתן לה לצלם את החרא הזה ולשלוח את זה למופע של אלן דג'נרס. "ויה. יש לכם הרבה מה לומר אחד לשנייה."

אני יודע שאני בהלם כשהמוח שלי הולך לכיוון אחר. במקום, אתם יודעים, לרצות להתעדכן עם אחותי ולגלות איפה לעזאזל היא הייתה כל השנים האלה, אני מנסה להבין למה הם לא גילו לי לפני כן. למה הם לא הזהירו את דריה.

שיט, דריה.

הנוזלים שלה עדיין על שיערות הערווה שלי. אני לוקח צעד לאחור מאחותי, שלא מרגישה כמו אחותי יותר, ומסובב את הראש להיכן שהשארתי את דריה. היא עדיין שם, דבוקה לרצפה, בוהה המומה בפה פעור בוויה. ויה פוגשת את מבטה ובולעת. אני מחכה שהתאומה שלי תדבר כדי שאדע עם מי אני מתמודד. כי ברגע זה, היא נראית כמו גרסת הקרטון של עצמה. התבנית לפני שיצקו לתוכה אישיות, נשמה, ואופי.

"איפה היית לעזאזל?" אני מעקם את שפתיי בגועל.

טוב. לא התגובה שכולם ציפו לה מהדרך שבה ויה נרתעת ונשימתה של מלודי נעצרת. אבל על הזין שלי. הם לא אלה שננטשו.

את הפכת אותי לאיש הפח המזדיין, אחותי.

ויה מביטה מטה על נעלי הספורט הלא אופנתיים שלה, שמבריקות בצורה מושלמת. היא מסובבת את האגודלים שלה.

מי הנערה הזו לעזאזל?

"עם אבא..." קולה כלחישה. עדין ושבריריי כל כך, עד שהוא נשבר סביב האות האחרונה. "וסבתא."

"חשבתי שהם הסתובבו בכל המדינה עם הכת שלהם? ניסו להפוך את המערב התיכון לעוד יותר גזעני."

החרא שהחליט בשלב כלשהו בילדות שלי שאימא שלי לא הייתה שווה את הטרחה ושאנחנו עמדנו בדרכו לגדולה. ולפיכך, החליט להיות מטיף. בפעם האחרונה ששמעתי, הוא חי בקרוון משנות השמונים עם הסבתא הדרומית שלי. מציאה אמיתית.

"הם היו." היא עדיין מביטה מטה. "הם עדיין. אחרי שברחתי, הצלחתי למצוא אותם במיסיסיפי. התקשרתי והתקשרתי עד שהוא ענה, ואז הגעתי לשם בטרמפים."

"למיסיסיפי?"

היא מהנהנת.

היא נבוכה, ביישנית, ולא מסתכלת בעיניי. אחותי התאומה האמיתית מלפני ארבע שנים הייתה אוכלת אותה לארוחת בוקר.

"למה שלא נדבר על זה עם כוס תה?" מלודי מוחאת כפיים, מתעלת את מלכת אליזבת הפנימית שלה. אני לא רוצה תה. אני רוצה לדעת הכול. ואני רוצה לדעת למה ויה לא הרימה את הטלפון כדי להתקשר אליי במהלך ארבע השנים.

"למה לא התקשרת?"

"אבא אמר שאני לא יכולה." אבא.

"יכולת לכתוב. ידעת את הכתובת שלי."

"הוא אמר שהוא יזרוק אותי מהבית אם אעשה ניסיון כלשהו ליצור קשר. לא היה עוד לאן ללכת. לא יכולתי לחזור לחיות עם רט. לא יכולתי להסתכן בכך שתכתוב לי חזרה. בבקשה. פן." היא נוגעת בזרוע שלי, ואני נרתע לאחור באופן אינסטינקטיבי. ביילי קמה מאחוריה ומחבקת את כתפיה של אחותי. אחותי מסתובבת ושוקעת לתוך החיבוק של ביילי. אני ממוקד כל כך במה שקורה, שאני בקושי מתייחס לעובדה שמלודי צועקת את שמה של דריה ורצה אחריה במדרגות.

דריה ברחה.

אני אפילו לא מאשים אותה. הייתי כנראה הורג את אימא שלי אם היא הייתה עושה לי דבר כזה.

למזלי, היא כבר מתה.

שיזדיין. התה. עשיתי חור בקיר המושלם של מל, ועכשיו אני גורר את אחותי התאומה מהזרוע. אני זורק אותה לתוך חדר השינה שלי וטורק את הדלת. היא היסטרית, רועדת כולה, ועיניה ענקיות כמו צלחות. לא אכפת לי. אני מרגיש יותר מדי ושום דבר והכול בבת אחת. כל מה שכיביתי לפני ארבע שנים חוזר בשאגה, ואני מתמודד עם בעיה רצינית — להאמין שוויה מתה היה שובר לב אך מנחם. אבל לדעת שהיא הייתה בחיים והתעלמה מקיומי, זה גיהינום צרוף.

"אז חיית בקרוון שלהם?" אני שואל, ישירות, בלי מילים מקדימות כדי לחמם את השיחה.

היא מהנהנת.

"איפה כולכם ישנתם?"

"אבא ישן בחדר השינה הקטן. סבתא ואני חלקנו מזרן בחדר האחורי."

אני רואה שהוא עדיין שמוק אנוכי. לפחות אדם אחד במשפחה שלי לא השתנה.

"בית ספר?" אני מטה את הסנטר לעברה. היא מנידה בראשה.

"טכנית, הייתי בחינוך ביתי, אבל..." היא נושכת את השפה שלה, ומכחכחת בגרונה. "יש לי הרבה להשלים."

"נדאג לכל השיעורים הפרטיים שאת צריכה!" מלודי זועקת מאחורי הדלת שלי. בת זונה.

"גבירתי!" אני מנחית אגרוף לדלת. "רגע פאקינג אחד וקצת פרטיות יתאימו מאוד ברגע זה."

"כן. אני מצטערת. אני עוזבת עכשיו...אה, ובלי קללות!" היא נובחת, ואני שומע אותה ואת ג'יימי ממלמלים. לג'יימי, שנראה עצבני על הספה, לא היה אפילו זמן להבחין איך דריה ואני נראינו כשנכנסנו לסלון.

"התגעגעתי א —" ויה מתחילה, אבל אני קוטע אותה.

"איפה תשני?"

"מל נותנת לי את החדר ליד הסטודיו במרתף. הוא כבר מרוהט כחדר אורחים."

"נחמד."

כמו גור כלבים שחטף בעיטה לצלעות, היא מתיישבת על קצה המיטה שלי עם הידיים בחיקה. אני מנחש שארבע השנים האחרונות היו מאוד מגוננות בשבילה. אני מניח את הידיים על המותניים, והריח של דריה בכל מקום. על העור שלי והבגדים והאצבעות ובתוך הפה שלי.

"אתה עדיין גוזר חורים בחולצות שלך?" חיוך קטן ועצוב שאומר לי שגם היא לא בטוחה מי אני, עולה על שפתיה.

אני מרים כתף אחת. היא יודעת למה. יודעת מתי החור ייסגר לבסוף.

"אני לא מזהה בך שום דבר," אני אומר לה בכנות.

"אני עדיין אותה ויה."

"ויה שלי לא הייתה עוזבת אותי."

"לוויה שלך לא הייתה ברירה."

"תמיד יש ברירה מזדיינת." אני מטיח את האגרוף בקיר. שוב.

ויה קופצת לאחור. היא יודעת שהשיחה הזו מתקדמת לכיוונים שהיא לא רוצה ללכת אליהם, אז היא קמה ומצמידה את ידיה לחזה שלי.

"אני פה עכשיו. אני יודעת שהייתי האחות הכי גרועה בעולם בשנים האחרונות, אבל היופי במצב שלנו זה שאין לנו ברירה. אנחנו חייבים להיות שם אחד בשביל השנייה כי לשנינו אין אף אחד אחר. אימא מתה. אבא וסבתא לעולם לא יקבלו אותי שוב. לא איתך, בכל אופן. הם חושבים שאימא ורט הרסו אותך. ואולי בכלל לא. אז אתה חייב לסלוח לי."

אני מניד בראשי ומתחיל להתהלך בחדר, בידיעה שפרקי אצבעותיי השורפים צריכים קצת קרח עליהם לפני שהעור ייסדק והכל יכאב כמו אלף כלבות עצבניות. מכיוון שאני עדיין לא מצליח להבין כיצד לתקשר איתה, אני מתקדם לפרטים הטכניים.

"אז את מתכוונת להישאר פה איתנו?"

כאילו שמשפחת פולוהיל ואני יחידה אחת או איזו שטות שכזו.

היא מושכת כתפיים. "גברת פולוהיל חושבת שזה הכי טוב לכולם."

חוץ מאשר לבת שלה.

"את מתכוונת ללכת לבית ספר?" אני משלב זרועות על חזי.

"כן."

"טוב, אני יוצא מוקדם כל בוקר לילאס חונטאס' לאימון כוח, אז כדאי מאוד שהגרסה החדשה שלך תקום מוקדם."

"אני..." היא מביטה סביב החדר הריק, ונושכת את השפה התחתונה שלה. "האמת שאני מתכוונת ללמוד בתיכון 'אול סיינטס'. הוא קרוב יותר מ'לאס חונטאס' ויש להם תוכנית לימודים מורחבת."

"דריה לומדת בת.א.ס." אני יורה. במוח שלי, זהו סוף הוויכוח. הן לא יכולות ללמוד באותו בית ספר. אני בספק שהן יצליחו לשרוד תחת אותה קורת גג יותר משלוש שעות.

ויה מרימה מוך דמיוני משמלת הנזירה שלה. "גברת פולוהיל אמרה שדריה יכולה לתת לי טרמפ. לא אפריע לה." קולה עדין, מתבייש. "אני רק רוצה לסיים את הלימודים. אני ברמה של תלמיד בחטיבה, אם בכלל. אני אצטרך לדבר עם היועצת שלהם ולעשות כל מיני מבחנים."

אני מסיט את מבטי, ונושם דרך הנחיריים. סוף סוף, משהו שאני יכול להבין ולפענח.

כאב על אחותי, על המצב הדפוק שבו היא נמצאת.

"אסור לאף אחד לדעת שאני פה," אני מזהיר אותה. "המאמן היגינס עדיין חושב שאני חי עם רט. אני לא יכול לעבור לבית ספר במחוז אחר ולהישאר בקבוצת הפוטבול."

היא מהנהנת. "לעולם לא אלשין עליך, פן. אתה יכול לסמוך עליי."

אני נוחר בלגלוג. קודם כול, אני לא יכול. ושנית, היא נשמעת בת שתים־עשרה.

אני צועד לדלת, פותח אותה ומטה את ראשי. אני לא יכול לראות את הפנים שלה ברגע זה. יותר מדי דברים מתחוללים לי בראש ובחזה.

"החוצה."

צעדיה איטיים וזהירים כשהיא יוצאת החוצה, ונעצרת בדלת.

"תראה, אני רק רוצה את אחי בחזרה. נשבעת. אני לא פה כדי לעשות בעיות. אתה יכול לנסות? בבקשה?" היא מצמידה את כפות ידיה אחת לשנייה מולה.

"את רצינית לגבי זה?"

"אלוהים, פן." היא עוצמת את עיניה ומנידה בראשה. "אתה הדבר היחיד שהגיוני בחיי. כן."

אני ניגש לשולחן שלי, פותח מגירה, ומוציא אולר שוויצרי. אני גורר אותו על כף ידי הפתוחה, מהאגודל לזרת, ואז מרים את ידי המדממת בהזמנה.

היא מהססת רק לרגע לפני שהיא פותחת את כף ידה הקטנה.

"תחתכי את עצמך." אני זורק לה את האולר. ויה תמיד פחדה פחד מוות מדם ומחטים וכל דבר לעזאזל. זאת אומרת, היא פחדה מזבובים. אבל דם עושה לה סחרחורת.

היא בולעת, בוהה בידי, באולר, ואז שוב בידי.

"תדממי בשבילי," אני אומר בכעס.

כמו שאני דיממתי בשבילך. בכל לילה של נדודי שינה. בכל יום מייסר.

אני מתבונן בגופה מזדעזע ביבבות שקטות כשהיא חותכת את העור בכף ידה ופוצעת את עצמה. הדם שלנו נוטף בינינו על שטיח הקרם הצמרירי של אחוזת משפחת פולוהיל כשאנו לוחצים ידיים בהבטחה שלעולם לא נבגוד יותר זה בזו.

"אקח את העובדה שאתה גר פה איתי לקבר," היא אומרת בקול חנוק.

מאוחר יותר באותו לילה, אני שוכב על המיטה שלי, ובוהה בדם הקרוש בכף ידי.

ואז המוח שלי עובר לדם על הקונדום כשיצאתי מדריה מוקדם יותר.

איך נשבעתי שבועת דם עם שתי בנות שונות היום.

עם שתי אויבות מושלמות.

אחת שחגגה יום הולדת מחורבן, והשנייה שחוותה לידה מחדש מהוללת.

דבר אחד בטוח — אחת מהן תהיה נבגדת.

פרק 12

אתה קורע וידויים מפי
תגובות מבשרי
מכות מאגרופיי
דם מליבי
עם עיניך בלבד
לפעמים אני רוצה לשבור את החומה שבניתי בינינו
להכניס אותך פנימה
ולצפות בך הורס אותי

דריה

אני סופרת את נקודות החן שעל ירכי.

אני בוחנת את כל השש עם המצח שלי צמוד להגה כשאני מחכה שוויה תצא. הסכמתי להסיע אותה לבית ספר ולהוריד אותה במשרדה של היועצת, ואז לעשות לה סיור במקום. אני חושבת שאמרתי כן מההלם. העובדה שמל הביאה אותה לפה, שפן ידע על כך והסתיר את זה ממני, ואבא ובײלי שפשוט קיבלו את כל הקרקס הזה מתחילה לכרסם לי בשפיות.

אין שום סיכוי שלפן לא היה מושג, ואין שום סיכוי שוויה פשוט הופיעה משום מקום, צצה בבית שלנו, והחליטה להישאר בסביבה.

בחרתי שמלת קיץ חמודה בצבע כחול כהה עם סרט קטן ואדום בצווארון, והתאמתי את זה לסנדלי ג'ימי צ'ו הכי חמודים שלי. קלעתי צמה הולנדית בשיער. ישבתי ליד שולחן חדר האוכל עם כולם. שתיתי מיץ תפוזים. התעלמתי מהבייגלה. התעלמתי ממל. וזכיתי להתעלמות מפן, ויה, ובײלי, שדיברו על תוכנית טלוויזיה חדשה שאמורה לעלות לאוויר הלילה. ויה לא ידעה על כך כי לא הייתה לה טלוויזיה במיסיסיפי. פן הציץ לעברי מדי פעם, אך העמדתי פנים שאני לא רואה, ובהיתי במיץ התפוזים שבכוס שלי. האדם היחיד שדיברתי איתו היה אבא.

"את נראית יפייפיה, דר."

הרמתי את כוס מיץ התפוזים בתנועת לחיים מזויפת.

"את יודעת שאת הכי אהובה עליי, כן?" הוא נשען קדימה, ונתן לי אגרוף משתובב בסנטר.

ידעתי מה הוא עושה, והערכתי את זה. האמנתי לו אפילו.

"אני יודעת."

אבא הוא הסיבה היחידה שאני מתנהגת יפה. אחרי הניסיון המאה של מלודי לדבר איתי, הוא נכנס לחדרי. הוא הסביר לי שהם לא סיפרו לי מוקדם יותר כי ויה לא הראתה

סימנים לכך שהיא רוצה לגור איתנו, והם לא רצו להוסיף עוד לחץ לקשר שלי עם מל. הקשבתי בחצי־אוזן עד לנקודה שבה הוא הודה שבשבועיים האחרונים, הוא ומל רבו אם כדאי להם לספר לי. זו הפעם הראשונה שהוא הודה שהוא לא הסכים לחלוטין עם אימא שלי.

"אני אתמודד עם מל," הוא הבטיח בעדינות. "אך לעת עתה, ויה פה וגם פן. תקלי על החיים שלך — תלמדי להסתדר איתם."

"אני שונאת אותה." התכוונתי למל. אבל בואו נודה בזה — התכוונתי גם לוויה.

אבא הידק את הלסת שלו, והגרון שלו עלה וירד כשהוא בלע. בכל יום אחר, הוא היה גוער בי ועושה סיפור גדול מכך שמל חיה ונושמת בשבילנו.

"תישארי חזקה, בייבי. אנחנו משפחת פולוהיל. אנחנו הולכים בעקבות הרים באופן מילולי. תמיד בפסגה. תראי לי מאיזה חומר את עשויה."

"אני עשויה מהחומר הירוק והדביק של הענק הירוק."

"את עשויה מזהב לעזאזל, דריה. ונשמה. כל כך הרבה נשמה."

ועכשיו אני פה, בוהה בירכיים שלי ומנסה לא לבכות.

מישהו מכה בחלון שלי, ואני מורידה אותו מבלי לבדוק בכלל מי זה. נייט, ווהן ולונה בוהים בי חזרה.

"נראית כאילו שחווית רגע עוצמתי עם הכוס שלך." נייט מושך את רצועות תיק הגב שלו, של לואי ויטון סוּפְּרִים, ומפוצץ את המסטיק שלו. "סתם תהיתי אם הווגינה שלך הגיונית יותר ממך."

"לא דיברתי לווגינה שלי." אני מצמצמת את עיניי לעברו, ומנגבת אותן במידה ויש בהן קצת לחלוחית.

נייט צוחק. "אני נשבע באלוהים, פולוהיל. את מגיעה באריזה כיפית, אבל זה הדבר הכיפי היחיד בך."

ווהן מניח את המרפקים שלו על החלון הפתוח שלי ודוחף את ראשו פנימה.

"השמועה אומרת שאחותו של פן בעיירה."

"איך אתה יודע?"

"ביילי סיפרה ללב, שסיפר לנייט, שסיפר ל..." ווהן מביט לשמיים ומחמיץ פנים, ואז סופר עם האצבעות בצורה מלגלגת. "כל חצי הכדור הצפוני."

"ספנסר מגזים, כרגיל." נייט כורך את זרועו סביב כתפיה של לונה, ומצמיד נשיקה למצחה. "סיפרתי רק לקבוצה. ורק בגלל שהיא אחותו של פן, ורציתי לאשש את העובדה שהיא גרה פה, אבל הוא עדיין עם האבא החורג הדוחה שלו. כדי לוודא שכולם יבינו מה הסיפור."

"למה אתה מגן על פן?" אני מחמיצה פנים. נייט נדיב כמו חיתול משומש. הוא ממצמץ לעברי, הבעה כנה על פניו.

"כי אף אחד אחר לא עושה את זה."

לונה לוקחת צעד לעברי ומטה את ראשה הצידה. היא לא אומרת דבר, אך זו הדרך שלה לשאול אם אני בסדר. אני מגלגלת עיניים.

"אני בסדר לונה. אני יכולה להתמודד עם זה."

"בכל אופן." ווהן יורק על האדמה, מרים את הקסדה שלו וצועד לאופנוע שלו. "תשמרי על עצמך. השם שלך לוהט, עם כל השמועות על פריצ'רד. אל תתני לבחורה הזו להשיג את המידע העסיסי."

הדם שלי קופא בוורידים לפתע. שיט. לא חשבתי על זה אפילו. אבל המחברת השחורה שלי נשארת איתי. כל הזמן. היא בתיק הגב שלי כרגע.

שלוש דקות לאחר מכן, אני מתניעה את הרכב ומקלידה הודעת טקסט לאבא, כדי שיגיד למל להגיד לוויה להכניס את התחת שלה לרכב לפני שאקבל את פתק האיחור הראשון שלי לשנת הלימודים. תקראו לי קטנונית, אבל אחרי שרשרת הבגידות האחרונה, לדבר עם מלודי ישירות אינו בא בחשבון. ובדיוק לפני שאני שולחת את ההודעה, דלת הנוסע נפתחת וויה נכנסת פנימה. היא לובשת את אחד מפרטי הלבוש הכי אהובים עליי. שמלת מקסי אפורה עם הדפס של פרחים מניימן מרקוס. שינוי קיצוני משק תפוחי האדמה שלבשה אתמול.

אני מחכה להסבר, ובוחנת אותה, מכף רגל ועד ראש.

את לא תצאי מדעתך, דריה. במיוחד כשאחיה התאום ביתק כרגע את בתולייך ורמז שתצאו זה עם זו באופן קבוע.

"אה, זה?" היא מעבירה יד על השמלה. "מלודי אמרה לי לבחור מה שאני רוצה."

אני מופתעת שהיא יכולה לדחוס כל כך הרבה ארס במשפט אחד. זה אמור להיות שיא גינס עולמי או משהו. אני מעבירה יד על הצמה שלי.

"בפעם הבאה, תבחרי משהו שייראה עלייך טוב. מוכנה לצאת לדרך?"

היא בוחנת את גופי, ואני מכניסה את הבטן פנימה באינסטינקטיביות. היא הרבה יותר רזה וגבוהה ממני.

"ברור שאת מוכנה."

אני אהרוג אותך, כלבה. את עומדת להיות רלוונטית כמו הספייס גירלז בבית הספר שלי.

אני מכניסה את הרכב ואת המוח שלי להילוך. ויה לא השתנתה בארבע השנים האחרונות. היא לא מתוקה או ביישנית או נבוכה. היא רק מעמידה פנים שהיא כזו כדי למצוא חן בעיני הוריי, אחותי, ואחיה. עכשיו אני צריכה לגלות מה היא מתכננת, ועד כמה רחוקה האישיות האמיתית שלה מהמזויפת. למזלי, יש לי הרבה ניסיון כשמדובר בלזייף. האישיות שלי היא בעצם פלסטיק ממוחזר במאה אחוז. האדם היחיד שיכול עדיין להוציא ממני מעט אותנטיות הוא אחיה.

"את ופן נהניתם להתעדכן?" אני מאותתת ימינה כשאנו חולפות על פני אחוזות טיודור ווילות ספרדיות מפוארות.

"מאוד." היא פותחת את המראה מעליה, ומנפחת את השיער שלה, ואני זוכה להצצה על כף ידה. היא נחתכה, יש שם פס של דם קרוש.

הבטן שלי מתכווצת.

"הוא כל כך מגונן ואוהב." היא חופרת בתיק הגב הישן שלי, ומוציאה ערכת איפור שנראית מוכרת. כי גם היא שלי. אני נושכת את הלחי מבפנים.

"כמה מתוק," אני אומרת בהיסח הדעת, ובא לי להקיא כשפאניקה שוטפת אותי. נתתי לו את הבתולים שלי. לעזאזל, נתתי לו הרבה יותר. היא נקמנית וכועסת ורעבה לתשומת לב ואהבה. יש לה את כל הסיבות לרצות להרוס אותי.

היא לא יכולה לדעת על המכתב מהאקדמיה המלכותית.

"יהיה טוב לבלות איתו, את יודעת? ועם קנון וקאמילו ואדריאנה. אוי, אלוהים. היא בטח מהממת כל כך עכשיו. פן תמיד היה דלוק עליה."

אני מחייכת, ונושמת מהאף. הירידה שלה פוגעת בי בול, אך אני בספק אם היא יודעת

על אחיה ועליי. פן חשאי יותר מה־CIA. הוא בחיים לא ינדב שום מידע עלינו.

או שכן?

הוא הסתיר את הגעתה של אחותו ממני, אז אולי הוא מסתיר עוד דברים.

"את תמיד יכולה לקפוץ לראות מה איתה. החברה הזוהרת הכי טובה שלך עובדת אצל לניס." אני מפוצצת את המסטיק שלי. "וכדאי לה לרדת קצת מהמייקאפ והצללית הסגולה."

כל מילה מרגישה כמו סכין שמחליקה על לשוני. אני כבר בבלגן עם אימא שלי, בצרות צרורות עם הסידור שלי עם המנהל פריצ'רד, וטובעת בזמן שאני מנסה לשמור על הסטטוס שלי כמלכת הכוורת. אני לא יכולה להרשות לעצמי לפתוח עוד חזיתות. אך ויה כמעט מתחננת לריב איתי, לכן מחובתי להראות לה את הנשק שמתחת למעיל העור שלי, כביכול.

"אוי, נשמע שמישהי מקנאה."

"רק נעלבת באופן אישי מחוסר הסטייל שלה." אני מגחכת.

"כן. את נראית אחת שנעלבת בקלות. כמו אתמול, כשרצת לחדר שלך כשראית את הפנים שלי. יש דברים שלא משתנים, אהובה."

היא סוגרת את המראה מעליה ונועצת בי מבט זועם.

אני נכנסת לחנייה מול תיכון 'אול סיינטס', משחררת את חגורת הבטיחות, ומסתובבת אליה.

"אנחנו לא חייבות להיות אויבות, סילביה. אני יודעת שאת מנסה לשחק אותה ילדה טובה עם המשפחה שלי, אבל זו לא מי שאת, וזו לא מי שאת צריכה להיות כדי להשתלב במשפחה שלי. היו בינינו חילוקי דעות בעבר, אך היינו בנות ארבע עשרה והתחרינו על אותו מקום. המקום הזה שלך עכשיו אם את רוצה אותו. אין לי שום עניין בבלט. עומדת להיות לנו רק שנה אחת אחרונה בתיכון. למה שלא נהפוך אותה לשנה הטובה ביותר שלנו?"

היא נשענת לעברי, וחיוך ערמומי עולה על שפתיה. אני שוכחת לנשום כשאני מחכה למילים שלה. תשכחו מהעובדה שבני משפחת סקאלי נולדו עם חיוכים שיכולים בהחלט להרוג או לפחות לפצוע אותך אנושות כשהם מכוונים ישירות אליך בלי משקפי שמש. הם עד כדי כך יפהפיים.

"לפני ארבע שנים, השוואת בכל מה שיש לך בפנים שלי בזמן שלי לא היה שום דבר. עכשיו, אני מתכוונת לקחת את כל אחד מהדברים ששייכים לך, ולעשות מזה הצגה שכל האנשים בעיירה ייהנו לצפות בה תוך כדי. אני רוצה את הכול, דריה. את האימא המסורה שלך, אחותך המתוקה, אביך הנאמן, וחברייך הפופולריים. אם יש לך חבר, אקח גם אותו. ואזיין אותו טוב יותר." היא מחייכת. בא לי לצחוק לה בפנים כשאני חושבת על הגבר היחיד שאיתו שכבתי. ואז בא לי להקיא. מרקס. מה עשיתי? זה מסבך את הכול. "אה, ובהצלחה למאמצים שלך לשכנע אותם שאני כלבה. אחי ואני, יש לנו משהו אחד במשותף. אנחנו יודעים לשחק את המשחק היטב." היא פותחת את הדלת שלה.

עם רגל אחת על הבטון, היא משחררת את הקליפס שאוסף את שיערה וגוררת את שיניו החדות על שמלת השיפון העדינה שהיא לובשת, סביב הבד המכווץ במחשוף שלה. היא קורעת את השמלה שלי כדי לחשוף יותר מהעור שלה. "אחרי הכול, ביליתי את ארבע השנים האחרונות בלהיות טובה."

אני מלווה את ויה ליועצת שלנו, ומרגישה כאילו שאני בהמתנה להוצאתי להורג. בדרכנו לשם, אנו חולפות על פני קולין סטימצקי במסדרון. הוא בוחן את ויה, ומוצץ את השיניים שלו בהערכה. היא בשר טרי. מהסוג שגורם לפה שלך לרייר. היא נתקלת בזרוע שלו בכוונה, כמו סרט נעורים גרוע, ואז מסתובבת ומצחקקת. כשהיא מציגה את עצמה, ניצוצות עפים. אני יכולה להרגיש אותם פוגעים לי בעור ממש. אני מורידה אותה במשרדה של היועצת וממהרת לכיתה שלי לפני שהפעמון יצלצל, מסרבת להרהר בכל מה שזה אומר.

דריה פולוהיל כבר לא הילדה הכי יפה בבית ספר.

סילביה סקאלי הכי יפה.

וכתוצאה מכך, סילביה סקאלי עומדת לשלם על הצהרת המלחמה הקטנה ההיא.

אני מבלה את החצי הראשון של היום באובססיה על המילים של ויה וכוססת ציפורניים, כשאני חושבת על השתלשלות האירועים המצערת הזו. היא חזרה, ועכשיו אחיה מתעלם ממני. אחיה, שלו נתתי את הבתולים שלי. אחיה, שברור שידע שהיא באה אך עדיין לקח את מה שלא היה שייך לו. בארוחת צוהריים, אני מכריחה את עצמי להיות נחמדה כמו שאבא ביקש ממני, כי כשאפגע בה חזק — ואני עומדת לפגוע בה ובפן כמו כדור הריסה — אף אחד לא יראה את זה מגיע, ואף אחד לא יאשים אותי.

הפעם, כשאכה, אף אחד לא יחשוד בכך.

אני מסמסת לוויה (אבא הכניס את המספר החדש שלה לנייד שלי) כדי לשאול אותה איפה היא. היא עונה שהיא בכיתת האומנות, ואני עושה אחד ועוד אחד. היא עם כיתת הבוגרים. לעת עתה בכל אופן. אני פוגשת אותה בדלת.

"אציג אותך בפני הטון. את תהיי מאוד פופולרית." אני כורכת את זרועי בזרועה, מעמידה פנים שאני מתעלמת ממילות הפרידה שלה אליי, שבהן היא הבטיחה לקחת ממני את כל מה שאני אוהבת.

"הטון?" היא מתנשפת, וזזה לאחור כדי ליצור מרווח בינינו.

"כן. את יודעת, החברה האופנתית, כאילו. מצטערת. אני אוהבת רומנים היסטוריים." אני משחקת אותה צנועה. לא קראתי ספר מרצון כבר עשר שנים. רוב החברים שלי משתמשים במונח הזה כל הזמן, ואני אוהבת לגרום לה להרגיש סתומה.

"לא, אני זו שמצטערת." שפתיה מתעוותות בעצבים. "לא הרשו לי לקרוא שום דבר חוץ מהתנ"ך בארבע השנים האחרונות. אצטרך להשלים מידע."

נפלא. עכשיו אני שוב מרגישה נורא שאני מכריחה אותה לעבור את זה. מה יש בבני משפחת סקאלי שגורם לי להרגיש שאני מעבירה את עצמי במסחטה רגשית?

אנו צועדות לעבר הקפיטריה, ואסמה, בליית', אלישה וקבוצת הפוטבול מצטרפים אלינו, כשהם צועדים אחרינו מהלוקרים שלהם. אני מציגה אותה במהירות בפני כולם, ואז אנחנו מתיישבות בשולחן שלנו, ואני דוחפת את בליית' מהמקום הקבוע שלה וטופחת עליו.

"את יכולה לשבת איתי," אני אומרת לוויה.

"ממש שימוש בפסיכולוגיה הפוכה פה, כמו בסרט 'ילדות רעות'." נייט מצביע עליי עם חתיכה של גזר ומכניס אותה לפה.

ויה מסתכלת עליו מבין הריסים שלה, במבט של איילה תמימה שמוכנה להקסים אותו. "ואתה?"

"לא מעוניין," הוא אומר ללא כל רגש.

אני מחייכת מבפנים, ומתפוצצת מאושר. נייט נאמן בהגזמה. וגם ווהן. השמועה אומרת שכשהיא חייכה אליו במסדרון מוקדם יותר, הוא חלף על פניה ואמר, "לא הרווחת את הזכות לדבר איתי עדיין. נסי שוב בעוד חודשיים."

רק האנשים בבית שלי מחבבים את האויב.

גאס מאחר, כרגיל. כשהוא מגיע, הדבר הראשון שאני מבחינה בו זה שהוא עוצר כמה צעדים מהשולחן, ופרקי אצבעותיו לבנות מהאחיזה החזקה שלו במגש שהוא מחזיק. הוא ממצמץ לוויה, ופניו המומות ודואגות.

אני מציצה לעבר ויה. היא בוהה בגאס כאילו ראתה רוח רפאים.

"גאס באוור."

"סילביה סקאלי. אבל כולם קוראים לי ויה."

"ויה." הוא אומר את שמה. ולרגע אחד, הוא בוהה בה כאילו שהיא מחזיקה חצי מהשמיים.

הוא מתיישב, ועיניו לא עוזבות את שלה. הוא עושה עבודה מחורבנת בלשחק אותה אדיש. ליבי צונח עמוק יותר לבהונותיי. הדרך הקלה ביותר לטפס בסולם החברתי בתיכון 'אול סיינטס' היא לצאת עם שחקן הרכב בנבחרת הפוטבול. אם היא תצא עם גאס, התואר שלי כמלכת הנשף יכול בעצם להיקבר מתחת לאדמה. אף שלא אגיע ללוויה שלו, כי ויה תהיה שם — כדי לקחת ממני את הכתר.

"איפה את גרה?" הוא שואל. לא שאלה מוזרה לשאול ילדה חדשה, אני מניחה. רק במקרה של ויה, נראה כאילו שהוא מאשים אותה במשהו. אני מביטה סביב ורואה שאף אחד אחר לא שם לב לחילופי הדברים האלה. אולי כי כולם מדברים על הנערה המסתורית החדשה של ווהן שנהנית למצוץ לו במקומות ציבוריים.

"אל דוראדו. אני גרה עם משפחת פולוהיל," היא עונה, בקול מנומס וכנוע. היא מדברת ויש מבטא דרומי קלוש ביותר בקולה, ואני יודעת שהוא מזויף כי לא היה לה מבטא כשהיינו ברכב. הפעם, היא מכסה את פיה עם היד כשהיא מדברת, ואני מנחשת שזה בגלל שחסרה לה שן. היא המציאה את עצמה מחדש בשעות האחרונות. השאלה היא — למה?

"הא." הוא פותח את היוגורט שלו ומלקק את המכסה, וזורק אותו על המגש.

"את בת יחידה?"

פעמוני אזהרה מתחילים לצלצל לי בראש. הפעם, נייט ואני מחליפים מבטים.

גאס יודע.

למרות הבגידה של פן, לעולם לא אחשוף את הכיסוי שלו. כל קריירת הפוטבול שלו תלויה בשקר הקטן הזה. ונייט צודק — מגיעה לו הזדמנות.

ויה לא נרתעת. "יש לי אח תאום. הוא גר פה כל הזמן שבו הייתי במיסיסיפי עם אבא שלי."

"ואיפה אחיך גר עכשיו?" גאס מטה את הסנטר שלו מטה, לא מהופנט יותר מהיופי של ויה. הוא ממוקד לגמרי בהשגת יותר פרטים על פן.

"אצל אבי החורג."

"הממ." הוא מחמיץ פנים, משחק אותה מבולבל. "למה לא ביחד?"

"אבי החורג ואני לא מסתדרים. הוא הסיבה שבגללה עזבתי. אבל משפחת פולוהיל זה סיפור אחר. אני מעריצה את דריה." היא יורה לעברי חיוך, משפשפת לי את הגב, ונראה לי שאני עומדת להקיא. "תמיד הייתי הבלרינה הכי אהובה על גברת פולוהיל," היא מדגישה, כשהיא תוקעת לי את זה בפנים. "אני מקווה להמשיך מאותה נקודה שבה הייתי כשעזבתי."

"אז את לא מתכוונת להצטרף לקבוצת המעודדות?" אסמה מסתכלת על ויה במבט מתנשא. היא היחידה בשולחן שלא מסכימה לגמרי לכך שוויה הצטרפה אלינו. אני תוהה אם היא תשנה את דעתה ברגע שתגלה שגם ויה רוצה לפגוע בי.

אני יודעת מה אסמה מנסה לעשות. היא מנסה לגרום לוויה להיראות סנובית. מישהי שמחשיבה את קבוצת המעודדות כלא ברמה שלה. בא לי לצחוק לה בפנים. בני משפחת סקאלי חכמים מדי בשביל ליפול בפח של שטות כזו בסגנון סדרת ריברדייל.

ויה מזדקפת במושבה.

"אה, הייתי מתה להצטרף! הלוואי והייתי מגיעה בזמן למבחני הקבלה. אבל כמו שזה נראה, גברת פולוהיל אומרת שיש המון עבודה לפנינו, אז אולי קבוצת המעודדות היא לא חלק מהגורל שלי. אבל אני יודעת שהיא יכולה לדחוף אותי כל הדרך לפסגה."

כן, אני חושבת במרירות. אין לה שום בעיה להשאיר אותי בתחתית.

עד שיום הלימודים מסתיים, ויה הפכה להיות האדם החדש הכי אהוב על כולם. אנשים אוהבים את העובדה שהיא יפה ואתלטית אך גם מנומסת, דרומית, ולהוטה לרצות. הבנות יורות לעברי מבטים כשאני חולפת על פניהן במסדרון כאילו שהמשחק נגמר מבחינתי. כאילו שאף אחד לא יוכל להסתכל עליי יותר מבלי להשוות בינינו כי אנו גרות ביחד. כאילו שאני זו שתמיד אהיה בצד המפסיד.

כשוויה נכנסת לרכב שלי, אני מוציאה את הנייד, ורואה הודעת טקסט שמחכה לי מפן.

שיחה.

אני מנסה לדחוף אותו חזרה לתיק שלי, אך ויה רואה את זה ומרימה גבה.

"אני מקווה שזה לא מה שאני חושבת שזה," היא אומרת בציניות, ושולפת את תיק האיפור שלה (לא, שלי) ומורחת שכבה נוספת של אודם.

"ומה את חושבת שזה?" אני מתפרצת, מתחילה לאבד את סבלנותי.

"אם את חושבת שיש לך סיכוי עם אחי, אז כל עוד אני נושמת, את עומדת לגלות שאת טועה, אהובה."

פרק 13

הלוואי שהייתי יכולה לשכתב הכול ולהוציא אותך מחיי
אבל כל הדפים שלך מסומנים
הפינות מקופלות ושחוקות מדפדוף
אני לא יכולה לקרוא אותך יותר
אבל אתה עדיין השיר האהוב עליי.

דריה

באותו ערב, שני האויבים הכי מרים שלי מרימים דגל לבן.

הראשונה זו מל, שמזמנת את כולנו לגראז' אחרי ארוחת הערב, לאחר שלקחה את ויה לרופא השיניים לסדר את השן החסרה שלה. שם, ישנו רכב מכוסה בוורוד זוהר שחונה ליד הטסלה של אבא. אני עומדת בזרועות שלובות. פניי נראות כאילו שארגון טרור עוין חטף אותי, כשמלודי, עם ההתלהבות המזויפת שלה והפונפונים הנפשיים שלה, מורידה את הכיסוי מהרכב ומציגה אותו עם הזרועות מושטות קדימה כמו ואנה וייט בתוכנית הטלוויזיה גלגל המזל. זה האמר בצבע ורוד בוהק.

"אני יודעת שאמרנו בלי מתנות ובלי חגיגות — רצית רק מסיבה — אבל לא יכולתי להתאפק." מלודי צווחת ומוחאת כפיים. ויה ובניילי משתפכות יחד איתה. אבא ופן עומדים בשקט לידי. לאחר שההתלהבות הנשית נרגעת, והגראז' משתתק, אני מגיבה.

"וואו." אני מסתובבת סביבו, לאט ורגוע. "זה מכוער בצורה איומה."

אני מרימה את עיניי כדי לפגוש את שלה, ומגחכת. אני מגחכת כי כפי שמסתבר, היא לא מכירה אותי אחרי הכול. אם היא חושבת שהיא יכולה לקנות את דרכה לליבי עם דברים מפוארים, אז ברור שהיא לא קראה אותי נכון. כן, אני אוהבת את אוסף שמלות המעצבים שלי, הנעליים והתיקים, ויש לי טעם יקר — אולי לא יקר כמו של נייט, אך בהחלט יקר יותר משל ווהן ולונה — אבל אני לא צריכה את זה. דברים חומריים לא מרגשים אותי. אני אוהבת אותם כי הם שם והם זמינים. כי הם פינוק ללא קלוריות.

חיוכה של מלודי מתמוטט כאילו היה בית קש ברוח, והיא ממצמצת חזרה אליי. נראה לי שהיא עומדת לבכות אבל לא מזיז לי. היא הכניסה את הסיוט שלי לבית שלי מבלי להזהיר אותי אפילו. היא הבהירה היטב שהיא לא מתרשמת ממני אפילו חצי ממה שהיא מתרשמת מאחותי.

"אני חושבת שזה מדהים, אימא." ביילי ממהרת לנחם את אימנו, ומחבקת אותה חזק.

"אל תדאגי. דריה תתרגל לזה."

ויה מביטה סביב ומצטרפת בזהירות למל וביילי, היא משפשפת את גבה של מל כמו שעשתה לי היום אחר הצוהריים.

"כן, גברת פולוהיל. אני בטוחה שהיא קצת המומה."

"אני לא המומה. אני קצת נעלבת שהיא חושבת שאסע בדבר הזה מרצוני החופשי. זה נראה כמו דגדגן ענק."

פן פורץ בצחוק, ואבא מצטרף אליו באי־רצון אף שהוא מנסה לכסות את פיו באגרופו.

הם דוחפים זה את זה מהמרפקים כדי להפסיק, אך זה רק גורם להם לצחוק עוד יותר.

עיניה של ביילי מתרחבות, וויה מצליחה איכשהו לזייף סומק בלחייה. נפלא. אני מאחדת אותן נגדי. ויה בטח מתלהבת. היא כנראה רוקדת צ'ה־צ'ה בתוך תוכה.

מל מרימה את עיניה אליי, והן נוצצות. היא לא מתייחסת לוויה וביילי, שמכרכרות סביבה, אך מאוחר מדי. הנזק כבר נעשה.

"מה את רוצה ממני, דריה?" היא שואלת, בשקט כל כך שאני בקושי מצליחה לשמוע אותה.

"שום דבר."

הכול.

"מה אני יכולה לעשות כדי לעשות אותך מאושרת? כדי להצליח להתחבר אלייך?" התחינה בקולה חדה כל כך שזה קורע אותי לגזרים. ולרגע אחד, אני באמת מאמינה לה. עד שאני נזכרת שהיא הכניסה אותי לבית הספר שבו היא הזדיינה עם התלמיד שלה, הביאה לי אח חורג חתיך, מהורהר ועצבני, ואז את אחותו העוד יותר כועסת ומטורפת, שהיא האויבת שלי, ובנוסף התעלמה וזלזלה בקיומי במשך ארבע שנים עד לנקודה שבה, לפעמים, תהיתי אם אני בכלל אמיתית יותר.

"המסיבה שלי עדיין מתקיימת בסוף השבוע הקרוב?" אני מעמידה פנים שאני לא מבינה את המשמעות האמיתית במילותיה. אני לא יכולה להישבר מול כל האנשים האלה.

"כן, אבל זה לא מה שהת..."

"תודה, מל! בהצלחה עם מכירת הדבר הזה. לא אומרים שרכב מאבד חצי מערכו ברגע שהוא יוצא ממגרש המכוניות?"

אני יוצאת מהגראז', ומשאירה אותם מאחור. אני סוגרת את הדלת לחדרי, ומתעלמת מהמרירות שעולה בי על כך שאני לא יכולה לרדת לסטודיו ולבכות בחשאי עד שאירדם כי ויה גרה שם. אני נזרקת על המיטה שלי, מרימה את הנייד, ושולחת הודעה למנהל פריצ'רד, ששמור אצלי בנייד תחת השם פרינס. יש לי הרגשה שאצטרך לחזור להיפגש איתו שלוש פעמים בשבוע בקצב הזה.

אני חייבת לראות אותך. אני נואשת.

מעולם לא ראיתי אותו מחוץ לבית הספר, אבל אני לא יודעת למי עוד לפנות. החברים שלי מזויפים, ווהן ונייט יחקרו אותי, יגררו את אבא לתוך זה וזה רק יעמיס עוד לחץ על הקשר שלו עם מל, וביילי מדהימה, אך היא צעירה מדי ומתוקה מכדי להבין את כל הרגשות האפלים הללו שמשתוללים בתוכי.

מחר.

אני לא יכולה לחכות עד מחר.

הוא מקליד. גרמת לי לחכות מספיק בשבועיים האחרונים. מחר.

ראשי נופל על הכריות שלי, ואני עוצמת עיניים, ונאנחת. שיט. חייתי בלה לה לנד, אובססיבית לגמרי בכל הקשור לפן סקאלי, והצלחתי להתחמק מהניסיונות הרבים של המנהל פריצ'רד. הוא ידע שלא לרדוף אחריי בצורה שתהיה בולטת מדי.

כשאני שומעת את הדלת שלי נפתחת, אני מצפה למלודי או לאבא. אולי ביילי עם

מילות החוכמה הנאיביות שלה. אך פן עומד בדלת שלי, עם המרפק על המשקוף. חולצתו הלבנה עם צווארון ה־V הרחב עולה ומציגה את ה־V המדהים שלו, שמוביל כמו חץ למפשעה שלו.

"את מתכוונת להתעלם ממני כל החיים?"

אני ממצמצת לתקרה, נואשת לא להניח לעיניי הבוגדניות לזוז לפניו. אני כבר סובלת מ'ה.ד.פ.פ.ס' הפרעת דחק פוסט־פן סקאלי. "זו התוכנית."

"תמיד ידעתי שאת נמושה. נחמד לקבל הוכחה לזה."

תאכל חרא, סקאלי. ואשמח גם לתת לך עוד מנה.

"חשבתי שכבר הגענו למסקנה שאני נמושה באותו יום."

"הנה היא. המפלצת הקטנה המחרידה והצינית שאת."

"למה אתה פה, עכברוש שכונות?" אני מתנשפת.

"כדי לדבר על זה." הוא נכנס לחדר שלי וסוגר את הדלת מאחוריו. אני מסתכלת עליו, רק כדי לוודא שלא דמיינתי את הקליק. חיוך עולה על שפתיי הזועפות.

"אבא שלי יהרוג אותך אם הוא יגלה שסגרת את הדלת."

"בהצלחה לאבא שלך בניסיון לתפוס אותי," הוא יורה חזרה, מבלי למצמץ. אני מזדקפת, ומשעינה את הגב על ראש המיטה. אני מרשה לעצמי קמצוץ של אופטימיות. אולי כן אכפת לו.

"למה לא סיפרת לי על ויה?"

"לא ידעתי."

הוא עדיין עומד בצד השני של החדר, ואני לא יודעת אם אני אסירת תודה על המרחב או שבא לי שהוא יטביע אותי בחיבוק חונק שיעתיק את נשימתי ויפיח בי חיים בו זמנית.

"אתה מצפה ממני להאמין לזה?"

"מה שאת עושה עם המידע הזה תלוי בך. לא היה לי מושג שוויה חוזרת. אימא שלך אמרה שהיא מנסה למצוא אותה כמה פעמים, אבל למען האמת היא לא נראתה אופטימית מדי."

"ובכן, תודה שביתקת לי את הבתולים, ואז התעלמת ממני כשניסיתי להבין מה קורה."

"אין בעד מה," הוא אומר, ואז מפנה את מבטו לדלת שלי, וממצמץ. הוא משחרר נשימה מקוטעת, ומעביר אצבעות בשיערו.

"תראי, כל הדבר הזה דפוק לגמרי. הרגשות בעצימות גבוהה. רציתי לקחת צעד אחורה כדי להבין מה קורה."

"והבנת?" הצחקוק האפל שאני פולטת מעלה טעם מר בגרוני.

"ממש לא."

אני נשברת, ודמעות זולגות במורד לחיי. אני מנגבת את האף עם השרוול הוורוד של הקרדיגן שלי. פן עושה את דרכו אליי, מושך אותי לרגליים וכורך את זרועותיו סביבי. אני שוקעות לתוכו. לתוך מגעו. לתוך גופו. לתוך נשמתו.

"מרקס, פן. חשבתי שרק ניצלת אותי."

"ואוו." הוא זז לאחור בצחוק לשבריר שנייה. "מי אמר שאני לא?"

אני מתחפרת באפי לתוך החור בחולצתו היכן שליבו נמצא וצוחקת.

הוא לוקח צעד לאחור כדי שיוכל לחפון את לחיי. עינינו נפגשות, וליבי מאיץ.

"אני אפילו לא בטוח איך אני מרגיש לגבי זה שהיא פה. זה כאילו שאתה נולד עם צליעה, ומקבל זוג רגליים נוסף. אתה אמור להרגיש טוב אבל זה בלגן מחורבן. כבר למדתי

איך לחיות בלעדיה, את מבינה?"

אני מבינה.

אני נואשת לספר לו שהיא רק מעמידה פנים שהיא טובה ונחמדה. שהיא איימה לקחת ממני הכול מוקדם יותר היום. המילים שורפות לי את קצה הלשון, מתחננות לצאת. לפני כמה חודשים, הייתי פולטת את זה מבלי להניד עפעף. אבל ראיתי את כל הנזק שנגרם לפן כשהוא היה לבד. אני לא יכולה לעשות לו את זה. אני לא יכולה להרוס את הסיכוי שלו להתחבר מחדש לאחותו, לא משנה כמה אני מתעבת אותה.

"אני יודעת." אני מושכת אותו חזרה לחיבוק שלנו כי אני כבר מתגעגעת אליו. אני מתגעגעת אליו אפילו כשהוא פה. אין מספיק ממנו כדי לספק אותי, ואולי אני מושכת את הזמן לגבי הרישום לקולג' כי אני לא מסוגלת לחשוב על החיים אחרי פן ברגע זה. "תן לזה זמן. זה ישתפר."

ובאותה שנייה, השרירים שלי נזכרים. שפתיי מוצאות את שלו, ואנחנו מתנשקים, נשיקה עמוקה, ארוכה ומלאת תשוקה. הוא גונח לפי ואוחז בפניי בידיו הגסות, מזיז אותנו לאחור למיטה. הברכיים שלי פוגעות במסגרת המיטה, ושנינו נופלים על המזרן, וצחוק חסר אוויר נפלט לנו מהריאות. הוא רוכב עליי, מנשק את צווארי ואת הסנטר שלי.

"פאק. התגעגעתי לשפתיים שלך."

"אני התגעגעתי לתחת שלך." אני מועכת לו את הישבן, ונושכת את השפה התחתונה שלו.

"את אך ורק תחביב, עיני גולגולת. פשוט תזכרי שזה לא יותר מזה, וברגע שתיקשרי — זה הזמן שבו אתנתק ממך כנראה."

"תראה אם זה יזיז לי, בייבי. אתה רק שלב. אולי בעלי לעתיד המנתח יוכל לתקן את הרגל השבורה שלך אם אי פעם תגיע לליגת הפוטבול הלאומית."

הוא מצחקק, ומנשק את דרכו לחזה שלי, פותח את הכפתורים בקרדיגן שלי.

"אולי הוא יכרות לי אותה לגמרי כשאקניט אותו על כמה נהניתי להיות בתוך אשתו."

"יותר ממה שנהנית עם אדריאנה?" אני זזה לאחור, ובוחנת את עיניו.

"לימה או בת כיתתי?"

זו שאחותך אמרה שאתה מאוהב בה.

"האחרונה. כאילו שאדריאנה לימה תתייחס אליך בכלל."

"את מקנאה?"

"אתה מתחמק מהשאלה?"

הוא מעביר את שיניו במורד הצוואר שלי ונושך לי את עצם הבריח. אני יודעת שהוא מנקב לי את העור, מסמן אותי כדי שכולם יראו וידעו. ההקלה האדירה ששוטפת אותי גורמת לי להבין שכנראה אחת הסיבות שבגללה הרגשתי שאני סוחבת שבעה טון של חרדה על כתפיי בימים האחרונים הייתה מפני שלא יכולתי להיות עם פן. ובזמן שאני התחביב שלו, מסתבר שהוא...הכול שלי. הנחמה שלי. החלק הטוב שלי. הדבר האהוב עליי בחיי.

"אדריאנה היא לא העניין פה. היא אביזר קבוע בחיים שלי שלא קשור אלייך. את..." הוא אוחז בצווארון הקרדיגן שלי ומושך אותי לפניו. "את הפינוק הזמני הכי טוב שהיה לי כבר תקופה."

"אני לא מאמינה לך לרגע." שפתיי רועדות סביב המילים. אני צריכה לשכנע את עצמי שזה לא נכון.

הוא מרכין את ראשו, ומגחך אליי.

"זה יהיה תענוג להוכיח לך עד כמה את לא חשובה לי."

השפתיים שלנו עומדות להיצמד שוב כשדפיקה היסטרית נשמעת על הדלת שלי. פן מקלף את עצמו מגופי, ומשחרר גניחה מתוסכלת. אף שלא אכפת לו בכלל אם ניתפס, הוא יודע שלי אכפת. הוא מעביר אצבעות בשיערו, ומחליק אותו לאחור, ודוחף יד לתוך מכנסי הג'ינס הדהויים שלו כדי לסדר את הזקפה שלו.

"כן?" אני שואלת, בצורה קצת יותר מדי עליזה, לאור מצב הרוח שבו השארתי את כולם. אני מכחכחת בגרוני, וגורמת לקולי להישמע חד יותר. "מה?"

"דריה?" קולה הלחוץ והמזויף של ויה פולט מהצד השני של הדלת. "זו אני. סילביה. אני יודעת שאני כנראה הבן אדם האחרון שאת רוצה לדבר איתו, אבל מאוד הייתי רוצה לגרום לך להרגיש יותר טוב."

מייד אני יודעת שוויה ראתה את פן מתגנב לחדרי ומנסה להרוס את הרגע. זה נראה הגיוני לחלוטין. היא אמרה לי בעצמה שאני לא יכולה להשיג את אחיה התאום. וכדי להחריף את המצב, זה שנעלנו את הדלת כרגע אישר לה שאנחנו, למעשה, מסתירים משהו. אני לא יכולה להגיד לה לא. לא כשפן פה. היא מנסה כביכול להתחבר אליי. הוא לא יכול לדעת את האמת.

פן ואני מחליפים מבטים. יש תקווה בעיניו, וזה מרסק אותי כי ויה טומנת מלכודת כדי להרוס אותי. הוא מתחיל להתרגל לגרסה המשודרגת של אחותו. אולי הוא הכיר אותה כנערה מתבגרת ערמומית, בוטה ונחושה, אבל עכשיו היא כולה נופת צופים וכוונות טובות. הוא מתאהב בה כשהוא אמור להתאהב בי — בדרכים שונות לגמרי, אך זה קורה, למרות הכול.

אני מחליטה לשחק את המשחק שלה. אם היא מתכוונת להעמיד פנים, אז גם אני אעשה כן.

"אני..." אני מביטה סביב בלחץ, מחפשת מה, בדיוק? אני לא יכולה להסתיר את אחיה בשום מקום. הוא משחק בתפקיד וויד־רסיבר בפוטבול וגדול כמו מקרר תעשייתי. הארון שלי עמוס מדי ומלא בדברים, והמרחב מתחת למיטה שלי קטנטן. "תני לי ללבוש משהו ואפתח את הדלת," אני אומרת כשאני רצה לחלון ופותחת אותו כדי שפן יצא החוצה. הוא עדיין עומד באמצע החדר במלוא גובהו ושריריו המפוארים. אני אפילו לא בטוחה שהוא יצליח לצאת מהחלון שלי, שלא לדבר על להתגנב החוצה דרכו מבלי להתגלות.

"ברצינות?" הוא מקמר גבה. "אני בקושי מצליח לעבור בדלתות, עיני גולגולת."

"טוב, זה או זה, או שתידחף מתחת למיטה שלי או לתוך הארון שלי. מה שתחליט מתוך מבחר הקלישאות מסרטי הנעורים." אני מנענעת את הגבות.

הוא מגחך, מושך אותי מהמותניים ומנשק אותי בעצלתיים, עם הלשון והכול, כאילו שאחותו לא מחכה בצד השני של הדלת.

פן מועך לי את הישבן, מצמיד אותי לזקפה שלו ומחכך את גופי מעלה ומטה עליה, אוחז בי בכוח ביד אחת מבלי למצמץ.

"שלא תחשבי שפספסתי את זה שאת מתנהגת יפה לוויה."

אני חופנת את הזין שלו בינינו, ומושכת אותו קלות, לא מספיק כדי להכאיב אבל מספיק כדי לגרות אותו. הוא מלקק את שפתיו ומרים את ראשו לשמיים, עוצם את עיניו בחוזקה.

"זה עולה לי בכל הסבלנות והכוונות הטובות שלי."

"אני אחזיר לך טובה עם הלשון והזין שלי."

הוא גונב נשיקה אחת אחרונה לפני שהוא יוצא מהחלון, וצחוקו מתגלגל על עורי. הוא אפילו לא מעמיד פנים שהוא מסתיר את עצמו. מסתיר אותנו. אם הוא פתוח לגבינו עם ויה, זה אומר שהוא לא מתבייש בי. שהוא לא מאה אחוז בצד שלה.

אני פותחת את הדלת, ומניחה לוויה להיכנס לממלכה שלי. החלטתי שאהיה נחמדה כל כך שהיא תרצה להקיא קשתות בענן וחדי קרן עד שאסיים איתה. אם לא אתן לה שום תחמושת עליי, לבסוף היא תתעייף מלנסות.

ויה לא משתהה לרגע אחד אפילו, לא כדי להעריך את קיר האקווריום שלי בצבע שמפניה ורודה ואת החדר המפואר — ולמה לה? היא כבר הייתה פה, וחיטטה לי בבגדים. היא סוגרת את הדלת ונשכבת על המיטה שלי כאילו הייתה שלה. היא שואפת נשימה עמוקה, ומחייכת מכס המלכות של כריות הסאטן ודובוני הווינטג' שלי.

"מריח פה מאחי."

זה מגרה אותך, סוטה?

אני מתיישבת על קצה המיטה, בידיעה שהיא שותפה לעובדה שהוא כבר עזב. אין לה אומץ להתעמת עם פן. אני לא חושבת שלמישהו יש.

"את יודעת, את יכולה לקחת את הג'יפ." אני בוחנת את המניקור הצרפתי המושלם שלי. "מל לא תחזיר אותו כנראה, זה פשוט בזבוז."

אני רוצה שאימא שלי תיחנק מהדעה הקדומה שלה נגדי, במחשבה שאהיה נוראית לוויה. ואם אוכל להרוג את ויה בנחמדות תוך כדי — טוב, זה בסך הכול בונוס שמן.

"איכס." היא מוציאה לשון. "הדבר הזה דוחה לגמרי. לא תודה. אני לא יודעת איך את מתמודדת עם האישה הזו. היא כל כך כנועה. זה היה מבאס לגמרי בזמנו, אבל עכשיו זה כבר ממש מעיק."

פי נפער. היא באמת דיברה ככה על אימא שלי כרגע? האישה שהשקיעה בה יותר מאשר בבת שלה? האישה שנלחמה בשיניים כדי להחזיר אותה? שהכניסה אותה לביתה? שסיכנה את הקשר שלה עם אבא שלי ואיתי — שנינו חשדנים מטבענו — רק כדי להציל אותה? ההבעה שלי כנראה מסגירה את ההלם והגועל שאני חשה כי ויה מסבירה את עצמה.

"נעלמתי לפני ארבע שנים. היא מצאה אותי כאילו, רק לפני חודש. ולא דקה לפני שהיא הכניסה את פן תחת כנפיה. איפה היא הייתה כל הזמן הזה?"

ראיתי את מל מתאבלת על ויה. זו הייתה חצי מהסיבה שבגללה הסתרתי מאימא את מה שפן ואני עשינו באותו יום. ידעתי שהיא לעולם לא תסלח לי. שהיא תשנא אותי ותזנח אותי נפשית אם היא תדע. אני לא המעריצה הכי גדולה של מל ברגע זה, אבל אפילו אני יודעת שזה בולשיט.

"היא ממש ניסתה למצוא אותך כשנעלמת," אני אומרת במה שאני מאוד מקווה שנשמע כמו נימה רגועה. "היא לא אימא שלך."

"תודה לאל. תחשבי אם הייתי יורשת את הירכיים שלה, כמוך." היא מזנקת מהמיטה שלי וצועדת לעבר האקווריום. היא נוקשת עליו באצבעה, וצופה בבועות עולות ממיכל החמצן למטה. "חשבת פעם מה יקרה אם תדפקי עם פטיש על הדבר הזה?"

"לא," אני מתפרצת.

"הממ." חיוך מהורהר מקמר את שפתיה לפני שהיא מחזירה את תשומת ליבה אליי, ומסבה את ראשה לעברי. "כפי שאמרתי לפני כן, את לא יכולה לצאת עם אח שלי. תיקון

— את לא יכולה אפילו להזדיין עם אח שלי. את סתם זיון בשבילו, ואפילו שיש לך אפס כבוד עצמי, אני פה כדי להגיד לך שאפילו את יכולה למצוא משהו יותר טוב. אדריאנה לעולם לא תיתן לזה לקרות, והיא הבחורה שהוא יתחתן איתה בסופו של דבר וייקח אותה לקולג' איתו. היא ילדה את התינוקת שלו, בשם אלוהים. תפסיקי להביך את עצמך ותגמרי את הדבר המטומטם הזה איתו. היום.”

”מה האכילו אותך במיסיסיפי? סמים והזיות?” אני בוחנת את הציפורניים שלי, מנסה להיראות אדישה. ”ואולי אני אוהבת שמנצלים אותי? אולי הוא רק זיון בשבילי, גם כן?”

היא בוהה בי בהלם, כאילו שחשפתי כרגע פיסת מידע חדשה לגמרי מבחינתה.

”אני יכולה להפוך את החיים שלך לגיהינום.”

”לכי על זה.” אני מנופפת אליה בידי. את כבר עושה את זה. ”תרגישי חופשי.”

”זו הכרזת מלחמה, דריה?” ניצוץ של טירוף ניצת בעיניה. ראיתי את הניצוץ הזה בעבר, ביום שבו פן הציע שנהיה ידידים לפני כל אותן שנים. פרץ האדרנלין. כך ניתן לדעת שבן משפחת סקאלי מתרגש.

אני מעמידה פנים שאני מפהקת. ”אם זה מה שאת רוצה? אני אביא את הטנקים שלי, את תביאי את המקלות שלך.”

”טנקים מנייר.” היא מחייכת במתיקות, ומשום מה, המבט שלה על פניי גורם לי להרגיש עירומה. נחותה ממנה. ”טנקים מנייר מבריק שאני יכולה לקמט בתוך האגרוף שלי. המשחק החל, פולוהיל.”

פן עוזב שלוש שעות לפני שמסיבת יום הולדתי מתחילה.

שעה אחרי שביילי וההורים שלי עזבו כדי לישון במלון מליבו הלילה, ליתר דיוק. הם יצאו מהבית עד ראשון בבוקר כדי שאוכל לערוך את אם כל המסיבות. עד שפן עבר לגור פה, הייתי ידועה לשמצה במסיבות שלי.

לפני שהוא עזב, פן ואני עמדנו בדלת, התמזמזנו, שלחנו ידיים, והתנשקנו במשך דקות ארוכות לפני שוויה ירדה במדרגות. פן גנח, ותלש את פיו משלי בהבעה מתייסרת. חבל שהיא לא ראתה. בשלב זה, רציתי שהיא תראה שאנחנו עדיין ביחד. סיפרתי לווהן ונייט עלינו לאחרונה — הייתי חייבת לספר למישהו, מרקס יודע שאני לא יכולה לסמוך על אסמה וחבורת המעודדות שלה — ושניהם אמרו לי שאני משוגעת שאני שוכבת עם אחי החורג על אף שלא דיברתי על סקס בכלל.

המנהל פריצ'רד, לעומת זאת, התחמק ממני בכוונה כל השבוע מאז אותן הודעות טקסט. אני חושבת שהוא בוחן אותי. או אולי הוא רוצה שאחזור אליו בזחילה. העניינים הפכו למביכים מאז שהוא תפס את פן ואותי בחדר ההלבשה. אני יודעת שאני צריכה להתמודד עם המצב, אך יש לי כל כך הרבה חזיתות מלחמה, שאני אפילו לא יכולה להתחיל להתמודד עם הבעיה שלי עם פריצ'רד.

עכשיו כשהמסיבה שלי בעיצומה, אני יכולה להתרווח ולהירגע בפעם הראשונה מזה מה שמרגיש כמו חיים שלמים. אני צופה באנשים קופצים לתוך הבריכה, שמוארת

במיליון צבעים שונים, מהמקום שלי על הספה שמשקיפה על החצר האחורית. אני יושבת ליד אסמה ובליית'. נייט, ווהן וקולין יושבים על כיסאות נוח סביבנו. גאס אינו בסביבה, ואני מנחשת שוויה איפשהו, מוצצת את הנשמות של תינוקות אקראיים כשהיא מעמידה פנים שהיא המטפלת הכנועה שלהם. מל התרגשה כל כך כשוויה הסכימה להישאר ולהשתתף במסיבה.

"אני כל כך שמחה שאת רוכשת חברים, ויה."

כן. החברים שלי. ולא בלי כוונה, אימא.

"איפה גאס?" אני שואלת כשאני לוגמת מהשמפניה. דאגתי שחבורה מהשפוטים הצעירים שלי יישארו במטבח בתורנות ברמנים, והם מגישים לנו שמפניה ובירה מיובאת כל הערב. לא שאכפת להם. יוצא להם להתחכך עם אצולת התיכון ולהיראות. שלא לדבר על כך שהם קיבלו הזמנה מבת משפחת פולוהיל, וזה כמעט כמו לזכות בלוטו בעיירה הזו.

הקטע במסיבות של תיכון יאול סיינטס? אם הן טובות, עם כמויות של אלכוהול, סקס ומוזיקה טובה, אתה לא יודע עליהם אלא אם כן אתה בפנים.

בשנה הבאה, הם יעבירו את זה הלאה ויתנהגו בדיוק כמוני. אך הלילה, הם יתענגו בזוהר שאשאיר אחריי, רק מרחוק.

"הוא עובד על הבחורה החדשה איזה שעתיים או משהו." קולין לוקח לגימה מהבירה שלו, ודוחף את הירך של נייט כדי שיעביר לו את הג'וינט.

"ויה?" פי מתייבש. אני מקווה שהם לא מזדיינים. פן שונא את גאס וההפך.

"כן, אותה." קולין מפהק, ומצביע עליי עם הבירה. "אני מקווה שהיא יודעת שלא סתם קוראים לו טקסס גאס."

"לגאס קוראים טקסס גאס?" בליית' מכווצת את האף. אסמה מאדימה לידי, ומחסלת את המשקה שלה במכה.

"נכון מאוד." נייט מעביר לקולין את הג'וינט שהוא כרגע גלגל בקפדנות בעזרת מקל המסקרה שלי. "פעם איזו בחורה שהוא היה איתה סיימה עם עין אדומה כשהוא ירה את הרוטב הלוהט שלו בכיוון אסטרטגי."

בליית' נוחרת בבוז. "איזה מביך. למי?"

אסמה מעמידה פנים שהיא שולחת הודעה בנייד שלה, אך אצבעותיה לא זזות. נייט מגחך, ומזיז את מבטו אליה.

"כנראה שזו הייתה מישהי שלא הייתה שווה זיון."

"סליחה," אני שרה (כמו אימא שלי, אני קולטת רק לאחר מכן), ויורדת מהספה כדי ללכת לחפש את ויה וגאס. השיר 'Killing in the Name' של להקת Rage Against the Machine רועם בקולי קולות דרך הרמקולים כשאני עושה את דרכי לאורך הסלון, שעמוס בבני נוער שותים, רוקדים, ומתמזמזים על הקירות והרהיטים. אני שומעת צחוק מלמעלה כשאנשים קופצים מהחלון של ביילי ישר על הטרמפולינה בחוץ ועושה את דרכי לקומה השנייה. אני מחזיקה במעקה כשהראייה שלי מיטשטשת. אני שיכורה יותר משחשבתי שאהיה, ומזגזגת במעלה המדרגות. אני מתחילה לפתוח דלתות, והדופק שלי מאיץ תוך כדי. החדר של פן נעול, אבל ידעתי שהוא יהיה נעול. ראיתי אותו אורז את כל מה שעלול לרמוז על נוכחותו לתוך שקיות זבל וזורק הכול ישירות לתוך ביתן הבריכה של ווהן מוקדם יותר היום. הוא לא לוקח שום סיכונים. לא הבאתי שום חברים אליי הביתה מאז שהוא עבר לגור פה, ואני מנחשת שהוא יודע שאני מקריבה את זה בשבילו. מה שאני לא מגלה

לו זה שאני עושה זאת בשמחה. מה שאני מעולם לא אומרת בקול רם זה כמה אני גאה בו שהוא עובר את כל הדברים האלו מבלי להתלונן.

כשאני מגיעה לחדרי ופותחת את הדלת, אני מוצאת את ויה מתפתלת על המיטה שלי עם גאס מעליה. הפיות שלהם נעולים, והוא מעביר את אצבעותיו מעלה ומטה על רגלה החשופה. היא לובשת שמלה שאני לא מזהה. מל כנראה לקחה אותה לעשות קניות בין הזמן שבו היא שברה את ליבי לזמן שריסקה אותו עם האגרוף שלה, רק כדי לוודא שהוא באמת מת.

"טקסס גאס," אני מגרגרת ועיניו של גאס עולות במהירות אליי. על אף שהוא עדיין מעליה. "תעוף מפה. אני צריכה לדבר עם מיסיסיפי סילביה."

"לא, פולוהיל. נראה לי שנוח לי" — הוא מניע את המפשעה המכוסה ג'ינס שלו לתוך המפשעה של ויה, והיא צוחקת בקול מרושע — "ביותר" — הוא מתכופף כדי לנשוק את האף שלה — "פה."

אני מרימה את הנייד לפנים ומתחילה להקליד בהבעה עליזה שאני לא מרגישה.

"אז נראה לי שאדווח לקוורטרבק שלך. אתה יודע שאבא שלי תמיד ממנה אותו כאחראי, כדי לוודא שכולם מתנהגים יפה כשאני עורכת מסיבות."

"כלבה." גאס נושך את שפתיה של ויה בפעם האחרונה לפני שהוא מזנק על רגליו, מרים את ז'קט התיכון שלו מספסל המיטה הסגלגל שלי, ויוצא בעצבים מהחדר, כשהוא דוחף את הכתף שלי בשלו.

אני ממשיכה לעמוד בדלת. אני לא מתכוונת אפילו לגעת עם מוט של עשרה מטרים בעובדה שהם התמזמזו לי על המיטה. זה גורם לי לרצות להקיא לעצמי בפה, ואני כועסת על כך, אך לא כועסת כמו על כך שהיא ישנה עם האויב — פשוטו כמשמעו לעזאזל.

ויה מתנשפת, קמה מהמיטה ועומדת לצאת מהחדר, אך הפעם, אני זו שסוגרת את הדלת מאחוריי ודוחפת אותה חזרה למיטה. "שבי."

"תני לי סיבה אחת טובה לשבת." היא מתחילה לעמוד שוב.

"זה קשור לאחיך, ואם אכפת לך ממנו בכלל — למרות שלא הראית שום סימנים שאכפת לך ממנו בכלל בארבע השנים האחרונות — את תקשיבי."

אני מתיישבת לידה על המיטה שלי. שתינו בוהות ברגליים שלנו. אני מרגישה שיכורה ומתוסכלת מהימים האחרונים. בדיוק כשחשבתי שאני מצליחה להתקדם באמת עם פן ועם מל, ויה חזרה ודפקה את הכול.

"מה קורה איתך ועם גאס?" אני שואלת.

"כאילו שאי פעם אספר לך משהו." היא מחמיצה פנים. אני מציצה עליה בזווית העין, ודמעות עולות בעיניה. בטח קשה לה לראות את כל זה ולדעת שזה לא היה חלק מהילדות שלה. שזה לעולם לא יהיה. היא לא יכולה להחזיר את השנים שלה בתיכון.

"גאס נישק אותך אי פעם?" אני עוברת על הסדין שלי עם האצבע, ומנסה טקטיקה אחרת אך גם סקרנית באמת.

היא צוחקת־נוחרת דרך הדמעות שלה. "תגיעי לנקודה, דריה. אנחנו לא חברות, וזו לא שיחה מלב אל לב."

"בסדר." אני שואפת אוויר מלוא ראותיי. "אני רק רוצה שתדעי את כל התמונה לפני שתצאי עם גאס או אפילו תתעסקי איתו. לו ולאחיך יש סכסוך פתוח ביניהם. שמעתי שהיה בלגן ביום שבו הסיינטס הביסו את הבולדוגז על מגרש הפוטבול כשהעונה החלה. פן בא לבית הספר שלנו כמה ימים לפני כן כדי לנסות להשלים עם גאס, אבל זה לא עבד.

פן חושב שגאס רימה איכשהו כדי לנצח," אני מסבירה, מנסה בכל כוחי להסביר לה את רמת השנאה ששני אלה חולקים. "בכל פעם שאני רואה אותם באותה סביבה, גאס מנסה להוציא את פן מאיזון."

ויה שואפת אוויר ועוצמת את עיניה.

"אני מרגישה כאילו שפן ויתר עליי ברגע שברחתי, ולא משנה מה אעשה, לא אצליח לגשר על התהום שבינינו," היא מודה. אני מרימה את עיניי, ומסתכלת עליה בזהירות. זה נשמע מאוד כמו הודאה. הודאה עדיפה מהתקפה, שזה מה שקיבלתי מהיום שבו היא באה לגור איתנו.

"למה את מתכוונת?" קולי קטן כל כך ומעודד, גבוה בקושי מלחישה.

"פן מתנהג אליי מוזר. לא בדיוק עוין אבל...מרוחק. אני מרגישה שאכזבתי אותו כל כך כשעזבתי. כאילו שהייתה לי ברירה. חשבתי שרט יהרוג אותי בשלב כלשהו. ופן, לא משנה כמה הוא אהב אותי והיה שם בשבילי, הוא היה עדיין ילד בעצמו. הוא לא יכול היה להגן עליי. אני מבינה שאני האשמה היחידה ב —"

"לא, את לא," אני קוטעת אותה. "רט הוא זה שאשם. האימא המנוחה שלך היא זו שאשמה, בית הספר שלך, המערכת, ובמידה מסוימת אפילו אימא שלי אשמים, על שלא הבחינו במה שקרה. אבל לא את."

" פן לא אשם," היא מדגישה. "והוא זה שהכי נפגע."

עכשיו יש לי הודאה משלי. האמת חוסמת לי את הגרון, והאלכוהול מתחנן שאשחרר. זה וידוי. וידוי קשה. אבל וידוי שיגרום לה לשחרר את העכבות והאשמה שלה, ואולי להתחיל לבנות גשר יציב כדי לחצות את התהום הזו.

"פן ואני גם אשמים," אני מודה בשקט.

"מה?" עיניה עולות אליי במהירות. "על מה לעזאזל את מדברת? לא הכרתם אחד את השנייה באותה תקופה כשזה קרה."

אני מספרת לה הכול על אותו יום. משחזרת את הכול מהרגע שבו עמדתי בדלת והתפללתי לא לראות אותה, לרגע שבו פן נתן לי את הנשיקה הראשונה שלי. וכל הדברים הנוראיים שביניהם. המכתב. איך הוא קרע אותו. האושר שהרגשתי כשהוא עשה את זה. איך כתבתי על זה במחברת השחורה הקטנה שלי באותו ערב. איך המחברת הלכה והתעבתה.

"הוא קרע את זה, אבל הוא לא ידע. הוא לא ידע, ויה. הוא לא ידע," אני חוזרת על עצמי.

לאחר שאני מסיימת, אני מרגישה חסרת אוויר. כאילו שרצתי כרגע מרתון. אני מסובבת את כל הגוף על המיטה כדי שאוכל להסתכל עליה טוב יותר. היא רועדת, ודמעות זולגות במורד פניה. אני קולטת שאימא שלי מעולם לא סיפרה לה שהיא התקבלה לאקדמיה המלכותית. ולמה שהיא תספר? אלה חדשות אכזריות ומרירות. אני מנסה לחבק אותה, אך היא מזנקת לרגליה. וגם אני.

"לא עבר יום אחד בחיי שלא חשבתי על המכתב, ועלייך, ועל איזה אדם נוראי אני," אני מודה, ודמעות מטשטשות את ראייתי. זה נכון. אפילו כששנאתי אותה, שנאתי את עצמי יותר על מה שעשיתי. אני עדיין שונאת. זו הייתה התקופה שבה אימא הפכה למל. כשהמפלה שלי החלה. "בבקשה, תאמיני לי."

הסטירה מגיעה משום מקום. חדה כסכין ולוהטת. אני מרגישה את כף ידה על הלחי שלי זמן רב לאחר שהיא מושכת אותה חזרה ואני מרימה את היד כדי לשפשף את המקום.

חטפת סטירה כרגע. המוח שלי צורח על שאר הגוף שלי, וההד מצלצל בין אוזניי. עוד ועוד.

"וזה עושה את זה בסדר?" הפנים שלה מתעוותות. "את ואחי הרסתם את חיי. רט היה חלאה מתעללת. אימא לא הגיבה והייתה מעולפת שמונים אחוז מהזמן, ואימא שלך הרחיקה אותי כי לא יכולת להתמודד עם הקרבה שלנו והיא לא רצתה לעצבן אותך," היא אומרת לי, ואני נחנקת מהנשימה שלי. לא ידעתי את זה. לא ידעתי שוויה ואימא לא היו סופר קרובות. "לא הייתי עוזבת מעולם אם הייתי יודעת שהתקבלתי! הייתי מצליחה לעבור את זה, דריה."

"אני יודעת." אני מתייפחת, עם הידיים על הברכיים ומנידה בראשי. הדמעות שורפות היכן שהיא סטרה לי, אך על אף שאני שיכורה וחסרת מגננות, אני מודעת לעובדה שזה הגיע לי. " אלוהים, אני יודעת."

כתפיי רועדות כשיבבות מפלחות את גופי. אני מתקדמת לעברה, מתכננת...לא יודעת, לרדת לברכיים אפילו אם אצטרך, אך היא זזה לאחור שוב. רגליה פוגעות בשידה ליד המיטה שלי, והיא מרימה את הדבר הראשון שהיא נוגעת בו — שעון מעורר מוזהב שלונה הביאה לי מהנסיעה המשפחתית שלה לשוויץ לפני כמה שנים — ומכוונת אותו לעברי.

"תתרחקי ממני, דריה. אני מתכוונת לזה."

"בבקשה שזה לא יגרום לך להעריך את אחיך פחות. זו לא הייתה הכוונה שלי בכלל. רק רציתי שתדעי שכולם אשמים במה שקרה לפני ארבע שנים. אבל עכשיו חזרת, ונוכל לפצות על הזמן הזה."

"את לא יכולה לפצות על הזמן הזה!"

היא צורחת בקולי קולות, וגופה מתקפל במאמץ להוציא צרחה עמוקה כל כך. יש לנו מזל שהמוזיקה בחוץ מחרישה 'Tainted Love' של להקת 'Soft Cell' מתנגן ואני לא יכולה שלא להסכים עם התחושה.

אהבה זה דבר מזהם כל כך. היא מכתימה כל דבר יפה ומשחיתה את הנשמה. אהבה הרבה יותר מכוערת משנאה, כי כשאת שונאת, את לא מבולבלת. כשאת מאוהבת, את טיפשה.

"את לא יכולה להחזיר את הזמן לאחור. הייתי אומללה והתעללו בי במיסיסיפי, רק בצורה אחרת."

"אז למה עשית לאימא שלי בעיות כשהיא רצתה שתחזרי?" אני מנסה להשתלט חזרה על הקול שלי, השרירים שלי, הלב שלי. "למה רצית להישאר שם כשמל התחננה שתחזרי?"

"כי שנאתי אותך יותר מדי!" היא מרימה את ידיה לאוויר.

"כי ידעתי שאני עומדת לקבל מקום בשורה הקדמית לחייה המושלמים של דריה פולוהיל. כי חלק ממני ידע שתפתי את פן. כי זה מה שאת עושה, דריה. את לוקחת את כל מה שיש לי והופכת אותו לשלך."

"מצחיק." אני מושכת באף ופי מתמלא במרירות. "אני מרגישה את אותו הדבר כלפייך."

ויה מנידה בראשה. היא יוצאת במהירות מהדלת ואני רצה אחריה. אני דוחפת אנשים ונובחת עליהם לזוז. אני כנראה נראית אחוזת דיבוק, וכולם מביטים מעבר לכתפם כדי לצפות במלכה דריה רצה אחרי האחות החורגת החדשה שלה. אבל אני לא יכולה לתת לה ללכת מהשיחה הזו. לא ככה. לא כששום דבר לא נפתר. פאניקה מתפשטת בוורידיי כמו

נהר. ככל שאני מנסה איתה יותר, כך היא מרחיקה אותי יותר.
לבסוף, אני מאבדת אותה בין ההמונים, ואלישה תופסת אותי, ומבקשת לפשוט על הארון של מל כדי לראות איזה בגדים משבוע האופנה היא הזמינה העונה. אני מצייתת על טייס אוטומטי.

הארמון של הנסיכה מתפורר.

ואני יודעת שתוך זמן קצר, יום הדין יגיע.

אבל אני רק מחייכת ומנופפת בידי, כמו שנסיכות עושות.

אפילו — ובמיוחד — כשהן מתמוטטות.

פרק 14

את חושבת שאת מזויפת כל כך
אבל את הדבר הכי אמיתי שראיתי בחיי
כואבת לצפייה
מהממת לראייה
ומתרסקת ממגע

פן

הסקרנות הרגה את החתול, וזה עמד לסבך אותי בדיוק באותה מידה.

ידעתי שלחזור הביתה לפני שאקבל הודעה על כך שהמסיבה הסתיימה היה סוג מיוחד של טמטום, אך אני פה למרות זאת במלוא טמטומי.

המסיבה בשיאה כשאני מחנה את הפריוס בצד השני של השכונה, אחד המהלכים הכי עלובים שאי פעם ביצעתי. אני עושה את דרכי לאחוזת פולוהיל ברגל, עם כובע בייסבול על הראש כדי להישאר מתחת לרדאר, ומתקרב לשם כשידיי בתוך הכיסים.

"היי. חרא קטן." אני שומע מישהו מגחך מאחוריי — ובגלל שאינטליגנציה ואני לא חברים הערב — אני מחליט שזה רעיון טוב להסתובב. זה דין קול, אבא של נייט. הוא יושב על המרפסת הקדמית באחוזה הקולוניאלית שלו — עיצוב ארכיטקטוני מוזר לדרום קליפורניה, אך ככל הנראה, אשתו מווירג'יניה והוא משוגע עליה ולכן הוא עיצב לה את הבית הדרומי המושלם מאפס — הוא לוגם בלאדי מרי.

"אתה חושב שזה רעיון טוב להיכנס לשם?" הוא מטה את הסנטר שלו לעבר אחוזת משפחת פולוהיל.

אני יורק את המסטיק שלי ובועט בו לעבר המדשאה של משפחת ספנסר.

"לא."

"סתם בדקתי." הוא צוחק.

"למה אתה ער?" אני מסתכל עליו בסקרנות. הוא מתפקד על תקן מלשן עבור משפחת פולוהיל?

אני יכול לשמוע שיעול נשי מתוך הבית שלו. הוא נרתע, מרים את הבלאדי מרי שלו ומחסל אותו בלגימה אחת.

"הגברת לא מרגישה טוב. היא עומדת להצטרף אליי החוצה כדי לנשום קצת אוויר צח."

אין לי מה להגיד על זה, אז אני רק מהנהן.

"אתה יכול לישון פה הערב," הוא מציע.

"לא. יש לי עסקים לא גמורים עם החברים של הצאצא שלך." אני נושך את היבלת על

כף ידי ויורק את העור המת על האדמה.

אולי אני רק רוצה להיות קרוב לדריה וויה. לוודא שהן לא רצחו זו את זו עדיין. אני מסתובב לעזוב.

"אתה אוהב אותה?" קולו של דין קול גורם לי להיעצר במקום.

אני לא יודע איך הוא יודע.

אני לא יודע אם זה אומר שג'יימי ומל יודעים, גם כן.

ואין לי מושג למה הפנים שלי מרגישות חמות כל כך.

כל מה שאני כן יודע זה שעכשיו אינו הזמן לחשוב על השאלה הזו.

אני נד בראשי, ומגחך. "סתם כיף לא מזיק."

"לא מזיק למי?" הוא קורא כשאני מתחיל לצעוד שוב לעבר אחוזת משפחת פולוהיל.

לי, אני רוצה להגיד. איש הפח.

"אתה מתכוון לגלות לג'יימי ולמל?" אני מסתובב ומתחיל ללכת לאחור.

הוא ממלא את הכוס מבקבוק שעל ידית כיסא הנוח שלו, עם עיניו על הנוזל.

"ולפספס את הרגע שבו הוא יגלה ויקרע אותך במכות? נראה לי שאתן לך לעשות את העבודה הזו בשבילי. אבל תשמור לי מקום בשורה הראשונה כשזה יקרה."

"עשינו עסק."

אני מתגנב מאחורי ביתן הבריכה, כמה מטרים טובים מגאס וכל קבוצת הפוטבול של יאול סיינטס'.

להגנתי אומר שלא באתי לפה בכוונה לשחק אותה שרלוק הולמס ולצותת. המשימה מצאה אותי ברגע שהתגנבתי לחצר האחורית. עמדתי לחצות את המדשאה ולמצוא את אחותי כדי לוודא שהיא בסדר כששמעתי את קולו של גאס. עכשיו, אני לא יכול להפסיק להקשיב.

"אם לא נגיע לאליפות המדינה, המאמן ירצח אותנו בדם קר. המנהל פריצ'רד ישרוף את מה שיישאר מהגופות שלנו, וראש העיר יסלק אותנו מהעיירה." אני שומע את הרץ האחורי שלהם נאנח לתוך הבירה שלו. "וגאס, גבר, אני יודע שהיה לנו מזל, אבל ראית איך אנחנו באימונים. אנחנו, כאילו, מסריחים."

גאס צוחק. אני מציץ מאחורי ביתן הבריכה וצופה בו מעיף מאפרה מלאה בדלים לתוך הבריכה.

"רק בגלל שאתה מסריח לא אומר שכל השאר פה מסריחים."

"אלכסה." נייט קול נושף עשן לאחר שהוא לוקח שכטה מהג'וינט שלו, ומסתובב לעוזרת הווירטואלית שיושבת לידו על השולחן בין כיסאות הנוח בבריכה. "תגידי לגאס שהוא לא מצליח לעבוד על אף אחד. שהיינו גרועים כל כך בשני המשחקים האחרונים שניצחנו בהפרש קטן, למרות שהקבוצות האחרות לא היו על המגרש, ושעומד להיגמר לנו המזל ואנו חייבים לדבר עם המאמן כדי שיעשה שינויים רציניים אם הוא רוצה להגיע לאליפות המדינה."

"תירגע קול." גאס מנפח את החזה שלו. הוא מסדר את כובע הבייסבול שעל ראשו.

שנראה מסריח. "הכול תחת קונטרול. שיט, זה חרוז! אני ממש יצירתי כשאני מסטול."

"למה אתה מתכוון?" נייט שואל ברצינות. אני מבחין בלחץ בקולו, ונייט לא מושפע בקלות. אני יודע שגאס לא ממוקד, שיכור ומסטול, ואם הוא עומד להגיד משהו שיסבך אותו בצרות צרורות, זה עומד לקרות כאן, ברגע זה. אני עוצר נשימה, וצמרמורות מתפשטות על עורי. גאס פותח את הפה שלו, והמילים הראשונות יוצאות, אבל אז אני

שומע יללה קולנית מכוונת לעבר גאס.

"הנה אתה! חיפשתי אותך." ויה כורכת את זרועותיה סביב צווארו ומגרגרת.

קולה מבעבע ותוסס, וכרגיל — לא בסדר בכלל.

אני מהדק את האגרוף, ומשתמש בכל השליטה העצמית שבי כדי לוודא שלא אטיח אותו על קיר הבטון שאני נשען עליו. ויה מפטפטת על דברים זניחים — נראה שכולם מתקפלים ואנשים עוזבים, כך שאם החבר'ה רוצים עוד בירה, זה הזמן לקחת אותה. היא כרגע הרסה לי את הסיכוי לשמוע הודעה ממקור ראשון.

טוב שלא בניתי על להתחבר מחדש, לבנות מחדש, וכל החרא הזה.

אנשים מתחילים לצאת מהבית. שכן איים להתקשר למשטרה, אך הם נתנו לדריה שלושים דקות כדי להתאפס על עצמה לפני שיקראו למשטרה. משהו אומר לי שדין עושה לי טובה. אני יודע שאם אישאר מאחורי בית הבריכה, אנשים יבחינו בי לבסוף כשהם יעקפו את הבית בדרך לרכבים שלהם, אז אני מתגנב לתוך בית הבריכה כדי להסתתר.

בפנים, המקום נראה כמו ביתן אורחים עם סלון פתוח ומטבחון, עם שיש בצבע טורקיז מעל עץ עלון כהה. יש גם חדר שינה עם קיר זכוכית. אפשר לראות לתוך חדר השינה מכל נקודה בסלון. לא שאני צריך לראות משהו ברגע זה. ברגע שאני מגיע למתג כדי להדליק את האור, אני נעצר. הגניחות שמגיעות לאוזניי מגלות לי שכרגע התפרצתי לרגע פרטי ביותר בחדר השינה השקוף.

אני מגחך ומסתובב, ועומד לפתוח את הדלת ולחזור, כשגוף קטן נתקל בי. אני מביט מטה ורואה את דריה.

עיניה נפקחות בתדהמה ופיה נפער.

"מה את עושה בצד הזה של הבית?" אני שואל, וממשיך עם ההתנהגות המטומטמת והעלובה שלי הערב.

היא גרה פה. אני זה שאמור להתרחק הלילה. אך דריה תמיד מתבלבלת כשאנו רואים זה את זו, משהו שגורם לאגו ולזין שלי אושר רב.

"אנחנו מאכסנים פה את הקרח, ואיזה לוזר דפק אגרוף לקיר בניסיון לנצח בהתערבות." היא מגלגלת את עיניה כמו מעודדת אמיתית.

אני אוחז בה מהצווארון בשמלתה מושך אותה לתוך בית הבריכה, וסוגר את הדלת מאחורינו.

"אני..." היא מתחילה, ואני נושך את השפה התחתונה שלה כמו פרא אדם. חזק ומשום מקום.

"ששש," אני נוהם. "אנחנו לא לבד, מפלצת קטנה ומחרידה שלי."

עטופים עדיין בחשכה מוחלטת, אני מסובב את גופה ומניח את הסנטר על ראשה, מצביע לעבר קיר הזכוכית של חדר השינה. אנו יכולים לראות רק את הצלליות שלהם, אך התנוחות שלהם ברורות. הבחור עם היד על הקיר, ודוחף את עצמו לתוך פיה של הבחורה מתחתיו. הוא מזיין את פיה באכזריות, כשיד אחת אוחזת בראשה. יבבה נפלטת מגרונה של דריה, והזין שלי מתעורר במכנסי הג'ינס. עבר זמן רב מדי מאז שהייתי בתוכה.

"ירדת פעם למישהו?" אני מתכופף, ושפתיי מרפרפות על השכמה שלה. אני אוחז במותניה, ומצמיד אותה לגופי, והזין הקשה שלי נצמד לגב שלה דרך הבגדים שלנו. לעזאזל עם הפרשי הגובה. אני לא יודע למה אני שואל את זה. אם אקבל תשובה כנה שלא אוהב זה עלול לגרום לי לאבד שליטה. תיק פלילי זה הדבר האחרון שאני צריך, אבל אם אגלה שהמנהל פריצ'רד קיבל מציצות מדריה, אני עלול לבתר אותו לחתיכות קטנות ולטגן

אותו לארוחת בוקר.

היי, ספורטאים תמיד זקוקים לחלבונים בריאים.

היא שואפת אוויר בחדות אך לא עונה.

אצבעותיי מטיילות לאורך הירך הפנימית שלה מאחורה, ושיניי מתחככות באוזנה כשאני מטייל כלפי מעלה, לעבר התחתונים שלה, ומזיז אותם הצידה.

"תעני לי."

היא משתנקת כשאני צובט לה את הדגדגן, אז אני עושה זאת שוב. עומד לי כל כך שאני עומד לגמור על השמלה שלה, משהו שאני בטוח שהנסיכה המיוחסת שלי לא תעריך. ראשה נוטה לאחור ונח על כתפי כשאני מתחיל לזיין אותה עם האצבע המורה והאמצעית שלי, ומסובב את הדגדגן שלה עם האגודל. היד השנייה שלי עובדת על הפטמה שלה דרך השמלה.

"כל הפעמים הראשונות שלי," היא אומרת בקול חנוק. "גנבת את כולם."

"ילדה טובה שלי. תסתכלי עליהם," אני לוחש, וקולי גס וצרוד כל כך שאני בקושי מזהה אותו. "תסתכלי טוב, עיני גולגולת. זה יהיה אנחנו מחר."

היא מתמקדת שוב בזוג שמולנו עושים את זה. החדירות שלו הופכות חדות ומהירות יותר, והוא גונח. דריה חופנת את הזין שלי מאחור ולוחצת, ואני עוצם עיניים.

אל תגמור. אל תגמור. אל תגמור.

בחוץ, אנשים חולפים על פני בית הבריכה. הם מדברים וצוחקים וצועקים וחיים את קיומם הבינוני והממוצע. המקום הולך ומתרוקן, אך עדיין ישנם כמה חלאות מסביב, שמסרבים לעזוב. כולל הזוג שמולנו, שלא יעריך את הקהל כשהם יסיימו לחלוב אורגזמה מהזין של הבחור הזה.

"אני גומר," הבחור אומר, וקולו נוטף משעמום ארסי.

אני יכול לדמיין את עיניה של דריה נפקחות בהלם כשהיא שומעת את קולו הגברי המוכר. אני חייב לעבוד מהר יותר כדי שהיא תישאר באזור הטרום־אורגזמי שלה.

זה ווהן.

"לא על הפנים שלי הפעם," הבחורה מגרגרת, ומצחקקת, הפה שלה מלא בו.

דריה גונחת. "אסמה."

אני מזיז במהירות את היד השנייה שלי מהחזה שלה כדי לכסות את פיה במידה והיא במצב רוח להתעמת איתה.

אישית, לא מזיז לי מי הם. אני רק יודע שהם גרמו לביצים שלי להתכווץ, ועכשיו אני חייב מפלט. ווהן יוצא מהפה של אסמה ואוחז בשיערה, מושך את ראשה מעלה וגומר על הצוואר והציצים שלה דרך השמלה שלה. אני נשבע שברגע זה אני כמעט דוחף את כל האגרוף שלי לתוך דריה, והיא גומרת חזק כל כך שהיא צועקת את שמי, ונושכת את כף ידי היכן שיש לי עדיין חתך משבועת הדם שלי עם ויה.

סמכו על דריה שתהרוס כל כוונה טובה שיש לי עם אחותי המוזרה והמזויפת.

אסמה מרימה את ראשה במהירות לעברנו בזמן שווהן ממשיך לגמור לה על החריץ שבין הציצים, ומבלי לחשוב, אני אוחז בידה של דריה ומושך אותה החוצה לפני שהם יוכלו לראות את הפנים שלנו. ידי נוטפת דם בינינו על הדשא המטופח שלה.

"לעזאזל." היא רצה לאורך החצר האחורית שלה איתי. העקבים שלה שוקעים לתוך האדמה הלחה, ומאיטים אותה, ואני מושך את ידה, כי לא מתחשק לי שהמניאקים מת.א.ס יראו את העכברוש מ'לאס חונטאס' מופיע במסיבה היקרה שלהם ללא הזמנה.

"ואם הם ראו אותנו?" היא מתנשפת.

"הם אלה שנתפסו עם הזין שלו בפה של אסמה. תני להם לשבור את הראש." אני עוקף את הבית שלה ומכופף אותה מתחת לחלון המטבח שפונה לשערי הברזל והשיחים הגבוהים. אף אחד לא יכול לראות אותנו פה.

"איפה היית הערב?" אשמה בקולה. ביקרתי את אדריאנה והרפר, אבל זאת מסיבת יום הולדתה של דריה, ואני לא מתכוון להרוס לה את הלילה. אני מושך אותה בין ירכיי, וחופן את הישבן שלה.

"התגעגעת אליי?" אני נעזר באגודל כדי למרוח את הדם שלי על השפה התחתונה שלה. היא מלקקת אותה מבלי להסס, עם עיניה נעולות על שלי.

"תענה לשאלה שלי, פן."

"קניתי לך מתנת יום הולדת."

"שבועת דם עם אחותך?" מבטה יורד לידי.

יצור קטן וחד אבחנה, הבחורה הזו. אני לא חושב שאנשים מעריכים את דריה כמו שמגיע לה. היא הייתה יכולה למצוא את בן לאדן תוך שבוע אם היא הייתה מקבלת מספיק רד בול ושירות אינטרנט טוב. אני עדיין לא בטוח איך אני מרגיש כלפי ויה. אני לא קונה את ההצגה שלה של הילדה הטובה, וככל שהזמן עובר, כך אני קולט יותר שאולי אהבתי אותה רק בגלל שמישהו היה חייב. כי אימא שלנו לא אהבה. כשוויה התנהגה כמו עצמה, יכולתי לבסוף להזדהות עם הכעס שלה. הרגשתי את זה גם כן. אך הגרסה הזו של משפחת בריידי? עשויה לגמרי מקרטון ומזויפת.

"תסתובבי." אני משנה את הנושא.

"זה נראה כמו התנוחה הכי אהובה עליך שלי." דריה נאנחת, ועדיין מסתובבת במקום. היא טועה. אני יכול להסתכל על הפנים שלה כל היום. הלוואי וזו הייתה עבודה אמיתית כדי שאוכל להרוויח מזה כסף. הייתי מוכן להשקיע שעות נוספות ולהפוך למיליארדר תוך שנה.

(זה לא מסתדר מבחינת חישובים, דרך אגב, אז אין טעם לנסות בכלל.)

אני אוסף את התלתלים הבלונדינים שלה ומניח להם ליפול על כתפה הימנית, ואז מנשק את צווארה. אני שולף את שרשרת אבן הזכוכית מהכיס שלי ושם אותה עליה.

היא משתנקת כשהאבן הכתומה פוגעת בכלוב הצלעות הרגיש שלה, החזה שלה עולה ויורד.

דריה מסתובבת אליי עם דמעות בעיניה. אני לא יכול לסבול את הפגיעות שבהן כי זה נראה אמיתי, ואני לא יכול לחשוב עליה כאמיתית. אף שהיא כנה, זה לא יוכל לעבוד לעולם. אפילו אם לא מזיז לי ממה שג'יימי ומל חושבים, לדריה אכפת, אף שהיא תעדיף למות מלהודות בזה. וההורים שלה לעולם לא יסכימו שנהיה ביחד. שלא נדבר על הגיהינום שוויה תעשה לי. אך לפני שכל הדבר הזה יוכל להתממש בכלל, יש גם את הסיפור של אדריאנה והמנהל פריצ'רד לפתור, ושום דבר לא מבטיח לי שדריה לא תחטוף רגליים קרות ותסרב לספר לחברים העשירים היקרים שלה שהיא יוצאת עם מקרה הצדקה התורן.

בכל פעם שאקח אותה לבילוי, אשלם את החשבון עם הקצבה של אבא שלה. לא ארוויח כסף משלי לפני שאשחק פוטבול בקולג', וכשזה יקרה, מי יודע איפה דריה תהיה? מעולם לא דיברנו על כך. אני אלך לכל מקום שבו יציעו לי מלגה מלאה.

העולם פתוח לרווחה בשבילה. היא יכולה ללכת לחוף המזרחי, או למערב התיכון או

לאירופה המזדיינת.

העולם שלי, לעומת זאת, צר ומעופש. אני לא מאמין באגדות. אני חושב ששייקספיר הבין את זה. כששני אנשים מנסים ללכת בדרך הלא מקובלת, שניהם נדפקים. סוף הסיפור.

"עיני גולגולת," אני לוחש. היא כורכת את זרועותיה סביב צווארי ועולה על קצות הבהונות לנשק אותי.

"הרגשתי בודדה כל כך בלי זה," היא לוחשת לתוך הפה שלי.

"זה הרגיש בודד כל כך בלעדייך," אני מודה.

"אנחנו עדיין מדברים על השרשרת?"

שנינו צוחקים, אך הצחוק מתפוגג במהירות. שפתינו מוצאות אלו את אלו כאילו שתוכנתו לעשות כך. אנו מתנשקים במשך זמן רב כל כך ששפתיי שורפות ונסדקות בקצוות. יש ייאוש בנשיקה הזו שלא היה שם לפני כן. יש לנשיקה תחושה של פרידה, ואני לא אוהב את הטעם הזה. אני זז לאחור, כדי לנסות שוב. אני גם רוצה להגיד לה להפסיק להתראות עם פריצ'רד. שהגיע הזמן להעלים את כל רעשי הרקע. אני עדיין לא יודע מה לעשות עם אדריאנה, או עם הוריה של דריה, או עם החיים המזדיינים שלי, אבל תמיד הייתי טוב בלפתור את הבלגן תוך כדי תנועה.

ברגע שאני פותח את הפה שלי, צרחת אימה מתפרצת לימיני. דריה ואני מסבים את ראשינו במהירות, ורואים את ויה, עומדת מולנו, וחופנת את פיה.

אחותי התאומה מסתובבת במקום ובורחת, ואני רודף אחריה. זה אינסטינקט יותר מכל דבר אחר כי בפעם האחרונה שהיא עשתה את זה, רט עצר אותי.

הפעם, שום דבר לא יעצור.

אני מפיל את ויה לדשא לצד הבריכה, ושנינו מחליקים על העשבים הרטובים. היא מתפתלת תחתיי, צווחת. אני, רטוב, דשא שזה עתה נגזם, ואורות של שישי בלילה שם אני פורח. אני מתרומם מעליה, מושך את זרועה כדי שתקום ואוחז במרפק שלה כשאני גורר אותה לתוך הבית. היא מוחה תוך כדי בכי, ויש לי הרגשה שהיא מעורערת מדי מכדי לחשוב בהיגיון ברגע זה.

ברגע שאני נכנס לבית הריק — שנמצא בשלבים מתקדמים של הרס — אני מכוון אותה לחדר שלה למטה. דעתי מוסחת לרגע מכל הוורוד שמלודי הכניסה לשם. מישהו צריך להושיב אותה ולהגיד לה שלא כל דבר נשי או של נערה מתבגרת חייב להיראות כמו וגינה. אני זורק את ויה על אחד הפופים ומיישר כתפיים.

"תראי," אני אומר ברוגע שאני לא מרגיש. "זה המצב."

אפילו אני מודע לעד כמה שההסבר שלי עלוב. לא שזה הופך את זה לפחות נכון. אם היא התחרפנה מזה שדריה ואני החלפנו נוזלים, היא עומדת להיות הרבה יותר מוטרדת.

"אתה יוצא איתה?" עיניה האדומות נוצצות. הפנים שלה נראות כמו בלגן אחד גדול.

אני מעסה את המצח, כשאני חושב על זה ברצינות. "אני מנסה להבין את זה בדיוק כמוך."

"מה לגבי אדריאנה והתינוקת?"

"הן לא קשורות לזה." אני נעצר. "רגע, איך את יודעת על הרפר?"

אני מניח שזה הגיוני שהיא יודעת, אבל אני עדיין כועס שהיא גילתה ככה. אני כועס שלא הייתה לנו הזדמנות לדבר על כך. שאנחנו לא מי שאנו אמורים להיות זה לזו.

היא מביטה מטה, ומשרבבת שפתיים. ואז יורד לי האסימון. היא כתבה לאדי. היא

שמרה על קשר עם אדי. החרא הזה לא באמת קורה. ידעתי שוויה כעסה עליי, בין אם היא מודה בזה או לא, אולם אז משהו מכה בי. משהו שגורם ללב החצי־מתפקד של איש הפח שלי להישבר.

היא לא חזרה בשבילי.

"אדריאנה יודעת?" היא אומרת כשהיא מושכת באף.

הסיפור שלי עם אדי התחיל בגיל חמש. גדלנו באותה שכונה. ויה ואני נהגנו להתגנב לתוך הבית שלה בכל פעם שהריח של התבשיל המקסיקני והאורז הספרדי של אימא שלה היה יותר מדי בשבילנו. התחננו לאוכל, ואימא של אדי ריחמה עלינו. גמלתי לה טובה רעה ביותר כשהכנסתי את אדריאנה להיריון. או לפחות, זו הגרסה שאני דבק בה.

"היא יודעת," אני אומר. אחרי מה שקרה אצל לני'ס, אדריאנה החלה לשאול שאלות. היא רגילה לכך שאני מתעסק עם בחורות אחרות, אבל זה מעולם לא היה רציני ומעולם לא הגיע לנקודה שבה מישהי איימה על מקומה.

מיותר לומר, שאדריאנה לא הייתה מרוצה. אני חושב שחלק ממנה מקווה שאקח אותה ואת הרפר איתי כשאלך ללמוד בקולג'. אבל תמיד הבטחתי אך ורק לדאוג להן, לא להישאר בסביבה.

ויה נשכבת על המיטה ומניחה את זרועה על עיניה. היא שוב בוכה.

"אני לא מאמינה שהתאהבת בה, פן."

זו הפעם השלישית הערב שמציקים לי על הרגשות שלי כלפי עיני גולגולת. שום קיר באחוזה הזו אינו מוגן מהאגרוף שלי.

"אתה לא יכול להיפגש איתה יותר." ויה מנגבת את הדמעות שלה.

אני בוהה בה במבט מלא רחמים. "זו לא ההחלטה שלך."

"לא." היא מנידה בראשה במהירות, וקמה לרגליה. "אתה לא מבין. אתה לא יכול. לעולם לא אוכל לסלוח על הבגידה."

"איזו בגידה?"

"מכתב הקבלה ששניכם הרסתם."

בן זונה. איך היא יודעת?

"נכון מאוד." היא מטה את הסנטר שלה מעלה. "דריה החליטה לזרוק לי את זה בפנים הלילה. היא חשבה שיהיה כיף לראות אותי מתייסרת מזה. פן, איך אתה יכול לחבב מישהי כזו. אני יודעת שהיא יפה, אבל היא נוראית. היא עשתה דברים נוראיים לי ולאנשים אחרים. היא הפרידה בינינו."

אני נושך את שפתי כשהעולם נוטה על צידו. אני מאבד אחיזה על השליטה העצמית שלי. לפעמים אני מצטער שלא נולדתי נץ או זאב או קנגורו מזדיין. כל דבר כדי שלא אצטרך להתעסק עם אנשים.

"תיפרד ממנה."

"ויה," אני מזהיר. אני לא מקבל פקודות מאף אחד. אפילו לא מהמאמן.

"זה אולטימטום." קולה הופך רציני וקשוח.

"זו מילה גדולה למישהי שנכון לעכשיו די חסרת משמעות בעיניי." תורי לפגוע בה. פניה מתעוותות בכאב מההודאה שלי.

"אה." אני מקמר גבה. "חשבת שאני עדיין אותו שמוק שהשארת מאחור."

היא רועדת כמו עלה כעת. היא רצה אליי ואוחזת בכתפיי. אני לא יודע למה אני שונא את זה יותר משסנאתי כל דבר אחר לגביה מאז שהיא חזרה. הוויה המקורית הייתה הרבה

דברים, אך היא לא הייתה קיטשית. היא הייתה אמיתית. קטנונית אמיתית. נקמנית אמיתית. רעבה אמיתית. אך אמיתית למרות הכול.

"אתה לא מבין!" היא רוקעת ברגליה. "זה או היא או אני."

"אני לא בקטע של אולטימטומים," אני מכריז ללא רגש. "אם תגרמי לי לבחור, לא תאהבי את התוצאה."

"אם לא תיפרד ממנה, אחזור לגור עם אבא. היה נורא שם, אבל לפחות אני מרגישה כאילו שיש לי משפחה איכשהו. הכוונות שלהם טובות, אפילו אם דרך החיים שלהם שגויה לגמרי. אני לא יכולה להיות פה, בין זרים, עם אח שמאוהב באויבת המושבעת שלי, הנערה שהרסה את העתיד שלי. למה שאישאר בסביבה בשביל בחור שעזר לדריה פולוהיל להיפטר ממכתב הקבלה שלי לאקדמיה המלכותית? זו הסיבה שעזבתי פן. עכשיו תסתכל עליי כשאתפוס טרמפים חזרה למיסיסיפי. רק תתפלל שלא יאנסו אותי או יכו אותי למוות הפעם. ולפני שתשאל אם אני מתכוונת לזה — תזכור בבקשה, שעשיתי את זה לפני ארבע שנים, כשהייתי הרבה יותר צעירה ועוד יותר חסרת אונים."

הדם קופא בוורידיי. שנינו יודעים שלעולם לא אסלח לעצמי אם ויה תעזוב שוב. ארבע השנים האחרונות היו גיהינום עלי אדמות, ולא היינו שם זה בשביל זו. כן, היא חזרה קצת שרוטה, ומטיפה, ויותר מדי נחמדה ומאופקת לטעמי, אך היא עדיין אחותי התאומה. חלקנו רחם במשך תשעה חודשים, ואת כל הבעיות שהחיים זרקו עלינו לאחר מכן. ההיעדרות שלה לא שינתה את זה. נערה עם עיניים כמו אוקיינוס אינסופי ושיער כמו חופים זהובים לא משנה את זה.

ואז ויה תוקעת את המסמר האחרון בארון המתים.

"אם לא תיפרד ממנה, אגלה לאימא שלה, לחברים שלה, ולכל מי שאכפת לה ממנו מה היא עשתה לי. שנינו יודעים שהם אוהבים אותה אבל ממש לא מחבבים אותה. כל מה שהם צריכים זו דחיפה קטנה כדי להפוך את דריה למנודה, ואני יותר משמחה לדחוף. זו תהיה נפילה יוצאת מן הכלל. אבל אם תעשה מה שאני אומרת, אשמור על הסוד שלה."

אני מסתובב ויוצא לפני שאעשה משהו מטומטם.

אני נעצר בדלת החדר שלה, כשגבי עדיין אליה, ומנחית עליה מכת נגד. תקראו לזה אש ידידותית, אך חייל לא נופל מבלי לקחת את האויב איתו.

"את לא רוצה אותי עם פולוהיל? תדאגי להתרחק מגאס."

פרק 15

אם הייתי יכולה לשנוא אותך
כמו שאתה שונא את עצמך
לא הייתי נאכלת בעודי בחיים
על ידי אשמה
תשוקה
ותאווה

דריה

אני מתעוררת עם הנגאובר רציני שמכביד על העפעפיים שלי כמו מתכת קרה. אני מרימה את היד לפנים, ומעבירה אותה על השרשרת שפן החזיר לי. חיוך מתפשט על פניי לפני שאני נזכרת שוויה סטרה לי. הווידוי שלי מולה. איך שפן רץ אחריה. הפה שלי מתייבש.

היא יכולה לספר למל.

היא יכולה לספר לפן.

היא יכולה לספר לכל בית הספר.

שיט.

מלודי, אבא ובניילי כבר למטה. ריחות של חומרי ניקוי מהצוות שהגיע אמש כדי לטפל בבלגן שהשארנו מאחור. ניחוח בייקון, ביצים ולחמניות דבש חודרים פנימה דרך החריץ בדלת שלי. אני מגששת אחר הנייד על השידה ועוברת עליו, בהיסטריה.

רואה את ההודעות הקבוצתיות הרגילות מהחברים שלי, ואז עוד הודעה מפן.

תפגשי אותי בביתן הבריכה של ווהן בצוהריים.

ליבי הולם בקצב מהיר, מנסה לפענח את ההזמנה הזו, ומסתבר שמגלה הסכמה לעניין. אני מנסה להרגיע אותו. פן כנראה רוצה לעשות את מה שווהן עשה בביתן הבריכה שלי במסיבה שלי, ואנחנו לא יכולים לעשות את זה פה עם ההורים שלי בסביבה. הוא לא נשמע כועס. הוא נשמע כמו פן הציני המוכר.

אני מקלידה חזרה.

נתראה שם. נשיקות

בארוחת הבוקר, מלודי מנסה לשכנע אותי לנסוע איתה ועם ביילי לניו יורק. אני אומרת לא. כשהיא רואה שזה לא עובד, היא מסבירה שוויה תצטרף אליהן. הייתי צריכה לראות את זה מגיע מקילומטרים, אך התשובה שלי נותרת בעינה, לא גדול ושמן. אם כבר, אני שמחה לבלות קצת זמן עם אבא ועם פן. חוץ מביילי, הם האנשים היחידים שאני יכולה לסבול.

ברבע לשתים עשרה, אני מתגנבת לתוך ביתן הבריכה של ווהן באחוזה של משפחת

ספנסר. אני לא בטוחה איך פן מתכנן להיכנס. אני מניחה שדרך ווהן. יש לי את כל קודי האבטחה של משפחת ספנסר. ולהם יש את שלנו גם כן.

כשאני נכנסת, אני מחליטה להפשיר את לב איש הפח של פן.

אני מתפשטת ונשארת בתחתונים וחזייה — פריטים תואמים מתחרה שחורה מאייג'נט פרובוקטור שמשתלבים היטב עם ספת הקטיפה השחורה שאני שוכבת עליה — ומתעסקת עם הנייד שלי בזמן שאני מחכה.

פן נכנס לביתן הבריכה לאחר חמש דקות, ונראה מעורער ופרוע. הוא מזיע ולבוש נעלי ספורט, מכנסי כדורסל קצרים, וללא חולצה. רואים שהוא רץ. ממה או מי, אני לא יודעת. בית החזה שלו בצבע ברונזה, מסותת ושרירי בצורה מוגזמת. הייתי מלקקת את הזיעה מגופו טיפה אחר טיפה אם הוא היה נותן לי. אך יש לו עיגולים שחורים מסביב לעיניים. הוא נראה כאילו לא ישן בכלל.

"ואוו." שנינו משחררים נשימה בו זמנית כשאנו בוחנים זה את זו. אך הפנים שלו נופלות ברגע שהוא רואה אותי חצי עירומה.

אני מזדקפת, ומכסה את החזייה שלי בזרועותיי. פן צועד לעבר הבגדים שלי בפינת החדר ובועט אותם לעברי.

"תלבשי משהו, דריה. את מביכה את עצמך."

דריה? מה קרה לעיני גולגולת? התחלתי להתחבר לכינוי המטומטם הזה. אני מרימה במהירות את מכנסיי הקצרים על רגליי, ומתלבשת מבלי ליצור קשר עין. זה לא מפגש זיונים. אבל אני מסכימה שזה מביך לגמרי.

"מה לעזאזל, פן?"

"שום דבר. קיבלתי את מה שרציתי ממך, ואת קיבלת את מה שרצית ממני. הגיע הזמן לשים סוף לבולשיט." הוא מנחית את החדשות בלי שום רמז לרגש בקולו. התגובה הראשונית שלי היא להגיד לו שזה רעיון טוב. מעולה. שאני רציתי לסיים את זה מזמן. שהוא זבל. שאחותו כלבה דו־פרצופית. אך זו דריה הישנה. זו שמעמידה פנים שלא אכפת לה לאבד דברים.

הדריה החדשה? היא לא רוצה לאבד אותו.

"מאיפה זה מגיע?" אני נועלת נעליים, מכסה את עצמי עוד ועוד, אבל רק מרגישה עירומה יותר. בזווית העין שלי אני רואה שהוא מושך בכתפיו. "את משעממת אותי, וזה לא שווה את הסיכון. ההורים שלך יעיפו אותנו אם הם יגלו. חוץ מזה, לך יש את פריצ'רד ולי יש את אדריאנה." הוא מגרד את הזיפים הכמעט לא קיימים שלו בכף יד הפוכה. "המשחק נגמר."

"זה לא ככה," אני אומרת במהירות. אם אצטרך לספר לו מה קורה עם פריצ'רד, אספר. אני לא גאה בזה, אך גאווה זה מדרון חלקלק ביותר כשמדובר באהבה. מרקס. אהבה. אני לא משתמשת במילה שמתחילה ב'א' בקלות. אני לא מסתובבת ואומרת לאנשים שאני אוהבת פיצה או שוקולד או את התוכנית ריברדייל. אני מחבבת את הדברים האלה. אהבה אני שומרת לדברים החשובים.

אך אני מאוהבת בצורה חסרת אונים וטרגית בפן סקאלי.

ולכן אני לא יכולה באמת לשנוא את אחותו. לא לגמרי, בכול אופן. היא שלוחה שלו, והוא מחזיק בליבי.

"תן לי להסביר." אני ממהרת אליו, ומניחה יד על החזה המזיע שלו. הוא נרתע מהמגע, ומעיף את ידי ממנו.

"אין צורך בהסברים. רק רציתי לתת לך את השורה התחתונה במקום פרטי, את יודעת, כי את נוטה לבכות כמו נמושה קטנה."

פי מתייבש, ונשימותיי הופכות רדודות ומהירות. ליבי משתולל לכל עבר, מנסה לפרוץ החוצה מהכלוב שלו. הוא רוצה לצאת, והוא רוצה את פן. ואני? אני רק רוצה לגרום לו להבין שהמנהל פריצ'רד ואני זה לא מה שהוא חושב. אך זה הגיע משום מקום, ובזמן מוזר מאוד...

ויה.

ויה עשתה את זה. ויה הרגה לי את זה. שוב. הדם רותח לי בוורידים. אני יודעת שהוא מתנהג אליי בצורה מרושעת ולא הוגנת, אך בייאוש שלי להסביר את עצמי, אני לא רואה את זה.

"אבל פן, המנהל פריצ'רד ואני —"

הוא קוטע אותי באכזריות.

"את חירשת? אמרתי שלא אכפת לי. זה לא קשור לפריצ'רד."

"אז תגיד לי מה..."

"זה בגלל הרפר, בסדר?" הוא מתפרץ, ובועט בספת הקטיפה. "בחיים לא אעזוב את אדי. ובטח שלא בשביל התחת המפונק שלך. היא באה איתי לקולג'. תמצאי את הכבוד העצמי שלך ושחררי את זה."

הוא מסתובב ויוצא, וטורק את הדלת מאחוריו. אני מוצצת את השפה התחתונה, מנסה לא לבכות ולהגשים את הנבואה המגעילה שלו. אני מתהלכת בחדר, אוחזת בעורפי ומושכת אותו, וגוררת אצבעות על הצוואר עד שהעור נשרט.

לפן יש בת.

הוא אמר שהוא ואדי הן לא מה שחשבתי שהן בשבילו, אך הוא שיקר כדי להשיג את מה שהוא רצה ממני.

הוא נכנס לבית שלי ולתחתונים שלי ואז ללב שלי, והאכיל אותי כל כך הרבה בולשיט שהוא חשב שרציתי לשמוע.

הדלת נפתחת, ואני מסתובבת, מצפה לראות את פן בצד השני. מתפללת שהוא בא לפה כדי להגיד לי שזו הייתה סתם מתיחה מטומטמת שנדפקה.

זה ווהן.

כשהוא רואה את עיניי מלאות דמעות, הוא מסיט את מבטו כאילו שאני עירומה. רגשות גורמים לו להירתע.

"ידעת?" אני לוחשת.

הוא נכנס לתוך החדר, לבוש בשחור, לוציפר מתבגר שמחפש סבל ודם.

"שהוא עומד להיפרד ממני," אני מסבירה. "שהוא סתם עבד עליי?"

"לא ולא. כל מה שידעתי זה שהייתם צריכים קצת פרטיות. משהו שאתם לא בדיוק נתתם לי אתמול בלילה." הוא מקמר גבה מכוונת.

צחוק מריר נתקע בגרוני.

"לגבי זה. אתה מזדיין עם חברה שלי?"

"כשהזמן מאפשר."

"אתה מתאהב בחברה שלי?" לאסמה לא מגיע בחור כמו ווהן.

"אני מעדיף להתאהב באבן מחמד."

"אל תלכלך על אבני מחמד. הן לעולם לא ימותו לך." אני מושכת באף.

הוא מושך אותי לחיבוק. וכשמדובר בווהן זה דבר נדיר כל כך שאני לא לוקחת את זה כמובן מאליו. אני קוברת את הפנים בחזה שלו ונותנת לעצמי להתמוטט, מרגישה את העצמות שלי רועדות בתוך הגוף.

"את תהיי בסדר, פולוהיל."

בפעם הראשונה מזה זמן רב, אני לא מאמינה בזה.

פרק 16

אין דבר מעורר השראה יותר מבחינה פואטית
מלאהוב את האדם הנכון
במקום הלא נכון
בזמן הלא נכון

פן

אחרי האימון, אני מבקר את אדריאנה אצל לני'ס. אני לא רוצה להתקרב בכלל לבני משפחת פולוהיל. אני לא יכול להסתכל לדריה בפנים, ולהתמודד עם אחותי לא בא בחשבון. שתיהן מרחפות במסדרונות כמו רוחות רפאים. שותקות, חיוורות, חסרות חיים. מלודי על סף אשפוז. אפרופו מל, היא שולחת לי הודעה כשאדי מגישה לי סטייק עם שעועית, אוחזת בזרועי ואומרת לי, "אתה עובד קשה כל כך. אתה לחוץ כל כך. אם תצטרך אי פעם לשחרר קיטור עם מישהי..."

מלודי: בבית הזה יש חוקים, ונמאס לי שבני הנוער שחיים פה מפרים אותם. אתה צריך להיות בבית מדי יום בשבע לארוחת ערב. אם אתה לא מסוגל להודיע לי שאתה מאחר, אתה תמיד יכול לארוז תיק ולחיות אצל משפחת קול.

אני הופך את הנייד עם הפנים לשולחן. היא סוף סוף מתחילה לגדל עמוד שדרה. כל הכבוד לה. לא שאי פעם אענה לחרא הזה, אבל עדיין. אדי מחליקה לעברי, ומשפשפת את זרועי.

"מה קורה, חמוד? אתה נראה נורא. הריאיון עבר בסדר?"

תיכון 'אול סיינטס' ו'לאס חונטאס בולדוגז' הצליחו להגיע שניהם למשחק הגמר. כל 'טודוס סנטוס' באקסטזה. ראיינו את גאס ואותי בערוצי החדשות המקומיים היום. שני המאמנים שלנו היו שם כדי לוודא שלא יהיו מכות.

"היה בסדר גמור," אני אומר.

"אז מה קרה?"

אני לא יכול לספר לה שנפרדתי מדריה כי זה יעלה לה כל מיני רעיונות לראש. אני נד בראשי וקם. הגיע הזמן להתמודד עם מל גם ככה. אני מרים את ז'קט התיכון שלי ומנשק את ראשה של אדריאנה. היא אוחזת בצווארון החולצה שלי ומושכת אותי אליה, מנשקת אותי בפה. אני גונח ולא מתענוג. היא מוחקת את הנשיקה האחרונה שלי עם דריה.

תקשיב לעצמך. אתה נשמע כמו מטורף דפוק.

"תן לי הזדמנות," אדי לוחשת על שפתיי הקפואות. "אני יכולה לעשות לך טוב. היא לא מכירה אותך. אני כן. אני יודעת בדיוק מה אתה צריך."

"ויה דיברה איתך?" אני שואל. אדי מהנהנת.

"אל תשנא אותה, פן. היא רק רוצה לראות אותנו מאושרים. עם הרפר. ביחד."

מאוחר יותר, ג'יימי ואני מגיעים הביתה באותו הזמן. אנו נפגשים בדלת הכניסה. הוא לבוש בחליפה עם הבעה קודרת על הפנים, אך זורק חבילה של מכתבים לתוך ידיי. ג'יימי החליט להתערב, ובשבועות האחרונים החל לקפוץ לבית של רט בדרכו חזרה מהעבודה כדי לפתוח את תיבת הדואר עם אחת הסיכות של ביילי כדי לקחת את המכתבים שקשורים אליי.

אני תופס אותם באוויר ומתחיל לעבור עליהם, ומוריד את הסנטר כדי שהוא לא יראה את פניי. לא ישנתי טוב כבר זמן מה.

ג'יימי ניגש אליי וטופח על גבי.

"תמשיך," הוא אומר לי.

אוקלהומה. טקסס. אוניברסיטת קליפורניה. אני מחכה לתוף ההוא בבית החזה שלי שמסמן התרגשות. אלו הקולג'ים האיכותיים שחיכיתי להם כל הזמן הזה. עיניי נעצרות על הסמל של נוטרה דאם. הקולג' שחלמתי עליו. הדבר היחיד שעבדתי למענו.

אני לא מרגיש כלום.

ג'יימי מנער את כתפי. "היי. מה עובר עליך?"

"שום דבר," אני ממלמל, ודוחף את המכתבים לתיק הגב שלי. נעבור עליהם הערב כמו שעשינו בכל לילה לאחרונה. זה לא שאני יכול לבלות יותר עם דריה, ואני מעדיף לחטוף מכות רצח עם ספר טלפונים על ידי אלמנות אוונגליסטיות מאשר לדבר עם אחותי אחרי מה שהיא עשתה.

"תסתכל עליי," ג'יימי מצווה. אני מרים את מבטי, וממצמץ אליו. הוא לא אשתו. הוא מלא ביטחון עצמי ותעוזה. אני לא מתעסק איתו.

"מה קרה?" הוא זועף.

"שום דבר," אני אומר שוב.

"זה קשור לוויה?"

אני מושך כתפיים. עד כמה שאני יודע, הוא סובל את נוכחותה של אחותי פה בשקט. הוא קרוב מספיק לדריה כדי לדעת כמה זה הורג אותה לראות את אחותי פה.

"זה קשור לבת שלי?"

"איזו מהן?" אני מרים גבה.

"החוקית, ממזר."

אני מחייך. אני לא משקר לו כי אני לא יכול. כי מגיע לו הרבה יותר טוב מזה.

"כדאי שניכנס. אשתך תתעצבן."

"אשתי כבר עצבנית. יש לה שתי בנות שהיא לא יכולה לשלוט בהן שחיות תחת קורת הגג שלה, והיא אוהבת את שתיהן יותר מדי בשביל להיות קשוחה איתן. תאמין לי או לא, פן, אני בצד שלך. בגלל זה אני עומד לתת לך טיפ יקר. פה. ברגע זה. אתה מקשיב?"

אני ממצמץ אליו, מחכה לזה.

"תבחר באחותך."

"אדוני?"

"תבחר בה. אל תבחר בדריה. כי בסופו של דבר אתה תיתן לה פחות ממה שמגיע לה. ולבת שלי מגיע הכול. לא חצי מזה. לא רבע. ובטח שלא בלגן. שחרר אותה. אלא אם כן, כמובן..." הוא נעצר, ומטה את ראשו לצד כדי לבחון את ההבעה שלי. אני לא נושם.

"אלא אם כן?"

"אתה אוהב את דריה. במקרה כזה, אני לא מרשה לך, בשום פנים ואופן, לשבור את הלב של שניכם כי סילביה עדיין נוטרת טינה."

"אתה יודע על איזה קולג' דריה מבררת?" אני בולע.

הוא זורק את ראשו לאחור וצוחק לפני שהוא מהנהן. אני מניח שכולנו שקופים מדי. ג'יימי מושך את הדלת ונכנס.

"נדפקת בגדול סקאלי. נדפקת בגדול לעזאזל."

פרק 17

אתה הורג אותי עם עיניך
שורף אותי עם החיוך שלך
קובר אותי עם האדישות שלך

דריה

אני מצטרפת לאימא, ביילי, וויה בניו יורק.

בעיקר כדי להתרחק מפן. כשאני שולחת הודעה למל כדי להודיע לה שאני באה, היא עונה עם שרשרת של אמוג'ים, אך הפעם נמנעת מלהתחנן אליי ללכת איתה לקפה או להזמין אותי למסע קניות.

היא הפכה למגניבה יותר לאחרונה. אך זה מעט מדי ומאוחר מדי בשבילי להעריך את השינוי ביחס שלה.

אני מתכננת את הזמן שלי בבית כאילו שהחיים שלי תלויים בזה. כי זה נכון. הלב שלי לא יכול לסבול יותר משהוא כבר סבל בשבועות האחרונים.

בבקרים, אני משאירה את האף קבור בנייד שלי. בארוחת הערב, אני נותנת לביילי וויה לדבר ונצמדת לשיחות שלי עם אבא. לפעמים אני שומעת את ויה במסדרון, מתחננת לפן לפתוח את הדלת.

הוא אף פעם לא פותח.

כשאנו מגיעות למלון בניו יורק, ויה וביילי מורידות את נעלי הסירה התואמות שלהן וקופצות על אחת ממיטות הקווין־סייז. החדר קטן יחסית למה שאנו מזמינים בדרך כלל, ואני יודעת שזה לא בגלל שמלודי מנסה לחסוך כסף.

"את תשני איתי, אהובה. לא אכפת לך, נכון?"

אני מעמידה פנים שאני לא שומעת אותה. יש לי הרגשה שאני עומדת להוסיף למחברת השחורה הקטנה שלי בסוף השבוע הזה. המנהל פריצ'רד יהיה מאושר. במיוחד כשאופיע במשרד שלו, מוכנה לכפר על חטאיי.

אני חסרת תחושה ומדברת רק כשפונים אליי ישירות, מה שלא קורה לעיתים קרובות.

מל לוקחת אותנו למסעדה איטלקית לארוחת ערב. ביילי ואני מזמינות פסטה ופניני כל אחת, ומלודי וויה חולקות סלט.

"זוכרת איך הייתי אוכלת את חטיפי החלבון שהיית מביאה לי בכל שיעור, גברת פולוהיל?" ויה מעמידה פנים שהיא מנגבת דמעה תועה. "לא ידעתי אפילו שהיה בהן, כאילו, איזה אלף קלוריות."

"היית צריכה את זה." מל נשענת על השולחן, ותופסת את דמעות התנין של ויה עם האגודל שלה.

אני מסיטה את מבטי הצידה כאילו שחטפתי סטירה.

"מה שהייתי צריכה זו מישהי כמוך. אני אסירת תודה שאת בחיי," ויה ממלמלת. עכשיו תורה של ביילי לחייך אליה ברכות. אני מביטה מטה על המים המוגזים שלי. זה, מאותה הכלבה שקראה לאימא שלי בלתי נסבלת כשהיא הייתה בחדר שלי. אבל אני לא יכולה לחשוף אותה. לא כשהיא יודעת מה עשיתי לה לפני ארבע שנים.

"בנות." מלודי שואפת אוויר. "אני צריכה לספר לכן למה אנחנו פה באמת."

מל מסבירה שהבלט של ניו יורק רוצים לפתוח סניף בלוס אנג'לס, והם שוקלים אותה לתפקיד המייסדת־שותפה. דמעות תלויות על הריסים התחתונים שלה כשהיא מספרת את החדשות. ליבי כואב כי בדרך כלל — לפני שנה — אף שלא היינו קרובות במיוחד, היא הייתה מספרת לי על זה לפני שהיא הייתה מספרת למישהו אחר.

"אני בטוחה שיבחרו בך, גברת פולוהיל." ויה מרימה אגרוף לאוויר.

"בבקשה, תקראי לי מל."

"מל."

"אני מאמינה בך, אימא," ביילי מעודדת.

מלודי מסתובבת אליי. אני מרימה חתיכה מהפניני שלי ולוקחת ביס קטן, ומביטה סביבי. כשכל העיניים עדיין עליי, אני אומרת את הדבר היחיד שעולה בראשי.

"חטיפי החלבון ההם היו מגעילים."

בלילה, אני מסתובבת ומתהפכת. מל מנסה לישון לידי. בכל פעם שהיא מושיטה את ידיה לשפשף לי את הגב ולהרגיע אותי, אני מתכרבלת לתוך עצמי. אני לא מפסיקה לתהות איך הגענו לפה, ואם יש דרך לחזור אחורה למצב שבו היינו בלילה שבו ראיתי את פן ב'קן הנחשים'. כשמלודי ואני היינו אדיבות זו לזו. כשעדיין תקשרנו.

בבוקר, ויה מתעוררת עם יבלות בגודל של לבנים על הרגליים.

"זה מכל ההליכה." היא מתפרצת בבכי קורע לב. "אבא וסבתא מעולם לא לקחו אותי לשום מקום במיסיסיפי. אני מניחה ששכחתי איך זה מרגיש ללכת מרחק אמיתי כלשהו."

הו מרקס. תגרום. לזה. להפסיק.

"נלך לדוואיין ריד." מל מרגיעה אותה, ומשפשפת את הגב שלה עכשיו. אין לי בעיה עם זה.

"נוכל לקנות לך נעלי ספורט בחנות של נייקי!" ביילי מוסיפה.

הן מכרכרות סביבה, ומבטיחות לה שבועות המוגלה הענקיות יהיו נחלת העבר עד הערב.

"חכו פה," מל אומרת, ומסתכלת על שתינו בזהירות. "ביילי ואני נחזור במהירות."

"אוי, אני לא מוכנה לשלוח אותך לעשות סידורים בשבילי. אני באה!" ויה זועקת בדרמטיות.

ברור שהיא באה. לבלות שנייה אחת איתי יהיה סוף העולם.

הן יוצאות במהירות מהדלת, ואני מבחינה שהנייד של מל עדיין על השידה ליד המיטה

שלנו. אני יוזמת שיחה בפעם הראשונה מזה חודשים. זה נראה לי כמו סיפור גדול כי הסתייגתי כל כך מלדבר איתה. נמנעתי מזה כמו ממגיפה במשך חודשים.

"היי, מלודי," אני צועקת אחריהן כשהן רצות לאורך המסדרון לעבר המעליות, בניסיון לתפוס מעלית שעומדת להיסגר. "את —"

"לא עכשיו, דריה!" היא צוחקת עם הבנות, ונעלמת בין הדלתות הנסגרות של המעלית.

דריה.

היא מלודי, ואני דריה.

אימא ואהובה מתות באופן רשמי.

אני מסתובבת ומשחררת נשימה. אני בודקת את הנייד שלי. אין הודעות חדשות. פן שכח ממני, ואולי ככה זה צריך להיות. הושטתי לו את הלב הקפוא שלי כדי שיפשיר, יחמם, ישרוף ואז ידקור אותו. לא מגיע לו אותי, ולי לא מגיע התואר של הורסת משפחות.

אני גוררת רגליים לאמבטיה ופותחת את המים לפני שאני מבחינה שהנייד של מל נדלק מהודעה חדשה.

שלום מלודי. זו גרייס. תהיתי אם נוכל להזיז את הפגישה שלנו ממחר ב־2 בצוהריים להיום ב־2 בצוהריים? מנהל כוח האדם שלנו צריך לצאת מהעיר הערב ולא יוכל לעבור איתך על האותיות הקטנות.

אני בוהה במילים. ידיי רועדות, וכל נשימה מרגישה כאילו שאני בולעת לבה לתוך הריאות. כל הכעס והתסכול שהרגשתי בחודשים האחרונים מבעבעים לי בבית החזה.

קודם, היא הכניסה את פן הביתה.

ואז היא החליטה על חינוך ביתי לביילי.

ואז היא הכניסה את ויה הביתה.

ואז פן שבר לי את הלב.

וויה גנבה אותה ואת ביילי ממני.

אני יודעת שאני פה רק בגלל שמל לא יכלה שלא להזמין אותי. תחושה חזקה של נקמנות משתלטת עליי. אני מנסה להגיד לעצמי לא לעשות את זה כשאצבעותיי מרחפות מעצמן על מסך הנייד שלה.

האמת, שאני מעריכה את ההזדמנות, אך החלטתי שזה לא יסתדר בסופו של דבר.

אני שולחת את ההודעה לגרייס.

אני מתחרטת על זה מייד, אבל להודות במה שעשיתי רק יחריף את המצב. מל כבר שונאת אותי. היא לא צריכה עוד תירוצים כדי לנשל אותי.

אני מאוד מצטערת לשמוע. אנא עדכני אותנו אם זה ישתנה.

מה עשיתי?

מה עשיתי?

אני מוחקת את כל שרשרת ההודעת וחוסמת ומוחקת את גרייס מאנשי הקשר של אימא, ואז מניחה את הנייד חזרה בדיוק היכן שהיא השאירה אותו לפני שהיא יצאה עם הבנות.

אני קוברת את עצמי תחת השמיכות במיטת הקווין־סייז, ולא עולה לנשום אוויר.

פרק 18

מאחורי כל נערה חשדנית יש נער שהפך אותה לכזאת

דריה

מל מחפשת בהיסטריה את הנייד שלה.

מל מחפשת את המספר של גרייס בתוכו.

מל מושכת באף, לוחשת שיט, שיט, שיט, כשהחלקים נופלים במקום. היא לא זוכה בתפקיד הזה. היא לא מגשימה את החלום שלה.

אצבעותיי רועדות סביב העט כשאני בוהה ברישום האחרון ביומן שלי, והזיכרונות של הרגע המדויק שבו היא גילתה נוחתים עליי. עד שהיא הגיעה לגרייס, התפקיד כבר אויש על ידי המתמודדת הבאה.

כשהתחלתי לרשום במחברת השחורה הקטנה, מעולם לא חשבתי שאגיע לרמת הרשעות שהגעתי אליה עם ויה שוב. לא רק שחזרתי על אותה טעות חמורה ומנעתי ממישהי את הזדמנות חייה בגלל הקנאה שלי — אלא עשיתי את זה לאימא שלי.

אני מסתובבת במיטה ובוהה בתקרה. לאחרונה, במיוחד מאז שפן ואני התחלנו לבלות ביחד, חשבתי לסיים את העניינים עם המנהל פריצ'רד. אני לא צריכה אותו יותר. עכשיו, זה בוער בתוכי לראות אותו מחר ולחלוק את זה איתו.

אני יורדת למטה כדי לקחת כוס מים. השעה כנראה קרובה לחצות. כל האורות בבית כבויים, והצלילים היחידים שנשמעים הם מהתרמוסטט המזמזם ומכונת הקפה, שגורמת למים לבעבע באופן אוטומטי.

אני לוקחת כוס מים ועושה את דרכי לחדר שלי כשדלת הכניסה נפתחת. אני מסתובבת מתוך אינסטינקט. פן נכנס, צולע, ונראה חבול. פניו פצועות, שרוטות וסגולות. הוא צולע לעבר המטבח, גורר את רגלו השמאלית, וכתפיו מתנגשות בקירות, בפסל יווני, ובעציץ ענק. הוא שיכור לגמרי בנוסף לכך שהוא פצוע.

אני פותחת את הפה כדי לשאול אותו אם הוא היה ב'קן הנחשים', ואז סוגרת אותו חזק כשאני מזכירה לעצמי שזה לא ענייני. האימא של התינוקת שלו יכולה לטפל בו. הוא הבהיר זאת היטב. אם כבר, אני צריכה להפסיק להשפיל את עצמי בלדאוג לבחור שעבד עליי בצורה אכזרית כל כך. שלקח את הבתולים שלי בזמן שהבטיח להיות עם בחורה אחרת. לפחות הפעם הוא שם קונדום.

אולי אתה לא טעות מתמשכת ששווה לי לעשות.

אני מסתובבת ומתחילה לעלות במדרגות.

"עיניגול," הוא מקרקר. אני שומרת על קצב אחיד. מעלה, מעלה, מעלה לחדר שלי. אני יכולה לעשות את זה. אם לא אלך לאיבוד בתוך עיניו הבהירות

ונשמתו האפלה. "עיני... גולגולת," הוא מתקן את עצמו.

יד נאחזת בחולצה שלי, והוא מושך אותי את שתי המדרגות מטה, חזרה למישורת. הוא מצמיד אותי לקיר בנישה שבין המטבח לסלון בדחיפה אחת גסה. אני נרתעת כשאני מריחה אלכוהול ודם מתכתי בנשימתו.

עינו נפוחה, ושפתו התחתונה נוטפת דם על נעליו. פן שיכור הוא מראה שלא חשבתי שאראה בלילה שבו יש לימודים למחרת. הוא בדרך כלל מתעורר באותה שעה, לא משנה מה, לאימון כוח שלו בבוקר, ותמיד נראה כמו מיליון דולר בחליפה בלויה וזולה.

"מה אתה רוצה?" אני לוחשת בכעס. אני מרגישה שבירה כל כך בזרועותיו.

"נשיקה."

אני דוחפת אותו מהחזה. הוא לא נשמע הגיוני בכלל.

"לך תמות, סקאלי." האמת שזה נראה כאילו שזה עומד לקרות.

אני מסתובבת חזרה לעבר המדרגות. הוא מושך את פרק כף ידי שוב. עיניו מפצירות. הגבות שלו מכווצות. הוא נראה...פתטי. ודריה הישנה הייתה נהנית מאוד לראות אותו ככה. אך החדשה רוצה למות בידיעה שכואב לו. ועוד יותר גרוע מזה, שהוא סובל. שהעובדה שוויה חזרה לחייו לא הייתה כל מה שהוא ציפה שזה יהיה.

"לך תתנקה," אני אומרת בשקט. "אחרת תחטוף זיהום רציני."

"תעזרי לי?" הוא מקרקר, בקול גרוני, נוטף כאב.

"למה שלא תבקש מהחברה שלך שתעשה את זה?"

"כי היא גרה שתי עיירות מפה."

"תשובה לא נכונה."

"כי אני לא רוצה את העזרה שלה. אני רוצה את שלך."

אני עוצמת עיניים. אני אומרת לעצמי שאני רק עוזרת לו להתנקות, לא נכנסת למיטה איתו. אני לא חושבת שאי פעם ראיתי את פן במצב נוראי שכזה. פיזית — אולי. הוא שחקן פיזי. אך נפשית...בפעם הראשונה מאז שפגשתי אותו, אני רואה אותו מרגיש. הקירות ספוגים ברגשות שלו, האוויר דחוס מהם.

אני עושה את דרכי לארון מעל הכיור, מוציאה את ערכת העזרה הראשונה, ומסמנת לו להתקרב. הוא קופץ ומתיישב על האי במטבח ובולע אותי כשאני שוטפת את הפנים שלו עם מטלית חמה שאני די בטוחה שהמנקים שלנו משתמשים בה כדי לנגב את האריחים. ואז אני מנקה את הפציעות שלו עם מגבונים מחטאים ושמה פלסטר על החתך במצח שלו שכנראה צריך תפרים. אני לא שואלת אותו מה קרה. הוא מספר לי בכל זאת.

"נלחמתי עם שלושה בחורים ב'קן הנחשים'."

"זה אידיוטי," אני לוחשת.

"בו זמנית."

"זה באמת אידיוטי."

הוא מנסה לגחך, אבל זה פותח מחדש את החתך שיש לו על השפה.

"הנה." אני לוקחת צעד לאחור. "אתה בטח מרגיש כמו חדש."

"איך היה בניו יורק?" הוא שואל.

אני לא יכולה לחשוב אפילו על העיר הזו מבלי לרצות להקיא. אני תוהה אם אי פעם אהיה מסוגלת להגיע לשם שוב.

"תפסיק."

"תפסיק מה?"

"אל תעמיד פנים שאנחנו ידידים." אני סוגרת את ערכת העזרה הראשונה, מחזירה אותה לארון, ועושה את דרכי במעלה המדרגות כדי לסיים לכתוב ביומן שלי.

כשאני מגיעה למיטתי, המחברת השחורה הקטנה כבר לא שם.

פרק 19

תקשיבי לכאוס
שמבעבע במוחך
זה, אהובתי היפה והפזיזה
איך שהסיפור שלנו מסתיים

דריה

יום למחרת, אני נערה מתה מהלכת.

כשאני רואה את ויה במסדרון, אני חולפת על פניה מבלי לדבר. אני פוחדת שאם אגיד משהו, אני עלולה לצאת מדעתי, והמצב שלי רגיש ביותר. איבדתי כל כך הרבה בשבועות האחרונים, ואני לא סומכת על עצמי יותר.

אני פסיבית. ביישנית. פוחדת.

בדיוק כמו שהיא רצתה אותי. בדיוק כמו שהיא מעמידה פנים שהיא.

אימון מעודדות זה הדבר היחיד שנותר לי. כשאני לובשת את המדים שלי בחדר ההלבשה, אני מנסה לשאוף נשימה עמוקה וליהנות מהכלום שסביבי. כולן מחכות לי בחוץ. הגיע הזמן לזרוח. להיות האני הישנה. מי שזו לא תהיה.

אני אוספת את השיער בקוקו, ומסתובבת לעשות את דרכי לדלת בדיוק כשהיא נטרקת. אני מרימה את עיניי ורואה את אסמה נשענת עליה, בזרועות שלובות. היא לובשת את תלבושת המעודדת החשופה שלה עם חיוך מנצח על השפתיים.

"אני יכולה לספר לך סוד?" קולה מתוק כסוכר, והמגננות שלי עולות מייד. אני מטה את הסנטר מעלה.

"בטח. אני נהיית טובה בלשמור אותם."

היא זזה מהדלת ונכנסת לתוך חדר ההלבשה עד שאנו עומדות פנים מול פנים.

"תמיד ידעתי שאת תהיי הסיבה למפלה של עצמך. היית כזו יפה עם השיער המבריק המושלם שלך והריסים הארוכים. יהירה וחושבת שהכול מגיע לך עם הייחוס המטורף, האימא המורה לשעבר, והאבא המלקק תחת שלך. לפעמים, בלילה, הייתי בוכה עד שהייתי נרדמת, כדי לשכנע את עצמי שתיפלי, כי לא נראה שזה אי פעם יקרה. ובואי נודה בזה." היא מצחקקת. "תואר קפטן המעודדות תמיד היה שייך לי. אני הרקדנית הטובה יותר. אני מעודדת טובה יותר, מגשרת טובה יותר, ובן אדם טוב יותר."

אני מזדקפת. היא מדברת עליי בלשון עבר, וזה לא מוצא חן בעיניי. אני מרימה את האף, כדי להזכיר לה מי הבוס. על אף, שאם אני כנה, לא הרגשתי בשליטה כבר הרבה מאוד זמן.

"את לא יכולה לקחת את התואר ממני, אסמה. זה לא עובד ככה, ולא משנה כמה את

רוצה."

"פה את טועה." היא מצמידה שתי אצבעות לפיה ושורקת. הדלת נפתחת וכל קבוצת המעודדות נכנסת, בכל תהילתה, לבושה מדים. ובסוף השורה המושלמת עומדת סילביה סקאלי, לובשת מדים שהיא כנראה גנבה. ממני.

אני רואה אדום.

אני לוקחת צעד לאחור, ומעקמת את הפה. אסמה צועדת לעברי, ומנקה מוך דמיוני מהחולצה שלי.

"את מרחפת לאחרונה, לא היית ממוקדת, ונעדרת כשהיינו זקוקות לך. שלא נדבר על ויה המסכנה שסיפרה לנו מה עשית לה לפני ארבע שנים עם המכתב," היא משרבבת שפתיים.

אני יורה מבט מאשים לעבר ויה, ורואה שלא רק שהיא פוגשת את מבטי, היא גם מחייכת. יש לה תספורת קצרה חדשה, אופנתית ויוקרתית, ועגילים חדשים. היא כבר ממציאה את עצמה מחדש, ואף אחד לא עוצר אותה מלהרוס את חיי. מלודי מפצה על חוסר הקשר בינינו בכך שהיא מרעיפה על ויה ובניילי את כל הדברים שאני לא מוכנה לקבל ממנה יותר, ומשום מה, פן נמצא בצד שלה. האדם היחיד שעדיין אכפת לו ממני זה אבא, אבל אפילו אני יודעת שהוא מבודד את עצמו במשימה שלו להיות שם בשבילי.

"את לא תצליחי להתחמק מזה." אני חושפת שיניים לאסמה, ונצמדת לפנים שלה.

"מה תעשי?" היא מטה את ראשה אליי, ומחייכת.

קודם כול, אספר לביית', החברה הכי טובה שלך, שאת שוכבת עם ווהן. ואז, אגיד לווהן לזרוק אותך, ושלא תטעי, לבחור אין שמץ של רגש בגופו. הוא יעשה את זה מבלי להתאבל אפילו על המציצות האבודות.

אך אני לא יכולה להגיד את זה. לפחות לא בפומבי. המעשים של הענק הירוק אמורים להתבצע בסוד.

"אז אני מנחשת שזה סגור?" אני שואלת ומסבה את ראשי לעבר שאר הקבוצה. כולן מביטות מטה, עם הגב שלהן צמוד ללוקרים בשורה. כולן חוץ מוויה. אני צוחקת בהיסטריה, מנידה בראשי ומנופפת אליהן בביטול.

"אתן כאלה עלובות. אתן שונאות את אסמה."

אין תגובה.

"שיהיה לכן בהצלחה לחיות מדיאט קולה ואוויר בסמסטר הבא."

אני מאבדת את זה, ואני מאבדת את המקום שלי בעולם, במהירות. והחלק הכי גרוע, הוא שאני אפילו לא יכולה להילחם על מה ששלי. לא כשוויה מחזיקה את היומן שלי. מנופפת בחיים, בעתיד, ובמוניטין שלי מעל ראשי.

"התכוונתן לזה בכלל כשהצבעתן בשבילי? אתן מתכוונות בכלל למשהו שאתן עושות? עד כמה מזויפות אתן יכולות להיות?"

ביית' נושמת בחדות, ומנידה בראשה. דמעה זולגת מעינה, ואני יודעת שאסמה לחצה עליה, אך אני עדיין שונאת אותה על חוסר עמוד השדרה שלה. אני מביטה סביב על הפנים שלהן — קודרות, אשמות, מובכות — ואני אפילו לא יודעת מה לחשוב יותר.

כל מה שיש לי מתפורר.

כל מה שעבדתי למענו הולך ונכחד.

ויה הבטיחה שהיא תגמור אותי, ועד כה, היא עמדה במילה שלה.

אני יוצאת החוצה, חוזרה לבית הספר, לפני שהדמעות יזלגו. אולי פן צודק. אולי אני

בוכה כל הזמן ועושה סצנות. אבל הנה סצנה שלא אשכח לעולם:

ביום שבו ויה ואסמה לקחו את תפקיד קפטן המעודדות שלי, שזכיתי בו בהגינות, זה היום שבו גיליתי שאני לא הנערה היחידה שנולדה עם ענק ירוק בתוכה. גם להן יש אחד כזה. והוא כרגע התפרץ דרך העצמות והעור שלהן והבריח אותי.

הבטן שלי מתהפכת.

לפחות הצלחתי לרסן את שלי.

”תראו מי פה.”

גאס טורק את הלוקר הכחול שלי בחבטה כשאני מוציאה את הספרים, ודוחף אותי בהשתובבות. המסדרון ריק. אני מאחרת בעשר דקות כי אני מתפקדת ללא שינה, על שתי כוסות קפה, ולחץ. וישנן מצלמות מסביב, אך הוא קפטן נבחרת הפוטבול, אז הוא יכול להתחמק מרצח. תרתי משמע כנראה.

אני לא זזה כדי להרים את הספרים המפוזרים שנפלו כשהוא ארב לי.

”אתה בטוח שזה רעיון טוב בשבילך להבריז משיעורים? אתה גם ככה לא העיפרון הכי חד בקלמר.” אני משחקת אותה אדישה ולא מעוניינת, אך אני לא מרגישה את זה יותר. אני מותשת כל כך, שאני מופתעת שאני עדיין עומדת.

”מצחיק מאוד, פולוהיל. אני תוהה...” הוא נצמד לפנים שלי, ומטה את ראשו עם חיוך מטורף על השפתיים. ”האם תמשיכי להיות מצחיקה כל כך כשאראה לך מה יש לי?”

הוא מרים את זרועו, ואת המחברת השחורה הקטנה שלי. פי מתייבש. אני עומדת להתעלף. שיט. ויה באמת עשתה את זה הפעם.

אני מצמידה את הגב ללוקרים ומנסה לנשום, אך החמצן לא מגיע לי לריאות. נראה לי שאני עוברת התקף חרדה. התקף אמיתי.

”את נראית קצת חיוורת, המלכה דריה. איפה השפוטים שלך כדי שיוסיפו קצת ברונזה לפנים המושלמות המזויפות שלך?” הוא צוחק בהתלהבות.

”מה אתה רוצה?” אני אומרת בשיניים חורקות. אני כבר יודעת שמה שזה לא יהיה, אני עומדת לתת לו את זה. אף אחד לא יכול לשים את ידיו על היומן שלי. המחשבה שאנשים ידעו מה עשיתי לחבריי לכיתה או עם המנהל פריצ'רד משתקת, אך הבעיה האמיתית זו מל. אם היא תגלה שהרגתי את החלום שלה ושל ויה, אאבד אותה לנצח.

אאבד את הכול.

גאס טופח על סנטרו, ומטה את ראשו לעבר השמיים, עם היומן שלי עדיין בידו, גבוה באוויר מעל ראשו. אני נועצת מבט ביומן, מתפללת שהוא יעוף לאורך החלל הצר בינינו ישירות לתוך ידיי כמו בספרים של הארי פוטר.

”בואי נראה. מה אני רוצה? אה, אני יודע! אני רוצה ש'לאס חונטאס' יפסידו את משחק האליפות וייתנו לי את מה שמגיע לי — ניצחון.”

על זה, אני באמת צוחקת. צחוק היסטרי, אך הוא מבעבע מתוך גרוני בכל זאת. אני מעבירה יד על עצם הבריח והצוואר שלי, ומנגבת את הזיעה הקרה.

"אתה לא אמור לבקש משהו שאני באמת יכולה לתת לך?"

"את מזדיינת עם הקפטן. זה מופיע ביומן. אני בטוח שאת יכולה לשכנע אותו."

אני נרתעת. "זה קרה פעם אחת, ולא אכפת לו ממני." זה וידוי אכזרי, אך הוא חייב לדעת שאני לא יכולה לגרום לזה לקרות.

הוא מגלגל את עיניו לעברי. "ביתק את הבתולים שלך, הא? בן זונה בר־מזל. בכל אופן, שאלת מה המחיר, ואמרתי לך. זו הבעיה שלך. לא שלי."

"אני לא יכולה לעשות את זה," אני אומרת בקול רועד. אני מאבדת אחיזה על האדישות שלי. המסכה שלי נופלת. אני לא יכולה לתת לו את מה שאין לי. "הוא בחיים לא יעשה שום דבר בשבילי. הוא עם אדריאנה."

"מבחינתי, תאיימי לספר לאדריאנה שהוא זיין אותך רק בשביל לגרום לו לעשות את זה. כל מה שצריך כדי לגרום לקבוצה שלו לשחק משחק מחורבן בשישי. אחרת..." הוא מנופף ביומן שלי כאילו שהוא לא מכיל את כל הסודות וחוסר הביטחון והכאב שלי. כאילו שהענק הירוק לא חי שם. "החרא הזה יודפס — כל דף ודף — באלפי עותקים ויודבק לכל לוקר ובכל שירותים, חדרי אומנות, מעבדה וחדרי הלבשה. אעלה את זה לכל הרשתות החברתיות, ואוודא שלעולם לא תוכלי לברוח מזה, לא משנה כמה רחוק תלכי. ואל תחשבי אפילו לנסות להפעיל את ההורים, פולוהיל, כי כל בית הספר יהרוג אותך שהרסת לנו את אליפות המדינה."

הוא מסתובב וצועד במורד המסדרון הריק. אני רודפת אחריו, נחנקת מהרוק של עצמי. אני המומה מכדי לייצר דמעות. החיים שלי כמו שאני מכירה אותם עומדים להיגמר. אני מועדת על רגליי, ונאחזת בתיק הגב שלו כדי שלא אפול לרצפה. הוא מסתובב בחדות, ונוהם.

"תורידי את הידיים שלך, פולוהיל."

"אתה לא יכול לעשות לי את זה." הברכיים שלי פוגעות ברצפה. כמה מתאים. מהזווית הזו, אני יכולה לבסוף לראות את הנוף כמו שהוא. כל הטעויות שלי, האנשים שבחרתי להסתובב איתם — הספורטאים, המזויפים, הילדים הפופולריים — הכול ניזרק בחזרה אליי. גאס מחזיק את העתיד שלי — המוניטין שלי — בין אצבעותיו השמנמנות.

"בבקשה," אני אומרת, ומוותרת על הכבוד העצמי שעוד נותר לי. "אני מתחננת. אעשה כל דבר אחר. תגיד לי מה לעשות. אני לא יכולה להשפיע על פן. אף אחד לא יכול להשפיע על פן."

פן הוא איש הפח.

גאס מחייך בנימוס, אוחז בצווארון השמלה שלי ומרים אותי על רגליי.

"האמת שאני חושב שאת בחורה בעלת תושייה, דריה. תמצאי דרך. אחרת אקבור אותך."

"אנחנו צריכים לדבר."

אלו המילים שיכולתי לדמיין את עצמי אומרת לאימא שלי, לחברים העתידיים שלי,

הידידים שלי, המשפחה שלי...לא למנהל שלי. ולמרות זאת, אני עומדת מול המנהל פריצ'רד, ואומרת לו בדיוק את זה. כרגע הקאתי את ארוחת הבוקר שלא אכלתי באסלה, ובכיתי, ואני כנראה נראית מעוררת מבחוץ בדיוק כמו שאני מבפנים.

כשנכנסתי, סגרתי את הדלת מבלי שהוא יגיד לי לעשות את זה, הסימן הראשון שמשהו לא בסדר. בדרך כלל, אני מצייתת לו, מחכה להוראות ספציפיות. כך זה היה מאז הפעם הראשונה שבה כתבתי ביומן. על ויה. כשנכנסתי למשרד שלו בחטיבת הביניים, ציפיתי ממנו שיתקשר להורים שלי, יתחיל תגובת שרשרת, ויתקן את הטעות שלי. יתקן אותי.

במקום זה, הוא הטה צנצנת של סוכריות M&M שהחזיק על השולחן שלו, עם עיניו נעולות על שלי. חתיכות שוקולד צבעוניות נשפכו על הרצפה והתגלגלו לרגליי כמו ג'ולות.

"תרימי את כולן, מיס פולוהיל. על הברכיים שלך, כשאקרא בפנייך את החטאים שלך."

זה הפך לריטואל שלנו.

לאורך השנים, הוא נבח עליי לסדר מחדש את המדפים במשרד שלו, לנקות את השטיחים שלו, לצחצח את נעליו, ולאחרונה, אחרי שפן נכנס לתמונה, הוא היה מכה בכפות ידיי עם סרגל. היכן שניתן יהיה להסביר את הסימנים האדומים באימוני המעודדות המפרכים שלי.

הוא תמיד קרא את החטאים שלי לאט מאחורי דלתו הנעולה, ונעצר במלודרמטיות כשהגיע לחלקים העסיסיים.

רוב החוטאים אומרים את תפילת אווה מריה.

אני מכפרת על החטאים שלי עם מכות מהסרגל שלו.

זה מגיע לי. הכאב מגיע לי. אני מפיצה כל כך הרבה מזה לאחרים, שאני אפילו לא יכולה להאשים את המנהל פריצ'רד שהוא גורם לי לסבול כל כך.

המנהל פריצ'רד אומר שהפגישות שלנו קשורות למשמעת. להחזיר אותה לדרך הישר. אך האמת היא, ששנינו יודעים שאני לא הולכת ומשתפרת, וככל שהשנים חולפות, כך אני טובעת עמוק יותר בתוך הצער.

תמיד חשבתי ששנינו סתם אנשים דפוקים, שעושים דברים שרוטים, כי אף אחד אחר מסביבנו לא יבין. רק כשפן הגיע הבנתי שהמנהל פריצ'רד היה שתלטן כלפיי. והתאווה ההיא מרגישה הרבה יותר טוב מהמכות. זה מרגיש מדהים כשחווים את זה נכון.

מאז, המשימות של המנהל פריצ'רד הפכו קיצוניות וקפדניות יותר. והמכות של הסרגל הפכו חזקות יותר.

"סליחה?" הוא לא מרים את עיניו מהניירת שעליה הוא חותם. יש על הדפים את הלוגו של 'אול סיינטס', אז אני יודעת שזה קשור לפוטבול. הכול נראה קשור לפוטבול בימים אלה. השמועה היא שגאס לוקח כדורים נגד לחץ וחרדה ושותה כדי להתמודד עם הלחץ.

אני מתיישבת בכיסא מולו. עיניו עולות במהירות מהדפים. "הזמנתי אותך לשבת, מיס פולוהיל?"

"יש לנו בעיה." שפתיי רועדות. אני מושיטה את היד, ומורידה את העט בשבילו.

עיניו מצרות לכדי חרכים, ומתמקדות על היד שלי. "נכון מאוד. תוציאי את מחברת החטאים שלך."

ככה הוא קורא לזה. זה תמיד מטריף אותי. כאילו שהוא נקי מחטאים.

אני שואפת נשימה עמוקה ומשחררת אותה בבת אחת. על החיים ועל המוות. "אין לי

אותה."

"מה זאת אומרת אין לך אותה?" הלסת שלו מתכווצת.

"סילביה סקאלי גנבה לי אותה מהחדר אתמול בלילה. היא גרה איתי עכשיו, כפי שאתה יודע. גאס מחזיק בה, והוא מאיים לפרסם הכול אלא אם כן אשכנע את פן סקאלי למכור את משחק הגמר."

הם כנראה תכננו את זה ביחד וצחקו לכל אורך הדרך. ואני? אני הייתי מטומטמת מספיק כדי להאמין להסחת הדעת של פן. עזרתי לו להתנקות כשהיא הייתה למעלה, וגנבה את הדבר היקר לי מכל. הדבר היחיד שיכול להרוס אותי. שפתיו של המנהל פריצ'רד מתעוותות. עם עיגולים שחורים מתחת לעיניים, ונקודות דם קטנות בתוכן, אני בטוחה שאני לא אותה ילדה יפה שפיתתה אותו לתוך ההסדר הזה. לא התאפרתי הבוקר, והשיער שלי מבולגן לגמרי.

"כתבתי עליך במחברת," אני מוסיפה כבדרך אגב כדי להזכיר לו עד כמה המצב שלנו חמור. המנהל פריצ'רד מופיע ביומן שלי פעמים רבות. אני עוצמת עיניים בחוזקה ומסמיקה כשאני נזכרת בכל הדברים שחלקתי שם.

ברישום מספר מאה עשרים ושתיים, כתבתי איך נכנסתי למשרד שלו פעם והוא לא היה שם, אז התחככתי על כיסא המנהלים שלו. כשהוא הגיע, הוא הכריח אותי ללקק את השאריות של עצמי מאותו כיסא. זה הדבר הכי מיני שאי פעם עשינו, וזה לא כלל נגיעות זה בזו, אך זה מספיק כדי להפיל את שנינו.

הלסת שלו מתכווצת ומתכווצת ואני יודעת שהוא מאבד את הסבלנות שלו אליי. שנינו בצרות צרורות עכשיו. ובגלל זה אני פה. אנחנו חייבים לעצור את גאס.

"הוא לא יפרסם שום דבר שקשור אליי," המנהל פריצ'רד מודיע לי, בשיא הרוגע.

אני ממצמצת, המומה. "איך אתה יודע את זה?"

"אני חכם יותר ממעודדת, בתור התחלה. וגם הוא."

אני נשענת לאחור, ובוהה בנקודה מאחוריו, בעיניים פקוחות לרווחה.

"לא יודעת. אולי אני מטומטמת," אני יורה חזרה, "אבל גם גאס מטומטם, וסמוך עליי, הוא כן יסכן את התחת הסוטה שלך."

"באמת!" הוא רועם, נעמד, ומעיף את כל הדברים שעל שולחנו. אני נבהלת בכיסא. מעולם לא ראיתי אותו כועס כל כך.

"מה אני אמור לעשות? לאיים על מיס סקאלי ומר באוור? רק בגלל שהחלטת לפשק את הרגליים שלך בשביל בחור מהצד הלא נכון של פסי הרכבת למרות שהזהרתי אותך שלא לעשות זאת?"

תורי לעמוד, עם האגרופים סגורים בצידי גופי כשהכעס משתלט עליי, ומאיים להתפרץ.

"אנחנו בתוך הדבר הזה ביחד, ואנחנו צריכים לחשוב על משהו."

"לא. את תחשבי על משהו. זה לא נשמע כמו בעיה שלי. זו בעיה קלאסית שלך."

"אפילו אם תצליח לגרום לגאס להסכים לא להדפיס את הדפים שלך, אני אגלה לכל העולם," אני מאיימת.

הוא מגחך במבט אפל. "ו...? אף אחד לא יאמין לך. את סתם עוד ילדה מפונקת ואבודה שדלוקה על המנהל. אל תשכחי מה קרה פה. את הבלטת את הציצים שלך והתכופפת. מעולם לא עשיתי איתך סקס. מעולם לא נגעתי בך, פיזית. מעולם לא נישקתי אותך אפילו. כל. הדבר. הזה. עלייך."

אני מזועזעת. זה מרגיש כאילו שמישהו משך את השטיח מתחת לרגליי. אבל אני פועלת על טייס אוטומטי כי אני לא יכולה לתת לו להתחמק מזה.

"אתה מוכן לקחת את הסיכון, גייב?" גייב. מעולם לא קראתי לו בשמו הפרטי. רק שעכשיו, יש לי מעט מאוד כבוד אליו.

הוא מעביר יד בשיערו בתסכול.

"צאי מפה, מיס פולוהיל, ואל תחזרי אלא אם כן זה עם המחברת כדי לקבל עונש עד שהתחת שלך יהפוך לכחול."

"כאילו שאי פעם אתקרב אליך שוב." אני זורקת את הראש לאחור וצוחקת בהומור שאני לא מרגישה. "תמיד קינאת בפן, שהוא, דרך אגב" — אני מכניסה את האצבע לפה ומוציאה אותה בצליל מפוקק — "זיון פנטסטי."

"דריה..."

גם פריצ'רד מעולם לא קרא לי בשמי הפרטי.

"הוא היה כזה טוב כשהוא לקח את הבתולים שלי. זמן קצר אחרי שתפסת אותנו בחדר ההלבשה, למען האמת."

"תפסיקי עם זה מייד." הוא עוקף את השולחן שלו לעברי. לאט. כמו טורף.

"ברור שעד אז הייתי כבר לגמרי מוכנה ל —"

"מספיק!" הוא מוציא את הסרגל שלו מתחת לשולחן, ומצביע עליי. חיוכי מתרחב. אני צונחת ראש מצוק והמצנח שלי קרוע. כבר עדיף שאיהנה מהנפילה.

"להרגיש אותו בתוכי כשהתפתלתי וגנחתי וגמרתי כל כך חזק שכמעט התעלפתי —"

בתנועה אחת מהירה, הוא משליך אותי על הקיר, והבטן שלי פוגעת במשטח הקר. הוא דוחף את השמלה שלי מעלה ומכה אותי עם הסרגל חזק כל כך שאני רואה כוכבים.

"תפסיק!" אני צועקת. "שלא תעז לגעת בי, חלאה שכמותך. אנחנו סיימנו, גייב."

הוא מושך את שיערי ולוחש לי באוזן, "אנחנו סיימנו כשאני אגיד שאנחנו סיימנו, דריה."

מכה, מכה, מכה.

הלחיים בישבן שלי שורפות, וגם עיניי. אני המומה מדי בשביל לזוז, בשביל לברוח, ונחנקת מהמרה שעולה בגרוני.

המנהל שלי, הכומר שלי, האיש שהחזיק בכול הסודות שלי, שחשבתי שאני יכולה לסמוך עליו, הצליף לי כרגע בישבן עם סרגל בניגוד לרצוני. לא פעם. לא פעמיים. כשתים־עשרה פעמים בטירוף שמעולם לא ראיתי.

כשהוא מפסיק, אני מרגישה כאילו שהעולם מתנודד אחורה וקדימה על מים גועשים. עם בחילה, אני מחליקה מהקיר, פי פעור, אבל אני לא באמת יודעת מה להגיד. המנהל פריצ'רד לא מתכוון לעזור לי.

לא רק שאצטרך להילחם לבד נגד ויה וגאס, אלא שכרגע גיליתי שיש להם בן ברית עוצמתי ביותר.

כשאני שומעת אותו לוקח צעד לאחור, אני מסתובבת אליו.

מה קרה לך בכנסייה ההיא?

אני מסתכלת עליו דרך מסך הדמעות, מחכה להתנצלות. להתחננות. לחרטה. לא רק על מה שקרה כרגע — אני לא חושבת שאני אפילו מבינה את זה לגמרי — אלא על ארבע השנים האחרונות. אני מביטה מטה, ועומד לו.

עומד לו.

עומד לו ממש.

איך פספסתי את זה? הילד הקתולי המחונך שסבל התעללות הפך לגבר מתעלל ודוחה. הישבן שלי חם וכואב כל כך שאני בספק אם אוכל לשבת עליו בזמן הקרוב. הרגליים שלי רועדות, וליבי כואב בחזי.

איבדתי הכול בסמסטר אחד. לא השגתי את הנער, או את הסוף הטוב, או את המשפחה המושלמת, ואפילו לא הצלחתי להשאיר את המעמד שלי כמלכת הכוורת או קפטן נבחרת המעודדות.

"אתה הטעות הכי גרועה שלי," אני לוחשת לו.

הוא מחייך חיוך שטני.

"ואת, יקירתי, החטא הכי אהוב עליי."

פרק 20

המשקל של אהבתי אליך
קבר אותי עמוק כל כך
שאני כבר לא יכולה לישון
או לאכול
או לפגוש
את עיניי במראה

דריה

כשאבן הדומינו הראשונה נופלת והמציאות שלי מתמוטטת במהירות אחריה, הכול מרחף באוויר, חסר תנועה לשבריר שנייה. זה הרגע שבו אני נושמת עמוק, ומכינה את עצמי למכה.

זה המקום שבו אני נמצאת ברגע זה. כואבת ופצועה ומפוחדת. חוויתי את הדבר הכי טרגי שאי פעם קרה לי — התעללות מינית ופיזית — ואיכשהו, אני יודעת שהכי נורא עדיין לא הגיע.

אני בוחנת את החבורות האדומות על הישבן שלי במראה באמבטיה בבית, וממצמצת כדי לעצור את הדמעות. הן מכתימות אותי בבושה ואימה וחרדה.

הוא נגע בי בניגוד לרצוני.

הוא הכה אותי בניגוד לרצוני.

שיחקתי עם אש ונכוויתי, וזה השאיר סימן. עשרות סימנים.

והקטע העצוב הוא, שזה לא כואב אפילו חצי מהכאב שאני מרגישה כשאני רואה את פן במסדרון.

אני מורחת משחת אלוורה על החבורות ולובשת מכנסי פיג'מה ארוכים, בלי תחתונים. ללבוש כל סוג של בד על העור הפצוע שלי כואב מדי. הנייד שלי מצפצף עם הודעה חדשה, ואני מהססת לפני שאני מרימה אותו.

זה פריצ'רד.

תפגשי אותי בפארק קאסל היל בשבע. הספסל מתחת לעץ הדובדבן.

גייב פריצ'רד לא מתנצל או ממציא תירוצים. הוא מסוכן, פצצה מתקתקת, ואף שהחלטתי לא לראות אותו יותר שוב, יש סיכוי טוב שהוא החל לחשוב בהיגיון. הוא כנראה הבין שוויה וגאס יכולים לדפוק את שנינו, וכנראה מתכנן לתקן את המצב. אני יודעת שהוא חושב שאני פוחדת לספר להורים שלי, אך למה להסתכן? אני מקלידה חזרה.

כדי שתוכל להתעלל בי יותר? לא תודה.

הוא עונה תוך שניות.

כדי שנוכל לפתור את הדבר הזה ולהתקדם עם הקשר בינינו.

אני עומדת לפלוט צחוק היסטרי כשאגרוף דופק בחוזקה על הדלת מבחוץ.

"את בפנים כבר שעה," ויה מיללת. "תשאירי קצת מים חמים לשאר האנשים, נסיכה."

ברור שהיא מרגישה בנוח לדבר אליי ככה כשאנחנו לבד בבית. אני מרימה את הפיג'מה, כדי להסתכל בפעם האחרונה על הישבן שלי במראה, ואז פותחת את הדלת, עם היד שלי עדיין על הידית. אני בוהה בה, מחכה להתנצלות. להתייחסות כלשהי לגבי מה שהיא עשתה. איזשהו. סימן. לאנושיות.

שום דבר. ריק. גורנישט.

ויה מקמרת גבה בלונדינית, ומשלבת זרועות על החזה. היא לובשת שמלת מיני פרחונית מהממת שמלודי כנראה קנתה לה. אולי בניו יורק. כנראה בזמן שאני התאבלתי על מותה של משפחתי כפי שהכרתי אותה.

"את נראית נורא. בכית?" היא נוחרת בבוז ונדחפת פנימה לתוך האמבטיה.

אני מנידה בראשי. "את לא מבינה עד כמה נדפקת." קולי שקט. ורגוע בצורה מלחיצה.

זה הדבר היחיד שאני יכולה לחשוב להגיד ברגע זה. אולי הדבר היחיד שחשוב בכלל. כי החיים שלי אולי נגמרו, אבל גם שלה. ההבדל הוא שאני יודעת מה הגורל שלי, והיא לא.

"על מה את מדברת?" היא משחררת את שיערה מהגומייה מול המראה, מרימה את תיק האיפור ומתיפייפת, בשביל גאס, אני בטוחה.

"מה את חושבת שגאס רצה ממני כשנתת לו את היומן שלי?" אני שואלת, ומשעינה את המותן מעל הדלפק. היא לוקחת צעד לאחור. אני לוקחת צעד לעברה. הגב שלה פוגע בדלת הזכוכית של המקלחת, ופה אני משאירה אותה כלואה.

אני לא עומדת לפגוע בה. לא פיזית, בכל מקרה. אולי בכלל לא, לאור העובדה שאני מאוהבת נואשות באחיה, והוא רוצה אותה מאושרת. אבל היא לא יודעת את זה. היא לא יודעת מה זה אומר לאהוב עד שהכול כואב, ואת מוותרת על הכבוד העצמי והגאווה שלך בשביל מישהו אחר.

"גאס רוצה שפן יפסיד בכוונה במשחק."

עיניה של ויה נפקחות בהלם. אלו חדשות בשבילה, וזה גורם לי לשחרר אנחה קטנה של הקלה. הצורך שלה לדפוק אותי זה דבר נתון. אך זה שהיא נוקמת בפן? אני לא יכולה לסבול את הרעיון בכלל.

"הוא רוצה להרוס את אחיך," אני אומרת, וידי זזה מהזכוכית לסנטר שלה, ומטה אותו מעלה, כך שאנו בוהות זו בזו בעיניים, משהו שהיינו צריכות לעשות לפני שבועות. לפני שנים. "ואת כרגע נתת לו את הנשק שאיתו הוא יעשה את זה."

היא מעיפה את היד שלי. "בולשיט."

"כן." אני אוחזת בפנים שלה, ומכריחה אותה להסתכל שוב לתוך עיניי. "פן שבור, מתוסכל, אבוד, בגללך."

"את לא יכולה לגלות לו." ויה בולעת רוק, ודוחפת אותי. אני מועדת לאחור, וצוחקת.

זה מה שמדאיג אותה ברגע זה? היא נשמעת כמו אני הישנה.

ויה מתהלכת הלוך ושוב, גוררת אצבעות במורד פניה, ומשאירה עליהן סימנים ורודים.

"הוא לא יכול לדעת. הוא לא יכול לדעת," היא חוזרת על עצמה.

אני מסתובבת, ועושה את דרכי לחדרי. אני חייבת להתחיל להתארגן אם אני רוצה

להגיע לפארק בזמן. פריצ'רד בחר את אותו מקום שבו פן ביתק את הבתולים שלי, וזה משהו שהוא יודע, כמובן, כי הוא קרא את היומן שלי. נפגשנו פעמים אחדות לאחר שפן נכנס לתמונה, אף שהפגישות שלנו הפכו למעטות ומרוחקות. ניסיתי לא לחשוב עליהן, להדחיק אותן. ולרוב, הצלחתי.

ויה באה אחריי, מושכת את הפיג'מה שלי ומסובבת אותי אליה.

"מה אני עושה?!" היא צורחת.

אני נעצרת. מחייכת. נהנית מהנוף.

"את יודעת, ויה? במשך הרבה מאוד זמן קינאתי בך. במשך שנים, למען האמת. מאז שהופעת בסטודיו של אימא שלי. לא בגלל שהיית יפה או עשירה כביכול או משהו מהדברים האלה. אלא בגלל שהיית מוכשרת. היית טובה יותר ממני, וכנראה שהיה לי קשה לקבל את זה. אז דמייני כמה התרגשתי ושמחתי כשחזרת, וגיליתי שלא היית טובה יותר ממני אחרי הכול. כן, אולי היית הרקדנית הטובה יותר, אבל כל שאר הדברים בך רקובים. את אנוכית ומגעילה ועוד יותר חסרת ביטחון ממני. את נקמנית וקטנונית ופחדנית. לעולם לא תהיי מאושרת, ויה. לעולם. וזו הנקמה הכי טובה שאפשר לבקש."

אני מגיעה לספסל באיחור של רבע שעה.

מתנשפת ומזיעה, אני מבחינה בגייב יושב על הספסל, לבוש מכנסי טרנינג אפורים, ז'קט של נורת' פייס, משקפי שמש, וכובע בייסבול. ברור שהוא לא רוצה שאנשים יזהו אותו. אני בוחנת אותו במשך שניות ארוכות מרחוק, מנסה להתאים את מה שאני רואה לדמות שלו בראשי — מחויט למשעי ומוכן למלחמה — לפצצה ההרסנית, הלא צפויה, המתקתקת הזו.

"שבי," הוא מצווה, וממשיך לבהות בנקודה בצד השני של הפארק. אני מתקרבת אליו בצעדים מהוססים, וליבי פועם בחוזקה בחזי. אני מתיישבת בקצה השני של הספסל, רחוק ככל האפשר ממנו ומדחיקה אנחה. הישבן שלי כואב כל כך שקשה לי לנשום. אך אני לא מוכנה להראות לו עוד מהסבל שלי. נמאס לי לתת לו את מה שהוא רוצה. אני מתפללת שהסיוט הזה ייגמר, וברגע זה, אני חייבת להתרכז בצמצום הנזק, ולוודא שהיומן לא יודלף.

אני לא שואלת אותו למה אני פה. אני לא דורשת התנצלות. למעשה, אני משאירה את הקלפים המאוד קטנים והמחורבנים שלי קרוב לבית החזה.

"תסתכלי על הספסל מולנו שמתחת לעץ האלון," הוא אומר.

אני עוקבת אחר מבטו. גבעה ועצים מפוזרים מסתירים אותנו מהצד השני, אך בגלל שאנחנו בנקודה גבוהה יותר, אנו יכולים לראות דרכם ויש לנו נוף ברור לספסל בצד השני של הפארק.

נשימתי נעתקת. פן ואדריאנה יושבים ביחד, מצטופפים. הרפר ביניהם, מקשקשת בחיקה של אדריאנה. פן מתכופף, מנשק את אפה של הרפר ומעמיד פנים שהוא נושך לה את הלחי. הפעוטה מצחקקת, ומנופפת באגרופים הקטנים והשמנים שלה בפניו, מתחננת

שירים אותה.

אדריאנה מחייכת ומושיטה את הרפר לפן. פן מחייך מטה אל אדריאנה וצוחק. אני יכולה להרגיש את הצחוק שלו בתוך בית החזה הריק שלי כשאני נשברת לאלף חתיכות זעירות. החלקים של ליבי השבור קטנים כל כך שהם מרגישים כמו אבק ואפר שמתערבלים לי בבית החזה.

אני רוצה להסיט את מבטי מהם, אך אני קשורה בשלשלות לרגע הזה. לרגע שלהם. למראה המושלם הזה של אושר משפחתי שניסיתי להרוס לגמרי. המשפחה שלי מתפוררת, וניסיתי להרוג עוד אחת במסע שלי להשיג את הבחור הזה.

אך הבחור הזה מאוהב בבחורה אחרת — באימא של הילדה שלו.

אני הטעות. משהו זמני בקיום שלו. שעשוע כדי להעביר איתו את הזמן. זה? זה אמיתי. פן סקאלי אינו שלי. הוא מעולם לא העמיד פנים שהוא היה.

כל מה שוויתרתי עליו — הזמן שלי, הלב שלי, הגאווה שלי — היו לשווא.

"זו הסיבה שהפכת את החיים שלך. למען בחור שמאוהב עמוקות באהובתו מהתיכון. האבא של התינוקת התמימה שלה." קולו של גייב מעקצץ מכעס. "יש פעמים בחיים שבו הרשע משתלט על נשמתנו, וזה התפקיד שלנו לחפש את הטוהר והנחמה באלו שאכפת להם מאיתנו. את באת אליי פצועה, מושחתת, חסרת כיוון, דריה, ועשיתי את מה שהייתי חייב לעשות. היית זקוקה למכות האלה היום. היית זקוקה לקריאת ההשכמה הזו. את חייבת לאפשר לפן סקאלי הזדמנות הוגנת לבנות את משפחתו. תחזרי אליי, מתוקה. אלינו. הגיע הזמן לשחרר."

"אתה לא מתכוון לעזור לי להחזיר את היומן," אני לוחשת, כשהבנה מכה בי.

"ברור שכן. אחרי הכול, אני המושיע שלך."

אתה הסוף שלי.

"איך ידעת שהם יהיו פה?" שפתיי רועדות, ואני מושכת באף. אני שולטת בדמעות שלי, התחלתי להיות טובה בזה.

"באוור," הוא אומר בפשטות. "אני המושך בחוטים, דריה. אני מושך בחוטים של כולכם, ודואג שהחוטים שלכם יהיו מתוחים וקצרים. גאס אף פעם לא ימרה את פי. עכשיו, נוכל לעשות את זה בדרך הנכונה ונגרום לפן לראות שהוא חייב להפסיד במשחק. אני אחזיר את היומן שלך — אפילו אדאג שגאס יחזיר לי אותו באופן אישי. או שנוכל לעשות את זה בדרך הלא נכונה, שבה היומן מתפרסם ואנחנו סיימנו."

"סיימנו?" אני ממצמצת. הוא עדיין חושב שיש פה 'אנחנו'. לא יאומן.

הוא מחליק לאורך הספסל בינינו וחופן לי את הלחי. בא לי לנשוך לו את היד ולכרות אותה.

"ניאוף זה החטא הכי גדול, אבל אני מוכן לסלוח לך. את, אחרי הכול, צעירה מאוד ומושפעת."

כל כך הרבה דברים נוחתים עליי בבת אחת. הפסיכי הזה באמת חושב שבגדתי בו. והוא משתף פעולה עם גאס. הוא נואש כל כך שבית הספר שלנו ינצח, כדי להצדיק את כמות הכסף הלא שפויה שהוא בזבז על ה'סיינטס', שהוא עושה יד אחת עם בריון מתבגר.

"למה אתה חושב שיש לי השפעה כלשהי על פן? אמרת את זה בעצמך. הוא מאוהב במישהי אחרת." אני מסתובבת אליו. לתלוש את המבט שלי מפן ואדריאנה זה כמו להוריד פלסטר. אני יכולה לשמוע את הצחוק שלה מהדהד בין העצים. הוא בכל מקום, ואני לא יכולה לברוח מזה. האושר שלה הוא הסבל שלי.

"כי" — הוא מסתובב אליי — "את תגלי לכל העולם שהוא גר איתך אם לא. את תסחטי אותו, יקירתי."

פי נפער בהלם. ההשלכות ברורות.

הוא יאבד את תפקיד הקפטן שלו.

יסולק מקבוצת הפוטבול שלו.

והחברים שלו ושאר האנשים בבית ספרו ישנאו אותו על כך שהוא חי בצד הנכון של פסי הרכבת מבלי שהוא גילה להם.

"סילביה סיפרה לגאס על הסוד הקטן של אחיה," הוא מסביר בקול רגוע. "לבבות של מתבגרים הם מאוד בוגדניים, אך זה פעל לטובתי בסופו של דבר. את מבינה, אחרי התרגיל שלכם בחדר ההלבשה של הבנות, שלחתי מסר למאהב שלך שאסור לו לשים עלייך את הידיים שלו יותר. עכשיו, אחרי שברור שהוא שם, אין לי ברירה אלא לנקום. ומה יפיפה יותר מלהרוג את העתיד שלו ולגרום לו להיות מושעה מהקבוצה?"

השיערות בגופי סומרות.

ויה בגדה בפן. היא הרסה את מכתב הקבלה שלו, כביכול. היא מעולם לא רצתה לחזור כדי להתחיל מחדש. היא חזרה כדי לנקום.

"תגידי לי שאת מבינה, שתצייתי לי, ושהעניין הזה סגור, מיס פולוהיל." הוא נעמד, עם הידיים על המותניים. המפשעה שלו מול הפנים שלי, ובא לי שוב להקיא.

אני חווה הארה באותה שנייה. אני יודעת מה אני צריכה לעשות כדי להציל את כולם.

פן.

אדריאנה.

הרפר.

ביילי.

והכי הרבה — את עצמי.

אני מהנהנת, וליבי מתקשה כשאני משלימה עם מה שאני חייבת לעשות.

"ברור לגמרי, המנהל פריצ'רד."

אני זוחלת לחדרי עם האנרגיה המעטה שנותרה בי. כל עצם בגופי כואבת. השרירים שלי נוקשים, והישבן שלי שורף בכל צעד שאני לוקחת.

הבית שקט. ביילי ומלודי בבלט. אבא בעבודה. פן — כנראה עדיין באימון, או עם אדריאנה והרפר. אין לי כוח אפילו להרגיש הקלה שווייה לא פה. לא ראיתי את הג'יפ הוורוד המחריד שהיא הסכימה לקבל בסופו של דבר ("מל, זה הדבר הכי טוב שאי פעם קרה לי! כל כך, כל כך יפיפה, תודה לך!"), ואין סימן לאף אחד אחר בבית.

אני פותחת את הדלת וריח חמוץ של אלכוהול ויין ממלא את נחיריי, אני מועדת לאחור, ופוגעת בגבי בקיר הנגדי.

וכשהדלת נפתחת, אני רואה את חדרי ואת הסיבה לריח. בהונותיי היחפות רטובות ודביקות על הרצפה.

קיר אקווריום השמפניה שלי מרוסק. הפטיש שוויה השתמשה בו עדיין תלוי באמצע הזכוכית, שממנה זולגת שמפניה ורודה לרצפה, והיא תוססת כמו בקבוק בירה שנפתח.

אני נכנסת פנימה, ומחזיקה את עצמי על ידי הרהיטים מסביב. אני מנסה לפקוח את עיניי לגמרי, אך העור סביבן עדיין נפוח וכואב. וכשאני נכנסת לחדרי, אני מבחינה בפיסת נייר בצבע קרם דבוקה לחתיכה של זכוכית רטובה שעדיין עומדת בתוך האקווריום. אני מזהה את הפתק מייד. זה נתלש מהיומן שלי. אני שולפת אותו החוצה.

תגידי להם שזו הייתה תאונה

או שאימא שלך תגלה שהרגת את החלום שלה, גם כן.

עיניי מתגלגלות בתוך ארובות העיניים, והברכיים שלי נכנעות. הכול הופך שחור, בדיוק כמו המחברת שבה אני שומרת את כל הסודות שלי, ואין שום אור בקצה המנהרה שלי.

פרק 21

אהבה דומה כל כך למוות
ודאית
מוחלטת
ומחוץ לשליטתנו

מל ודי

העתיד נראה תמיד מאושר כל כך כשעושים לו פוטושופ.
אנו תמיד קלים יותר בכמה קילוגרמים, חכמים יותר בכמה תאי מוח, וספוגים בניסיון חיים והיגיון בריא.
המציאות העצובה היא שאת אף פעם לא גדלה להיות מי שדמיינת שתהיי.
לכל אורך שנות נעוריי ושנות העשרים שלי, חשבתי שאהיה האימא הכי טובה בעולם. אימהות הייתה המטרה הסופית, התכלית, השאיפה. הייתי מודעת כל כך לטעויות שההורים שלי עשו איתי, שנשבעתי שאהיה מושלמת.
מבחוץ, הורות נראתה קלה כמעט. מי שאמר שהיא לא מגיעה עם ספר הדרכה טעה. היו עשרות ספרים עבים ומעשירים — שאת כולם קראתי כשהייתי בהיריון עם דריה — וכמה עקרונות שחשבתי שהכרחיים להצלחה:

1. אל תרימי את הקול על הילד שלך
2. אל תאבדי שליטה (ראי: סעיף 1)
3. תני להם מרחב
4. סמכי עליהם
5. תעודדי את העצמאות שלהם
6. הרעיפי עליהם אהבה והוקרת תודה, והם יגדלו להיות בני אדם טובים

אותי, ההורים שלי הכריחו להיות בלרינה, כי הם רצו שהבת שלהם תהיה כל מה שאימי לא יכלה להרשות לעצמה להיות. אז כשדריה נולדה, וראיתי מגיל צעיר שהיא נמרצת, מורדת, ומלאה באותו כעס שאביה הכיל — אכזריות גולמית שלא ניתן לרסן — לא דחפתי אותה ללכת בעקבותיי. בלט, אחרי הכול, קשוח ותובעני. ותמיד וידאתי שהיא תדע שלא ציפיתי ממנה להיות כמוני. אך נראה שככל שנתתי לה יותר בחירה — כך היא ניסתה יותר להוכיח שאני טועה.
אני תוהה מתי הכול השתבש כשאני מקפלת את הבגדים של הילדים בחדר הכביסה. לעשות כביסה אינה משימה שאני צריכה לעשות עם כל העזרה שאני מקבלת בבית, אך זו משימה חשובה כשאת מגדלת בני נוער.
אני יכולה לראות, להריח, ולגלות את כל הסודות שלהם.

מצאתי את חוט הפונפונים של דריה בכיס האחורי של פן. את מגן השיניים של פן בכיס הקרדיגן של דריה. ישנו עדיין כתם עקשן של אודם ורוד כמסטיק שמסרב לרדת מאחת החולצות של פן. אודם שאני יודעת ששייך לבתי. בגדיה של ביילי תמיד מלאים בוץ — היא מתגלגלת עם לב, השכן שלנו, על הגבעות של אל דוראדו. ויה היא היחידה שנזהרת לא להראות היכן היא הייתה. ולפיכך, היא הילדה שאני יודעת שמסתירה הכי הרבה.

היא חושבת שהיא עובדת עלינו. אבל, אני נותנת לה להתחמק ולא חושפת את ההתנהגות שלה כי היא עברה כל כך הרבה.

אני נעצרת כשאני מגיעה לפיג'מה של דריה. היא דביקה וכבדה יותר משאר הבגדים, כאילו שהיא לא התייבשה לגמרי. אני מסובבת אותה ומריחה — אימא תמיד מריחה את הבגדים של הילדים שלה — ויש לזה ריח של אלוורה.

למה שהיא תמרח אלוורה על הישבן שלה?

אני אוחזת בבד בידי, ויוצאת מחדר הכביסה כדי לשאול אותה בדיוק את זה.

לאורך החודשים האחרונים, התחננתי לפירורים מתשומת ליבה, אף שידעתי איפשהו עמוק בתוכי שזה לא מגיע לי. אכזבתי אותה יותר מדי פעמים. היא תמיד נראתה חזקה ודעתנית כל כך, ועשיתי את הטעות הכי חמורה שהורה יכול לעשות. התייחסתי אליה כשווה.

אך דריה אינה שווה לי. היא הבת שלי. הבת המאוד רגישה שלי. היא סובלת מעבר לכל דמיון לאחרונה. ולא עשיתי דבר כדי לתקן את המצב הזה, ורק החרפתי אותו כשהכנסתי עוד גורמים שהפרידו בינינו.

אני עושה את דרכי לעבר החדר שלה ונעצרת כשאני שומעת את קולו של בעלי מאחורי הדלת שלה. "ברור, את יכולה לספר לי, דר. את יודעת שאף אחד לא ישפוט אותך בין הקירות האלה."

אני קופאת, והלסת שלי נרפית. חלק ממני, החלק ההגיוני, אומר לי להסתובב וללכת. היא משתפת את ג'יימי, לא אותי. אך חלק אחר — האימא שבי — מסרבת לשחרר. אני נוטרת לבעלי על הקשר החזק יותר שיש לו איתה. אני נוטרת לכל העולם, כולל ביילי, וויה, ופן, והחברים שלנו על שפילגו ביני לבין דריה.

"המנהל פריצ'רד הרביץ לי."

האוויר מתרוקן לי מהריאות, ואני מועדת לאחור. שתיקה. בעלי מתאושש לאחר מה שמרגיש כמו דקה שלמה.

"ספרי לי הכול, בבקשה." הוא בקושי מצליח לרסן את קולו.

היא מספרת. הבת שלי מבלה את עשר הדקות הבאות בתיעוד ארבע השנים האחרונות, המצלקות והמקוממות שלה. היא לא מדלגת על שום דבר. לא העובדה שהיא הרסה את המכתב של ויה — משהו שידעתי אך מעולם לא התעמתי איתה עליו — לכך שהיא החלה לכתוב ביומן, ואיך פריצ'רד השתמש בזה נגדה. היא נשברת כשהיא מודה שהיא מחקה את ההודעות של גרייס בניו יורק. לא שהייתי צריכה לשמוע את זה ממנה כדי לדעת שזה נכון. תיארתי לעצמי כשמצאתי את המספר של גרייס לבסוף והתקשרתי אליה. באותו שלב, כבר לא ממש יכולתי להאשים את דריה. נעלמתי לגמרי בששת החודשים האחרונים של חייה. הייתי עסוקה מדי בלהציל את ויה ואת פן ולתת לביילי את כל מה שהיא צריכה. כמו שאני ראיתי את זה, עד התקרית בניו יורק — קריאת ההשכמה שלי, אם תרצו — דאגתי לתפוס ממנה מרחק, בדיוק כפי שהיא ביקשה ממני לעשות אינספור פעמים.

דריה תמיד נראתה מרוחקת כל כך ועצמאית, כאילו שהיא כבר הבינה את הכול. איך יכולתי להיות מטומטמת כל כך?

דריה מתנהגת כמו מל בת השמונה עשרה. המומה, מבולבלת וכואבת.

בניו יורק, כשביילי וויה כרכרו סביבי, דריה העניקה לי פיהוקים ארוכים, ועשיתי את מה שאני תמיד עושה כשאני מרגישה מתוסכלת ממנה; בניתי חומת קרח מהסוג שהיא הרימה בכל פעם שבאתי לדפוק על הדלתות של ליבה.

לא הייתי צריכה לבנות עוד חומות.

הייתי צריכה למוטט אותן.

לרסק אותן ולהסתער פנימה, לתת לה את כל מה שהיא הייתה צריכה כדי שהיא לא תצטרך לחפש את זה במחנך מתעלל שניצל אותה.

אני שומעת את בתי בוכה בחדר שלה ואוזרת את האומץ להתגנב ולהציץ דרך החריץ בדלת. הם שקטים ומסופקים והרוסים כל כך ביחד. בעלי היפיפה והמושלם יושב על קצה מיטתה של בתי, מחבק אותה אל החזה שלו ומנשק את ראשה הבלונדיני. היא מתפרקת בזרועותיו, וליבי נכמר שאני לא יכולה לנשום אפילו.

אני אמורה לחבק אותך.

אני אמורה לנחם אותך.

אני מתמוטטת על הקיר ומכניסה אוויר לריאות. חמיצות עולה בגרוני, ואני בולעת אותה, אך היא ממשיכה לעלות, רוצה להישפך החוצה. בא לי להקיא את כל מה שבתוכי על הרצפה. את כל התסכול והשנאה והעוינות כלפי האדם שילדתי. הדבר הזה נמשך זמן רב מדי. אני חייבת את התינוקת שלי בחזרה.

"אבא?"

"כן, אהבת חיי?"

אהבת חייו. אני יודעת שהוא מתכוון לזה. ג'יימי יהיה מוכן למות רק כדי להעלות חיוך על פניה של הגרסה הקטנה שלו.

"אני לא יכולה להישאר פה, אתה יודע. אני לא מתכוונת לתת לפן להפסיד את המשחק, ולא אוכל להראות את פניי בבית הספר אחרי שהיומן יתפרסם."

"זה לא יגיע לזה. אקפוץ לגאס הערב."

"לא." אני שומעת את דריה מושכת באף ויודעת שהיא מנידה בראשה. היא כבר החליטה. "זה מאוחר מדי. התדמית שלי כבר הרוסה. אם האמת תצא לאור, אנשים ידעו שהרסתי את הסיכוי של תיכון 'אול סיינטס' לזכות באליפות, וגאס וויה יסובבו את זה נגדי. חוץ מזה..." היא שואפת עוד אוויר. אני יודעת למה. אני יודעת כי אני מקפלת את הבגדים שלהם ומכניסה את הסודות שלהם לתוך הארונות שלהם מדי יום.

"אני חייבת להתרחק קצת ממשפחת סקאלי."

"באמת?"

"אני כל כך מצטערת, אבא. אני יודעת שלא רצית שזה יקרה. ואני יודעת שאכזבתי אותך מיליון פעם. בכך שנתתי לענק הירוק לנצח. כשקינאתי. כשהייתי מרושעת. כשלא הייתי הגרסה הכי טובה של עצמי שהייתי יכולה להיות. כשהתאהבתי באדם שלא הייתה לי זכות להתאהב בו."

"ששש," הוא ממלמל לתוך שיערה, ומערסל אותה. הם נעים אחורה וקדימה לצלילי שיר ערש דומם, מכונסים בעולם שאני כבר לא חלק ממנו.

"את הגרסה המושלמת של עצמך, ילדונת. הדבר האמיתי. אנחנו אותו הדבר, את

ואני.” הוא מנשק את אפה, ואז את הדמעות מעיניה. “כשהייתי בגילך, הייתי מתוסכל ומבולבל. תמיד היו לי את הכוונות הכי טובות, אבל לא הצלחתי להוציא אותם לפועל כמו שצריך. ולגבי התאהבות בבן אדם הלא נכון...” הוא מגחך ומניד בראשו.

רמז לחיוך עולה על שפתיי.

אל תגיד את זה, ג'יימי.

“אני הרבה דברים, אבל צבוע אינו אחד מהם. התאהבתי במורה שלי בתיכון. ונחשי מה? הצלחנו לגרום לזה לעבוד בכל זאת. אל תתני לאנשים להגיד לך במי להתאהב, ואל תחשבי שרק בגלל שהשנים האחרונות היו מחורבנות, שאר החיים שלך יהיו אותו הדבר. תסתכלי על אבא שלך. אני מצאתי את הסוף הטוב שלי. וגם את תמצאי.”

היא חושבת על המילים שלו, ונושכת את שפתה.

“אני חייבת להתרחק מפה.”

“מהבעיות שלך? זה לא רעיון טוב.”

“לא, מהאנשים שפגעתי בהם. ישנם הרבה דברים שצריך להחלים מהם. אני חייבת להתחיל מחדש במקום שבו תהיה לי הזדמנות להמציא את עצמי מחדש. להיות מי שאני יודעת שאני יכולה להיות, אבא.”

הוא לא אומר כלום והכול בו זמנית. עיניו אומרות לה שזה שלה. ההתחלה החדשה. הוא לעולם לא ימנע ממנה שום דבר. אפילו אם זה אומר שהיא תעזוב אותנו.

בא לי להרביץ לו. לצרוח עליו. לחבק אותו על שדאג למצב הנפשי של הבת שלנו כל הזמן הזה שאני לא יכולתי. הם חולקים עוד חיבוק שובר עצמות. דריה עוברת את הרגע הכי מכריע בנעורים שלה בלעדיי.

זה העונש שלי על הטעויות שלי. זה המחיר שאני צריכה לשלם.

“אתה חושב שמל תיתן לי לעזוב בסמסטר הבא?” היא זזה לאחור מהחיבוק שלהם, וממצמצת אליו.

מל. אוי, איך אני שונאת את השם שלי על שפתיה. אני אימא, בא לי לצרוח רוב הזמן.

ג'יימי חופן את לחייה ומושך אותה אליו כדי לנשק את מצחה. “אני חושב שהיא אוהבת אותך יותר מדי בשביל לסרב לכל בקשה שלך, כולל לשבור לה את הלב.”

אצבעותיי רועדות סביב ההגה כשאני טסה לעבר הבית של גייב פריצ'רד.

לפני חמש־עשרה שנים, לאחר שהעניינים נרגעו וג'יימי ואני חזרנו ל'טודוס סנטוס', החלטתי להתנדב בתיכון 'אול סיינטס'. ליצור חיבור עם המורים האחרים ולנקות את המוניטין שלי למען ילדיי. הנחתי שאם אני רוצה לחיות בעיירה הזו, אני חייבת להוכיח שאני לא סתם איזו שודדת עריסות מופרעת.

קשרים. לקח לי רק שיחת טלפון אחת כדי לברר איפה הבן זונה גר.

אני לא במצב הנפשי הנכון לעימות, אך אין לי ספק שאצליח כי זה לא קשור אליי. זה קשור לבת שלי. לא ג'יימי ולא הילדים יודעים לאן הלכתי. הזמנתי פיצה ויצאתי בסערה מהדלת ללא הסבר, והשארתי מאחוריי שובל של כביסה נקייה וריחנית. דריה הייתה

למעלה, חסרת מודעות להתמוטטות של אימה במרחק של כמה מטרים ממנה. אני שמחה שהיא לא ראתה אותי במצב הכי גרוע שלי כשגיליתי מה הוא עשה לה. הדבר האחרון שאני רוצה זה שהיא תרגיש בושה או השפלה על מה שהוא עשה לה.

אני מכבה את המנוע מול בית בסגנון טודור בפאתי ׳טודוס סנטוס׳ ופוקקת אצבעות, נושמת נשימה מקוטעת.

אל תהרגי את הבן זונה. הילדים שלך עדיין צריכים אותך, ולא תוכלי לעזור להם אם תהיי בכלא.

קל יותר להגיד מלבצע. כשאני טורקת את דלת הנהג וצועדת לעבר דלת הכניסה שלו, קשה לי להתאפק ולא להשתגע על הגינה, הבית והפנים שלו.

נגעת בבת שלי בן זונה.

שכחתי להוסיף — שעל אף שאני אומרת לילדיי לדבר יפה, בראשי אני מקללת — המון.

כדי לא לחשוף את רגשותיי, ובכדי שהתוכנית שלי תצליח, אני מעלה את חיוך המורה לבלט על פניי לפני שאני דופקת על דלת ביתו האדומה. הקשר שלי עם הבת שלי אולי הרוס ללא תקנה, אך אף אחד לא יכול לפגוע בה בצורה כזו ולהתחמק מזה, לא משנה אם יש סיכוי שהיא לא תסלח לי יותר לעולם.

הוא פותח את הדלת לבוש במכנסיים אפורים בהירים, חולצה לבנה, ומבט זועף שהופך לרתיעה כשהוא רואה את פניי. הוא ציפה לביתי? אני לא יכולה לשאול על אף שאני רוצה.

״גברת פולוהיל. לא ציפיתי לזה.״

״באמת, גייב?״ אני מטה את ראשי בחיוך שאני די בטוחה שנראה מוטרף לגמרי. ״בוא נחשוב על זה לרגע. הביקור שלי באמת מפתיע?״

הוא הולך על כל ההצגה. הזעף. המצמוצים בעיניים. הנענוע החמור של ראשו.

״אני לא בטוח שאני יודע למה את מתכוונת.״ קולו רגוע, אך עינו השמאלית קופצת.

אני כבר מתחילה להשפיע עליו, ועדיין לא הגעתי לחלק הטוב.

״אני מתכוונת לעובדה שהיום, ביליתי עשרים דקות בניסיון להבין מה הוא הכתם הדביק והעיקש על מכנסי הפיג׳מה של הבת שלי לפני שהבנתי שזה אלוורה. אלוורה שהיא שמה על הישבן שלה כדי להקל על הכאב לאחר שהכית אותה באכזריות עם סרגל.״

אני אומרת לו את המילים בטון חסר רגש, בידיעה שאם אחשוף את הרגשות שלי, אהרוס את זה. אני לא יכולה להרוס את זה. לא כשמדובר בדריה. נמאס לי לאכזב אותה.

״זו חתיכת האשמה, גברת פולוהיל, ואני חייב להגיד, שאני לא יודע על מה את מדברת,״ הוא אומר, אך כל הדם מתרוקן מפניו, והוא אוחז במסגרת הדלת כאילו שחייו תלויים בכך. אני לוקחת צעד לעברו, ומרימה את הסנטר כדי שנסתכל זה לזו בעיניים.

״שארענן את זיכרונך? כי יש לי גישה מלאה לנייד של בתי, לאנשי קשר ולהודעות, ואני מאמינה שאחד מאיתנו היה מאוד פזיז כשהוא סימס לדריה שלי.״

זה גם שקר בוטה וגם ניחוש מושכל. אף שמעולם לא אחשוב להפר את הפרטיות של דריה בצורה כזו, אני עדיין זוכרת את הרומן שלי עם אביה. את התאווה. את הטירוף שבמצב הזה. את הצורך הפראי לשמור על קשר אחרי שעות הלימודים. הוא כנראה שמור תחת שם איש קשר בדוי, ואולי הוא מתקשר אליה מנייד אחר, אך אין סיכוי שאין ביניהם קשר מחוץ לכותלי בית הספר.

הוא זז מרגל לרגל, ומעביר את היד על פניו כשהוא מבין שיש לי כנראה הוכחות

חותכות נגדו.

"גברת פולוהיל, בבקשה אל תתנשאי מעליי בנושא הזה. את היית במקום שלי. הילדים האלה," הוא אומר, ומתכוון לבעלי כילד, "הם בגיל חוקי, עם הורמונים משתוללים ותוכניות מרושעות. את, יותר מכולם, יודעת שהגבול מיטשטש."

"קודם כל," אני אומרת, "דריה לא הייתה בגיל החוקי כשהיא הייתה בת ארבע־עשרה ובאה אליך בפעם הראשונה. ג'יימי היה בגיל החוקי זמן רב לפני שנגעתי בו, אז אל תשווה. ושנית" — אני מצביעה עליו במבט מאשים — "אני מעולם לא פגעתי באף אחד מהתלמידים שלי. אתה מבין באיזה צרות צרורות אתה נמצא, מר פריצ'רד? לא נראה לי שאתה קולט."

עוד סיבוב מניפולטיבי של הסכין שלי. אני מדברת אליו כאילו שהוא כבר הודה במעשיו.

"לצערי, אני מרגיש שהעניין הזה צריך להיות מטופל דרך עורך ה —"

"חבל, הו כמה חבל. הדבר הזה עומד להרוס את ההישגים המושלמים שלך. התעללות מתמשכת..." אני מצקצקת בדרמטיות. "ניצול של קטין, מגע פיזי בלתי הולם —"

"היא הייתה זקוקה לזה! היא רצתה בזה!" הוא צורח לי בפנים, ודופק באגרופו בדלת.

הדלת עפה לאחור מההדף, והוא מכה בה שוב בכף יד פתוחה, זועק כמו חיה פצועה.

"הבת שלך התחננה לזה! חוץ מהפעם האחרונה, זה תמיד היה בהסכמתה. היא עודדה אותי. פיתתה אותי. סירנה קטנה ומפתה, לוליטה עם עיניים כחולות גדולות. את כבר אכזבת אותה, ואני הייתי שם כדי לאסוף את השברים ולהדריך אותה בעולם הזה. אני נכנסתי לתפקיד כשאת עזבת אותו." תורו להצביע עליי, ולירוק בפניי את המילים שיוצאות מפיו.

"אכפת לי ממנה. אני דואג לה. עברתי בית ספר בשבילה. את חושבת שאני אוהב להתעסק עם בני נוער? עם קבוצת פוטבול חסרת כישרון שחושבת שמגיע לה הכול? את טועה. עשיתי את זה בשביל הבת שלך. נשארתי רווק — בשביל הבת שלך. אני חי בעיירת פלסטיק הנוראית הזו — בשביל הבת שלך. אז אל תבואי לדפוק לי על הדלת ולהטיף לי מוסר. דריה מרגישה חצי־יתומה בגללך. אני פשוט הפכתי למי שהיא הייתה צריכה שאהיה. האדם היחיד בחייה שהיה אכפת לו מספיק כדי לתת לה את חוקי המשמעת שהיא השתוקקה להם. והמכות בישבן?" הוא נעצר, חסר אוויר. בית החזה שלו מתרומם ונופל. הוא היסטרי. על סף התמוטטות. הוא מנגב את הזיעה ממצחו. "כשהייתי צעיר, קיבלתי מכות בישבן, הרבה. זה החזיר אותי לדרך הישר כשסטיתי מדברי האל. ותסתכלי עליי עכשיו." הוא מנופף לעבר גופו עם היד. "בחתיכה אחת."

לעת עתה, בן זונה.

אני לוקחת צעד לאחור, ומייצבת את הנשימות שלי. המילים שלו חתכו אותי כמו סכין, אך מה שאני עומדת לעשות יקרע אותו לשניים. אני אוחזת בפנינים שסביב צווארי, מושכת את החולצה הכחולה בהירה שלי מטה וחושפת מכשיר הקלטה קטן שצמוד לרצועת החזייה בכתפי. האם זה יהיה קביל בבית משפט? מי יודע לעזאזל? כל מה שאני יודעת זה שפריצ'רד לא סתום מספיק כדי לגלות.

"טעות שלי, מר פריצ'רד, זה גורם לכל מה שעשית להיות בסדר. אני רק מקווה שהרשויות יקבלו את הגרסה שלך, גם כן."

עיניו יורדות למכשיר ההקלטה, ואני יודעת שזה הקלף המנצח שלי. יש לי את כל ההוכחות בעולם כדי להפיל אותו עכשיו. הודאה בוטה. אבל אני לא רוצה את המוצא

המבולגן. אני לא רוצה לגרור את הבת שלי לבתי משפט. אני רוצה את התבוסה השקטה והדוממת שלו. אף ששום דבר לא מכאיב לי יותר מלדעת שהוא עומד להתחמק מזה.

לא יכול להיות משפט.

הדבר הזה לא יכול להתפרסם.

דריה סבלה מספיק.

"תגידי מה המחיר שלך," הוא נוהם, ועיניו מתכהות.

"פשוט מאוד: העבודה שלך, מקום המגורים שלך, והמילה שלך. אני לא רוצה שתתקרב בכלל לילדים ובני נוער יותר, מר פריצ'רד, ואתה עומד לחתום על כל סעיף כזה."

פרק 22

אני רוצה להיות הכול שלך
חוץ מדבר אחד
העבר שלך

פן

אני זורק את בקבוק הוודקה לתוך תא הכפפות שלי ומנגב את הפה בגב כף ידי.

מעולה. אני הופך לרט המזדיין. נמנעתי להגיע לאחוזת פולוהיל מאז שנפרדתי מדריה חוץ מהזמנים שבהם אני צריך לישון, לחרבן ולהתקלח, ועל אף שאני עושה מאמצים עילאיים בניסיון לא להיתקל בדריה ובוויה, בכל פעם שאני פוגש בהן, זה מרגיש כאילו שהן חותכות אותי באמצע, וגוררות את שני החצאים של גופי בכיוונים שונים.

אני פותח את דלת הנהג, ומזגזג לעבר 'קן הנחשים'. מוקדם מדי לקרבות, אך אנשים כבר יושבים ביציעים, מעבירים בירות, וסיגריות אלקטרוניות ורגילות. אני מוצא את גאס ביציעים, קורא את הסטטיסטיקות על המתאבקים, אלה שהוא כותב עם טוש על לוח כתיבה. הוא מלקק את האצבע שלו והופך דף כשאני מתקרב אליו, מבלי להרים בכלל את מבטו.

"סקאלי."

"אנחנו עומדים להשלים ולהתנשק, או שאתה מתכוון להגיד לי למה לעזאזל הזמנת אותי לפה?" אני משהק, ונשען על קצה היציע הכחול שמתחתיו אנו עומדים.

אמש, אדריאנה התקשרה אליי ושאלה אם נוכל להיפגש בפארק. היא הדגישה שזה דחוף. הסכמתי כי חשבתי שזה קשור לאבי החורג. הוא ידוע לשמצה כמעורר מהומות בשכונה הישנה שלי. ברקע, שמעתי את גאס מדבר, לוחש כמעט, אך חשבתי שאולי זה בגלל שהיא משרתת אותו אצל לני'ס. רק כשנפרדתי מאדי והרפר בפארק, ששם היא אמרה לי שאולי יש להרפר חום (לא היה לה) נזכרתי שאדי עזבה כדי להתמקד בלימודים בשבוע שעבר.

עכשיו אני מעוניין לדעת עד כמה עמוק גאס החדיר את עצמו לחיי בלי ידיעתי. כי אם הוא עובד על אדי ומתעסק עם אחותי, מי יודע במה עוד הוא נגע בלי רשות?

לא בדריה, אני מקווה בשבילו לעזאזל.

"אוי." גאס משליך את לוח הכתיבה שלו לאדמה, והופך את כובע הבייסבול שעל ראשו, כי ככל הנראה, הוא לא נראה מספיק כמו חלאה. "מישהו פה לא יודע להפסיד בכבוד."

"דבר כבר," אני נוהם.

"רק רציתי לדבר." הוא מרים את ידיו בכניעה.

"אין לי שום דבר להגיד לך, חוץ מזה שהקבוצה שלך גרועה, אבל מעשים מדברים חזק יותר ממילים, אז פשוט אזכיר לך את זה על המגרש בשבוע הבא."

"לגבי זה." גאס טופח על פיו באצבע, בצורה תיאטרלית. "אני רואה שהחברה הקטנה שלך לא עדכנה אותך לגבי השיחה האחרונה בינינו."

אני משפשף את הלסת.

"אדריאנה מנסה לשכוח שאתה קיים. היא שונאת אותך כמו כולנו."

"לא. זו שאכפת לך ממנה באמת."

דריה.

הלסת שלי מתכווצת, ואני מוכן לשבור לו את הפנים אם הוא רק ינשום לכיוון שלה. היא עוברת מספיק — חלקית בגללי — ולא צריכה גם אותו על הגב שלה.

"תשאיר אותה מחוץ לסכסוך בינינו, או שתהיה לך בעיה הרבה יותר גדולה מהצורה שאני עומד לקרוע לך בשישי הבא." קולי הופך לפלדה, וכל שאריות האלכוהול מתפוגגות לי מהמערכת. אני ערני לגמרי ופיכח עכשיו.

"מאוחר מדי, בחור מאוהב. השגתי את היומן שלה. מרתק מאוד." הוא שורק, ומנופף בידיו. "הדבר הזה יפוצץ את בית הספר כשזה יתגלה. חטפה מכות בישבן והושפלה על ידי המנהל שלה במשרד שלו כמו סרט פורנו גרוע, הזדיינה איתך ביער, ובעצם חרבנה על החלומות של אחותך ואימא שלה. דריה הייתה טובה בלהיות ילדה רעה בארבע השנים האחרונות."

המנהל פריצ'רד נתן לה מכות בישבן? המילים שורפות את עורי, ואני רואה אדום בעיניים. הוא נגע בה. לא, גרוע יותר — הוא פגע בה. במשמרת שלי לעזאזל.

כעס חוסם לי את הוורידים ומתאסף לי בבטן. אני עומד להתפוצץ על גאס תחת היציעים.

אני לוקח צעד לעברו, וכורך אצבעות סביב גרונו. אני יכול לחנוק אותו למוות בדם קר ברגע זה ואפילו לא להתחרט על כך בבוקר. המחשבה מפחידה אותי כי היא אמיתית. רתחתי מכעס כשגיליתי שהוא מתעסק עם אחותי, אך ככל הנראה, שני החלקים שוויה ודריה חתכו אינם שווים אחרי הכול. החלק של דריה גדול יותר. אכפת לי ממנה יותר.

"אם החרא הזה יתפרסם..."

גאס מנסה לבלוע ללא הצלחה. ומשמיע צליל שנשמע כמו שילוב של קרקור וחנק. אחיזתי על צווארו הבשרני חזקה כל כך שאני יכול לראות את הוורידים הכחולים שלו בולטים מבין אצבעותיי. עיניו מאדימות כשנימי דם מתחילים להתפוצץ.

"מה אתה חושב שיקרה אם תרביץ לי, סקאלי? נכון מאוד. מי ששומר על היומן בשבילי ידפיס אותו וייתן אותו לכל מי שמוכן לקרוא. וסמוך עליי — אנשים יעמדו בתור בשביל לקרוא על החברה שלך."

"מה אתה רוצה?" רוק ניתז מפי. אני מאבד את זה. אני מאבד אותה. האוויר מתחיל לפעום, והעולם הופך ליצור חי, מתנודד ומסתחרר, מנסה להפיל אותי.

"תפסיד במשחק, אחי. אמרתי לה שהדרך היחידה שבה היא תקבל את החרא הזה חזרה אליה בלי השלכות, היא אם תיתנו לנו לנצח. כולם יודעים שכל הקבוצות הגדולות כבר פנו אליך. פשוט קח צעד אחורה ותן לאחרים לקבל חתיכה מהעוגה."

"עדיין יש לי את חבריי לקבוצה. הם אלה שמגיע להם מהעוגה," אני חורק שיניים. לא לכולם פנו עדיין עם הצעות פוטנציאליות למלגה. לקנון לא פנו. יש צ׳יידי כישרונות שצופים בקאמילו אך הוא עדיין לא קיבל הצעה קונקרטית. וגם נלסון לא. להפסיד את

המשחק אומר להשליך את העתיד שלהם גם כן.

שלא נדבר על המאמן היגינס.

שלא נדבר על העקרונות הארורים שלי.

"הם לא מגבים אותך, אז אני לא מבין למה אתה צריך לגבות אותם." גאס דוחף אותי מבית החזה, ואני קולט ששחררתי את אחיזתי עליו מבלי להתכוון. הסימנים האדומים על צווארו עומדים להיות סגולים מחר בבוקר.

"אל תדבר אליי בחידות. אם יש לך משהו להגיד — תגיד את זה."

הוא מרים את לוח הכתיבה ומכה בפלסטיק מעליו שלוש פעמים. אני שומע אנשים קמים ומקיפים את היציעים, ותוך פחות מדקה, אני עומד מול כל קבוצת הפוטבול שלו, ללא נייט קול. החבר'ה שלו פה, בזרועות שלובות, ובתי חזה נפוחים, מוכנים להבהיר את הנקודה של גאס.

"תפסיד את המשחק." גאס מטה את הסנטר שלו כלפי מעלה. "תציל את הנסיכה שלך. היא הייתה עושה את אותו הדבר בשבילך."

אני בוהה בו דרך ערפל הזעם שמעוור אותי.

וגם נצמד לפניו, במבט מזלזל.

"תזכור את המילים שלי, באוור. אני עומד לזיין אותך חזק כל כך, ששום קולג' לא ירצה לגעת בך עם מוט באורך של עשרה מטרים."

ויה גנבה את היומן של דריה.

ויה עדיין מזדיינת עם גאס.

ויה כנראה סיפרה לו איפה אני גר.

בדרכי חזרה הביתה, כשנאבקתי להתאפס על עצמי כדי שלא אעשה תאונה קטלנית בזמן שהאדרנלין הציף לי את הדם, הבנתי למה גאס לא עירב את אחותי בסחיטה שלו על אף שהיא זו שהושיטה לו את התחמושת נגדי על מגש של כסף.

גאס מגן על ויה.

ויה מגנה על גאס.

אף אחד לא מגן על דריה.

אני נכנס בסערה לסלון של משפחת פולוהיל מבלי להתייחס בכלל להבעה על פניהם. הדבר היחיד שאני רואה זה את ראשה של אחותי מתרומם משיעורי הבית שלה על האי במטבח. אני אוחז בשמלה שלה מאחורה וגורר אותה החוצה לחצר האחורית. ביילי מרימה את ראשה משיעורי הבית שלה ומתחילה למחות לפני שהיא רואה את ההבעה על פניי.

"פן, מה אתה...?"

"שתקי."

באופן מפתיע, היא באמת שותקת. אולי המבט על פניי מהווה אזהרה מספקת שאין לי שום בעיה לנעול אותה במחסן אם היא לא תשתף פעולה.

"אלוהים אדירים! השתגעת לגמרי! מה אתה עושה? שחרר אותי!" ויה צועקת ומתחננת. "פן! חכה! אני יכולה להסביר!"

"את יכולה, אבל נשבר לי להקשיב לחרא שלך." אני אומר ללא רגש.

התאומה שלי ממשיכה לקרקר כמו עורב כשאני אוחז בצווארון שלה כדי להשליך אותה לקצה העמוק בבריכה. אני צופה כשהיא נופלת מהקצה, שוקעת כמו לבנה, ואז עולה על פני המים. היא מנערת את המים ואת השיער שנדבק לפניה. אני עומד על הקצה, וצופה בה. מחכה להרגיש משהו חוץ מתיעוב אך מגלה שאני לא מרגיש שום דבר בכלל.

"מה לעזאזל עובר עליך?" היא מכה במים וצווחת.

אני זורק את הראש לאחור וצוחק. "התחלנו לקלל עכשיו, הא? לקח לך מספיק זמן להוריד את המסכה העלובה ההיא שלך, סילביה, אבל עכשיו כשהורדת אותה, אני מוכן להודות בדבר אחד. אני יכול לראות את הפנים האמיתיות שלך עכשיו, והן ממש מכוערות."

היא מנגבת את פניה ומתחילה לשחות לעבר המדרגות. "אז עכשיו אני סילביה, אה?"

"תרגישי בת מזל שאת משהו בכלל. אמרתי לך לא לגעת בה. היה בינינו הסכם. שבועת דם."

ביום שבו אמרתי לדריה ללכת לחפש זין במקום אחר, נכנסתי לביתן הבריכה של ווהן במחשבה שאני עושה לה טובה בכך שאני שובר לה את הלב באופן זמני. וכמו הבן זונה הזחוח שהייתי, מעולם לא חשבתי שאשבור גם את שלי.

אני לא יכול לאכול. אני לא יכול לישון. אני אפילו לא חושב להחדיר את הזין שלי לשום מקום, שלא לדבר על לתת את הכבוד להרמון המעודדות והגרופיות. אני לא יכול לנשום מבלי לחשוב על הנערה בצד השני של המסדרון. אני מתפקד אך ורק כדי להוכיח לעצמי שאני עדיין יכול, ואני לא מסוגל אפילו להסתכל לאחותי בעיניים מבלי לרצות להכניס לה אגרוף.

ויה יוצאת מהבריכה ונראית כמו סמארה מורגן בסרט ' הצלצול' באותו הזמן שבו ג'יימי פותח את דלת הזכוכית ומציץ החוצה.

"מה לעזאזל קורה פה?" קולו נהימה חסרת סבלנות.

"שום דבר." אני מנופף ביד. "אנחנו צריכים לפתור כמה דברים זה הכול."

ג'יימי מסתכל על אחותי במבט קר שלא היה שם לפני כן. למל אולי יש סבלנות של אלף נזירות, אך ג'יימי מודע למצב, והוא בצד של דריה לכל אורך הדרך.

ויה מהנהנת כשהיא צועדת רועדת לכיסא נוח. "תודה, מר פולוהיל. אני בסדר."

ג'יימי סוגר את הדלת מאחוריו. אני צועד לעברה, מטיל צל על דמותה, ובועט בשוק שלה בעדינות.

"תעני לי."

"היא הרסה הכול," היא מתנשפת, ושפתיה מתעוותות בתיעוב. אם היא חושבת שהיא תצליח להתחמק מזה בבכי, אז היא טועה בגדול, וממש לא מכירה את איש הפח שיצרה בדקה שהיא עזבה. "אני שונאת אותה כל כך. אני נשבעת שלא ידעתי שגאס יבקש ממך להפסיד את המשחק. אתה חייב להאמין לי, פן. רק רציתי לנקום בה על זה שהיא זרקה את המכתב שלי."

"אני זרקתי את המכתב," אני צועק בפניה, ודוקר באצבעי את החזה שלי במקום שבו נמצא החור. חור שהלך והתכווץ במשך שבועות, אך הפך גדול יותר עכשיו מאז שוויה חזרה. קרעתי את החולצות שלי ביום שבו נפרדתי מדריה, חתכתי חורים גדולים כל כך,

שאפשר לראות חצי מבית החזה שלי עכשיו. ”אני אשם בדיוק כמוה.”

”שנאתי גם אותך.” היא קמה, דוחפת אותי ולוקחת צעד קדימה. ”זה מה שאתה רוצה לשמוע? כי זאת האמת. אפילו לפני שקרעת את המכתב שלי, שנאתי אותך. שנאתי אותך כשהסתכלת עליה בעיניים מאוהבות בכל פעם שחיכית בפינה כדי לאסוף אותי אחרי שיעור בלט. ראיתי אותך מתאהב בה עוד לפני שהבנת בכלל מה אתה עושה. והיא הייתה האויב. אתה התאהבת במי שאחראית למפלה שלי.”

אני סוגר את הפה בחוזקה, ומשפשף את הצוואר. כל הזמן הזה, חשבתי שדריה כלבה על מה שהיא עשתה לוויה. מעולם לא עצרתי לחשוב שאחותי עשתה לה חיים קשים כבר אז. ויה תמיד חיפתה על החסרונות שלה בהתנהגות מרושעת. שתי אלה היו נוראיות זו לזו, ודריה פשוט נתקלה במשהו חשוב שהיא יכלה להרוס לוויה.

אם ויה הייתה מוצאת מכתב זהה, היא הייתה קורעת אותו, גם כן.

”אני גמרתי איתך.” אני מסתובב ועוזב. אני שומע את צעדיה ההיסטריים משיגים אותי. היא מושכת בשרוול שלי, נופלת לברכיים מולי, ואני נאלץ לעצור.

”פן, בבקשה.”

”את איתו,” אני אומר, לא שואל. היא לא מכחישה את זה. היא רק ממשיכה להגיד בבקשה, בבקשה, בבקשה. אני אפילו לא בטוח מה היא מבקשת, אך אם ככה נראית הסליחה שהיא מבקשת ממני, אז היא מסטולית לגמרי.

”אני איתו כי אני צריכה מישהו. אני צריכה בן ברית,” היא מודה.

אני צוחק כי זה לא משנה יותר. בועט כדי להעיף את הזרועות שלה שמחבקות את השוקיים שלי. ”מי את חושבת שהיה בן הברית שלי, סילביה?”

”דריה האויבת שלי,” היא גונחת.

”גאס האויב שלי,” אני עונה לה.

ניצחתי בקרב הזה והפסדתי בכל המלחמה המזויינת. זה כמו לזחול חזרה הביתה מובס ולגלות שהבית שלך נשרף עד היסוד ברגע שאתה נכנס דרך שערי הממלכה המתפוררת שלך.

אני לוקח עוד כמה צעדים, ואז נעצר בדלת, ומסתובב אליה. ”החרטה היחידה שלי היא שניסיתי לרצות אותך ונפרדתי מדריה. אהבתי אותך כשאף אחד אחר לא אהב. התאבלתי עלייך. חשבתי שאת מתה והתייסרתי מזה, האשמתי את עצמי. אך המעשים שלי מעולם לא נועדו לפגוע בך. עשיתי טעות. את עשית את כל זה בכוונה. אז עכשיו אני עוזב אותך, בדיוק כמו שאת עזבת אותי. רק שאני עושה את זה ארבע שנים מאוחר מדי.”

כשאימא שלי עדיין הייתה בקטע של שירה (והחיים באופן כללי, אני מניח), היא הייתה קוראת לנו פסקאות מדי לילה. והייתה פסקה אחת שנשארה לי בראש במשך שנים לאחר מכן. לא כל השיר עצמו — החרא הזה היה מבאס לגמרי. אלא רק אותו משפט.

אהבה מעוררת ענווה.

אותן שלוש מילים הטריפו אותי. מה יכול להיות עניו באהבה? אהבה זו חגיגה. זה

ניצחון. זה ההפך המוחלט מענווה. אפילו אז, הבנתי את ההגדרה של המילה אהבה, אך לא את המשמעות שלה. עכשיו, אני עומד מול דלתה הסגורה של דריה בפעם הראשונה מזה שבועות, אחרי שלא החלפתי איתה מילה, או נשיקה, או אפילו מבט מזדיין כל הזמן הזה, ואני באמת, ובאופן הרסני ביותר, מרגיש עניו.

אני דופק על הדלת לפני שאני מחליט שזה מהלך מטומטם לגמרי. גבר אמיתי היה מתפרץ פנימה ומשליך אותה על כתפו. הגבר שהייתי בלניס כשעדיין היה לי את הביטחון העצמי שאוכל להשיג אותה.

אך זה היה לפני שנכנעתי לדרישות של אחותי.

בזמנים שבהם הייתי גבר אמיתי.

פאק. זה ממש קשה.

"אפשר להיכנס." קולה גרוני ומחוספס ומרוחק.

אני דוחף את הדלת שלה ונכנס. כשאני סוגר אותה, אני נשאר בגבי אליה כדי שלא אצטרך לראות את הפנים שלה ואת ההבעה עליהן.

"שיחה?" אני שואל, וממשיך לבהות בדלת. ממתי אני משתמש בסימני שאלה? מאז שאיבדתי את הזכות להגיד לה מה קורה.

תגידי כן.

תגידי כן.

תגידי כן.

היא לא אומרת דבר.

אני מחכה. ומחכה. ומחכה. זה מגיע לי. כל הדבר הזה. הנייד שלי מצפצף, ואני מוציא אותו מהכיס.

שיחה.

חיוך עייף עושה את דרכו לשפתיי. אנחנו עדיין אנחנו, ואני קצת מתנחם בזה. כשאתה לא מדבר עם מישהו שאתה רואה מדי יום, אתה תוהה אם הוא חסם את הקיום שלך. אך דריה זוכרת. הגלגל הענק והסטודיו לבלט והיער. בית הבריכה עם ווהן וחדר ההלבשה בתיכון 'אול סיינטס'.

אני שולח לה הודעה חזרה, בגבי עדיין אליה.

אני מצטער.

היא עונה.

גם אני.

אני כותב הודעה חזרה.

גאס מחזיק ביומן שלך. הוא ביקש ממני להפסיד את המשחק אלא אם כן אני רוצה שהוא יצלם ויחלק אותו.

היא מקלידה חזרה.

גאס חתיכת פחדן. ושיהיה בהצלחה לאידיוט הזה כשינסה להפעיל מכונת צילום.

אני מגחך, ונד בראשי. דריה וסילביה כמו שמעולם לא ראיתי אותן. אחת מקריבה את עצמה בשבילי, והשנייה מקריבה אותי בשביל עצמה.

אני יכול להסתובב?

היא עונה. אני לא יודעת אם זה רעיון טוב.

תנשום, בן זונה. תנשום.

אני חייב לראות את הפנים שלך כשאקליד את הדבר הבא.

שתי דקות חולפות לפני שהיא מסכימה. בסדר.

אני מסתובב, ושותה את המראה שלה. היא יושבת על מיטתה, לבושה בפיג'מה גדולה מדי. שיערה קלוע לצמה כמו שאני אוהב ומונח על הכתף הימנית שלה. ליבי מיטלטל כמו שוטה העיר השיכור שיצא מבית זונות לתוך זרועותיה של נסיכת דיסני שכבר לא מושטות קדימה. אני מטומטם כי נתתי לה ללכת, אבל אולי אני גם חכם, כי הבנתי שעשיתי טעות.

אני רק מקווה שלא מאוחר מדי.

אני מביט מטה, ואגודליי מקלידים מהר על מסך הנייד שלי. תסתכלי עליי.

אני צופה בה קוראת את ההודעה. פניה מתכווצות בכאב וניכר שהיא לחוצה. היא לא מרימה את עיניה.

אני מנסה שוב. אני מתכוון להפסיד את המשחק ולהחזיר את היומן שלך. אני מצטער שלקח לי כל כך הרבה זמן להוציא את הראש מהתחת. היה ממש חשוך שם. היה קשה להבדיל בין טוב לרע. הייתי המגן של אחותי במשך כל כך הרבה זמן, שמעולם לא תהיתי אם היא שווה את זה בכלל.

היא עדיין לא מוכנה להסתכל עליי. דמעות זולגות במורד לחייה. אני גרוע בזה. אני לא יודע יותר מדי על בנות. ואני יודע עוד פחות על בנות שאני מחבב. וככל הנראה, אני לא יודע שום דבר על בנות שאני אוהב.

אהבה. ארבע אותיות שלא יכולות לכסות את מה שאני מרגיש כלפי דריה פולוהיל. הן נראות זניחות מדי, קטנות מדי, משומשות מדי.

ויה הכריחה אותי לבחור ביניכן. היא אמרה שהיא תברח חזרה למיסיסיפי אם לא אבחר נכון.

אצבעותיה רופסות, מרחפות מעל המסך שלה. היא לא אומרת, או מקלידה, או עושה שום דבר. ואהבה באמת מעוררת ענווה, ואני יודע כי בא לי להכניס לעצמי אגרוף על שהייתי הבן זונה הזחוח שחשב שיצליח לצאת מהחרא הזה ללא פגע. איש הפח לא ביקש לקבל לב — אך הוא קיבל אחד בכל מקרה.

אני אוהב אותך, דריה פולוהיל, ואני חושב שאת אוהבת אותי, גם כן. למען האמת, אני חושב שהתאהבנו בו זמנית. את, כמו גשם, בממטרים, לאורך השבועות. ואני, כמו הפאקינג שמיים מעל ראשי, בבת אחת, מתרסקים מבלי שיהיה אפילו סיכוי קלוש לעצור.

אצבעותיה זזות. אני מהופנט. היא מקלידה, מרימה את עיניה, ופוגשת את מבטי דרך מסך הדמעות שלה, ואז מורידה את הנייד מידיה.

"מאוחר מדי."

אני רץ אליה, נופל לברכיים, כורך את זרועותיי סביב מותניה וקובר את ראשי בין ירכיה. היא לא זזה.

"עיני גולגולת?"

"אל תפסיד את המשחק. היומן יתפרסם בסופו של דבר. זה כבר יצא משליטה. אתה לא צריך למנוע מעצמך ומחבריך לקבוצה את הניצחון הזה."

"שיזדיין המשחק. מה איתך? מה איתנו?"

מה עם העובדה שכרגע תלשתי לעצמי את הלב וזרקתי אותו לרגלייך, וחיכיתי שתרימי אותו, אך בעטת בו לצד השני של החדר שלך? *הא?*

אני מרים את מבטי. היא נושכת את הלחי הפנימית שלה. האף שלה ורוד, ועיניה נוצצות, ואני קולט שאני כבר לא נהנה מהסבל שלה. זה קורע אותי לגזרים.

"אמרתי לך שאני אוהב אותך," אני מזכיר לה בשקט כאילו שהיא לא הייתה פה לפני שתי שניות.

"אם ככה אתה אוהב..." היא מנידה בראשה. "אז אני לא רוצה את האהבה שלך, פן סקאלי." אני פותח את הפה כדי להגיד משהו, אך היא משיגה אותי. "חוץ מזה, אתה צריך לדאוג לאדריאנה והרפר."

"אדריאנה והרפר זה מורכב." אני מרים את הראש כי אני עומד להגיד כמה דברים רציניים ביותר.

"אני מכיר את אדריאנה מאז שהייתי ילד. אדריאנה נדלקה עליי, אבל זה לא היה הדדי. הייתי תקוע בשלב ה'בנות מגעילות' כשהיא החלה להבחין בבנים. זה לא עצר אותה מלבוא אליי הביתה כמעט כל יום. הזהרתי אותה לא לבוא פעמים רבות כל כך, במיוחד כשהשנים חלפו והעניינים בבית החריפו. אימא הייתה גמורה, ורט הפך לאלים יותר. יום אחד, לפני שהיא התחילה את כיתה י', היא באה אליי הביתה כשהייתי באימון. רט פתח את הדלת ואמר לה שאני אמור להגיע בכל רגע, אז היא חיכתה. והוא אנס אותה."

אני מתבונן בעיניה של דריה נפקחות בהלם, היא בולעת רוק בקושי, אז אני ממשיך.

"היא יצאה משם, המומה ומבוישת. היא לא רצתה שאף אחד ידע. שלושה חודשים לאחר מכן, היא גילתה שהיא בהיריון. היה מאוחר מדי לעשות משהו לגבי זה." אני מכחכח בגרוני.

אני זוכר את כל הפעמים שאדריאנה התייסרה על כך שלא רצתה את הרפר לפני שהיא נולדה. כמה ריחמתי עליה. כמה אשם הרגשתי.

"לרוב, היא פחדה שרט יספר למישהו. ישוויץ בזה. רוב האנשים היו מנסים להסתיר את זה, אבל הוא חתיכת חלאה ולא העיפרון הכי מחודד בקלמר. שלא נדבר על העובדה שהוא לא לגמרי שפוי. אז אדי ואני המצאנו סיפור כדי להגן עליה ועל הרפר, והענקנו להרפר רקע חצי־לגיטימי. אמרנו לכולם שאני האבא כי גם ככה לא היה לי מוניטין טוב לאבד — כבר הגעתי משושלת ארוכה ומרשימה של דפוקים. לא הפריע לי להגיד לאנשים שאדי היא החברה שלי. זה דאג להרחיק ממנה את כל המתבגרים. ובנוסף, אף פעם לא ממש רציתי לצאת עם אף אחת."

עד שאת הופעת.

"וככה זה היה בשלוש השנים האחרונות. ולרוב, הכול דפק חלק. כששכבתי עם בנות כמו בליית', אדריאנה העלימה עין. ושכבתי עם בנות כל הזמן כי לא הייתי מוכן לגעת באדריאנה. אך ברגע שאת נכנסת לתמונה, הכול התבלגן והפך אמיתי."

"אני ממש מצטערת על אדריאנה." דריה לוחצת על כתפי.

"היא משוגעת על הרפר עכשיו, אז שזה לא יטריד אותך."

"ראיתי אתכם בפארק. בקאסל היל." דריה מורידה את ידה מכתפי. המוח שלי חוזר יומיים אחורה. כשאדי התקשרה אליי. לפגישה דחופה. עם גאס ברקע.

דינג, דינג, דינג.

הלסת שלי ננעלת. כולם בוגדים מזוינים. האדם היחיד שלא בגד בי עד כה, למרבה האירוניה, זו דריה בעצמה.

"אני..." אני מתחיל לומר, והיא מצמידה את אצבעה לשפתיי. אני מנשק את האצבע שלה.

"נחליף סודות?" היא מחייכת, אך זה חיוך עצוב ותשוש.

"בטח." אני מצמיד את המצח לירכיה, ונושם אותה. "אבל שיהיה שווה."

היא מספרת לי מה קרה עם המנהל פריצ'רד. איך הם המשיכו ככה במשך ארבע שנים. ואז על הביקור האחרון שלה במשרד שלו שהסתיים בכך שכואב לה כל כך שהיא עדיין לא יכולה לשבת כמו שצריך.

"הוא היה זה שהביא אותי לפארק כדי לראות אותך עם אדריאנה. אני חושבת שהוא רצה שאוותר עליך."

"וויתרת?"

היא קמה, מרימה את השמלה שלה, ומסתובבת.

חבורות סגולות, שחורות וצהובות מכסות את לחיי הישבן שלה ואת החלק האחורי בירכיה. אני סוגר את הפה בחוזקה כדי שלא אראה רתיעה לעזאזל. זעם של צבא שלם כלוא בגופי, ובפעם הראשונה בחיי, אני חושש שלא אשלוט בעצמי ובמה שאני עלול לעשות לגייב פריצ'רד. תמיד הייתי חמום מוח אך מעולם לא מוטרף כמו שאני מרגיש עכשיו. השנאה שאני חש כלפי באוור ופריצ'רד מכלה אותי עד שלא אוכל לצאת מהבית הזה בעשר השנים הבאות.

"אה," היא אומרת, ונרתעת. "וסיפרתי לאבא הכול, כך שבעצם, גיליתי לו את הסוד שהיינו ביחד בערך לשנייה."

בערך.

היינו.

לשנייה.

"זה בסדר," אני ממלמל, ולא בטוח לאן הולכים מפה. כל כך הרבה נאמר, ואני עדיין על הברכיים, והיא עדיין לא מראה שום רמז לדריה החמה והקשובה שהרחקתי ממני פעם אחת יותר מדי, זה שמזכיר לה שהיא לא הייתה מספיק טובה. שהיא מעולם לא תהיה מספיק טובה.

אני נעמד. היא נעמדת גם כן. שנינו מתנודדים לאותו כיוון, מבלי לגעת.

"אם אכפת לך ממני, נצח את המשחק."

"למה?"

כל הכבוד לה שהיא עושה את הדבר הנכון, אבל לעזאזל, זה קיצוני, אפילו בשביל אימא טרזה.

היא שואפת אוויר, ומכינה את עצמה למה שהיא עומדת להגיד. "כי אני עולה על טיסה בשבת הבאה ומסיימת את השנה האחרונה שלי במקום אחר."

פי מתייבש, ואני מניד בראשי לאט. היא לוקחת צעד לעברי וסוגרת את כף ידה על החולצה שלי כך שהחור בחזה שלי נראה כאילו שהוא נסגר, כשבמציאות, הוא נפער כמו מלתעות של כריש.

"כל מה שאני נוגעת בו מוכתם, פן. כל מה שאני רוצה מתפורר לאפר. ביליתי את כל הסמסטר בניסיון להיות שלך, אך מעולם לא תבעת בעלות על ליבי. אני שולחת אותך לזרועותיה של אדריאנה לא בגלל שלא אכפת לי, אלא כי אכפת לי. מאוד. אולי יותר מדי. כי דפקתי כל כך הרבה מערכות יחסים, שהדרך היחידה שלנו להחלים תהיה אם אוציא את עצמי מהמשוואה."

את המשוואה לעזאזל, אני רוצה לצעוק בפניה. החידה והתשובה והמספרים שבתוכה. את כמו מתמטיקה. את הגיונית.

"אל תלכי," אני ממלמל. אני נשמע כמו נמושה. אני אפילו לא מזהה את קולי. אני רוצה החזר על מיתרי הקול שלי. הם נוראיים.

היא לוקחת צעד לאחור. אני מנסה טקטיקה אחרת.

"לאן את הולכת?"

היא מושכת כתפיים, ונשכבת על המיטה שלה, נעלמת לתוך המזרן הרך כאילו שהיה ענן.

"לעזאזל, דריה. תני לי משהו לעבוד איתו."

היא מחייכת לתקרה, מרחפת לה מהרגע.

"את לא יודעת מה יקרה בסוף השבוע," אני מעלה נקודה אחרת.

"אבל אני כן," היא אומרת בעדינות. "זה הקטע בחטאים. הם מצטברים ומתפוצצים לך בפנים. אתה לא יכול להיות המגן שלי."

אני יכול להיות כל דבר שלך. תנסי אותי לעזאזל.

אני מסתובב. מושך את שיערי עד שהקרקפת שלי שורפת. מקלל. הקטע בסיוטים הוא שאתה לא יודע איזה מהם הכי גרוע עד שאתה חווה אותו בעצמך. ויה ואני דחפנו את דריה החוצה מהמקום הזה. מחוץ לבית שלה.

אולי זה בגלל שאני לא יכול להתקדם לעבר הדלת, או שאני לא יכול לסיים את זה, או שאני פשוט גרוע בלהיות אנושי, אבל לאחר זמן מה, דריה קמה שוב ומלווה אותי החוצה.

ככה זה מרגיש כשמתים. מגניב. טוב לדעת.

היא עולה על קצות הבהונות. אני לא מתכופף כדי לפגוש אותה בחצי הדרך, בידיעה שנשיקה תוכל בהחלט לגמור עליי בשלב זה. היא מתפשרת על להצמיד את שפתיה לגרוני.

"גם אני," היא לוחשת ודוחפת אותי החוצה מהדלת.

אני מסתכל לאחור, עם סימן שאלה ענק על הפנים.

"מעולם לא היית ממטר, פן סקאלי. כשהתאהבתי בך, ירדת בחוזקה, והרגשתי אותך בכל מקום. היית ברד."

פרק 23

למה לא גילית לי שאנו מאוהבים?
למה חיכית שאגלה
כששברת את ליבי?

פן

אני מופיע על סף דלתו של קאם באותו לילה ונראה כמו המוות, וכנראה גם מריח ככה. קנון מציץ מאחוריו, בנוסף לאחותו של קאם, אחיו, אימא שלו...כל השכונה שלו בעצם בוהה בי חזרה כאילו שאני אי.טי עם האופניים והסדין הלבן. ברור שיהיה לי קהל ביום הכי גרוע בחיי. לקארמה יש חוש הומור חולני.

"לא גרתי עם רט כבר תקופה." אני קופץ ראש מייד לשורה התחתונה, ולעזאזל עם מילות הנימוסים.

"אנחנו יודעים." קאם פותח את הדלת, וזז הצידה כדי שאוכל להיכנס. "כולם יודעים, פן. אתה חושב שאף אחד לא ניסה לקפוץ? להשאיר הודעה? אפילו הזיונים שלך שאלו איפה אתה. אף אחד לא אמר שום דבר כי חשבנו שיש לך את הסיבות שלך. איפה היית?"

"אצל משפחת פולוהיל," אני אומר. "ויה שם עכשיו. היא חזרה."

"ואיך אתה מרגיש לגבי זה?" קנון שואל.

"חרא." אני מחייך חיוך תשוש.

כולם מהנהנים. אחותו של קאם מושכת אותי מהחור בחולצה שלי.

"פרחח קטן, הפעם ממש הסתבכת."

השבוע כולו היה עינוי צרוף. אני אפילו לא טורח להגיע לבית משפחת פולוהיל כדי לאכול ולישון. אני ישן על הספה של קאמילו, ומתעלם ממל המודאגת וג'יימי הזועם. אני מחכה שהדבר הצפוי ביותר יקרה. שאקבל סטירה, כנראה לפנים שלי, כשג'יימי יתעמת איתי על שנגעתי בבת שלו. אך עד כה, הוא נראה מעוצבן יותר מכועס.

ג'יימי: אתה לא יכול להתחמק מזה לנצח.

חכה ותראה.

ג'יימי: אתה מודע לזה שאראה אותך במשחק, נכון, איינשטיין?

נקודה טובה, אבל אני בן שמונה־עשרה. אני לא חושב מעבר למה שיקרה בעוד עשר דקות.

ג'יימי: דריה שואלת עליך.

ברור שאני סתום מספיק כדי לנגוס בפיתיון.

אתה מנסה לעבוד עליי, אדוני?

ג'יימי: כן. אבל אתה חייב לחזור הביתה אם אתה רוצה לראות אותה לפני שהיא תעלה על המטוס.

מה שאני לא מגלה לו זה שאני כבר לא יכול לראות מטוסים בשמיים מבלי להתמלא בשנאה כלפי החארות האלה. כל מטוס הוא עלבון אישי נגדי. בכל פעם שוויה מנסה להתקשר, אני מעביר אותה לתא הקולי. כשהיא מופיעה בבית של קאמילו עם הג'יפ המחריד שלה, אני טורק לה את הדלת בפנים, ומצטער שזה לא פוגע לה בישבן תוך כדי.

מכיוון שאנו מתקדמים לעבר סיום העונה, היגינס עושה לי את המוות על שאני מכה חזק מדי ומסרב לסגת. יש בי כל כך הרבה זעם מודחק שאני יכול להתחרות עם שמשון הגיבור. המאמן היגינס מנסה לוודא שעד שנעלה למגרש בערב שישי, נהיה רעבים ומוכנים כל כך, שכישלון לא יהיה בגדר אופציה.

גאס לא הפסיק לשלוח לי הודעות אקראיות עם סימני שאלה. אני לא יודע כמה ויה סיפרה לו, אבל אני לא מנהל משא ומתן עם טרוריסטים. בחמישי, הודעה בתפוצת נאטו יוצאת מקולין, הבריון של גאס, שישנה התאספות ספונטנית ב'קן הנחשים' לקרבות מיוחדים לפני המשחק.

אני נועל את קבוצת הפוטבול בחדר ההלבשה ברגע שאני מקבל אותה.

"אם אשמע שמישהו מכם נלחם, אהפוך את חייכם לגיהינום, אתם שומעים אותי?"

כולם מהנהנים. כולם חוץ מקאמילו הכועס. "הם לא הפסיקו ללכלך עלינו כל העונה."

"אז מה? אלה רק מילים," קנון עונה.

"מילים זה הכול," קאמילו מגיב. "הם קראו לי מקסיקני מזדיין."

אני מניד בראשי. "העתיד שלך הוא הכול. אל תשליך אותו לפח בגלל שגאס מנסה להעלות לך את הסעיף."

מאוחר יותר באותו יום, אני מחליט להראות את פניי בבית משפחת פולוהיל, בידיעה שאני לא יכול יותר למשוך את מה שיכול להיות המפגש האחרון שלי עם דריה אחד על אחד לפני שהיא תעבור מפה. אני עדיין בשלב ה'אל־תלכי' של המשא ומתן על אף שאני אמור כנראה לנסות להתמקד בלגרום לה לגלות לי לאן היא נוסעת. לא שתהיה לי הצלחה גדולה מדי גם בתחום הזה, כפי שזה נראה. בסרטים, הבולשיט נגמר ברגע שהבחור מבין שהוא אוהב את הבחורה ויוצא בהכרזה גרנדיוזית.

בסיפור שלנו, זו רק תפנית אחת מיני רבות.

אני מחנה מול הבית, משתמש במפתח שלי, ונכנס. אני לא מתייחס לעובדה שלא הייתי פה כבר ימים. אני מוצא את ביילי ואת ויה יושבות על הספה עם ספרים בידיהן. דריה בצד השני של החדר, ממלאה מסמך כלשהו — טופס קבלה? — ומל יושבת לידה, ובוהה בדפים שדריה ממלאה כאילו שהם מנסים לדקור אותה. כולם שומעים את הדלת נסגרת מאחוריי, אך ג'יימי הוא זה שיורד במדרגות ומתנדב להתמודד עם הבלגן של הגעתי. הוא מצקצק בלשונו, ומניד בראשו. הולך על כל ההצגה. ויה קמה ונעלמת למרתף.

מבלי לראות אותם מתקשרים, אני יכול לראות שוויה כבר לא הפרויקט היקר של מל וג'יימי. ברור שהם בקושי סובלים אותה אחרי מה שהיא עשתה לבתם, ובצדק.

דריה עוזבת גם כן. היא לוקחת את טופס ההרשמה שלה איתה. אני רוצה לצרוח עליה שהיא הסיבה היחידה שבגללה חזרתי מלכתחילה.

"שב ליד האי," ג'יימי מורה לי. ואני יושב.

מל קמה ומביאה קנקן לימונדה. אני מביט מטה על ידיי. אני שואל את עצמי אם הדברים היו יכולים להיות אחרת. אני תוהה אם הם עדיין יכולים להיות.

ג'יימי מתיישב מולי ומשחרר נשימה.

"אתה חושב שזה שנעלמת הופך את המצב לטוב יותר פה?"

"אני חושב שלחשוב אינה המעלה הכי טובה שלי כשמדובר באנשים בבית הזה. ככל שאני מנסה לשפר את המצב, ככה זה מתפוצץ לי יותר בפנים," אני עונה בכנות.

"איך הולך באימונים?"

"הולך," אני אומר בקצרה.

"אנחנו עומדים להתייחס לעובדה שדחפת את הלשון שלך לתוך הפה של הבת שלי?"

ולעוד כמה מקומות, אדוני.

אני מרים את עיניי אליו, כדי להראות לו שאני לא מנסה להתחמק באופן שפל מהשיחה הזו. "תראה, אני יודע שהזהרת אותי, ואני יודע שהתעלמתי מזה, אבל עד כמה שזה שווה, הייתה לזה משמעות. לי, בכל אופן. אני לא יכול לדבר בשם הבת שלך, שכרגע אורזת את הדברים שלה ועוברת מפה."

מכה מתחת לחגורה, אבל אני לא יכול להיות האדם הבוגר יותר ברגע זה. אני בקושי יכול להיות אנושי. הוא צריך לוותר לי קצת; זו הצאצאית שלו שהפכה אותי לכזה.

מבטו של ג'יימי עובר למל, שמעבירה את ידה על ראשי בדרכה לאי. היא נראית נורא. צנומה יותר ממראה הסובלת מתת־תזונה הרגיל שלה.

"היה לך את הזמן שלך להתמרמר על זה. אתה חוזר הביתה אחרי המשחק." היא מניחה כוס לימונדה וצלחת עם טוסט גבינה מולי.

כאילו שאפספס את הלילה האחרון שלי עם דריה.

"אני יכול לדבר איתה?" אני שואל כנראה את טוסט הגבינה כי עליו אני מסתכל ברגע זה.

"אתה צריך לדבר עם אחותך קודם." מל חוצה את הטוסט לשניים ומחלקת אותו ביני ובין ג'יימי.

"לא יקרה בגלגול הזה."

"מל, את יכולה לתת לנו רגע?" ג'יימי שואל, עיניו עדיין נעולות על שלי. היא קמה ומנופפת בידה כשהיא עולה במדרגות.

"בנים יישארו בנים."

כשהיא יוצאת מטווח שמיעה, ג'יימי נוקש באצבעותיו כדי למשוך את תשומת ליבי.

"שמעת פעם על המשחק 'קריאת תיגר'?"

אני מרים גבה. אני לא במצב נפשי מתאים כדי לחשוב על משהו אחר שאינו דריה או המשחק מחר. זה יהיה מהלך די מחורבן להפסיד כדי להציל את דריה, אבל אני מוכן להרוס את כל העולם כדי להגן עליה.

"המסורת של תיכון 'אול סיינטס'? כן. למה?" החרא הזה מת עוד לפני שעליתי לחטיבת ביניים. הם הפסיקו לשחק את זה לפני למעלה מעשור.

הוא קם, ודוחף את הנייד שלו לכיס האחורי במכנסיו. "אני מחזיר את המשחק לחיים פעם אחת אחרונה."

אני נשען לאחור וצוחק.

"אתה לא צריך לקרוא עליי תיגר. אתה יכול פשוט לקרוע אותי במכות. אני הייתי עושה את אותו הדבר כנראה."

"לא עליך. אני לא יכול לנטור לך על אהבת הנעורים שלך, למרות שהמחשבה על פרקי אצבעותייך הסדוקות על העור של הבת שלי גורמת לי לרצות להוריד לך אגרוף."

"אז עם מי אתה נלחם?" אני שואל, ואז זה נוחת עליי. ברור כשמש.

ברור.

"גייב פריצ'רד," אנו אומרים ביחד.

"הוא התפטר בשבוע שעבר. הוא אורז ועומד לברוח לפני שנצליח להגיע אליו," ג'יימי מסביר.

"מתי זה קורה?" אני שואל.

"היום."

"אני בא איתך."

ג'יימי

חזק הוא האגרוף ששייך לאבא שכרגע גילה שבתו היקרה עברה התעללות נפשית מגיל ארבע עשרה על ידי מנהל בית הספר שלה.

חזק עוד יותר הוא האגרוף ששייך לגבר שגילה את זה אחרי שבתו עברה גיהינום עלי אדמות השנה.

אני מסוג הגברים שלא לוקח שבויים.

כשאני מכוון — זה על מנת להרוג.

לפריצ'רד יש בית בפאתי 'טודוס סנטוס'. האור היחיד מרחוק הוא זה של האלפא רומיאו שלו. חוץ מזה, חשוך לחלוטין כשאנו פונים לעבר כביש העפר, כשאני מוביל את הדרך בטסלה שלי והמרצדס של וישס מאחוריי. טרנט רקסרות', חברי מהתיכון, יושב לידי, ופן סקאלי — יבורך ליבו השבור — יושב במושב האחורי, ונראה נחוש בצורה אכזרית עם עיניים מתות כמו של כולנו. וישס ודין מסמנים לנו לעצור בהבהוב אורות. אני מכניס את הרכב להילוך חניה ומסתובב.

"אתה תחכה פה."

"אין סיכוי. הוא פגע בה," פן יורק, הידיים שלו כבר קפוצות לאגרופים. זה לא מספיק לי שגייב איבד את עבודתו. ממש לא. אני רוצה שהוא יאבד את כל השאר, כולל את היכולת שלו לשבת בשנתיים הבאות.

"אתה יכול להסתבך," אני מזהיר אותו, אך אין כלל נחישות בקולי. אם מישהו היה פוגע במל, הייתי כנראה הורג אותו גם כן.

"אה, ואתה לא?"

כתפיו של טרנט רועדות מצחוקו המתרברב.

"למה?" פן מתריס.

"לפריצ'רד יש יותר מדי מה להפסיד. הוא לא יכול לגעת בנו."

"מישהו יכול?" פן תוהה בקול, בדיוק כשדלתו של טרנט נפתחת מהצד השני. דין שורק לו לצאת, מניף את אלת הבייסבול שלי ומניח אותה על כתפו.

"אולי אלוהים," אני עונה בקצרה.

"ואפילו זה נתון לוויכוח." דין מגחך בבוז. "התגעגעתי לימים הטובים של מעשי הקונדס שלנו. החוצה, רקסרות'. בחור מאוהב." הוא שורק לפן. "תוודא שאתה רגוע ושקט אלא אם כן אתה רוצה שחלום הפוטבול שלך ייזרק לפח."

פריצ'רד, שלא מודע למכוניות החונות שלנו מטרים ספורים ממנו משום שפנסי הרכבים שלנו כבויים, יוצא מביתו, וזורק שתי מזוודות לתוך תא המטען של רכבו המונע. אני יוצא מהרכב ועוקף אותו עם וישס, דין וטרנט מאחוריי.

כל שריר ועצם בגופי דלוקים ובוערים מאדרנלין כשאני טופח על כתפו מאחור. גופו מתקשה, כמו אבן. הוא מסתובב ופניו מחווירות, ופנסי הרכב מאירים את הפחד על פניו המגעילות.

"ערב טוב, מר פריצ'רד." אני מחייך כמו האצולה המזדיינת שאני בעיירה הזו. חשוב מדי בשביל לגעת, מוצלח מדי בשביל לאבד שליטה. דין מניף את אלת הבייסבול מאחוריי כאילו שהוא מתחמם.

פריצ'רד מניד בראשו בהיסטריה.

"לא, לא. לא, לא, לא. כבר דיברתי עם אשתך. הגענו להסכמה. אנחנו..."

"לא הסכמת איתי על שום דבר," אני אומר. מל סיפרה לי מה היא עשתה אחרי שהיא עשתה את זה, ועל אף שרציתי להרוג אותה, יכולתי גם להבין מדוע היא עשתה זאת. "זה שנתנו לך להתחמק, זה רק בגלל שאנחנו לא רוצים שדריה תסבול." אני סוגר את המרחק בינינו, ומחייך חיוך מרושע. עיניי חסרות הבעה. השרירים שלי רפויים. "עכשיו הגיע הזמן לשלם."

וישס טורק את תא המטען באלפא רומיאו באותו הזמן שאני דוחף את גייב על תא המטען, ומכופף אותו בתנועה אחת אלימה. דין מושיט לי את אלת הבייסבול, ומגחך.

"ואם נגלה שעברת לעיירה שכוחת אל אחרת וניסית להחיות את הקריירה שלך..." דין מוריד את מכנסיו של פריצ'רד בתנועה אחת מהירה, וחושף את התחת הלבן כשלג של הגבר בגיל העמידה. בוהק כמו הירח הארור.

"הצילו! הצילו!" פריצ'רד מתייפח כמו תינוק.

גם דרך זעקותיו העלובות, אני יכול לשמוע את העלים מתרסקים תחת נעליו של פן כשהוא מתקרב אלינו. הוא לא יכול שלא להתערב. יופי. לא הייתי נותן לחלאה שיכול לשבת בצד ולתת למשהו כזה לקרות לדריה, לגעת בה.

פן עומד לידי כעת, כתף לכתף. אני לא אומר דבר כי אסור שפריצ'רד ידע שהוא פה. הוא לא מוגן כמונו.

"הצילווו," פריצ'רד צועק, עם הפנים שלו עדיין צמודות למשטח הקר בתא המטען, והלחי שלו שמרוחה עליו.

"שתוק," אני אומר בעצבים, תולש את ז'קט הספורט מגופו ומקמט אותו בידי. אני דוחף לו אותו לפה עד שהוא כמעט מקיא ונחנק.

וישס מניח את ידו על גבו של פריצ'רד ומסתכל עליי, מחייך בשלווה.

"תדקלם כמה אווה מריה, חתיכת בן זונה חולני. אולי זה יאט את התחת הסוטה שלך

בדרך לגיהינום."

אני מוריד את האלה בכוח על התחת שלו, ומשתמש בכל קמצוץ של כוח ושריר בגופי. המכה חזקה כל כך, שהרעש מצלצל באוזנינו ואנחנו לוקחים כמה שניות עד שהוא יתפוגג.

המכה השנייה עוד יותר חזקה, כאילו שמצאתי את התנוחה שהכי נוחה לי. אני חושב על כל מה שהבת שלי עברה בששת החודשים האחרונים.

על אימא שלה, שאני אוהב יותר מהחיים עצמם, שמתעקשת להציל כל דבר שבור, ובכך, הייתה לה יד בשבירה של הבת שלנו.

אני חושב על איך אני לא יכול לסבול להסתכל על הנערה בת השמונה־עשרה שגרה איתי כי היא הכתימה את הנסיכה שלי.

אני חושב על אחיה התאום, שמאוהב מדי בבת שלי מכדי לוותר עליה, בין אם הוא יודע את זה או לא.

במכה השלישית, גייב יורק את הז'קט שלו, וצווח לשמיים כמו זאב בודד.

לאחר שמונה־עשרה מכות, אחת לכל יום הולדת שבתי חגגה, אני מעביר את האלה לוישס, אך זה פן שמניח יד על זרועי ולוקח אותה מבלי לבקש רשות.

אני נד בראשי, מסמן לו לא להגיד מילה. זה מסוכן מדי.

הוא פותח את פיו, מדבר אל גייב פריצ'רד, אך בוהה בי.

"תודה לאלוהים שאני לא לבד, כי אם היינו, היית מת עכשיו," הבחור אומר ללא שום רגש בקולו.

"פן? פן סקאלי?" פריצ'רד נחנק.

פן מניף את האלה, ומכה אותו חזק כל כך שאני נרתע. פריצ'רד מתעלף על תא המטען שלו.

ועד שאנו נוסעים חזרה הביתה, פריצ'רד מדמם ולא מסוגל לראות שום דבר, שלא לדבר על פרצופים. לפני שאנחנו עוזבים, אנו דוחפים עותק מההקלטה של מל לכיס הז'קט שלו, כדי לוודא שהוא ידע שלא כדאי לו להתעסק איתנו. במיוחד עם פן.

פריצ'רד ייקח את זה, כמו את מה שהוא עשה לדריה, איתו לקבר.

פן

"אני רק הולך להביא את הדברים שלי מקאמילו." אני מניף את תיק הגב על הכתף, ונותן למל לנשק את לחיי. השעה כמעט חצות, ונראה כאילו שאנחנו עומדים לאכול באמצע הלילה, אבל זה משום שמשפחת פולוהיל מבינה למה ג'יימי ואני היינו צריכים ללכת לטפל בעניינים לפני שפריצ'רד יברח מהעיירה.

מל קוצצת ירקות כשלזניה נאפית בתנור, ויורה לעברי את מבט ה'תשמור־על־עצמך' שלה. אשת חיל נצחית. ביילי לידה, סוחטת לימונים לתוך תה קר. ויה בחוץ, יושבת על כיסא נוח ליד הבריכה, ומחבקת את הברכיים שלה. האנרגיה בבית השתנתה. ויה כבר לא

הנס החדש והמוערך. היא נגררה מטה לסטטוס בשר ודם.
"אתה זקוק לעזרה?" מל מנגבת את האף שלה בשרוול כשהיא קוצצת בצלים. "לארוז, אני מתכוונת."
"רק אם דריה מציעה."
איבדתי באופן רשמי את הזכות שלי לעלות למעלה ולשאול אותה בעצמי. ג'יימי יורה לעברי מבטים מאיימים כשאני אפילו מסתכל לעבר המדרגות שמובילות לקומה השנייה, ונראה כאילו שדריה לא מתכוונת לרדת למטה לפני הטיסה שלה. אני תוהה אם הוא קולט שאצטרך לעלות לשם כשאלך לישון הלילה.
"ג'יימי יכול לעזור לך."
"הוא יכול לסחוב את התיק החצי ריק שלו בעצמו." ג'יימי מעביר ערוצים בטלוויזיה, וברור שהוא לא סיים לנטור לי טינה.
"אחזור לפני ארוחת הערב." אני לוקח את המפתחות וחוטף לחמניית שום בדרך לרכב. מתוך הרגל, או אולי כי עדיין לא סיימתי לענות את עצמי, אני מסב את ראשי כדי לראות אם דריה צופה בי דרך החלון. לא. האורות בחדר השינה שלה כבויים. נפשית, היא כבר עזבה את הבית הרבה לפני שהיא עלתה לטיסה.
כשאני נוסע לעבר הבית של קאמילו, אני מנסה להתקשר אליו כדי לוודא שהוא יודע שאני מגיע.
הוא לא עונה, ואני הולך ומתעצבן. נתתי לו הוראה ישירה להתרחק מ'קן הנחשים'. אם אני מצליח לשמור את האגרופים שלי לעצמי כשגאס מחרבן באופן שיטתי על כל דבר שאני מכיר ואוהב, אז גם הוא יכול.
אני מחנה מול דלתו של קאמילו, בידיעה שאני לא יכול לדפוק עליה באמצע הלילה. ואז אני שומע תינוק בוכה ואישה ממלמלת בעצבים ויודע שלא אעיר אף אחד. אני דופק. אחותו פותחת עם תינוק על מותנה. אני חולף על פניה כדי לקחת את התיק שלי שליד הספה.
"איפה אחיך האידיוט?" אני שואל.
"אין לי מושג. אולי במקום ההוא שאליו הולכים כל הילדים המגניבים."
"'קן הנחשים'?"
"ככה זה נקרא?" היא צוחקת, ופותחת את המיקרוגל במטבח כדי להוציא ממנו בקבוק ולדחוף אותו לפיו של התינוק. "תוודא שאתה מגן על הפנים היפות האלה שלך, סקאלי. עם עצמות לחיים כאלה, אתה יכול להכניס את החברה העשירה שלך להיריון ולחיות מהכסף של ההורים שלה."
כשאני נוהג לעבר 'קן הנחשים', העצבים שלי בשיאם. קאמילו חמום מוח ויכול בקלות לעשות שטויות מטומטמות. אני יודע את זה כי במשך תקופה ארוכה, לעשות שטויות מטומטמות היה הבילוי האהוב עלינו. אני מדומם את המנוע מחוץ למגרש הפוטבול הנטוש ורץ לעבר שער הברזל. צרחות וקללות מתפוצצות באוויר כמו יריות. ענן של זעם וזיעה עולה מאחורי היציעים, וכשאני קופץ מעל גדר השלשלות ונכנס, אני רואה למה.
זה כמו אזור מלחמה.
מריבה ענקית מתחוללת, וכולם משתתפים בה — כולל נייט, ווהן, קולין, וויל, ג'וש, מלקולם ונלסון. גם ה'בולדוגז' וגם ה'סיינטס' משתתפים בה כדי לנצח. ומתחת לכולם על האדמה היבשה והחומה נמצא קאמילו, ששוכב שם.
אני רץ לעברו, ודוחף אנשים מעליו כשעוד ועוד אנשים מצטרפים. שחקנים רומסים

ובועטים זה בזה, לא מתייחסים אליו. קאמילו לא זז.

"מה לעזאזל קרה לך?" אני יורד על ברך אחת. אני פוחד לגעת בו כי אני לא יודע איפה הוא נפצע.

"שבור...אני חושב שזה שבור." הוא בקושי מצליח לסיים, ומביט מטה על הרגל שלו. אני עוקב אחר מבטו ורואה את המצב בצורה ברורה, גם דרך מכנסי הג'ינס שלו. הרגל שלו מכופפת בצורה לא טבעית. כמו בסרט מצויר. אחת משתי עצמות השוק שלו מעוותת לגמרי. זה נראה רע.

"אנחנו צריכים לקחת אותך לבית חולים," אני אומר.

"מה אתה אומר, שרלוק." הוא צוחק, וקולו יבש וחד. הוא שוכב ככה כבר זמן מה, אני מניח. אני מתקשר לאמבולנס בזמן שגאס מתרחק מהיציעים, וצועק תוך כדי, "פנו את המקום, פנו את המקום, סקאלי הזמין את החזירים."

כולם חולפים על פנינו בריצה עכשיו, ומשאירים מאחוריהם אבק. בחורים דוחפים וצועקים ומפצירים באחרים. הם צועקים אליי בקריאות בוז כאילו שמזיז לי. נייט אוחז בקצה החולצה שלי ומושך אותי להתרומם. אני מנער אותו ממני.

"אני נשאר עם קאם."

ווהן נעצר לידו, ונועץ בי מבט. "יש לך משחק מחר," הוא מזכיר לי.

"האם היית עוזב את נייט?"

נייט ואני מסתכלים עליו ביחד. הוא טופח על כתפו של חברו הטוב.

"זו הלוויה שלו. בוא נלך."

אני מסתובב חזרה לקאם. "מה קרה?"

אך נראה לי שאני כבר יודע. גאס לא חשב שאפסיד את המשחק, אז הוא שלח מישהו כדי לוודא שהקוורטרבק שלי לא יוכל לשחק. זה היה מהלך קר ומחושב כדי להיפטר מקאמילו ולהרוס את הסיכויים שלנו לנצח.

"קולין הסתער עליי ישר. הפיל אותי לאדמה ודפק עם הרגל שלו לברך שלי מהצד. ווהן ונייט הגיעו שתי דקות מאוחר מדי ודחפו אותו ממני."

ומהדרך הנונשלנטית שבה הוא מספר לי את מה שקרה, אני מבין שזה עדיין לא שקע.

אין פוטבול.

אין מלגה.

אין עתיד.

"אתה תהיה בסדר," אני משקר, ומרים את פלג גופו העליון.

הוא צוחק.

"אני לא אידיוט, סקאלי. אני יודע מה קורה. צדקת. זה מה שאתה רוצה לשמוע? צדקת."

הקבוצה שלי כרגע איבדה את אחד השחקנים הכי גדולים שלה.

לחינם.

פרק 24

התאהבות דומה לדז'ה וו
כמו למצוא בית באדם זר
כשפגשתי אותך לפני ארבע וחצי שנים, ראיתי מי היית
הייתי רק צריכה להבין מי אני הייתי
אז נתתי לך משהו כדי לוודא שאוכל למצוא אותך שוב
ושאולי, תתאהב במי שהייתי, גם כן

דריה

אני משאירה את הראש למטה כשקבוצת המעודדות מסתערת על המגרש, ומנופפת בפונפונים שלהן באוויר. אבא אומר שזה ניצחון גדול שאני פה. אני קוראת לזה לחפש עוד צרות.

החיוכים המזויפים הענקים על פניהן של הבנות אומרים הכול. אני בחוץ. ויה בפנים. המדים הכחולים והשחורים שלנו נצמדים לגופה הגמיש כמו שכבת עור שנייה. היא מסנוורת כל כך, עד שאסמה מיקמה אותה רחוק ככל האפשר מהמרכז. הכי רחוק ממנה. אני מרגישה עירומה בלי הפונפונים שלי. אני משתוקקת להרגיש אותם בידיי אך יודעת שמאוחר מדי בשבילי. ימיי כמעודדת הסתיימו, בתיכון לפחות.

מל מעמידה פנים שהיא מחטטת בתוך התיק שלה, אבל אני יודעת שהיא פשוט לא יכולה להסתכל על ויה. למרבה הפלא, זה לא גורם לי להרגיש טוב. או בכלל. אני טאקו. קליפה פריכה וריקה.

מלודי לא עוזבת אותי על אף שאני מסרבת לאהבה, לדאגה, ולהתנצלויות הדוממות שלה. ביילי מגיעה לחדרי מדי בוקר עם מגש שעליו מיץ תפוזים, פיסת טוסט עם חלמונים, וציטוט מתוק ומעורר השראה שהיא מדפיסה מפינטרסט, ואבא ממתיק את לילותיי כשהוא נכנס ונותן לי נשיקת לילה טוב. הוא תמיד מוסיף ומספר לי זיכרון טוב כדי להזכיר לי שהזמנים הטובים עוד לפנינו.

זוכרת כשנייט צייר לך טיל על המצח כשהייתם ילדים, וכמעט רצחתי אותו כשחשבתי שזה משהו אחר?

זוכרת כשווהן הסתובב על החוף עם מדוזה חיה בידו והכריז שהיא חיית המחמד החדשה שלו?

זוכרת כשלונה חשבה שאת נסיכה בגלל השיער שלך?

זו אמת לא מדוברת אבל מלודי כבר לא יכולה לתת לי נשיקות לילה טוב.

אבא אומר שזה דבר טוב. שכשדברים נהרסים, אתה יכול לבנות גרסה טובה יותר שלהם מאפס. אך לבנות דורש כוח ואומץ, ואין לי אף אחד מהם כרגע.

אסמה מתכופפת כדי לגעת בבוהן שלה, וויה מבצעת קפיצת הרקי מושלמת. מל אוחזת בירך המכוסה ג'ינס שלי. אני לובשת חולצה צהובה, שאין לה קשר לאף אחת מהקבוצות. הכול השתגע לגמרי מאז שהמנהל פריצ'רד התפטר בפתאומיות כשהוא מצהיר שיש לו קרוב משפחה חולה אנושות שהוא חייב לטפל בו בחוף המזרחי. השמועה בעיירה היא שעזבתי את קבוצת המעודדות כי נשבר לי הלב. על אף שזה נכון, כולם חושבים שהמנהל פריצ'רד הוא מי שאני כמהה לו.

איש לא חושד שהבחור שעומד לעלות על המגרש היום הוא זה שריסק את ליבי לאפר, ועכשיו הוא מרחף לו באוויר, מתפוגג ומתרחק ממני. אף אחד לא יודע מה עברתי מאז שהבחור הזה הודה באהבתו כלפיי, ולא יכולתי לקבל אותו חזרה, לא משנה כמה רציתי. להצטער ששברת משהו לא הופך אותו שוב לשלם.

"אל תסתכלי עליהן," מל לוחשת, ולוחצת על ירכי. "הן לא שוות את זה."

"שחררי לי את הרגל, מלודי."

היא משחררת. אבא מוחא כפיים כששתי הקבוצות עולות למגרש על אף שאני יודעת שבא לו לשבור לגאס את הגב. 'לאס חונטאס' העלו קוורטרבק חדש למגרש, שנראה כמו ארבעים וחמישה קילו של עצמות, ואנשים מתחילים לגחך בבוז מהיציעים. אני מרחמת על הבחור. ואני הרי הייתי הבחורה הרעה שהייתה הראשונה לציין שהוא לא בנוי כמו קיר לבנים.

המשחק מתחיל, וברגע שפן עולה למגרש, ברור שהוא מחרבן על כל המשחק. בצורה בוטה. הוא אפילו לא עושה את זה בהדרגה. ליבי נכמר בחזי כשפן מעמיד פנים שהוא נאבק עם מסירות שנפלו, וגורר את רגליו מצד לצד. הוא חסר תנועה ולא תופס את הכדור אפילו כשזה פוגע לו בחזה.

ממש ככה.

הוא נגרר על המגרש, כבד ואטום, הניגוד המוחלט לשחקן המוכשר שהוא. חבריו לקבוצה צועקים בתסכול, ואחד מהם בועט בהר של בוץ. בשולי המגרש, המאמן שלו על סף התקף לב, אך פן מעמיד פנים שהוא לא שומע. צפון בתוך העולם שלו, הוא ממשיך לפספס כדורים, ומביט לצד השני בבלבול כשהוא זוכה להזדמנות, ונעצר כל כמה דקות כדי לרדת על ברכיו כאילו שאין לו אוויר.

ואז יש את נייט. דין כמעט יורק ריאה מהצרחות שלו ליד אבא ביציעים. תוהה בקול למה לעזאזל הבן הקוורטרבק שלו פספס הזדמנות לטאצ'דאון כשזרק את הכדור לשולי המגרש.

"מה לעזאזל קורה פה?" דין בועט בספסל היציע שלפניו, ואבא שמן בן חמישים ומשהו מסתובב ונועץ בו מבט.

"הבן שלך משחק נורא."

"לפחות הוא לא מסריח כמוך," דין עונה לו.

"אני חושב שאני יודע מה קורה פה," אבא ממלמל בציניות. "ואתה יכול להיות גאה מאוד, קול."

"על מה בדיוק? תאיר את עיניי, ג'יימי."

כי נייט מסרב לנצח את המשחק. פן מנסה להרוס את הסיכוי של 'לאס חונטאס' לנצח כדי שיוכל להציל אותי, אך נייט לא נותן לו כי הוא יודע שזה מגיע לו.

ונייט מודע לעוד דבר נוסף. הוא יודע שסיימתי פה.

אני עוזבת את העיירה מחר. אין לי מה להשיג, ואין לי שום דבר להפסיד. ובדיוק בגלל

זה אני מוצאת את עצמי קמה ויורדת מהיציעים. אני לא יודעת מה אני עושה. הדבר היחיד שאני כן יודעת הוא שאני עומדת בוודאות למשוך תשומת לב לעצמי, משהו שנשבעתי שלא אעשה מאז שסולקתי מקבוצת המעודדות והמנהל פריצ'רד ברח, והשאיר אחריו שובל של שמועות שערורייתיות עלינו. אני רצה במורד המדרגות, קופצת מעל הגדר, ונעמדת בשולי המגרש ליד המאמן של תיכון יאול סיינטס'. עם הבהונות על הדשא והעקב בכף הרגל על הבטון, אני מרימה את ידיי אל פי.

"פן סקאלי, אם אתה חצי מהגבר שאני יודעת שאתה, תדאג לתת את הופעת חייך על המגרש הזה," אני צורחת.

כל העיניים עוברות במהירות אליי. פן, שכבר מתהלך בצעדים איטיים, נעצר לגמרי, תולש את הקסדה מראשו ומשליך אותה על המגרש, ועיניו הקשות מתנגשות בשלי.

"מספר עשרים־ושתיים!" השופט מרים את דגל הכרטיס הצהוב על התנהגות לא נאותה על המגרש. "הקבוצה שלך מאבדת שלושה־עשר מטרים."

"סקאלי!" המאמן שלו נובח, "אוריד אותך לספסל."

"תרגיש חופשי לעזאזל." שפתיו של פן מתקמרות בהומור, ועינינו לא מתנתקות לרגע.

אני מרגישה עירומה וגולמית תחת עיניהם השופטות של כולם. העולם ממשיך להסתובב, והמשחק נמשך. הכדור עבר קבוצה, ונייט מחזיק בו כעת. 'לאס חונטאס' במגננה, אך פן עדיין נעול במקומו, מהופנט מהתחינה בעיניי. המעודדות מפסיקות לרקוד בשולי המגרש ויורות לעברי מבטים מרחמים. אני יודעת מה הן חושבות.

זה סוף סוף קרה. הכלבה השתגעה לגמרי.

אני מחייכת, צונחת צניחה חופשית כדי להיות מישהי אחרת. מישהי לא מושלמת. מישהי אמיתית. מנתקת את עצמי ממה שאנשים חושבים עליי, מהאופן שבו הם רואים אותי, או ממה הם יגידו אחרי המשחק.

"אני רוצה שתקבור את השמוקים האלה עמוק באדמה." הריאות שלי שורפות כשאני צורחת את המילים, עם חיוך מוטרף שמאיים לחתוך את הלחיים שלי לשתיים, אך אני ממש לא מאושרת. אני יוצאת נגד הקבוצה שלי — נגד ה'סיינטס', שהייתי המעודדת שלהם במשך ארבע שנים. אני יכולה לשמוע צעדים מגיעים. שני מורים שמשמשים כאנשי אבטחה — מיס לינד ומר האת'ווי — אוחזים במרפקים שלי ומושכים אותי לאחור מהמגרש. אבא קופץ מעל הגדר, גמיש ואתלטי כמו אחד משחקני הפוטבול, ומעיף את ידו של מר האת'ווי ממני.

"אם תיגע בבת שלי כנגד רצונה עוד פעם אחת, אקבור אותך במסמכים משפטיים עד יום פרישתך."

"עשרים־ושתיים!" אני שומעת שריקות, והמאמן של פן מסתער למגרש, אך עינינו לא מתנתקות. "עשרים־ושתיים לעזאזל! שים את הקסדה שלך, ילד!"

"פן!" אני צועקת.

הוא שובר כחמשת אלפים חוקים בכך שהוא מדבר איתי באמצע המשחק, ועכשיו כולם נעצרים. גאס בועט בדשא, ומקלל. הוא מניח את ידיו על מותניו ומניד בראשו. זרועותיו של אבא נכרכות סביב מותניי, וגוררות אותי מהמגרש וחזרה במעלה היציע.

"אתה יכול לעשות משהו בשבילי?" אני צורחת על פן. הרגליים שלי לא זזות, אך אני צוחקת בהיסטריה. פן מהנהן. "תאכיל אותם בוץ!"

כל הקהל צועק עליי בוז כשאבא לוקח את מלודי ובניילי וכולנו ממהרים לצאת לפני שישרפו אותי על המוקד. אבא כורך את זרועו סביב כתפיי כשאנו יוצאים מהשערים,

מושך אותי אליו, ומנשק את ראשי.

"הבת המשוגעת שלי, שלא מהעולם הזה. ואת חשבת שאת לא מספיק קשוחה."

פן

אנשים הם תפוחים. תפוחים טובים. תפוחים רקובים. בשלים מדי או בוסריים. קשים או רכים. מתוקים או חמוצים. ובכל תפוח, יש ליבה. לב. משהו שהופך אותם למה שהם באופן ייחודי.

אימא שלי אמרה לי פעם שהיא לא דואגת לוויה כי הליבה שלי היא הגנה. אני מגן. הגנתי על ויה כשאף אחד אחר לא רצה, ועכשיו, כשדריה מתחננת ממני לקחת את מה ששלי — הניצחון הזה, המשחק הזה, האליפות — וחבריי לקבוצה יורקים דם וזיעה בניסיון לגרום לזה לקרות, ונייט קול חוטף כדי להציל את עורי, אני לא יכול לעשות את זה.

להגן על ויה היה התפקיד שלי. להגן על דריה זה עניין של כבוד.

אני מעמיד פנים שאני מועד על רגליי פעם נוספת לאחר שדריה ומשפחתה עוזבים את האצטדיון. קריאות העידוד הופכות לקריאות גנאי ובוז וקללות. ואז מגיעה המחצית. במילים אחרות: הזמן של המאמן לקרוע אותי. אנו יורדים מהמגרש ביתרון מדהים — **28** לעומת **14**, אבל זה לא משהו שאני לא יכול לדפוק אם אנסה עוד יותר.

"סקאלי!" המאמן היגינס שואג חזק כל כך, שקולו מהדהד מפנסי התאורה הענקים.

"גש הנה מייד!" הוא מצביע לאדמה.

אני צועד לעברו, לאט ככל האפשר, תולש את הקסדה מראשי וחולף על פניו כשאני ממשיך לעבר חדר ההלבשה. הוא אוחז בחולצה שלי מאחורה ומושך אותי חזרה אליו. כל שאר השחקנים נכנסים למנהרה ולתוך חדרי ההלבשה, והוא מנופף להם להמשיך כשהוא מצמיד אותי לקיר המנהרה ונוהם.

"אתה מפסיד את המשחק שלי בכוונה, בן?"

כל גבר אחר היה לוקח את מה שדריה הציעה בנדיבותה ועולה למגרש במחצית הבאה וקורע להם את הצורה. לא אני. לא אכפת לי מה דריה רוצה, ולא אכפת לי שהיא לא תהיה פה ביום שני כדי לראות את הדפים של היומן שלה דבוקים על כל לוקר ובכל סנטימטר בבית הספר. לא מגיע לה את החרא הזה.

"אדוני, איבדתי ריכוז. ועל זה, אני מתנצל." אני אומר לו את כל מה שהוא צריך לשמוע כדי להשאיר אותי על המגרש.

"בגלל הבלונדינית היפה?" הוא יורה בעצבים.

"בגלל בלונדיני חלאה," אני מתקן אותו, ומטה את הסנטר לעבר גאס, שעושה את דרכו לחדר ההלבשה של ת.א.ס. "הבן זונה עשה את המוות לג'וש. החרא עדיין מדביק מטבעות לפרקי האצבעות שלו כאילו שאנו בשנות התשעים המזדיינות." אני משחרר צחוק מריר.

"בלי קללות!" הוא צועק. "ולא אכפת לי מה אתה מרגיש כלפי באוור. אם תיתן לו

להשפיע עליך, לעולם לא יגייסו אותך. לעולם לא תצליח בגדול. לעולם לא תהיה מוכן לליגת הפוטבול הלאומית. תהיה סתם עוד ילד עני עם הרבה פוטנציאל ובלי מוח שמפסיד את המשחק כי מישהו אמר משהו על החברה שלו. אתה חושב שהיא תישאר בסביבה אחרי שהתהילה שלך כשחקן פוטבול תתפוגג? כשכולכם תלכו ללמוד בקולג'? אתה חושב שהיא שווה את העתיד שלך? את העתיד של הקבוצה שלך? את העתיד שלי?"

כן. כן. כן. וכן.

אני מניד בראשי וחולף על פניו. הוא רודף אחריי במורד המנהרה, וקולו מהדהד במנהרה דמוית המערה.

"תענה לי, בן!"

אני צועד בסערה לחדר ההלבשה. נמאס לי להסביר את עצמי. במיוחד לגבר שאמר לי להתרחק מהחברה שלי כדי שפריצ'רד יוכל להתעלל בה.

חברה לשעבר. פאק.

אני יורד לספסל ומשחרר נשימה שהייתה כלואה בריאותיי. אני מתבונן במאמן היגינס נכנס לחדר ההלבשה ודופק באגרופו על אחד הלוקרים, יוצר בו שקע ענק. כשהוא מושך את ידו לאחור, פרקי אצבעותיו פצועות ומדממות.

"כל אחד ואחד מכם אידיוטים מופרעים הוא כמו הילד שלי. מישהו חייב לתפוס יוזמה ולספר לי מה קרה לקפטן שלכם, אחרת אני עומד להושיב אותו על הספסל ולדאוג שכל שיחת טלפון שאקבל מקולג'ים לגבי כל אחד מכם תזכה לאותה תגובה: הוא לא מספיק טוב. הוא לא מוכן. אל תתנו לו מלגה. במילים אחרות, אם לא תלשינו על פן ותספרו לי מה הבעיה שלו, כולכם תיפלו איתו, זה ברור?"

"כן אדוני!" כולם עונים בקול אחד. אני לועס את מגן השיניים שלי ובוהה ברצפה. אולי הם יודעים. אולי הם ילשינו עליי, ואולי זה יהיה הסוף של הקריירה שלי. הדבר היחיד שאני יודע זה שמעולם לא הייתי בטוח בשום דבר בחיי כמו שאני בטוח בזה — אני לא מתכוון להפיל את דריה, עם או בלי הסכמתה.

"אז," היגינס צורח, "מה קרה לפן סקאלי?"

"שום דבר, אדוני!"

"מה קרה?" הוא צורח.

"שום דבר, אדוני!" כולם נובחים בו זמנית. אני אמור להרגיש גאה. מתרגש. משהו. כל דבר. אני לא. אני ממש לא. זה מאוחר מדי.

"אני אהרוס את קריירות הפוטבול שלכם, ילדים!" הוא דופק עם האגרופים על הלוקרים שוב. ושוב. ושוב.

"פן סקאלי הוא הקפטן שלנו, אדוני."

בפעם הראשונה מזה שבועות, אני מחייך.

יש לי את התמיכה של דריה.

ולקבוצה שלי יש את שלי.

פרק 25

לאהוב אותך זה כמו
להקשיב לשיר
בפעם הראשונה
ואיכשהו, לדעת את כל המילים

פין

המשחק מסתיים בתוצאה **42-17** לאחר שעשיתי מאמץ להפסיד. מסתבר שלקוורטרבק הצנום שלנו יש זרוע כמו של ברט פארב, ושחקני ההגנה שיחקו עם כל הלב והנשמה שלהם והצליחו להוריד את שחקני היריב כדי לחטוף את הכדור. ׳לאס חונטאס בולדוגז׳ מנצחים, בכל מקרה. קנון מקבל את הכדור, אך שנינו יודעים למי זה מגיע.

אני עוזב לפני התפילה שאחרי המשחק. צועד לעבר חדרי ההלבשה, מתקלח במהירות, מרים את התיק שלי לכתף, ומתפרץ למקלחות הלא נעולות של ה׳אול סיינטס׳. רוב השחקנים בפנים, מרוחים בסבון, ומסתובבים עם חבורות על המצח והחזה שלהם. גאס יושב על ספסל, עם מגבת כרוכה סביב מותניו, ומחזיק את ראשו בידיו. הוא עדיין יבש.

אני בועט לו בשוק עם הבהונות, ונוקש באצבעותיי מולו. הוא מרים את מבטו. הוא נראה כמו המוות. עיניו אדומות, לחייו שקועות. אנשים מתלוננים על הנוכחות שלי פה כאילו שבאתי עם סרגל כדי למדוד למי יש יותר גדול. אני מתעלם מהמחאות ומהדרישות שאצא החוצה.

״חברה שלך מתה.״ הוא מחייך חיוך אפל.

״תפגוש אותי ב׳קן הנחשים׳ הלילה, באוור. והפעם, אתה לא אחראי על הניירת. אתה נלחם. איתי.״

דריה ביקשה שאף אחד לא ידע שהיא עוזבת. היא העדיפה את זה ככה, כי היא לא סמכה על גאס עם המידע. אך לא אתפלא אם אחותי סיפרה לו, ואני חייב לוודא שהוא לא יגיע אל דריה הלילה.

״תן לי סיבה אחת טובה לעשות משהו שאתה מבקש, חלאה מזדיינת. יש לי זכות מלאה —״

אני שולח אגרוף לפניו, מעיף אותו אחורה. הוא נופל לאחור, וקולין — גם איתך עדיין לא סיימתי, קולין — מצליח לתפוס אותו לפני שראשו פוגע ברצפה.

״אתה תבוא כי אני יודע איפה אתה גר, ואם תגרום לי לבוא אליך, ואני אבוא, ובלי עדים, מצבך יהיה הרבה יותר גרוע. גם אתה, סטימצקי.״ אני מרים את מבטי כדי לפגוש את מבטו של קולין. ״יש לי חשבון לסגור איתכם.״

אני יוצא בסערה החוצה, ושומע את נייט צועק, ״ידעתי,״ ולוקרים נטרקים ברקע.

לא כל קבוצת תיכון ׳אול סיינטס׳ חארות. אבל הקפטן שלהם כן.

מלחמה זו שפה אוניברסלית. נוצרי, יהודי, בודהיסט, או מוסלמי. יפה או מכוער. עשיר או עני.

הם עומדים לגלות שהיא אכזרית במיוחד כשאתה האנדרדוג.

"אני צריך לספר לך משהו, אחי." קנון מקפיץ את הברך שלו במהירות ובלחץ כשאנו נוסעים חזרה מבית החולים לעבר ׳קן הנחשים׳. היינו צריכים לעשות עצירה ליד מיטתו של קאם בבית החולים כדי לתת לו את הכדור שאיתו ניצחנו, ושכולנו חתמנו עליו, ותוך כדי, גם הבאנו לו קצת אוכל שומני שהוא לעולם לא יצליח להשיג בקפיטריה המגעילה.

"שפוך." אני מוריד את החלון ויורק ליחה. המוח שלי לא על הקרב שלתוכו אני עומד לצעוד. המוח שלי נמצא באחוזה של משפחת פולוהיל, היכן שדריה אורזת את התיקים שלה כדי לטוס לאלוהים יודע איפה. ג׳יימי ומל עומדים להסיע אותה לשדה התעופה מחר, והם כבר הבהירו שלאירוע המשפחתי הזה, בני סקאלי לא מוזמנים.

דריה הייתה כוכבת רוק היום, כשאמרה לי להציל את התחת שלי כי שלה כבר נשרף. אך כשהיא עמדה שם וצעקה עליי, עם השיער שלה אסוף והצוואר שלה חשוף, הדבר היחיד שיכולתי להתמקד בו היה העובדה ששרשרת אבן הזכוכית כבר לא הייתה שם.

אני מכה בהגה.

"היי. מה עובר עליך?" קנון שואל.

הכול. הכול עובר עליי.

"פשוט תגיד את מה שיש לך להגיד, קיי."

"קודם כל, אני רוצה לדעת מה קרה שם על המגרש, פן."

"שום דבר. ואם לא תגיד את מה שיש לך להגיד ברגע זה, אני זורק אותך מהרכב," אני מודיע לו בנונשלנטיות מבלי למצמץ.

"טוב, שיט, האמת שקיוויתי שתהיה במצב רוח טוב יותר אבל עדיף מאוחר מאף פעם, אני מניח. אז אתה זוכר את המשחק הראשון של העונה? נגד ה׳סיינטס׳?"

"איך אפשר לשכוח?" אני מחנה את הרכב מול ׳קן הנחשים׳. האורות כבר דלוקים וההמולה גדולה יותר מבדרך כלל. למעשה, נראה כאילו כל בית הספר שלי בדרכו לשם. וגם תיכון ׳אול סיינטס׳. עשרות ילדים צועדים דרך השערים שנפתחו איכשהו, וזיעה קרה מתפשטת בעורפי.

"הפסדנו את המשחק בכוונה," קנון אומר.

אני מסובב את הראש אליו. "חזור שנית."

"הפסדנו את המשחק בכוונה." הוא מביט מטה על ידיו. "כל הקבוצה. טוב, חוץ ממך ומקאמילו. גאס לא חשב אפילו לפנות אליך. חשבנו שהמצב שלנו כל כך טוב, שנוכל להתמודד עם הפסד אחד. גאס שילם לנו חמש מאות דולר כל אחד. אתה יודע איך זה, אחי. לסרב לכסף זה לא חלק מהמציאות אצל רובנו. בין אם זה בשביל ציוד, נעליים, או כדי לעזור להורים שלנו עם השכירות...או, לכל הרוחות, אתה יודע? רק כדי לאכול אצל

לנ'ס ולחיות. אפילו אלה מאיתנו שלא היו צריכים את הכסף לא רצו להרוס את זה בשביל אלה שכן היו צריכים."

"הפסדתם את המשחק בכוונה?" אני יכול להרגיש את הטיקים בעפעפיים. זה אף פעם לא סימן טוב.

הוא נאנח, ומשעין את ראשו על משענת הראש. "ניצחנו באליפות המדינה, גבר, לא הודות לך, אז תרגיע."

מבלי לומר מילה, אני יוצא מהרכב ועוקף אותו, פותח את דלתו של קנון וזורק אותו לאדמה. אני אדיש כעת לקהל ההולך ומצטבר שזורם לתוך 'קן הנחשים'. הדבר היחיד שאני יכול לראות זה את הפנים שלו כשהוא מבין שהוא לא היה צריך לגלות לי.

אני משעין אותו על הרכב, וכורע לגובה העיניים שלו.

"ניסיתם למכור עוד משחקים העונה?" אני מניח מרפקים על הברכיים וממצמץ.

הוא מניד בראשו. "אבל אני יודע שגאס קנה את כל המשחקים של ת.א.ס."

"עם איזה כסף?"

"רשת ההימורים. הוא מרוויח שם כסף, ואז משתמש בזה כדי לשחד שחקנים מקבוצות אחרות."

"זה אלפי דולרים."

"ווהן אוהב להילחם, ואנשים אוהבים לחשוב שלאחרים יש סיכוי נגדו." קנון מושך כתפיים.

"אז מה קרה הלילה?"

קנון מניד בראשו. "הוא בא לג'וש לילה אחד — ג'וש הוא זה שהקשיב לו כי אין לו מה להפסיד, וכאלה. גאס ניסה להעלות את המחיר שלו. אלף דולר לראש. ו...עד אתמול, אנשים התכוונו לעשות את זה. אני לא התכוונתי יותר, אחי, נשבע, אבל לא יכולתי להלשין על האחרים. לעזאזל, אנשים צריכים את הכסף הזה לתרופות להורים שלהם וחיתולים לאחים הקטנים שלהם, ואני לא מלשן."

"מה השתנה?"

"כשהם עשו את מה שהם עשו לקאמילו...כשהוא לא הסכים לקחת חלק בזה...אני מניח שאז כולנו התחרפנו לגמרי והחלטנו שזה מספיק. זה פשוט לא מתאים לנו יותר. זה שהוא מתעסק עם אחותך התאומה ומנסה להרוס את הקבוצה שלך."

זעם מבעבע לי בוורידים, ואני אוחז בצווארון החולצה שלו ומרים את האגרוף שלי, עומד לפעור לו בור בפנים, כשהוא מסתכל לי בעיניים, ברוגע, ואומר, "יש לך צרות גדולות יותר כרגע, אחי."

"למה אתה מתכוון?"

"תסתכל מאחוריך."

אני מסובב את הראש ורואה את הג'יפ הוורוד שאחותי משתמשת בו, חונה מולנו. אני מתבונן בוויה יוצאת ממנו, יד ביד עם לא אחרת מאשר דריה עצמה. האגרוף שלי נושר כשאני מתחיל לצעוד לעברן, והרגליים שלי נושאות אותי לשם מבלי שאני מתכוון, מהופנט.

"...אני כל כך שמחה שהייתה לנו הזדמנות להתחיל מחדש. כל קבוצת המעודדות רוצה להתנצל. אני יודעת שאת עוברת מפה, אבל רצינו לעשות סדר בדברים לפני שתעזבי. את יודעת, לא להשאיר את העניינים מביכים," ויה מסבירה לדריה, שנראית כמו רוח רפאים. כשנים־עשר קילו רזה יותר מתחילת שנת הלימודים, ועיניה מתות. היא עדיין

מהממת, בסך הכול, ונראית כמו דוגמנית, אך הלב שלה כבר לא נמצא בזה. לא בלהשוויץ ביופי שלה כאילו שמגיע לה, איכשהו. אני מזהה את הנימה המזויפת בקולה של ויה. זו נימה שהיא השתמשה בה לעיתים קרובות כשהיא הייתה עדיין הוויה הישנה.

אני חוצה בריצה את החניון, נחוש להגן על דריה ממה שאחותי מתכננת לעשות לה.

ומתפלל שזה לא מאוחר מדי.

דריה

ברגע שאני נכנסת ליקן הנחשים', אני מצחקקת מהטעות המטומטמת שעשיתי.

זה אינו מאמץ של הרגע האחרון כדי לנסות לשכנע אותי להישאר. זו אפילו לא מנחת פיוס. באתי לפה כי ויה התחננה בפני שאעצור את הקרב בין גאס לפן.

"העתיד של פן מונח על הכף. אם את באמת אוהבת אותו כמו שאת אומרת, את תבואי ותגידי לו לא להילחם עם גאס."

זו מלכודת. הייתי צריכה לדעת ברגע שוויה דפקה על דלת חדר השינה שלי. היא נראתה היסטרית מדי. לחוצה מדי. אך הסיבות שלה להשיג הפסקת אש היו הגיוניות מדי בשביל להתעלם מהן. בעיניים דומעות, היא הסבירה שנמאס לה ממבטי השנאה של אחיה. באמת חשבתי שהיא רוצה לחפות על עצמה ולקבל את ברכתי לפני שאעזוב.

שכחתי דבר אחד חשוב — לוויה חשוב יותר להרוס אותי מאשר להציל את עצמה.

זה טבוע בתוך הדי־אן־איי שלה במשך שנים. היא כבר יודעת איך זה מרגיש לאבד את הכול כי זה קרה לה כשהיא הייתה בת ארבע־עשרה. בגללי. היא מעולם לא תהיה הפרימה בלרינה שהיא יכלה להיות. והיא יודעת את זה. יותר מדי זמן חלף ללא האימונים הנכונים. אימא שלי יכולה לסגור אותה בסטודיו לבלט חמש עשרה שעות ביום, אך נעורים מעצבים אומנות, והיא לא עסקה ביצירה במשך זמן רב כל כך, שהכישרון שלה קמל.

החלום שלה הוא קליפה ריקה. הפנינה שאמורה להיות בתוכה איננה. בגלל זה היא לא מפסיקה להרוס את מה ששלי. היא יודעת ששתינו הפסדנו, אך לי יש עדיין את האמצעים לחיות חיים נוחים. היא נדפקה. אולי לנצח.

עיניי בולעות את הסצנה שמתחוללת מולי. העולם זז בהילוך איטי כשמאות — לא, אלפי — פליירים נוחתים מהשמיים על המגרש הריק. הם נוחתים על היציעים ועל האדמה החומה והבוצית, ומשופדים לגדר השלשלות ומחולקים לאנשים שלוחשים וצוחקים. קבוצת המעודדות עומדת בשורה העליונה ביותר ביציעים, וכל המעודדות זורקות אותם לכל עבר עם אסמה שצוחקת בקול רם כל כך, שאני נשבעת שיכולים לשמוע אותה ביפן. אחד מהדפים נדבק לי לשוק כשעשרות אחרים עפים מסביבי, ואני מתכופפת להרים אותו. הנייר הודפס מהר כל כך שישנם כתמי דיו מאנשים שנגעו בנייר לפני שהיה לו זמן להתייבש.

רישום # 842:

חטא: פתחתי פרופיל דייטים מזויף באתר שידעתי שמיס לינד חברה בו ועשיתי סקס וירטואלי איתה. צילמתי את הכול ושלחתי את זה לחבר שלה לשעבר.

סיבה: היא נתנה לי שני ציונים נמוכים כי היא מקנאה במנהל פריצ'רד ובי אך פוחדת מדי להלשין עלינו.

רישום # 843:

חטא: הזמנתי לאסמה לאטה עם חלב מלא מסטארבקס כל יום חמישי במשך סמסטר שלם כשהיה תורי לדאוג לקפה לפני האימון בתקווה שהיא תשמין.

סיבה: הכלבה תמיד משפילה את כולן על המשקל שלהן.

רישום # 844:

חטא: התנשקתי צרפתית עם קולין סטימצקי, ונתתי לו למשש אותי קצת.

סיבה: רציתי להיפטר מהמחשבות האובססיביות שלי על פן סקאלי הידוע בכינוי הילד עם החור בחולצה (אוף, עברו שלוש שנים, כלבה, תתגברי על הלוזר).

אני עומדת להקיא כשאני מבחינה בפן רץ לכל עבר עם רצח בעיניים, וחוטף את הניירות מידיהם של אנשים. כל אחד שעומד בדרכו עוזב מייד את הנייר שבידו, אך הנזק כבר נעשה. כולם עומדים במרכז המגרש או יושבים על ספסל וקוראים על המעשים השפלים שלי. אנשים מצביעים, צוחקים עליי, ומתלחששים. הפכתי באופן רשמי לבדיחה המהלכת של המחוז, ושום דבר לא ישנה את זה. לעולם.

אני מסתובבת, ועומדת לברוח, כשוויה אוחזת בפרק כף ידי ומושכת אותי חזרה. היא מעמידה פנים שהיא מחבקת אותי, אך אני יכולה להרגיש את חיוכה על אוזני כשהיא מדברת.

"זה היה מהלך רע מצידך לבקש מהמשפחה שלך לא לספר לאף אחד שאת עוזבת. זה לגמרי דחף אותי לספר לגאס שאנו חייבים להגביר הילוך לגבי התוכנית שלנו. עכשיו השתווינו, דריה. עכשיו, כשאני לוקחת את הכול ממך כמו שאת עשית לי, אני יכולה להמשיך הלאה בחיי. עכשיו, סוף סוף טעמת איך זה מרגיש להיות הרוסה לגמרי."

אני מתפתלת, חופרת ברגליי לתוך האדמה ומנסה להשתחרר מאחיזתה, כשידו של פן — גדולה וחמה — אוחזת בכף ידי השנייה. ויה משחררת אותי מייד.

מתחשק לי לבעוט בו ולצעוק עליו שהוא מנע ממני לברוח, אך אני חסרת אונים נגד מגעו. אני מתמוטטת על החזה שלו, וזרועותיו נכרכות סביבי, מגוננות עליי משאר העולם. הדמעות זולגות, והחזה שלו רועד, ומגלה לי שגם הוא נשבר. ואיכשהו, ברגע זה, זה מספיק. העולם נגדנו — כולם יודעים על כל אחד מהדברים הנוראיים שאי פעם עשיתי — ועדיין...

פן מסתובב לאחותו, כשהוא ממשיך לחבק אותי. "את יכולה לברוח, אבל את לא יכולה להסתתר, סילביה. וכשאתפוס אותך — ותהיי בטוחה שאתפוס אותך — את תתחרטי על היום שבו נולדתי חמש דקות לפנייך, כי אני מתכוון להרוס את החיים שלך כאילו שזאת עבודה במשרה מלאה מבחינתי, ואני גם אשקיע בזה שעות נוספות."

נדרש ממני הרבה אומץ ומאמץ להרים את הראש מהחזה של פן ולהציץ על ההבעה של ויה כשאחיה מתכחש לה באופן רשמי. קולו שקט ומאיים כל כך שצמרמורות חולפות בגבי. ויה נראית חיוורת ובפאניקה מולו. שפתיה חסרות צבע. כל גופה רופס. היא לא ציפתה שפן יתעצבן כל כך. היא ציפתה שהוא יתמוך בה שוב. ימציא תירוצים בשבילה. יגן עליה כמו שהוא תמיד עושה — או עשה לפחות — ללא תנאי.

"פן, אני —"

"סתמי את הפה," הוא מצווה וצועד לצד השני של המגרש איתי. הוא מחזיק את ידי כעת. אני לא יודעת למה אני מאפשרת לו. אנחנו לא ביחד ולעולם לא נהיה. לא משום שהוא בחר באחותו, אלא משום שהוא בחר לשבור לא רק את הרומן שלנו אלא גם את ליבי. הוא בחר בדרך הכי גרועה שאפשר. הכאיב לי בכוונה. ונשבר לי מאנשים שלא בוחרים בי או רואים אותי.

פן נעצר מול גאס. אני מכריחה את עצמי להסתכל על הבחור, כי זו המציאות שלי כעת, ואני חייבת להתמודד איתה. כל קבוצת הפוטבול, חוץ מנייט, וקבוצת המעודדות מקיפים את גאס. הסנטר שלו נוטה מעלה, והוא לובש את ז'קט התיכון שלו ומבטו זועף וריקני. כשהוא צוחק, אני מריחה וודקה בנשימתו אף שאנו עומדים מטרים ספורים ממנו.

"תראו מה החתול הביא איתו."

"מישהו שעומד לשים סוף להתנהגות העלובה שלך." פן מוציא את מצית הזיפו שלו ממכנסי הג'ינס, ומסובב אותה בין האצבע והאגודל שלו. ולפני שאני מבינה מה קורה, ויה עומדת מאחורי פן כשדמעות זולגות במורד פניה. חברו לקבוצה — קנון, נראה לי שכך קוראים לו — עומד לידינו גם כן. וג'וש. ומלקולם. ונלסון...

"ויה," גאס נובח. "תזיזי את התחת המתוק שלך לפה."

ויה מנידה בראשה לאט מאחוריי, ומסתכלת על האדמה שרטובה כעת מהדמעות שלה.

"עכשיו!" גאס רוקע ברגלו.

פן לוקח צעד לעבר גאס. ואז עוד אחד. הם עומדים קרובים זה לזה, חזה לחזה. ושתי הקבוצות נמצאות על הקצה, נועצות בהם מבט חסר סבלנות, וממתינות לקטטה. אני מביטה סביב ורואה את אדריאנה במרחק קצר ממני. היא זזה מרגל לרגל, ונראית לחוצה מהסיכוי למשחק גומלין בינינו. אני מסתכלת עליה בחיוך עייף ומסמנת לה בידי להתקרב. כשהיא מתקרבת, אני אוחזת בידה מתוך אינסטינקט ולוחצת עליה חזק ככל שאני יכולה במצבי השברירי.

"אני מצטערת," אני לוחשת. "כל כך מצטערת. לא הייתי צריכה להגיד לך את הדברים ההם. הסתנוורתי מהקנאה והייאוש להחזיק במשהו שלא היה שלי מלכתחילה."

הפופולריות שלי. פן.

"גם אני מצטערת." היא מפנה את מבטה לצד השני, והסנטר שלה רועד. "לא הייתי צריכה להחזיק בו בכוח. הוא מעולם לא היה שלי באמת."

אני מרגישה חיכוך מעל זרועי היכן שפן עמד לפני שנייה. זה נייט. וליד נייט עומד ווהן.

"קול?" גאס מעוות את שפתיו, במבט זועם. "מה לעזאזל?"

נייט מניח יד על כתפי, ומרים כתף כשהוא מדליק ג'וינט.

"לעזאזל עם זה שאתה מתעסק עם המשפחה והיושרה שלי וחושב שתצליח להתחמק מזה בחתיכה אחת. או, אתה יודע, בכלל."

פן דוחף את גאס מהחזה, והוא מועד לזרועותיו של קולין.

"בילית את ארבע השנים האחרונות בלקיחת הימורים במקום הזה, ומעולם לא לכלכת את הידיים שלך. נראה לי שהגיע הזמן לתקן את זה. אבל קודם, בוא נתייחס לעובדה שאתה כזה חלאה, שהחלטת להרוס את החיים של דריה כי החיים שלך מסריחים. חשפת את כל הסודות שלה. זרקת אבנים כשהבית שלך מזכוכית." פן מצקצק, ומניד בראשו. "כשהבית שלך בנוי מכלום, למעשה. החלטה גרועה, באוור. נוראית."

פן מתחיל להסתובב סביב גאס בקור רוח, מפריד אותו משאר החבורה שלו. לאחר ששחקני ׳אול סיינטס׳ רואים שווהן ונייט איתנו, הם לוקחים כמה צעדים לאחור. לא נוטשים את הספינה עדיין, אך נראים כאילו הם לא מוכנים יותר לתת לקפטן הקבוצה שלהם תמיכה מוחלטת.

״אתם אוהבים סודות, חלאות? הנה אחד עסיסי כדי לשעשע אתכם. אימא של גאס זונה. זונה אמיתית שמקבלת כסף תמורת סקס.״ פן משחרר חיוך מרושע, וגאס נרתע במקומו, מסיט את מבטו. פי נרפה. מה?

״אני מחזיק במידע הזה כבר ארבע שנים, ומעולם לא ירדתי לרמה שלו בזמן שהוא שיחק משחק מלוכלך ולא הפסיק לטנף את הפה שלו. אבל עכשיו כשהוא נגע בדבר היחיד שקדוש לי, הוא עומד לגלות שאפילו הגזעים החזקים ביותר יכולים להישבר. תהיתם אי פעם למה באוור מעולם לא עורך מסיבות בבית שלו? למה הוא מעולם לא נותן את הכתובת שלו? כן. זה בגלל שהוא לומד בתיכון ׳אול סיינטס׳ על מלגה. ישן במכונית המזדיינת שלו. הוא היה ישן בבית שלו, אך די עמוס שם עם כל הבני זונות החרמנים שנכנסים ויוצאים משם בכל שעות היום והלילה. אה, שיט, שכחתי לציין — גאסי פה שכן שלי. ילד מהצד הלא נכון של פסי הרכבת, בדיוק כמו עבדכם הנאמן. זאת הסיבה שהוא הקים את רשת ההימורים. בגלל זה הוא שיחד אנשים כדי לרמות במשחקים שלו. הוא נואש למלגה בדיוק כמוני. עם הבדל אחד משמעותי — לאחד מאיתנו יש כישרון ועתיד. והשני, כרגע חיסל כל סיכוי לברוח מפה הלילה.״

״אווו,״ הקהל של ׳לאס חונטאס׳ שבתוכו אני עומדת זועק בבוז, ומסובב את האגודלים שלו מטה לעבר באוור. גאס אדום לגמרי עכשיו, ולמרות הכול, אני מרחמת עליו. עליי. על כולנו, למען האמת. יוהרה גבתה מחיר בכל דבר שהשגנו לעצמנו. קריירת הספורט שלנו. החברים. המשפחה. האהבה.

גאס מרים את מבטו, ומתאושש במהירות.

״זרים אולי מזיינים את אימא שלי. אבל אתה, סקאלי? האויב הכי גרוע שלך מזיין את אחותך. בכל תנוחה אפשרית תחת השמש.״

״היא כבר לא אחותי.״ פן יורק על האדמה כשהוא ממשיך להסתובב סביבו, ממשיך לשחק עם הזיפו שלו. ״אחותי הייתה מלאה בכעס.״ הוא מרים את עיניו לוויה ומחייך במרירות. ״אבל היא לא הייתה חסרת נשמה.״

הלוואי והוא היה מפסיק להגיד דברים כאלה. הלוואי והוא היה מפסיק לשחק עם הזיפו שלו.

במערכה הראשונה יש לך אקדח תלוי על הקיר, ואז במערכה הבאה, צריך לירות בו.

״פן.״ ויה רצה לעברו, אך נעצרת באמצע הדרך כשגופו קופא והלסת שלו מתקשה. ״בבקשה. אתה לא מבין. תקשיב רגע. אני מצטערת, בסדר? אתה רוצה סוד? אתה רוצה לכלוך? אתן לך לכלוך שיעשה את דריה מאושרת מאוד. לפני ארבע שנים, כשברחתי, הייתי שבורת לב על שעזבתי את הבלט ועזבתי אותך. אבל הייתי שבורת לב גם כי עזבתי את גאס. אהבנו אחד את השנייה,״ ויה זועקת, ודוחפת את החזה של גאס כשהיא מסתובבת לעבר אחיה. ״חשבתי שהוא היה אהבת חיי. מטומטם, אני יודעת, אבל הייתי צעירה כל כך. למדנו באותה חטיבת ביניים. הוא היה האהבה הראשונה שלי, הנשיקה הראשונה, הפעם הראשונה שהתגנבתי החוצה וקפצנו מעל גגות ביחד, התגרינו במוות. כשחזרתי, הייתי נואשת להחזיר את כל מה שהיה לי פעם. לחזור להיות עם גאס. לא היה לי מושג עד כמה הוא השתנה בזמן שלא היינו ביחד, ושהוא למד בתיכון של העשירים

ורצה להשתלב. אני מניחה שגם אני השתניתי. הייתי ממוקדת כל כך בלהרוס הכול לדריה, שעשיתי את זה על חשבון משפחה שהייתי יכולה לקבל, וחברה, והגב של אחי." כתפיה משתופפות, ובפעם הראשונה מאז שפגשתי אותה לפני כל אותן שנים, ויה מסתובבת להסתכל עליי, ולא נראית כאילו שהיא שונאת אותי. היא נראית עייפה. הרוסה. היא נראית בדיוק כמו שאני מרגישה.

"לכולנו יש סודות מביכים. לכל אחד ואחד מאיתנו. אנחנו פשוט שמחים שזה לא היומן שלנו שהתפרסם. הסוד שלי? תמיד קינאתי בך, דריה פולוהיל, וניסיתי לפגוע בך באותה מידה שאת פגעת בי. וההבדל היחיד הוא שאת עשית לי רק דבר אחד רע. אני עשיתי המון דברים רעים ועכשיו אני יותר מבודדת משאי פעם הייתי. אפילו במיסיסיפי. לנקמה יש טעם של חרא. הלוואי והייתי יודעת לפני שסיכנתי את הכול כדי להשיג את זה."

קולין צועד קדימה. הוא מעביר אצבעות בשיערו, ונושף בחדות.

"גאס אמר לי לפגוע ברגל של הקוורטרבק שלכם," הוא אומר. "זה הסוד שלי. אני מצטער. פישלתי. לא ישנתי כבר יומיים. וגם לא אכלתי, וזה יכול להסביר למה היינו גרועים כל כך על המגרש. האמת היא, שאחי גויס לליגת הפוטבול הלאומית, אבל אני שחקן מתחת לממוצע. ההורים שלי לא טורחים אפילו לבוא למשחקים שלנו. רציתי את האליפות הזו כל כך. רק רציתי שהם יראו אותי פעם אחת לשם שינוי בחיי האומללים."

אסמה צועדת קדימה. זה מרגיש כמו טיהור ענק של רגשות, סודות, וחטאים. בור הנחש מעולם לא היה עמוס יותר...או רעיל יותר. ועדיין, הנוגדן לכל הארס היא כנות.

אסמה מתנשפת, מורידה את נעלי העקב שלה וזורקת אותם על המגרש, היא עומדת יחפה.

"שיט. איכס. אני שונאת את אלה!" היא מצהירה, וצוחקת. "אלוהים, אני שונאת עקבים. וחצאיות המיני האלה." היא מנענעת את התחת שלה כשהיא מנסה להוריד את החצאית המאוד קצרה שלה במורד ירכיה. בליית' עומדת לידה, ומסתכלת עליה במבט שאני מפענחת כפחד.

"הסוד שלי? הא. מאיפה אני מתחילה בכלל? אימא שלי אמרה לי שאני שמנה כשהייתי בת חמש כנראה או משהו, ולא אכלתי פחמימה אחת מאז. לא שאכפת לה יותר. היא עם בעל מספר שלוש עכשיו ועסוקה מדי בלטייל איתו בעולם. אני שונאת כל אחד עם משפחה חצי־מתפקדת ולפיכך שנאתי את דריה עוד לפני שהיא פתחה את הפה שלה. ואז היא החלה ללכלך על אימא שלה — שהייתה אופה לנו עוגיות במסיבות בריכה אצלה בבית, והייתה קולעת לצמה את השיער של דריה לפני הלימודים, ושולחת לה אוכל ביתי עד הסמסטר הזה — והייתה לי סיבה ממש טובה לשנוא אותה. רציתי שכולם ירגישו את הכאב שאני מרגישה. כל. הזמן. אולי בגלל זה הזדיינתי עם ווהן ספנסר מאז שהסמסטר התחיל. מצטערת, בליי —"

הסטירה מגיעה עוד לפני שהיא מסיימת את המשפט. בליית' נוהמת בפרצופה ואז ממהרת אליי, ומשליכה את זרועותיה על כתפיי. אני קופאת.

"אני כל כך מצטערת, דריה. אסמה מעולם לא הייתה צריכה לקבל את התפקיד שלך. אני מצטערת שלקחתי את הצד שלה. הסוד שלי הוא שאני חסרת ביטחון, כנראה יותר מדי חסרת ביטחון, כדי לעמוד מול בריונים. להגיד לאנשים מה אני מרגישה כלפיהם." היא מושכת באפה, ומציצה לעבר ווהן. "לא יודעת. לפעמים אני מרגישה שאני פוחדת מדי לחיות."

אסמה מרימה אליי את עיניה בהיסוס, ואני מנידה בראשי כשאני מושכת את בליית' לחיבוק חזק יותר. אני מרחמת על שתיהן, אך זה לא אומר שאני יכולה לסלוח מהר כל כך.

"אני...אה..." אדריאנה צועדת קדימה, ומנגבת את כפות ידיה המזיעות על מכנסי הג'ינס שלה. "אני כנראה עומדת להתחרט ברגע שהמילים יצאו לי מהפה, אבל אכפת לי יותר מדי מפן כדי לא לומר את זה כשכבר יש לי אומץ. הרפר לא שלו, בסדר? אני לא יכולה להגיד יותר מזה, אבל פן נשאר בסביבה כי הוא אדם טוב ואחראי, והחבר הכי טוב שלי. לא בגלל שהוא היה חייב או שהייתה לו אחריות כלשהי כלפיי. נשארתי בחיים שלו הרבה מעבר למה שהייתי אמורה, אפילו כשהיה ברור לגמרי שהלב שלו רצה משהו שמעולם לא אוכל לתת לו." היא מרימה את עיניה אליו ומצחקקת לעצמה. "אני מצטערת, סקאלי. אני מקווה שלא מאוחר מדי בשבילכם."

הוא מעניק לה הנהון קטן מבלי להסתכל עליי.

"היי, חבר'ה, גם לי יש וידוי." נייט צועד קדימה, ומשפשף את העורף. "הזין שלי לא באורך של חמישה־עשר סנטימטר. האמת שהוא תשעה־עשר סנטימטר. כשהוא רופס. זה ממש לא נוח, ואני חוטף מכות בזין כמעט בכל פעם שמישהו מכוון לרגליים שלי על המגרש. זה ממש קשה לי. תרתי משמע."

כולם מתפרצים בצחוק, חוץ מגאס. גאס פשוט ממשיך לעמוד שם ולהיראות כאילו שהחיים שלו נגמרו. ואני מניחה שעכשיו כשהאמת לגבי המשחקים המכורים יצאה לאור, הם באמת הסתיימו.

"שכחת לספר לנו סוד, באוור." פן משלב את זרועותיו על החזה שלו.

"אני לא היחיד." גאס מטה את הסנטר שלו כלפי מעלה.

"אני אגיד לך מה, אתה תתחיל, ואם זה מספיק טוב, נעשה עסק, ותוכל לצאת מפה בלי אף שבור. אם דריה תיתן לי רשות לא להרוג אותך." פן מסתכל עליי, ואני מהנהנת.

גאס משחרר נשימה עמוקה. "רוצה סוד? כזה שיציל אותי? בסדר." הוא מסתכל לעבר ויה, עם חרטה בעיניו. היא רואה את זה גם כן, ומתכנסת לתוך עצמה, מתכוננת למכה.

"כשנולדתי, אימא שלי שמה אותי על מדרגות הכנסייה המקומית שלנו. הכומר הכיר אותה מהשכונה, אז במקום לעשות את הדבר הנכון ולהעביר אותי למשטרה, הוא החזיר אותי אליה. אני מניח שהיא התביישה מדי לא לקחת אותי בחזרה. הוא אמר שהכנסייה תעזור לנו, אך כמובן שהבן זונה לא עזר בכלל. האבא, אה, החורג שלך, רט..." הוא משתעל. מתחיל להסתובב במעגלים. מרקס, אין פלא שכולנו היינו מגעילים כל כך אחד לשני. "הוא בא לבקר אותנו לעיתים קרובות. הוא היה מדבר על פן כאילו שהוא הג'רי רייס הבא. זה מה שהכניס אותי לפוטבול מלכתחילה. הוא אמר שפן עומד להצליח בגדול ולקנות לכל המשפחה שלו אחוזות, וגם אני רציתי את זה. התחלתי לרדוף אחרי ויה כי רציתי להיות קרוב לפן, אבל פן מעולם לא היה קרוב לאף אחד חוץ מקאם וקנון. השנים חלפו. כולנו התפצלנו. וכשפן הגיע ליקן הנחשים' לפני כמה חודשים, שיכור לגמרי..." הוא לא ממשיך. "נתתי לו את הלוחם הכי טוב שלי, ווהן, כי קיוויתי — התפללתי שאולי — הוא יהרוג אותו. לא רציתי את התחרות. אני צריך את המלגה, לעזאזל. חייב לצאת מהחור המסריח הזה לפני שאהפוך למשרת של אותם אנשים שאיתם גדלתי בתיכון."

שתיקה משתררת כשהמילים שלו שוקעות במוחות של כולנו.

"תורך, סקאלי." נייט מחייך לידי, ולוחץ על כתפי.

פן מסתובב כדי להסתכל עליי, וכולם אחריו. על אף שאני אמורה להיות מובכת מכל

מה שקרה, ובגלל שכולם פה בעצם יודעים את כל הסודות שלי, אני רגועה באופן מפתיע.

"אני חייב לך שתי אמיתות. אחת, אתן לך עכשיו, עיני גולגולת. אבל את השנייה..." הוא שואף אוויר. "את השנייה תקבלי אם תחליטי להישאר בסביבה. אם היפיפייה תישאר בסופו של דבר עם היחפן."

הוא ניגש אליי ומרים את הסנטר שלי באצבעו. אני מפסיקה לנשום. כולם מקיפים אותנו והופכים לתפאורה של פנים ודמויות מטושטשות ברקע. הוא הדבר היחיד שאני רואה, ואולי זה תמיד היה כך. אולי הייתי צריכה לחפש אותו כשהייתי יכולה עדיין, ולדרוש שייקח את כל הפעמים הראשונות שלי כאילו שהייתי חייבת לו אותם.

"האמת לגבי החורים בחולצות שלי היא כזו, הזיכרון האחרון שלי מסטאן, אבא שלי, היה כשהוא עזב אותנו. הייתי בן חמש, וטיפסתי על העץ בחצר האחורית שלנו, בניסיון ליצור בית עץ מאולתר. הייתי אובססיבי לגבי בתי עץ. ומצודות. וארמונות חול. במבט לאחור, כנראה שרציתי בסך הכול בית אמיתי, משהו שלא היה לי. אבא שלי לא רצה לפנק אותנו, אז הוא סירב לעזור לי לבנות אחד. בכל אופן, נפלתי על הישבן בסופו של דבר, אבל בדרך למטה, החולצה שלי נתפסה על ענף, ונפער חור גדול בדיוק היכן שהלב שלי נמצא. זה היה קרוב ממש. אימא שלי כבר הייתה חצי מכורה, אז היא רק אמרה לי להיזהר בפעם הבאה. אבל אימא של אבא שלי, התחרפנה לגמרי. איונה סקאלי היא אחד האנשים הכי מטורפים שיש. מהדתיות שמאמינות בקללות וכישופים. היא אמרה שאני ילד סורר, ואני קראתי לה מכשפה זקנה, כי ככה אימא שלי קראה לה. ברור שלא הבנתי שיש סיבה שאימא אמרה את הדברים האלה מאחורי גבה. בכל אופן, איונה הטילה עליי כישוף. היא אמרה שהלב שלי יהיה שבור עד שאמצא את האחת. שאסתובב עם חורים בחולצות שלי כדי לסמל את מה שאין לי עד שאחווה אהבה אמיתית. אבל עד אז, אהיה אומלל. מטבע הדברים, חשבתי שזה בולשיט. אבל אז דברים מוזרים החלו לקרות לי בכל פעם שלא לבשתי חולצה עם חור. פעם אחת, כמעט נדרסתי. פעם אחרת, הכסף שגנבתי מאימא שלי נעלם באופן מסתורי מהכיס שלי. כלב נשך אותי, האופניים שלי נגנבו...אז התחלתי לגזור חורים בכול החולצות שלי ליתר ביטחון. לא הייתה לי ברירה. חטפתי על הראש מאבא שלי על זה, ברור, אבל זה עבד."

"ומה עשית כששיחקת פוטבול?" אני שואלת, אדישה כמעט לקהל סביבנו. אני לא מאמינה שהוא חלק את זה איתי. עם שני בתי הספר שלנו, למען האמת. פן תמיד היה אדם פרטי כל כך. תמיד הרגשתי כאילו צריך להיאבק איתו כדי לנסות לגרום לו להודות מה השעה אפילו.

"תמיד הייתה לי חולצה עם חור מתחת לחולצת הפוטבול שלי."

"ולמה יש לך לפעמים חורים גדולים ולפעמים חורים קטנים? מה זה אומר?"

"החורים שלי היו באותו גודל במשך תקופה. עד זמן קצר לפני שוויה חזרה. ואז התחלתי לגזור חורים קטנים יותר. זה בגלל..." הוא מטה את ראשו ומחייך אליי, אבל זה חיוך עצוב, חיוך ששובר לי את הלב. "טוב, עכשיו אנחנו כבר ממשיכים לסוד מספר שתיים, ותקבלי אותו אם את מתכוונת להישאר. אז, את מתכוונת? את מתכוונת להישאר, דריה? להילחם או לברוח?"

להילחם. תמיד להילחם.

זה מה שאמרתי לו בפעם האחרונה שהוא שאל, אך ישנו אוקיינוס בין אותה דריה לזו שאני היום. לא אוכל לגלות מי אני באמת אלא אם כן אקח צעד לאחור. הוא וויה לעולם לא יצליחו להחלים בזמן שעדיין אהיה בתמונה.

אני נושמת נשימה עמוקה, ומצמידה את האצבע המורה שלי לשפתיו בחיוך. "תודה שחלקת את זה איתי."

"דר..."

אני עולה על קצות האצבעות ומנשקת את שפתיו. זו נשיקה חסודה ולחוצה, אך היא מגלה לו את מה שאני חושבת שהוא צריך לדעת. שהכל נסלח. שאני מקווה שהוא סולח לי. ושהגיע הזמן להתקדם הלאה.

"אז? מה קורה עכשיו?" גאס שואל מאחורינו. פן עוצם את עיניו ומניד בראשו, ומכריח את עצמו להסתובב לעבר באוור.

"ניצחנו באליפות. אתה צריך להציל את התחת שלך ולהתפלל שתקבל מלגה. אני קורא להפסקת אש תחת כמה תנאים," פן אומר עם היד על המותן שלו.

גאס מטה את הסנטר שלו מטה.

"קודם כול, מרגע זה ואילך, אתה לא יוצר שום קשר עם דריה וויה, מת או חי לעזאזל. לא אכפת לי אם זה טוב או רע, אתה תצא מהחיים שלהן לנצח."

ויה מתפרצת בבכי לידינו שוב. נראה לי שאלה דמעות של אושר. נראה לי שהוקל לה שאכפת לו מספיק כדי להזהיר את גאס להתרחק ממנה.

"בסדר. לא אצור קשר," גאס נוהם. "איך אני יודע שכל שאר האנשים פה יסגרו את הפה שלהם?"

קולין צועד קדימה. "לא ניתן לאף אחד לעזוב מבלי לגלות לנו סוד. ככה, לכולנו יש יתרון אחד על השני, ואף אחד לא רוצה להידפק."

"זה הרעיון הכי דבילי ומבריק ששמעתי בחיי." נייט מהנהן. "אלא אם כן, כמובן, הווידוי על הזין הענק שלי לא נחשב."

ווהן מכה בנייט בעורפו ומגלגל את עיניו. קולין ונלסון רצים לשער השלשלות, וסוגרים אותו כדי שאף אחד לא יוכל לצאת מבלי לגלות סוד.

אדריאנה, אסמה, בליית', ו־וויה מתאספות סביבי. ויה הראשונה שמרימה את אחד מהדפים המודפסים מהיומן שלי ומקמטת אותו בידה.

"בואו ננקה פה בינתיים."

פן אוחז בזרועה וגורם לה לשחרר את הדף.

"לא," הוא אומר. "'קן הנחשים' חייב למות."

בנסיעה חזרה לבית שלי, אלו רק ויה ואני.

'קן הנחשים' עולה בלהבות מאחורינו, לאחר שבעים ליטרים של דלק. הרעיון היה של פן, אך זה היה ווהן שתמך בו וטען שאש זו הדרך הכי טובה לשרוף את הכול עד אפר כדי שיהיה בלתי אפשרי כמעט לבנות את זה מחדש.

ויה טופחת על ההגה ומביטה סביבה, מכחכחת בגרונה ומנסה לחשוב מה לומר. אני עייפה מכדי לדבר. לשבת שם במשך ארבע שעות ולהקשיב לווידויים של אנשים — איך הם הרגו את הכלבים של השכן, התמזמזו עם האבות החורגים שלהן, רימו במבחנים, גנבו

דברים יקרים מהחברים שלהם, וכן הלאה — השאירו אותי עוד יותר תשושה משהייתי לפני כן. אבל גאס זכה לפטור מעונש, וגם פן. ׳לאס חונטאס׳ ניצחו, ו׳אול סיינטס׳ יצטרכו להתמודד עם ההשלכות. זה פשוט עצוב שהיו כל כך הרבה נפגעים תוך כדי התהליך.

״רוצה ללכת לאכול משהו?״ ויה שואלת אותי. להיות נחמדה אליי חדש לה, ולהפך.

לא אכלתי כבר ימים, אך אני לא מסוגלת לחשוב על זה בכלל.

״לא תודה. אני עייפה.״

״כן, גם אני.״

שתיקה. עוד דפיקות על ההגה. אני מביטה מחוץ לחלון, חשוך לגמרי כשאנו נכנסות ל׳אל דוראדו׳, הקהילה המגודרת שבה אני חיה. חייתי, בכל אופן. לא אישאר פה מעבר לעוד כמה שעות. הפרק הבא שלי יתחיל מחר בבוקר, ואבא יעזור לי להתמקם בשבוע הראשון שלי בעיירה חדשה.

״אז מה את חושבת שג׳יימי ומל מתכוונים לעשות לי?״ היא מכרסמת את השפה התחתונה שלה, וממשיכה להסתכל על הכביש. אני מגחכת מכך שהיא דואגת.

״שום דבר כנראה. מלודי אוהבת אותך, ואבא אוהב אותה, אז את מכוסה.״

״היא אוהבת אותך גם כן, את יודעת.״ היא מחנה מול האחוזה, ואני יוצאת לפני שנחלוק רגע. אני לא מוכנה לרגעים עם ויה. אני רק רוצה לשרוד את כמה השעות הבאות בלי יותר הפרעות ממה שהכרחי.

אני מדחיקה את העובדה שהרכב של פן כבר פה ומנסה לא לחשוב על כך. להיכנס לחדר שלו כדי להיפרד רק יקשה על שנינו. פעם, אולי היה לנו סיכוי להשיג את הסוף המאושר שלנו, אך האגדה הזו הפכה לסיוט, ושנינו עשינו יותר מדי דברים נוראיים בשביל שהנסיך יוכל לזכות בנסיכה שלו.

אנו נכנסות הביתה, וברגע שוויה אוחזת בדלת ופותחת אותה, מלודי דוחפת אותה הצידה, באלימות כמעט, ומסתערת עליי בחיבוק חונק.

״מרקס, איפה היית, אהובה? התקשרתי והתקשרתי. רציתי שנבלה את הערב ביחד.״

אני ממצמצת אליה באדישות, ולוקחת צעד הצידה כדי להתחמק מההתנהגות ההיסטרית שלה. ילדים יתנהגו כמו שילדים מתנהגים, וכולנו עשינו דברים מחורבנים. אבל מלודי אישה בוגרת. ויותר מזה, היא אימא שלי — ועדיין לא סיימתי לכעוס עליה.

״אני בסדר,״ אני אומרת.

״ויה לקחה אותך לאנשהו נגד רצונך?״ מל מסובבת את ראשה ונועצת בסילביה מבט מאשים. תראו, תראו. מישהי שינתה את המנגינה שלה. על אף שמאוחר מדי לכך. כל הדבר הזה כבר לא משנה יותר.

ויה מחווירה לגמרי, ועיניה נפקחות לרווחה. טכנית, זה בדיוק מה שהיא עשתה. אבל מיציתי את מכסת הדרמות שלי לשלושים השנים הבאות, תודה רבה.

״לא. כולם בילו ב׳קן הנחשים׳, ותפסתי איתה טרמפ. השעה אחת לפנות בוקר. אני עולה לחדר לישון.״ ועם התמיכה הפושרת בוויה, אני עולה במדרגות ונכנסת לחדרי.

במיטה, אני בוהה בקיר הגבס החדש שמולי וממצמצת כדי לעצור את הדמעות. אחרי שהאקווריום התנפץ, הם החליפו את הדבר היפיפה והשביר בדבר מכוער וקשה. סיפור חיי, כנראה. אני מעכלת סוף־סוף את כל מה שקרה לי בששת החודשים האחרונים, ותחושה משתקת של בדידות אוחזת בגופי.

אני מתרחקת מהמשפחה שלי. מההורים שלי. מביילי. אני מפנה את הגב לווהן ונייט מבלי להיפרד כי אני יודעת שהם לא ייתנו לי ללכת. הם יבטיחו להגן עליי ולהילחם את

המלחמות שלי בבית הספר, וחלק ממני עדיין רוצה שזה יקרה.

אבל אני לא יכולה.

אני חייבת להצליח בכוחות עצמי.

הדלת נפתחת בחריקה, ואני עוצמת עיניים ומחייכת. הוא סוגר את הדלת מאחוריו ונשען עליה — דברים שאני שומעת במקום לראות — וליבי מתמלא בחזי.

"אבא שלי יהרוג אותך אם הוא יגלה," אני לוחשת.

"זה עדיין שווה את זה," הוא עונה, ומתייחס למילים שלי כרשות להיכנס עמוק יותר לתוך חדרי. המיטה שלי נוטה, וכשגופו נצמד לשלי, אני המומה לגלות שהוא עירום חוץ מהתחתונים שלגופו. עיניי נפקחות במהירות ואני נושמת בחדות.

"וואו," אני אומרת. ידיי נעות כדי לעבור על עצם הבריח שלו, בית החזה, שרירי הבטן המסותתים, וה־V שלו מבלי להתכוון בכלל. הן עוברות על השרירים הבולטים בזרועותיו, כמו כדורי טניס, וכל הוורידים המשגעים שכרוכים סביבן. כל סנטימטר של עור בצבע ברונזה. "עליית מדרגה, סקאלי."

"עיני גולגולת." שפתיו כבר נעולות על שלי כשהוא מדבר, והוא זז בעדינות, מצמיד את התחתונים שלו למפשעה המכוסה בגדים שלי, אני עדיין במכנסי הג'ינס שלי. "זה נגמר. כל כך הרבה לכלוך התגלה הלילה, ששלך זו טיפה באוקיינוס של חטאים. אל תעלי על המטוס ההוא מחר. אל תעשי לנו את זה לעזאזל."

במקום לענות לו במילים, אני עונה לו בהצמדת המפשעה שלי לזקפה שלו. הוא גונח ופותח את הכפתורים במכנסי הג'ינס, מושך אותם יחד עם התחתונים במורד רגליי ומקמט את הבדים, משליך אותם מאחורי גבו. ואז מפסק את ירכיי ומחדיר שתי אצבעות לתוכי, הוא מעגל אותן ומוציא אותן, ומוצץ אותן ברעבתנות.

"אהבתי אותך בחשאי, אהבתי אותך בגלוי מול שני העולמות שלנו, ואם את חושבת שאפסיק לאהוב אותך גם אם יהיה אוקיינוס בינינו, את טועה לגמרי."

אני זועקת ומקמרת את הגב כשאצבעותיו חודרות מחדש לגופי, רודפת אחר המגע שלו כשהוא מזיין אותי באצבעותיו ללא רחמים. רגליי רועדות סביב זרועו, ואני עומדת לגמור כשהוא נעצר ומתכופף, ומשליך את רגליי מעל כתפיו הרחבות. הוא מעביר את לשונו מעלה ומטה לאורך הפתח שלי, ומצליף בדגדגן שלי בכל פעם.

"אוי, פן. מרקס, פן."

"מרקס." הוא צוחק לתוכי, מחדיר את לשונו עמוק יותר, חודר אליי לפני שהוא מלקק אותי מהר יותר. "פאקינג המילה האהובה עליי."

הוא מלקק בין רגליי עד שלא נותר לי יותר אוויר בריאות. התשוקה חדה כל כך, התענוג עמוק כל כך, שאני מפסיקה לנשום ומתכוננת לסערת האורגזמה שמתבשלת בתוכי. כשהיא נוחתת עליי לבסוף, גדולה יותר מכל רגש פיזי שאי פעם חוויתי הוא מתרומם על זרועותיו וחודר אלי באחת, ממלא אותי עד הסוף. אני מקמרת את גופי ואוחזת בגבו. הוא משתיק את הגניחות שלי בנשיקה מטונפת שיש לה את הטעם והריח שלי.

"זה שאבא שלך יהרוג אותי הלילה אולי בלתי נמנע, אבל אין צורך לזרז את זה."

אני צוחקת כשהוא מתחיל לנוע בתוכי ללא קונדום או דאגה בעולם. אני לוקחת גלולות, אבל הוא לא יודע את זה. מחשבות משוגעות רצות לי בראש. אולי הוא עושה את זה בכוונה. אולי הוא רוצה לקשור אותי בשלשלות למקום הזה. אולי כדאי לי להישאר. וזה גורם לליבי לצחוק דרך הדמעות כי מאוחר מדי.

אנחנו זזים בחושניות, מנשקים ונושכים ונושמים זה את זו. אני יכולה לטעום את הפרידה על הלשון, וזה מר ומתוק. טרגי באופן מפליא.

אני מלטפת את פניו, את הלסת שלו, שפתיו. אתגעגע אליך.

אני בוחנת כל סנטימטר מפניו היפיפיות. לעולם לא אשכח אותך.

ידיו משוטטות ושלי מלטפות. זה היה כל כך הרבה יותר מאהבה ראשונה. זו הייתה גם שנאה ראשונה.

וכשהוא מתרוקן בתוכי, אני אפילו לא מציינת שמה שעשינו היה חסר אחריות ושגוי. אני יודעת שהוא עושה את זה כדי להשאיר אותי איתו בדרכו הדפוקה והנואשת. אז אני פשוט מנשקת אותו, נשיקות ארוכות ועמוקות וקשות.

"אני נשאר לישון פה הלילה," הוא אומר לי, ומצמיד אותי לחזה שלו. הלבבות שלנו פועמים בסנכרון. אני לוחצת על ידיו תחת שלי.

"אבא שלי באמת יהרוג אותך." אני מצחקקת ודוחפת אותו בכתפי. "קדימה. אראה אותך בבוקר."

"מבטיחה?" הוא שואל.

"מבטיחה," אני משקרת.

פרק 26

אני נושם את שמך
מקווה למלא את ריאותיי
ביותר מרק אוויר

פן

הרופא משחרר את ידי משקיות הקרח שעוטפות אותה ובוחן את הדבר האדום־כחול שהתנפח לפי חמש מגודלו המקורי, לעזאזל.

"איך זה קרה?" האיש בגיל העמידה עם השיער הלבן מכווץ את אפו. אני יודע, שמוק. זה נראה נורא, אבל גם אתה לא מראה מלבב עיניים.

ויה נרתעת מהשאלה כי היא כבר יודעת את התשובה.

איך זה קרה? בואו נראה. הבוקר, התעוררתי עם הזין שלי מריח כמו הנערה שאני אוהב. במקום להיכנס לאמבטיה לצחצח שיניים ולהשתין, הסתערתי לתוך החדר שלה כדי להעיר אותה עם אורגזמה והפנים שלי בין רגליה, וגיליתי שהיא כבר לא שם.

ערמת המזוודות ליד הדלת שלה נעלמה, וכך גם הבחורה עצמה. הדברים היחידים שהיא השאירה מאחור היו קיר הגבס החדש והמכוער שלה, שרשרת אבן הזכוכית שנתתי לה, ולב חלוד מפח שהפך לאנושי, שהיא הצליחה איכשהו, כנגד כול הסיכויים, לשבור אלף פעמים לעזאזל, פעם אחר פעם, עד לנקודה שבה אני לא בטוח אפילו איך הוא פועם.

"הוא...כעס. איבד שליטה והכניס אגרוף לקיר."

"קיר בטון?" הרופא שואל. מה הוא, מתעניין בקירות או משהו? למה לעזאזל אכפת לו מהקיר?

ויה מהנהנת. אני עדיין שונא אותה, אבל לא היה אף אחד אחר בבית שיסיע אותי למיון. וברור שלא יכולתי להסיע את עצמי עם היד במצב הזה, ועכשיו בטוח ששברתי כמה אצבעות מהצורה שבה הן נתלות מידי. תזמון מושלם. יום אחרי המשחק האחרון של העונה.

הרופא מדבר, מסביר לי מה עומד לקרות. אני יושב על המיטה הלבנה, בחדר הלבן, בבית החולים שנראה יותר כמו מלון מפואר, ואפילו לא מעמיד פנים שאני מקשיב.

מחשבותיי מרחפות לבית שאליו אני חוזר. בית שעומד להרגיש ריק כל כך בלעדיה.

שתים עשרה שעות לאחר מכן, משחררים אותנו, וידי נראית כאילו שהיא מכוסה כפפה ומוכנה לקרב אגרוף. כשאנחנו חונים מול אחוזת פולוהיל, אני לא רוצה להיכנס. אני לא רוצה להיות אותו בחור שבור ועלוב שלא יכול להתמודד עם העובדה שהבחורה שלו פשוט לא רוצה אותו יותר.

ברגע שאנחנו נכנסים, מלודי רצה אלינו. פניה נראות כמו שהיד שלי נראתה לפני כמה

שעות. אדומות ונפוחות.

"איפה הייתם?" היא מסתערת על שנינו. היא חזרה משדה התעופה, אז זה אומר שזה נגמר.

יופי, עיני גולגולת. מושלם ממש. תסתכלי עליי קורע את כל החולצות שלי ומסתובב בלי חולצה כל החיים.

נמאס לי כל כך מהשקרים והסודות שאני חולף ישירות על פניה. אני פותח את המקרר, ומוציא קנקן של תה קר עם היד הבריאה שלי.

"כשגיליתי שהבת שלך עזבה, למרות שהיא הבטיחה לי שהיא לא, הייתי קצת יצירתי מבחינת ניהול כעסים. במילים אחרות, את כנראה צריכה קבלן בניין כדי לתקן את קיר הגראז' שלכם."

"פן." היא דוהרת לעברי, ומנידה בראשה. ויה הולכת לחדרה, וממשיכה לבהות בנו, בעיניים פקוחות לרווחה. היא יודעת שלא אודה בשום רגש כל עוד היא בסביבה. החרא הזה בינינו יהיה הרבה יותר קשה לתיקון מאשר הקיר.

ברגע שוויה נעלמת, מל מחבקת אותי. אני נותן לה, רק בגלל שמבחינת די־אן־איי יש בה חלק מדריה, ואני אוהב להעניש את עצמי. אני עדיין יכול להריח את הבת שלה על הבגדים שלה, וזה לא הגיוני בכלל. כי כמו שאני מכיר את דריה, היא לא חיבקה את אימה לשלום היום.

"איפה היא, מל?"

היא מנידה בראשה בשקע צווארי.

"היא לא רוצה שאף אחד ידע. אני מצטערת. היא אפילו לא נתנה לי לנסוע איתה כדי לעזור לה להתאקלם."

"אבל היא נתנה לג'יימי?" אני שואל.

היא מהנהנת עכשיו.

"הצלחתן לסגור מעגל?" אני רוצה שהיא תגיד לא. אני רוצה שהיא תאמר שאני לא היחיד שמרגיש כאילו כל נשימה היא כמו מסמר מזדיין שדופקים לי ישר לריאות. אם ככה אהבה מרגישה, זה בולשיט מוחלט. אני רוצה את הכסף שלי חזרה כי שייקספיר צדק לגמרי. אהבה אמיתית באמת מבאסת.

"לא." היא פורצת בבכי. "היא בקושי אמרה לי שלום. ואתה?"

"ממש לא."

השבועות הבאים הם עינוי טהור. הימים זוחלים, הזמן מזדחל על הקירות של בית שאינו ריק, אך גם אינו חי. איכשהו, כל הימים האלה הופכים לחודש בלי דריה. חודש שבו ג'יימי חוזר, מתנהג כאילו ששום דבר לא קרה, ובכל פעם שהוא מקבל שיחה ממנה, הוא סוגר את דלת חדר השינה שלו ויורה לעברי מבט שאומר אל־תחשוב־על־זה־אפילו.

לצערי הרב, אני מתחיל לאבד את זה לעזאזל. אחרי שאני נכנע לחברה המודרנית, אני פותח חשבונות באינסטגרם ובטוויטר רק כדי לגלות שדריה לא פעילה באף אחד מהם.

היא לא מחקה את האינסטגרם שלה, אך היא לא העלתה לשם שום דבר חדש, אז התמונות הישנות שלה עם קבוצת המעודדות מצליחות להחזיק אותי. אני בוהה בהן במשך שעות מדי יום כשאני עושה דברים שיעזרו לי נפשית, כמו לנסות להבין באיזה אזור זמן היא נמצאת בכך שאני מכין טבלה עם כל השעות שבהן היא מתקשרת לג'יימי ומל.

כן. כחודש לאחר שהיא עזבה, דריה נכנעה והחלה לדבר גם עם מל. ביילי תמיד מדברת כאילו שהיא שמרה על קשר גם איתה, אז אני מניח שאלו רק בני משפחת סקאלי שדריה רוצה להוציא מחייה, ואני לא יכול אפילו להאשים אותה לעזאזל. נכנסנו בסערה לחייה והרסנו אותם לגמרי תוך פחות משישה חודשים. אם היו מעניקים מדליה אולימפית לחלאות הכי גדולות, ויה ואני היינו גאוות האומה.

אם החישובים שלי נכונים, דריה עדיין איפשהו בארצות הברית. היא מתקשרת מוקדם מאוד בבקרים או בשעות הערב המוקדמות, וזה גורם לי לחשוב על החוף המזרחי, אך זה יכול להיות גם אזור המערב התיכון. לכל הרוחות, אולי היא סתם אוהבת לקום מוקדם מאוד, והיא גרה ברחוב המקביל. אף אחד לא יודע. איש לא מוכן לגלות לי. הייתי מטפס על הקירות המזדיינים אם לא הייתי סודק ארבע מתוך חמש האצבעות בידי השמאלית.

ערב אחד, ג'יימי מושיב אותי ומספר לי שאנחנו עומדים לנסוע לנוטרה דאם כדי לראות את המקום, לבדוק את המים, ולהגיד כן. הוא הזמין לשנינו כרטיסים במחלקה הראשונה והכול. כנראה שזה אומר שהוא התגבר על העובדה שהלשון והזין שלי היו בתוך האיברים הפרטיים של בתו. בחור כארז ממש.

"אני לא רוצה שום התנהגות לא חוקית בזמן שנהיה בקמפוס. אם אתפוס אותך מעשן, שותה, או מזדיין — בו זמנית או אחד אחד — אני נשבע שתצטרך למצוא ספונסר אחר שיממן את ארבע השנים הבאות שלך כי זה לא יהיה אני." הוא מנופף באצבעו בפניי.

אני דוחף את העלונים על שולחן הקפה ומהנהן.

"ברור, אדוני."

"אלוהים אדירים." הוא נשכב בחזרה על הספה, ומניח זרוע על פניו. "אתה מלא חיים כמו גור כלבים שנדרס על ידי כל המשאיות במדינה. לפחות תנסה להעמיד פנים שאתה פה."

"אני פה, אדוני."

"אבל אתה לא נוכח."

מה אני יכול להגיד על כך? השמוק הזה נהיה לי הארי קרישנה עכשיו?

"ותפסיק לקרוא לי אדוני. אתה כמו בן בשבילי."

"הלוואי והיית מפסיק להגיד את זה, אדוני, כי יש לי רגשות חזקים כלפי הבת שלך והם לא כמו של אח."

הוא מתנשף, מתיישב, ומכה על שולחן הקפה כדי למשוך את תשומת ליבי. אני עדיין אותו בן זונה רופס שזרוק על הספה שהייתי לפני רגע. זה מרגיש כאילו שלחיים יש פשוט טעם לוואי של שום דבר כשדריה לא בסביבה, ומי שאמר שהזמן מרפא לקח אל־אס־די או משהו. כי זה לא הזמן שריפא אותו. ככל שהזמן חולף, כך מתחשק לי לתלוש את העור שלי מהגוף, לתת ללב שלי לארוז מזוודה וללכת לחפש אותה. לא פספסתי את העובדה שהייתי הרוס בגלל ויה — אך מעולם לא היה לי האומץ ללכת ולחפש אותה. עם דריה, זה סיפור אחר. משפחת פולוהיל יכולה להתחנן כמה שהיא רוצה. ברגע שאסיים את התיכון, אני אורז מזוודה, פותח את תוכנית החיסכון, והולך לחפש אותה.

"פן," הוא מזהיר. אני זורק את העט — זה שהשתמשתי בו בעשר הדקות האחרונות

כדי לכתוב איתו את כל הבולשיט על הנסיעה שלנו — וקם.

"רק תן לי את המספר שלה. אני לא אתקשר. רק אשלח הודעה."

"אתה רק מקשה על עצמך. אם באמת יש לך רגשות כלפיה, אתה תיתן לה ללכת בדרך שלה ולא תיצור עימה קשר, לא תפעל נגד רצונה בזמן שהיא מנסה להחלים."

"כמו שאתה עשית עם מל, נכון?" אני מצחקק במרירות, ונד בראשי. אני צועד במהירות לחדרי, אך הוא קם ומרים את קולו עליי. בפעם הראשונה, אי פעם.

"פן סקאלי."

אני מסתובב ומוחא לו כפיים לאט.

"וואו. אסקלציה. כרגע השתמשת בשם המלא שלי. לא כולו, כמובן. אתה לא יודע מה השם האמצעי שלי. אתה לא האבא האמיתי שלי, אחרי הכול."

אני סתם מתנהג כמו חלאה עם תוספת של חרא. אין לי שם אמצעי. אימא שלי לא טרחה מעולם. והאמת היא, שאפילו אם היה לי, אבי הביולוגי לא היה יודע מה הוא. אם הוא יודע מה צבע העיניים שלי, אני האפיפיור.

"תפסיק לרחם על עצמך כל כך, פן. היא זו שצריכה להתמודד עם חיים רחוק מהבית שלה, מההורים שלה, מכל מה שהיא מכירה, ולהתחיל מאפס," קולו של ג'יימי רועם.

"אז איך היא מסתדרת?" אני יורה עליו את השאלה שאני שואל כבר חודש, שוב.

"ובבקשה תחסוך ממני את תשובת הבולשיט של 'היא מתמודדת עם זה'. דריה לא מתמודדת עם דברים. היא שוחטת או מתקפלת. אין לה דרך ביניים, ושנינו יודעים את זה."

ולעזאזל, ממש אהבתי את זה כשהיא שחטה אותי ושיחקה בי. היא הייתה עינוי מתוק שהייתי מוכן לחוות מחדש, גם כשאני יודע איך הכול עתיד להסתיים. היא לא רוצה אותי. היא הבהירה זאת היטב.

"היא מתמודדת עם זה." ג'יימי מחייך ברשעות, מכניס לי, ועיניו הכחולות מטורפות ונוצצות. כמו דריה כשהיא בסביבה הטבעית שלה. "עכשיו, אתה מתכוון להוציא את הראש מהתחת ולעבור את זה בגבורה כמו גבר, או שאתה מתכוון להתפרק כמו ילד?"

"רק אם תעשה משהו בשבילי."

"נראה לי שעשיתי מספיק בשבילך, ילד." הוא זורק את ראשו לאחור וצוחק. אבל אני רציני לגמרי. כשהוא רואה את זה, הוא מפסיק לצחוק, ומגלגל את עיניו. שוב — כמו דריה. רק עכשיו, כשאני מחפש דברים שיזכירו לי אותה, אני מתחיל לראות עד כמה היא דומה להוריה. איך היא יכולה לחשוב בכלל שהיא אדם נוראי כשהיא עשויה משני אנשים שהכניסו לביתם שני בני נוער חסרי בית נקמנים ונוראיים, כשאף אחד אחר לא היה מוכן?

"אתה לא רוצה שאראה אותה? שאדבר איתה? שאדע איפה היא? בסדר. אבל אני רוצה שתיתן לה את זה." אני מרים את תיק הגב שלי ומוציא יומן מעור, זהה ליומן שהיה לדריה. זה לא צירוף מקרים שיש לנו את אותו יומן. מלודי נתנה את זה לוויה ביום שבו היא נתנה לדריה את שלה, לפני ארבע וחצי שנים. אני חושב — אף שלעולם לא אשאל כדי לוודא — שהיא רצתה ששתי הבנות יגיעו לאותן הבנות וינסו לגשר על כל החרא יחדיו. זה ממש לא עזר למלודי. ויה ברחה, ודריה יצאה מדעתה. אני לא יודע למה שמרתי את היומן הזה. אולי משום שזה היה בזבוז לזרוק לפח משהו שנראה יקר כל כך, עם כריכת העור וכאלה. התחלתי לכתוב בו רק אחרי ארבע שנים, בלילה שבו אימי מתה, וראיתי את דריה בפעם הראשונה מזה שנים.

כתבתי כדי שאוכל לזכור.

כתבתי כדי שאוכל לשחרר ולשכוח.

"מה זה?" ג'יימי זועף לעבר היומן. אני חושב שהוא חושב שזה היומן המקורי שהיה לדריה. אך החרא הזה נשרף יחד עם 'קן הנחשים'.

"דברים שכתבתי בשבילה. אל תקרא את זה."

"אתה יודע שאקרא." הוא צוחק.

"מה שתגיד, מעצבן אחד." אני גונח. "אז, אתה מסכים?"

"מסכים למה?"

"לשלוח לה את זה!" אני שואג. הוא משחק איתי, ואני שונא את זה.

ג'יימי מרים את עיניו לתקרה ומעמיד פנים שהוא חושב על זה. "אם תתחיל להתנהג כמו בן אדם ולא כמו זומבי, אולי."

אנחנו לוחצים ידיים בהסכמה, ובפעם הראשונה מאז שפגשתי אותו, לחיצת היד שלי חזקה יותר משלו.

פרק 27

כמה מתוק בטח יהיה
להביט לתוך עיניך שוב ולראות
אם אני הורגת אותך כמו שאתה הורס אותי

דריה

הדירה שלי יפיפייה.

מחוץ לקמפוס, חדשה, ענקית, ומרווחת. כשהגעתי לפה בהתחלה עם אבא, היא נראתה די ריקה, אבל אז מלודי שלחה מעצבת פנים, טיפאני, והעניינים החלו להתעורר. למדתי לאהוב את המקום, אפילו אם הוא חדש לי לגמרי.

עברו שלושה חודשים מאז שעברתי לפה. שניים מאז שאבא בא לביקור באופן אישי כדי לתת לי את היומן של פן. אני לא בן אדם של שליטה עצמית. קראתי את כולו מייד, ואז עשיתי את זה שוב, ושוב, ושוב.

מיליון פעמים, רציתי להרים את הטלפון ולהתקשר אליו, ולהגיד לו לבוא אליי.

מיליארד פעמים רציתי לקנות כרטיס ולחזור ליטודוס סנטוס' לזרועותיו הפתוחות.

אך בכל פעם, חסמתי את הרעיון הזה, בידיעה שעכשיו לא היה הזמן שלנו להיות ביחד, ושאנחנו חייבים להישאר ממוקדים. אני לומדת פה בתיכון, ומלודי ואבא טסים לכאן פעם בשבועיים כדי לבלות איתי את סוף השבוע. אני לומדת אט אט להתרגל לקרוא למל אימא שוב, אך בצעדי תינוק.

אני לא מרגישה פה בודדה במיוחד. זו עיירת קולג', וכל השכנים שלי בני עשרים ואחת או פחות. התחברתי עם ריץ' ועם וולקוט, ובת' ופיונה, שאיתם אני מסתדרת היטב. לבת' ופיונה יש את המספר של מל על חיוג מהיר והפוך. הן מקבלות את הקניות שלהן בסופר בחינם, ובתמורה לכך, הבטיחו להלשין עליי אם אערוך מסיבה או אביא בחור לדירה. ממש. כאילו שאי פעם אעשה דבר כזה.

מלודי אומרת שהמצב בבית משתפר, ואני לא מופתעת. מישהו היה חייב לקחת צעד לאחור ולתת לכולנו להחלים, והמישהו הזה היה חייב להיות אני. אני לא ממורמרת שנאלצתי להקריב את הקורבן הזה. אני רוצה שלפן יהיה קשר חזק עם אחותו. נייט, ווהן ולונה שולחים הודעות לנייד החדש שלי מדי יום כמעט. עד כה, נייט דיווח שווהן זרק את אסמה אחרי הווידוי שלה, בליית' הצליחה איכשהו להעיף אותה מקבוצת המעודדות ולהפוך לקפטן, וקולין דאג שאביו ילך לבקר את קאמילו בבית החולים. הם עומדים לשלם על השנה הראשונה שלו בקולג'. ווהן אמר שגאס נזרק מקבוצת הפוטבול על שימוש בסטרואידים בניסיון להיות גדול יותר ונחשק יותר בעיני מגלי הכישרונות והחליט לפרוש מהלימודים. אף אחד לא יודע איפה הוא, והאמת היא, שלאף אחד לא ממש אכפת. ויה

פרשה מקבוצת המעודדות אחרי כל מה שקרה, וככל הנראה מבלה עם הפריקים והחנונים של השמינית. זה ממש הצחיק אותי ובקושי הצלחתי להאמין. לונה, שאינה רכלנית גדולה, שולחת לי הודעה שביילי מתגעגעת אליי ומדברת עליי כל הזמן. היא שולחת לי עובדות מצחיקות על המקום שבו אני חיה בניסיון לגרום לי להתלהב יותר מהמקום.

לונה: השמועה אומרת שיש לכם את הפופקורן הכי טוב במדינה. תדאגי לקנות פופקורן לבן ותכיני אותו בווירלי פופ שאני שולחת לך.

לונה: גארפילד החתול גר שם. תחבקי אותו בשבילי.

לונה: שלחתי לך שני כרטיסים לקרקס בדואר. לכי! זה אמור להיות מדהים.

לונה: וגם שלחתי לך קופון למקום ההוא עם הפילה חזיר מצופה בפירורי לחם שאת חייבת לנסות. נסי את זה ותודיעי לי איך היה, טוב?

הכלבה צמחונית, ויודעת שאני מעדיפה למות מלהשתמש בקופונים (נראה לי שהיא האדם היחיד ב׳טודוס סנטוס׳ שיודעת בכלל מה זה), אך אני מעריכה את המאמץ אז אני תמיד שולחת לה הודעה בחזרה. נראה לי שאני מתחילה להתגבר סוף סוף על העובדה שהיא קסם, ואני אמיתית, אך אולי להיות אמיתית אינו פחות קסום.

אני לובשת את המעיל, הצעיף, וכובע הגרב שלי, ולוקחת את המפתחות מהקערה המכוערת שליד הדלת. קניתי אותה בחנות מזכרות. היא בצורת קסדת פוטבול מוזהבת. אני יוצאת לאוויר החורפי הקר, ומסתכלת במגפיים שלי מרסקות שלג חצי־מלוכלך שמתמוסס על המדרכות. השמיים אפורים, העצים לבנים, והקמפוס מתחיל לחזור בשקט לשגרה אחרי חג המולד. אני יודעת שאני לא חושבת על זה עד הסוף, ושאני צריכה להסתובב לפני שאראה אותם. אם אראה אותם בכלל. אך אני לא יכולה להתאפק. לראות את פן בוער בי חזק כל כך, שאני לא יכולה להרגיש אפילו את הקור שהשאיר אותי צפונה בדירה שלי רוב הזמן בשבועות האחרונים. אני רועדת מאדרנלין, והבטן שלי מתהפכת כשאני בולעת את הלחץ שעולה בי.

אני נעמדת מאחורי פסל של ישו מול הקמפוס כשאני צופה בפן ואבא על המדרגות של הבניין היפיפה.

פן גבוה יותר מאבא. אני לא חושבת שאי פעם הבחנתי בכך. וגם רחב יותר. ואבא שלי בחור גדול. הם נראים כאילו שהם מתווכחים. פן מניד בראשו, ומתהלך הלוך ושוב. הוא אומר לא, אך אני לא בטוחה על מה. אבא שלי מנסה לשכנע אותו — הם משחקים כמעט תופסת בהילוך איטי — אך פן מסרב להיכנע ויורד במדרגות במהירות.

אני רוצה לרוץ אחריו ולשאול אם הכול בסדר, אבל אין לי אומץ.

אני רוצה לעקוב אחריו ולראות אם הוא יישבר ואם הוא זקוק לי, אך אני מפחדת מדי.

במקום זה, אני מוציאה את הנייד ושולחת הודעה לאבא.

פן בסדר?

אני לא רואה אותו בשום מקום יותר, ומתחילה לדאוג. להילחץ. אני שונאת את זה.

אבא: את יכולה ללכת אליו ולראות בעצמך.

אני יכולה, אבל אני לא רוצה.

כי אני יודעת שלא משנה כמה זה קשה ברגע זה, היינו רעילים זה לזו בזמן שהיינו ביחד.

במקום זה, אני סבה על עקביי וצועדת חזרה הביתה. אני אוחזת במעיל שלי חזק יותר, וכורכת אותו היטב סביב החזה שלי כדי שהרוח לא תחדור פנימה.

אחרי הכול, יש לי חור בחולצה בגודל ליבו של פן.

למחרת, אני יושבת בפטיו הקר שלי וקוראת את היומן של פן. הדפים מקומטים וצהובים, ושדרת הספר הרוסה כמעט לגמרי. אני חייבת עותקים לפני שאהרוס אותו לגמרי. אך אני לא מוכנה להחליף את הדבר האמיתי בהעתק. אני מדפדפת בדפים, ומבחינה בשינוי ביחס וברגשות שלו מהפעם הראשונה שבה הוא כתב, מייד אחרי הקרב עם ווהן ב׳קן הנחשים׳, ועד לרשומות האחרונות כששנינו נקרענו לגזרים על ידי הרגשות שלנו. אני קוראת שוב את השיר הכי אהוב עליי שלו.

את תולשת וידויים מפי
תגובות מבשרי
מכות מאגרופיי
דם מליבי
עם עינייך בלבד
לפעמים אני רוצה לשבור את הקיר שבניתי בינינו
להכניס אותך
ולצפות בך הורסת אותי

אני מחייכת על האומץ שלו. לפן מעולם לא הפריע להיפגע.

אפילו כשהוא היה איש הפח, אפילו כשליבו פעם רק פעימה חלושה, שרק שרדה מבלי לעשות שום דבר אחר, הוא תמיד גרם לי להתאמץ. זה טיפשי, אם לא נוראי לגמרי, שאני פוחדת מדי לאהוב אותו.

מבועתת מדי להיפגע.

יותר מכל דבר — אני מפקפקת בעצמי מכדי לדעת שלא אדפוק את זה.

אני שומעת נהימות מהמרפסת ומזיזה את הראש קדימה, מציצה מטה. אני גרה על רחוב ראשי מול חנויות מיוחדות ופסטורליות במיוחד. אני צופה בפן ואבא יוצאים מסטארבקס. הם נראים כאילו שהם רבים.

רק שהפעם, אני יכולה לשמוע אותם. להבדיל מהדריה הישנה, אני נעצרת וחושבת אם אני אמורה. אם הם היו רוצים שאקשיב. אני קמה — אין לי מושג עם איזה כוח — ומתחילה לעשות את דרכי חזרה לסלון שלי כשאני שומעת שהשיחה עליי.

״אתה מתכוון לזרוק הכול לפח, פן? באמת? עשינו עסק. אמרת שאם אתן לה את היומן, תעמיד פנים שאתה עדיין מתכוון לשחק את המשחק. עדיין תעשה מאמץ בדבר הזה שנקרא חיים. ובכן, היא קיבלה את היומן, בסדר? תתקדם הלאה לעזאזל. תתחייב ותמלא את החלק שלך בהסכם.״

״אני לא נרשם. אני רוצה ללכת למצוא אותה,״ פן אומר בכעס. ״ואנחנו יכולים לעשות את זה בדרך הקשה, העקיפה, מבלי לדבר אחד עם השני שוב, או בדרך שלי, שבה תצא לי מהווריד. אמרתי לך תודה. אלף פעמים. אני לא מתכוון לקחת את המלגה המזדיינת ולהניח לדבר הזה להיעלם. זה לא ייעלם. סמוך עליי.״

ליבי נתקע בגרון. פן עומד לוותר על המלגה שלו כדי לנסות למצוא אותי? איזה שטויות הוא מדבר. אני מתהלכת הלוך ושוב על המרפסת שלי, מטרים ספורים מהם, על

אף שהם לא יכולים לראות אותי מהזווית הזו, ומשפשפת את הפנים עם הידיים.

מה לעשות? מה להגיד?

"אתה תהרוס את החיים שלך למען בחורה שלא רוצה אותך יותר," אבא אומר, וזה כמו ירייה בגב בשבילי. כי אני רוצה אותו. אני רוצה אותו יותר משאני רוצה את הנשימה הבאה שלי. אני רק לא יודעת אם אני מספיק טובה בשבילו, ואני לא יכולה לקחת סיכון שאפגע בו שוב. אך נראה כאילו שהוא כבר פגוע בדיוק כמוני.

פן מצחקק בקול קודר. "טוב. ההבדל היחיד ביני לבינך זה שמלודי אמרה כן, ודריה אומרת לא. אבל אתה, ג'יימי, עשית את אותו הדבר."

אני מבקשת ממלודי לבקר אותי באותו סוף שבוע. היא מגיעה מייד, מבלי לחכות אפילו לשישי. ובחמישי, כשאני חוזרת הביתה מהלימודים, אני מוצאת אותה במטבח שלי, מכינה את קדירת העוף האהובה עליי, ושקיות של מעצבים מלאים בבגדים מונחים על שולחן חדר האוכל. היא שמה מוזיקה בנייד שלה, וזה השיר האהוב Maniac מהסרט Flashdance. היינו רוקדות את השיר הזה כמו שתי משוגעות כשהייתי ילדה.

כשהיא רואה אותי נכנסת לחדר, היא עוצרת הכול, זוקפת את גבה, ומנגבת על הסינר את שאריות רוטב העגבניות מאצבעותיה. אני עומדת בכניסה למטבח, ובפעם הראשונה מזה שנים, רואה אותה כמו שהיא.

אימא שמנסה נואשות להתחבר מחדש עם הבת שלה אך לא יודעת איך כי שתיהן עשו טעויות רבות כל כך.

אני מצמידה את המצח למשקוף, ונושמת נשימה עמוקה.

"מה קרה, אהובה? הכל בסדר?"

לא. זה לא בסדר. פגעתי בה כל כך לאורך השנים, כשלא דיברתי איתה על התסכול, הפחד והקנאה שהרגשתי, ועכשיו אנחנו כמו שתי זרות שמשחקות במשפחה. אני נכנסת למטבח ועומדת מולה, ומפילה את תיק הגב שלי לרצפה, בדיוק כמו שעשיתי באותו יום בסטודיו כשוויה נכנסה וגנבה לי את ההצגה.

הפעם, מלודי לא מחפשת אף אחד אחר.

היא רואה אותי.

"ההורים שלנו מעצבים אותנו," אני מתחילה, ועוברת על דלפק השיש עם האצבעות. "את, מלודי, איבדת בי עניין באמצע הדרך ועברת הלאה לפרויקט אחר. לפיסת אומנות עם הפוטנציאל להיות חסר דופי. שמה היה ויה, ולמרות שתמיד קינאתי באנשים על כל מיני דברים, הקנאה שלי כלפי סילביה סקאלי כילתה אותי. רוצה לדעת למה, מל? כי היית מסתכלת עליה כמו שרציתי שתסתכלי עליי. כאילו שהיא כבר הייתה יצירת אומנות מעוצבת ומושלמת בזמן שאני הייתי בקושי חתיכה של קנבס מתוח על מסגרת מעץ. לא ראיתי את כל התמונה. לא ידעתי מאיפה הבגדים המפוארים שלה הגיעו. לא ידעתי למה ויתרת לה בימים שבהם היא לא לבשה בגדים הולמים, בזמן שגערת בכולנו על פחות מזה. לא ידעתי למה קנית לה את חטיפי האנרגיה האהובים עליה, או למה לקחת אותה לשבוע

בלונדון, או למה זה היה חשוב לך כל כך שהיא תהיה בכל שיעור."

דמעות עולות בעיניה, והן כמו מראה למה שמתחולל בראשה. אני רואה עכשיו, בבהירות שמעולם לא ראיתי, את מלודי פולוהיל שרציתי לפגוש כל הילדות שלי. זו שאינה רק בלרינה מוכשרת, מורה מדהימה ושיחת העיר, אלא נערה פשוטה — אולי אפילו כמוני — שנאבקת לעשות את הדבר הנכון למען משפחתה.

"כשוויה נעלמה וידעתי שזה היה באשמתי, לא חשבתי שמגיע לי אפילו את האהבה שלך יותר. נתת אותה, בכל זאת, בצורה דלילה. התרחקנו, יותר ויותר, אולי כמה סנטימטרים בכל שנה, עד הסמסטר הראשון בשנה האחרונה. הרגשתי כאילו שאת עושה דברים כדי לפגוע בי בכוונה. לייסר אותי על שהייתי רעה כל כך."

מלודי נדה בראשה, ומצמידה את קצות אצבעותיה לפיה. "בחיים לא. הייתי מתוסכלת ופגועה ולא ידעתי איך לתקשר איתך. המשכתי לחכות לך שתצאי מזה. רגע אחד, ניסיתי לדבר איתך בצורה כנועה כי חששתי מהבת שלי, וברגע לאחר מכן, הייתי מתעצבנת ומרגישה מתוסכלת, מאבדת את קור הרוח שלי. בשלב כלשהו, כשהבנתי שנהייתי גרועה בזה, פשוט הנחתי לך. וכשזה קרה, צפיתי בקשר שלך עם אביך, ועד כמה שאני אוהבת את בעלי מכל הלב, הבנתי לבסוף איך זה מרגיש להיות את. כי לא רק שקינאתי, אהובה, רתחתי מזעם.

מעולם לא אהבתי את ויה יותר ממך. את תמיד היית האהבה הכי חזקה וטבעית שלי. אך סילביה הייתה זקוקה לעזרה. היא הייתה ענייה, וסבלה התעללות, והוזנחה, ולא היה שום דבר שיכולתי לעשות כי ידעתי שאם אתערב, המצב יוכל להחריף עוד יותר בשבילה. כל מה שיכולתי לעשות היה לעזור לה בקניית הציוד שלה, לספק לה ארוחות ותמיכה, ולנסות לרשום אותה לאקדמיה המלכותית לבלט. ויתרתי לה על כל מיני דברים לא בגלל שהייתי מוקסמת מהכישרון שלה — אלא כי מישהו היה חייב. הכנסתי את פן ואת ויה לבית שלנו מבלי להתייעץ אתכן, וזו הייתה הטעות הכי גדולה שלי. הייתי ממוקדת כל כך בניסיון לכפר על כך שאכזבתי את ויה כשהיא נעלמה, שבקושי הבחנתי שאני דורסת את הבת שלי. אני כל כך מצטערת שהסתובבת בתחושה שאת חסרת ערך בגללי. תמיד היה לי קשה מאוד להביע את הרגשות שלי, ואני חושבת שזה משהו שאת ירשת ממני. לימדתי אותך איך להתנהג ולהיות קשוחה, כי הנחתי שזה מה שאת. נהיית טובה בזה כל כך, שהאמנתי לזה."

אני צוחקת על אף הדמעות, מנידה בראשי, ומנגבת אותן. "ממש רצית שאפסיק לנסות להיות בלרינה." אני נאנחת.

"רק בגלל שלא רציתי שתרגישי את אותו לחץ שאני הרגשתי כשהייתי ילדה. תמיד היה לך כישרון טבעי."

"שקרנית." אני נוחרת ומגלגלת עיניים, שרק גורם לעוד דמעות לזלוג.

היא מנידה בראשה וצוחקת, והצליל פורץ מבית החזה שלה בהקלה. "אוי, מרקס, את צוחקת עליי? תמיד היית מדהימה כל כך. צפיתי בך הופכת ליותר ויותר חסרת ביטחון ככל שהזמן עבר, ולא היה לי מושג שזה היה קשור אליי או לוויה. חשבתי שאת סתם עייפה ומשועממת."

"עייפה ומשועממת!" אני צווחת. "אימא, את לא מבינה כמה ניסיתי!"

אנחנו מפסיקות לצחוק. ולבכות. ולנשום. עיניה של מל נפקחות בתדהמה, ושתינו מסתכלות זו על זו בהומור מהול בהלם. והכרת תודה. כל כך הרבה הכרת תודה.

"קראת לי אימא."

"נכון." אני נחנקת מהמילים. "נכון. זה מה שאת. את אימא שלי."

אנו נפגשות באמצע לחיבוק שמעלים את כל השנאה הרעילה, התסכול, חוסר ההבנה וחוסר התקשורת. ככל שאני מבלה יותר בזרועותיה של אימי, כך אני יכולה לנשום עמוק יותר. אנחנו עומדות ככה במטבח במשך עשרים או שלושים דקות. עד שרגליי וזרועותיי כואבות מלעמוד ככה, מחובקות בתנוחה מוזרה במשך זמן רב כל כך.

"אימא?" אני הראשונה לדבר.

"כן אהובה?" אני יכולה לשמוע את האושר בקולה, וזה גורם לליבי לשיר.

"נראה לי שקדירת העוף שלך נשרפה."

פרק 28

אהבה היא שדה קרב
ונראה לי שנהרגתי
(רשומה אחרונה)

פן

יום סיום הלימודים

הכובע האדום והגלימה התואמת של טקס הסיום גורמים לנו להיראות כמו זרם של מחזור חודשי. אני לא צוחק, הדבר הזה אכזרי. אני לא יודע מי חשב על הרעיון להתאים את הגלימות שלנו לתלבושת הפוטבול שלנו, אך מי שזה היה, פשוט חייב להפסיק עם הסמים.

קנון וקאמילו משתרכים אחריי בשורה הארוכה שעל המדרגות שמובילות לבמה כשהמנהלת שלנו קוראת בשמותינו.

"לפחות הוא התגלח." קאם צוחק, מכניס מרפק לקנון ומטה את הסנטר שלו לעברי. הרגל שלו מחלימה, ואף שהוא עדיין צולע קלות, הוא רגוע לגבי זה בצורה מפתיעה. אני אומר מפתיעה, אך האמת היא, שאם יש משהו שלמדתי השנה, זה שאתה לומד להתמודד עם כל דבר שהחיים זורקים עליך. אנחנו הרבה יותר חזקים ממה שאנחנו חושבים, אך לפעמים, אנו עוברים עשרות שנים מבלי שתהיה לנו סיבה לבחון את זה. הקטע בחיים הוא שהם תמיד פוגעים בנו. אף אחד לא חי חיים קסומים. אפילו הבנות העשירות, הבלונדיניות, המהממות, המושלמות והפופולריות מסתירות סודות. אפילו קפטן קבוצת הפוטבול. אפילו האימא העשירה, שהתחתנה עם התלמיד לשעבר, המיליונר והחתיך שלה. ילדת הפלא הבלרינה. לכל אחד יש סיפור, ולכולנו יש פרקים שאנחנו מעדיפים לא לקרוא בקול.

"אתה נראה טוב, פן." קאמילו מכה בכתפי.

"אני לא בקטע של בנים, קאם. תפסיק לדבר," אני נוהם.

"מלודי וג'יימי פה?" קנון שואל, ומגחך קלות. מה הקטע עם האידיוטים האלה? הם מתנהגים כאילו שזו הפעם הראשונה שהם פגשו אותי, ואני טיילור סוויפט לעזאזל. אני מסדר את הכובע המטופש שלי ומשחרר אוויר שכלוא בריאותיי.

"כן, כן. וגם ביילי וויה."

"איפה הם?" קנון שואל.

"איפשהו בקהל." ישנם מאות כיסאות מול הבמה באצטדיון הפוטבול שלנו — מפלסטיק אדום, כמובן — אך לא טרחתי בכלל לבדוק, מל שלחה לי הודעה מוקדם יותר כדי להגיד לי שהם מתכוונים לשבת מאחורה, כדי שנוכל לחמוק החוצה כשהכול ייגמר

לארוחת ערב. הדבר האחרון שאני רוצה זה ארוחת ערב משפחתית, אבל הבטחתי להתנהג יפה לוויה, ועד כה, הצלחתי.

"לא בדקת אפילו? זה אכזרי." קאמילו מעמיד פנים שהוא מצטמרר, ומשפשף את זרועותיו.

אני מסתובב אליהם בעצבים. "מה הקטע שלכם שמוקים? אם זה קשור לוויה או לביילי, אז לא, אתם לא יכולים להתחיל עם אף אחת מהן. ביילי אפילו לא בת חמש־עשרה, סוטים דפוקים שכמותכם."

קנון פורץ בצחוק שגורם לבחורה שמאחוריו לדחוף לו מרפק לצלעות בזמן שקאמילו מניד בראשו בחיוך, ואומר. "פשוט תחפש אותם בקהל, חתיכת שמוק שכמוך."

עיניי עוברות על שורות הכיסאות בחוסר חשק. המנהל קורא לבחורה שנמצאת במרחק שני אנשים ממני. אין לי זמן לבולשיט הזה.

"שמאלה, אחי. תסתכל שמאלה," קנון מאבד סבלנות. עיניי עוברות לשורה האחרונה בצד שמאל, ואז צליל חד של זכוכית מתנפץ באוזניי, הלב שלי כנראה.

דריה יושבת שם בין מלודי וג'יימי. היא לובשת שמלה סגולה שגורמת לה להיראות כמו מין...לא יודע, פיה או משהו כזה. יפה כל כך שאני לא יכול למצמץ כי אני מפחד שהיא לא אמיתית בכלל. היא בוהה בי בישירות, זורקת לי עצם. חיוך ביישן ומהסס. אני רוצה שפי ישלח לעברה חיוך ענק, אך המוח שלי התנתק באופן רשמי משאר הגוף שלי, ואני לא יכול לתפקד.

תתפקד פן. תתפקד. אל תהיה הדפוק ההוא. חייך חזרה.

היא עומדת כי היא יכולה, כי היא נמצאת בשורה האחרונה, כי זה, אני מבין עכשיו, היה מתוכנן, והיא מחזיקה שלט בידה. חתיכת קרטון חומה עם מילה אחת רשומה עליה בטוש שחור.

שיחה?

אני מהנהן, ומרגיש את החיוך מתחיל סוף סוף להתפשט על פניי, משתחרר.

כן. לעזאזל. כן.

"פן סקאלי," המנהלת הווארד צועקת במה שמרגיש כמו הפעם המיליון בקולה חסר הסבלנות. כמה זמן עמדתי פה, ונעצתי עיניים בדריה?

"פן סקאלי? הזדמנות אחרונה לקחת את התעודה שלך. תצטרך אותה אם אתה רוצה ללמוד בנוטרה דאם." היא מושכת באפה, ודוחפת את משקפי הראייה שלה במעלה אפה. אני עושה את דרכי לאורך הבמה כשאנשים מתפרצים במחיאות כפיים ושריקות. עיניי עדיין על דריה. העיניים שלי תמיד על דריה. נוטרה דאם, הסכמתי ללמוד שם בלי שרציתי בכך, לאחר שג'יימי ממש צעק עליי שהבת שלו ואני לא נהיה ביחד, זה יצטרך אולי להידחות שוב.

אלך לאן שדריה הולכת. אפילו אם זה ישר לגיהינום.

אני לוקח את התעודה שלי, ממלמל תודות, מחבק את המנהלת, ויורד במהירות מהבמה לעברם. טכנית, אני אמור לחזור לכיסא שלי כמו שאר התלמידים כדי לזרוק את הכובע באוויר. אבל טכנית, הייתי גם בחיים בסמסטר האחרון אף שכל מי שמכיר אותי יודע שזה לא באמת נכון.

אני רץ לאורך השביל הצר שבין הכיסאות, יודע שכל העיניים עליי, על אף שאין לי מושג בכלל איך היא תגיב כשאעמוד מולה.

היא עדיין עומדת. מל עומדת בדרכי להגיע אליה, והיא לא עושה שום סימן של תנועה

או תזוזה. אז אני פשוט עומד שם, מתבונן בדריה מתבוננת בי, מנסה לא להבחין בכך שכולם סביבנו מחייכים. אין לי אוויר אף שסיבולת הלב ריאה שלי מושלמת.

"את פה." ככל הנראה, אני עדיין ברמה נמוכה יותר מבחינה אינטלקטואלית, אפילו לעומת חיות בר כשהיא בסביבה.

היא מצחקקת לתוך כף ידה, ומביטה מטה על רגליה. אני יכול להרגיש באנרגיה סביב שהיא השתנתה. אני יכול להרגיש את זה עמוק בבטן שלי שגם אני. עיניי משוטטות על פניה וגופה, מנסות להבחין איך היא עוד השתנתה. אם היא שזופה או עשתה קעקוע חדש או תספורת או גבר מזדיין אחר צמוד לזרוע שלה. אך היא פשוט נראית כמו דריה הישנה והטובה.

"אני פה," היא אומרת.

"תודה."

"לא הייתי מפספסת את זה בעד שום הון שבעולם. אתה יודע את זה, נכון?"

לא, אני לא, ואני מנסה להגיד לעצמי לא לפתח ציפיות כי הן דופקות עם האגרופים הקטנים שלהן על דלת המרתף במוחי, רוצות להתפרץ החוצה. היא פה רק כדי לתמוך בי. הטקס של ויה מתקיים בשבוע הבא, ואולי היא רוצה להיות שם בשביל הטקס של 'אול סיינטס' גם כן. אבל אז למה שאראה אותה פה, בהפתעה, ולא בבית, שאותו עזבנו לפני כמה שעות?

היא רוצה לדבר סוף סוף. יש לי כל כך הרבה מה לומר לה, שאני רוצה לכתוב את זה בנייד שלי כדי שלא אשכח את הדברים החשובים. אבל יש לנו את המסעדה המטומטמת הזו שחייבים ללכת אליה. אוכל זה לנמושות. אין סיכוי שאצליח לאכול משהו ברגע זה מלבד הכוס של דריה. אבל אני בספק אם ההורים שלה רוצים לדעת את זה.

אני מסתובב למלודי וג'יימי.

"יש סיכוי שנוכל לדחות את ארוחת טקס הסיום הערב?"

"אין שום סיכוי בעולם," ג'יימי עונה בקול עוקצני, עיניו עדיין על מסך הנייד שלו כשהוא כותב אימייל, ורגליו הארוכות שלובות. מכנסיו עולים, וחושפים גרביים מצחיקות וצבעוניות.

"לעזאזל," אני אומר.

"דבר יפה," מל שרה, ומדפדפת בעלון שקיבלה בשער, אך לא באמת קוראת אותו.

אני מסתובב שוב אל דריה ולוקח את ידה על אף שמל בינינו. דריה מטה את ראשה לעבר הבמה, ועיניה לא יורדות מפניי.

"כדאי שתחזור לשם כדי שתוכל לזרוק את הכובע שלך."

בפעם האחרונה שדיברנו זה עם זו, היא הבטיחה לא לעזוב, אך עזבה. אני לא מוכן לקחת שום סיכון. כדאי לה להוציא צו הרחקה כי אני לא מתכונן לתת לה לצאת מטווח הראייה שלי. אני מחייך ומושך אותה אליי עם מל, ג'יימי, ויה ובילי עדיין סביבנו. אני מועך אותה בחיבוק.

"תדאג שהחיבוק שלך יתאים לגילאי **13** ומעלה," ג'יימי משתעל לתוך האגרוף שלו, ושנינו צוחקים.

הדבר האחרון שאני אומר לה לפני שהיא זזה לאחור, זה הדבר הכי אמיתי שאי פעם אמרתי בחיי.

"התגעגעתי אלייך."

ארוחת הערב סוריאליסטית.

כולם מתקיימים כאילו ששום דבר לא קרה, וזה הדבר הכי רחוק מהאמת. אני מתעל את הטד באנדי הפנימי שלי ובוהה בדריה כל הזמן, תוהה מה הסיכויים שמל, ג'יימי, ביילי וויה ייעלמו לגמרי פתאום. דברים כאלה קרו בעבר. בעיקר בסרטי מדע בדיוני, ובכל זאת.

אני צופה בדרך שבה דריה חותכת את הסטייק שלה לחתיכות כאילו שהיא המציאה את הסכו"ם. מעריץ את הדרך שבה היא מגניבה הצצות לעברי כדי לראות אם אני עדיין מסתכל (אני תמיד מסתכל), ואיך שהיא טופחת על קצות שפתיה עם מפית.

אני צופה בהכול. אני לא אוכל דבר. הם משוחחים על מזג האוויר והרכילות בעיירה, כשאני שואל את דריה איפה היא הייתה.

"איפה את גרה?" אני מודע להתרגשות בקולי, אך השארתי את הגאווה שלי בדלת.

היא מרימה את עיניה מהצלחת שלה ומחייכת אליי, אך לא אומרת דבר. אני לא שואל שוב.

משפחת פולוהיל משלמת את החשבון ויוצאת החוצה, הם נעצרים מול הטסלה של ג'יימי. אני הגעתי לפה עם הפריוס כי הייתי צריך להגיע לבית הספר לפניהם. אני אוחז בשרוול הקרדיגן של דריה ומכחכח בגרוני.

"צריכה טרמפ?"

כולם משתתקים לרגע. דריה יורה מבט לעבר הוריה, שואלת שאלה, וג'יימי מקמר גבה.

"תנסח מחדש, ילד."

"אני מתנצל. אדוני. מיס פולוהיל, האם תהיי מוכנה לתת לי את הכבוד ולהיכנס לעגלה שלי? יש לי חרב ענקית..."

ג'יימי מכה בראש וצוחק. הוא דוחף את דריה המהססת לעברי.

"לכו. דברו. תריבו. תאשימו את ההורים שלכם בהכול. אבל כשתחזרו הביתה, אני לא רוצה שום דרמה תחת קורת הגג שלי."

וככה בדיוק, היא בתוך הרכב שלי. וכשאני מכניס את הרכב להילוך, אני נזכר שהיא מעולם לא הייתה פה. מעולם לא לקחתי אותה למקומות. מעולם לא עשיתי שום מאמץ, נקודה. לקחתי את שרשרת אבן הזכוכית, ואז את הבתולים שלה, ואז הקנטתי אותה על שניהם לפני שזרקתי אותה לגמרי על פי דרישתה של ויה. ולכל אורך הזמן הזה, היא חשבה שאני מתעסק עם אדריאנה. אך מעולם לא התעסקתי עם אדריאנה. עד שהבחנתי שהיא הפכה לאישה, גם רט הבחין, והוא עשה משהו לגבי זה.

רט. חתיכת דרך להתחיל שיחה.

"רט מת," אני אומר בלי שום רגש כשהיא נחנקת מהרוק של עצמה, ומשתעלת. אני לא מסתובב להסתכל עליה כשאני טופח על גבה. אני יודע בדיוק לאן אני נוסע. רחוק מפה ולמקום היחיד שאני צריך להטמיע בזיכרונה כדי שתזכור למה אנחנו עדיין צריכים להיות ביחד.

"מה קרה?"

"מנת יתר."

"זה עצוב."

"לא, זה לא." הוא היה אנס מתעלל שהכה את כל המשפחה שלי עד זוב דם, ואז הכניס להיריון נערה מתבגרת.

דריה מושכת באפה. "אתה צודק. זה לא. איך גילית?"

"לפני שלושה חודשים בערך, הוא החל להתקשר. בלבל את המוח על קבלת תשלום רטרואקטיבי על כל התקופה שגרתי אצלו. הוא ניסה לסחוט מההורים שלך כסף או משהו. רצה לעשות עסקה עם ג'יימי שבה הם יחלקו ברווחים שלי אם אצליח להגיע לליגת הפוטבול הלאומית. ועד שג'יימי שלח את עורכי הדין שלו לאיים על רט, הוא לא ענה לטלפון או למכתבים. אז נסענו לשם. הגופה שלו הסריחה, למרות שאפשר להגיד את זה עליו גם כשהיה בחיים."

אני לא מאמין שהיא מחייכת מהמילים המטומטמות שלי, ואני לא מאמין שאני אומר אותן. אני מחנה מחוץ לפארק 'קאסל הילי' ומכבה את המנוע. אני עוקף את הרכב, פותח את הדלת שלה ומושך אותה החוצה, ואז שנינו צועדים בשקט. חולפים על פני הספסל שעליו אדריאנה ואני ישבנו ביום שבו היא צפתה בנו מהצד השני של הפארק, ואני מוביל אותה עמוק יותר לתוך היער. אנחנו לא עוצרים או מדברים עד שאנחנו מגיעים לגזע העץ השבור שעדיין נמצא שם. למקום שבו עשינו סקס בפעם הראשונה.

אני נשען על הגזע ומשלב את זרועותיי על החזה.

"הבטחת," אני אומר בשקט. מתי שהוא בין טקס הסיום והכניסה למסעדה, הורדתי את גלימת הדמים, ועכשיו היא יכולה לראות בבירור את החולצה השחורה שלי, ואת החור בתוכה, ועד כמה שאני לא בסדר.

היא מהנהנת, וידה חודרת לתוך שיערה כשהיא מעסה את העורף שלה.

"אני יודעת. אני מצטערת. אני ממש מצטערת."

היא לא נותנת לי תירוץ, וזו התחלה טובה, אבל אני לא יודע מה זה אומר לעזאזל.

"אם את רוצה לשמוע את החלק השני של הסוד שלי, את צריכה להבטיח לי משהו."

"מה אני צריכה להבטיח?"

"את עצמך," אני אומר בשקט. "צדקת, באותו יום שאמרת לי שניסית להיות שלי אבל אני מעולם לא הצעתי לך את עצמי. עכשיו אני מציע. ואם את רוצה את כל מה שיש לי, את צריכה לתת לי משהו. בואי נתחיל בהבטחה. הבטחה אמיתית, הפעם."

היא בוחנת אותי בחשש, ואני שוקל את האפשרות שכשהיא אמרה לי שהיא רוצה לדבר, היא התכוונה לסגירת מעגל או בולשיט אחר. אני מחזיק את הנשימה בריאותיי.

"אני מבטיחה," היא אומרת בקול החלש והשקט ביותר ששמעתי בחיי. "אני מבטיחה שאני חזקה ומספיק טובה בשבילך, ואני רוצה את הסוד שלך. אני רוצה את כל הסודות שלך. הסמסטר הזה היה נוראי בלעדיך. איך הצלחתי בכלל לחיות בלי הנוכחות שלך בחיי? הזוי." היא מגלגלת עיניים.

אני מרים את עיניי וכמעט נופל לברכיים מרוב אושר.

זה.

אני מוציא את שרשרת אבן הזכוכית ששמרתי בשבילה, ליתר ביטחון, וזורק אותה בינינו. היא תופסת אותה.

"אתה רוצה שאענוד את השרשרת שלי?" היא מקמרת גבה.

אני מתרחק מהגזע וצועד לעברה, לוקח את השרשרת מכף ידה, וסוגר אותה חזרה

סביב צווארה.

"איפה הפסקנו לגבי הסוד שלי?"

"קודם כול, אני רוצה שתגיד לי שלא שכבת עם אף אחת אחרת מאז שעזבתי." היא מסבה את ראשה כדי להסתכל עליי, וגופה עדיין מול הגזע.

"אפילו לא החזקתי את היד של מישהי אחרת. אפילו כשעשיתי ביד — זה היה עם מחשבות עלייך. לעזאזל, אפילו הזקפה שלי בבוקר שייכת לך."

היא צוחקת, ומנידה בראשה. התגעגעתי לקול שלה. לצחוק שלה. אליה.

"תודה. טוב, הפסקנו בנקודה שבה סבתא שלך קיללה אותך כשקרעת את החולצה שלך. על מה הייתה הקללה?"

"אה." אני לוקח רגע כדי לעצום עיניים ולהתענג על הריח בשיערה. "אז סבתא שלי כועסת, והיא רוצה שאתנהג יפה. היא אומרת לי שהדרך היחידה להסיר את הכישוף, הקללה, איך שקוראים לדבר הזה לעזאזל, היא שאני צריך להתאהב. זה מזכיר לי בולשיט בסגנון היפה והחיה, ואני לא מאמין לזה, אבל אני חושב, אפילו בגיל חמש, שזה בסדר. אני יכול להתאהב אלף פעמים בשעה. אולי לא בגיל חמש, אבל בגיל שלוש־עשרה או ארבע־עשרה, בהחלט. אז כמובן שהיא מוסיפה פרצה."

אני נוחר בבוז כשאני חושב על הפעם הראשונה שפגשתי את דריה מקרוב, אחרי שראיתי אותה יוצאת ונכנסת משיעור הבלט שלה במשך שנים.

"מה הפרצה?" היא מסתובבת ואוחזת בכתפיי.

אסקלציה.

אני מעביר את האגודל על הלחי שלה, ומחייך.

"היא אמרה שרק אהבה אמיתית תוכל להיפטר מהקללה. והיא תצטרך להיות הדדית. ואמיתית. ולכל החיים. ובעיקר, היא אמרה שזאת לא יכולה להיות סתם בחורה. זאת תהיה בחורה שיכולה להפוך לסקאלי, כמונו. אבל הייתי בן חמש, וטמבל, ועל משככי כאבים, אז מה ששמעתי היה סקאל אייז, עיני גולגולת. אז צחקתי וצחקתי עד שהיא הרביצה לי עם מטאטא. אבל רוצה לדעת מה הקטע המוזר?"

דריה מהנהנת.

"כשראיתי אותך שבורה כולך ועצובה ואזרתי אומץ לדבר איתך, באמת היו לך גולגולות בעיניים. כמו ג'ולות לבנות, בום, באמצע האישונים שלך."

דריה לוקחת את ידי ומצמידה את שפתיה לכף היד. ליבי מאיץ.

"בכל פעם שקראת לי ככה, בעצם קראת לי אהבת חייך?" היא שואלת בשקט. אני מחייך.

עכשיו היא קולטת. "איפה היית הסמסטר הזה, עיני גולגולת?"

"חיכיתי לך." תורה לחייך. "במקום שאליו תמיד ידעתי שתבוא. בסאות' בנד, אינדיאנה. נוטרה דאם."

סוף דבר

פן

נוטרה דאם, שנה א'

"אוי בשם מרקס, יש לי יבלות ברגליים בגודל של הראש שלך, פן. מה קורה?" דריה מתלוננת. להגנתי אומר, שאיש לא אמר לה לנעול את נעלי העקב האדומות ההן להליכה הארוכה שלנו. להגנתה אומר, שהחרא הזה ארוך מדי לעזאזל. אני לא יכול לראות את הסוף שלו, ואני די בטוח שהייתי צריך לארוז מים, אדוויל, ואולי אפילו אוכל לדרך.

"רק עוד קצת, בייבי."

היא מחזיקה מעמד כמו גדולה מבלי לשאול אותי שאלות או לפקפק במניעים שלי. אמרתי שאני מעדיף שהיא לא תשאל שאלות, והיא סומכת עליי. למה היא סומכת עליי זה מעבר לבינתי, אך היא סומכת. זכיתי בפרס הגדול מכל הבחינות כשמדובר בחברה שלי. היא חתיכה, מלאת חמלה, מצחיקה, פרועה, ואבא שלה מוכן לשלם על כרטיסי הטיסה שלנו כשאנחנו חוזרים הביתה לחגים.

דריה נושפת ומתחילה לשרוק. היא משועממת. היא אף פעם לא הייתה בקטע של הליכות מהירות או ריצות. היא מעדיפה לרקוד בסטודיו. היא הצטרפה לנבחרת המעודדות בנוטרה דאם ואפילו לא חושבת להיות הקפטן שוב. היא הרבה יותר מרוצה לעשות מה שבא לה.

"ויה אמרה שהיא נהנית בסנטה ברברה."

אחותי לומדת בקולג' קהילתי ונהנית מכל רגע. נראה לי שזה בגלל שזה קרוב כל כך למל, ג'יימי ובליילי. היא לא כל כך אוהבת לצאת מאזור הנוחות שלה ועדיין צריכה שיחזיקו לה את היד. השתפרנו בכל הקטע של להיות תאומים, וויה ודריה החלו למעשה להיות בקשר. קשר קר, אך מתקיים. בשלב זה אין לי אשליות או ציפיות שהן יהפכו לחברות הכי טובות. אם הן יכולות להצליח לא להרוג זו את זו בחגים — וכך זה נראה עד כה — אני מאושר.

"יופי. יופי," אני אומר. דעתי מוסחת מדי מהטירוף שעומד לצאת לי מהפה בשביל שיהיה לי אכפת מוויה.

"היא יוצאת עם בחור ממש מתוק בשם דאג. נראה לי שהיא תביא אותו הביתה לחג ההודיה."

"דאג זה שם נורא, אבל כל דבר עדיף מגאס."

"טוב, מה קורה פה?" היא נעצרת. לא. לא. היא לא יכולה לעצור. יש לנו אולי עוד שלושה מטרים כדי לסיים את הטיול. אני מושך אותה מהשרוול וממש גורר אותה את שאר הדרך בין שני האגמים בקמפוס שמתעגלים כמו הספרה שמונה.

"אמרתי בלי שאלות."

"בסדר! אבל אתה יכול לשחרר לי את היד? כף היד שלי מזיעה לגמרי, ולמרות שאני אוהבת שאתה זורק עליי פירורים רומנטיים, זה מרגיש קצת תלותי, פן."

אני צוחק ומניד בראשי. "עוד שני מטרים."

"מרקססס," היא אומרת. "אתה הורג אותי, סמולס."

כשאנו מגיעים למקום, אני מסתובב אליה, ומשחרר את ידה.

"אומרים שאם סטודנט וסטודנטית מחזיקים ידיים והולכים בקמפוס סביב שני האגמים שמתעגלים כמו הספרה שמונה, הם יתחתנו."

לאור העובדה שאנו כבר חיים ביחד בדירה שהוריה של דריה קנו לה, וכבר הכריזו עלינו כולם כעל 'הזוג' בקמפוס, אני מנסה להגיד לעצמי שזה לא אמור לחרפן אותה. אבל דריה לוקחת צעד לאחור, וחופנת את פיה.

"זו הצעת נישואים?"

"לא" — אני מחייך — "אבל זו הבטחה שתקבלי אחת לפני שנסיים את הלימודים. נשמע טוב?"

היא מהנהנת. "נשמע...מעולה."

אני משחרר אנחת רווחה. בסדר. יופי. פאק.

דריה

נוטרה דאם, שנה ג'

אני יוצאת מהכיתה ומחבקת את ספרי הפסיכולוגיה שלי קרוב לחזה. לאחר דיונים רבים עם אימי, החלטתי לבסוף מה אני רוצה להיות כשאהיה גדולה. להפוך ליועצת בית ספר ולעזור ל'דריות' קטנות בעתיד. תיק הגב שלי עם המקבוק, הנייד, הארנק ושאר חפציי על כתפיי, מרגיש קל כנוצה. אני לא יכולה לחכות לראות את החבר הכוכב שלי משחק נגד נייבי הלילה. פן מתלהב מאוד מלימודי מדעי המדינה. אני חושבת שהוא רוצה לחזור ולהשפיע בשכונות שירקו אותו ואת גאס ואת ויה החוצה לעולם.

חיוך מרחף על שפתיי כשאני חושבת על ליל אמש. כששכבנו במשך זמן רב וחזק כל כך שהוא התלונן שלא יישאר לו כוח למשחק היום. על אף שזה נראה בלתי אפשרי, סקס בינינו הופך עוד יותר אינטנסיבי ונואש ומשמעותי ככל שהזמן חולף.

אני עומדת לצאת מליונס הול בקמפוס, וצועדת תחת הקשת החשוכה ביום הסתווי הזה, כשיד מתגנבת מאחוריי ומושכת אותי לפינה בקשת. גבי פוגע בחוזקה בקיר, ואני פולטת גניחה היסטרית.

לא. זה לא קורה. לא.

יד חופנת את פי, ואני חושבת שאני צריכה לצרוח או לנשוך אותה כשהגבר שאליו שייכת היד בוהה בי ממרחק של סנטימטרים ספורים. החבר שלי.

החבר־בקרוב־מת שלי.

הוא מזיז את כף ידו מפי בחיוך שחצן.

"מה בשם אלוהים אתה חושב שאתה —"

הוא משתיק אותי בנשיקה, שפתיו מתחככות בשלי בכוח, ואני מתמוססת ונאחזת בשולי חליפת הריצה שלו. אני משוגעת על הבחור הזה. אוהבת אותו עד כדי טמטום וחרמנית עליו בצורה מביכה. כשאנו מפסיקים להתנשק ושואפים אוויר, הוא מטה את ראשו לאחור, ובוהה בי, רגוע ביותר ורציני.

"יש לי משהו בשבילך."

אני מעפעפת בריסיי כשהוא מוציא תפוח אדום מתיק הגב שלו וזורק אותו לידיי. עיניי נפקחות בתדהמה כשאני מבינה למה הוא מתכוון.

"המשחק נגמר. ניצחת. כבשת אותי למרות שאני הייתי זה שפלש לתוך הטריטוריה שלך בלי הודעה מראש."

אני חסרת מילים. אז אני בוחרת לעשות את הדבר הכי מטומטם באותו רגע. אני לוקחת ביס מהתפוח, מצמידה את שפתיי לשלו, ושנינו נוגסים בזה באמצע.

כמו ביפיפייה והיחפן.

"ניצחונות מתוקים יותר כשחוגגים אותם ביחד," אני לוחשת.

"בסדר. ניסיון שני. הפעם, אני ממש מקווה שתביני את הרמז כי יש לזה הרבה משמעות. לפי סיפורי העם המסורתיים באזור הזה, אם שני אנשים, משני המינים מתנשקים תחת קשת ליונס, זה מוביל לנישואים. את עוקבת אחריי, מיס פולוהיל?"

אני ממצמצת אליו, ונושכת את השפה בכוח כדי שלא אצחק בהיסטריה. מה זאת אומרת ניסיון שני? מתי לעזאזל היה ניסיון ראשון? פי מתכווץ לצורת O, כשהאסימון נופל לי.

"אתה מתכוון..."

הוא מהנהן אליי בחדות, ועוצם את עיניו.

"זה היה לי בכיס בשנה שעברה. זה בכיס שלי עכשיו. אני לא יכול עדיין להרשות לעצמי לקנות יהלום, אז זה חייב להיות..."

"אבן זכוכית כתומה במקום," אני מסיימת בשבילו, וליבי משתולל בבית החזה. הוא מחייך.

"בבקשה, בשם אלו...מרקס, תגאלי אותי מייסוריי כבר ותגידי לי שתהיי אשתי. אני לא מבקש ממך להתחייב השנה. או בשנה הבאה. או אולי אפילו לא בעוד שנתיים. אני מבקש ממך להיות מחויבת להתחייב, וכן, אני יודע עד כמה זה נשמע כמו דוקטור פיל."

אני כורכת זרועות סביב צווארו ומנשקת אותו חזק כל כך שאני חושבת שהשפתיים שלנו עלולות ליפול. הוא מרים אותי מהאדמה באוויר, מנשק את לחיי, את אפי, את המצח שלי, ולבסוף, את הסנטר שלי.

"שיייייט," הוא אומר. "את עדיין לא אמרת את המילים, עיני גולגולת."

החולצות שלו נראות מושלמות בלי החורים בימים האלה. גם שלי.

"כן, פן סקאלי. זה יהיה לי לכבוד להיות אשתך."

"תודה לאל לעזאזל, חשבתי שאזדקן ואמות מאחורי הדבר הזה," אני שומעת מפינת הקשת ומטה את ראשי. כל קבוצת הפוטבול שלנו, קבוצת המעודדות, אימא, אבא, ביילי, ויה, נייט, לונה, ווהן, ובחורה שאני לא מכירה אך שמעתי הכול עליה. אדריאנה שם גם כן, עם הרפר על מותנה. קאמילו עומד עם הזרוע שלו סביב כתפה, והם מחייכים. לא רק אלינו, אלא גם זה לזו.

אימא ואבא מוחאים כפיים. ביילי מקפצת במקום. נייט מרים אגודלים, ווהן מגלגל

עיניים אך מחייך. לונה, אדי, הרפר וקאמילו מסתכלים עלינו כאילו שזכו בפרס. מאושרים באושרנו.

וזה מה שחברים טובים ומשפחות עושים.

הם מרימים אותך ומוציאים אותך מהבוץ של השגיאות של עצמך.

וכשאת הגרסה לא הכי טובה של עצמך? ובכן, הם עדיין שם, מחכים, כי כולנו אנושיים לעזאזל.

הסוף

תודות

אני תמיד משכתבת את הספרים שלי, אך הספר הזה דרש שלוש טיוטות עד שהצלחתי. לא. רגע... ארבע. כן. ארבע, גרסאות שונות לגמרי של הסיפור של דריה. ואת כולם קראו שרליי רוז וטיחואנה טרנר, אז מספיק לומר, שהן צריכות להיות הראשונות שזוכות להכרה על הספר הזה.

וגם, ללאנה קארט, מליסה פאניו־פיטרסן, שרה גרים סנטץ, איימי הולטר ואווה האריסון. תודה שאתן לא שונאות אותי. אני מעריכה את זה.

לאנג'לה מרשל סמית', פייג' סמית', וג'ני סימס, העורכות הנפלאות שלי — אני לא יכולה להודות לכן שאתן לא שונאות אותי, כי אני לא יודעת איך זה אפשרי, אך תודה לכן על שאתן תמיד סבלניות איתי. אני מעריכה את זה, גם כן.

ללטישיה האסר וסטייסי בלייק, שתמיד מייפות את הספרים שלי. תודה על הכישרון המדהים שלכן. וללין תהל כהן, העוזרת האישית שלי, תודה שאת עושה הכול חוץ מלנשום בשבילי. אני תלויה בך נואשות.

להלנה האנטינג — תודה שהחזקת את ידי. ג'ן ווטסון — תודה שאת קיימת. ולסוכנת שלי, קימברלי ברואר, שגרמה לסדרה הזו לקרות עוד לפני שהתחלתי לכתוב אותה אפילו. את ואוו. כולכן.

תודה מיוחדת לקבוצה סאסי ספארו, הקבוצה הכי אהובה עליי ביקום, ולקבוצת הרחוב הנפלאה שלי, שכל הזמן גדלה, אז החלטתי פשוט להתחיל להקדיש את הספרים שלי להן כדי להביע את הערכתי, שני אנשים בכל פעם.

תודה ענקית לסושיאל בטרפליי על שירותי יחסי הציבור הנפלאים. ג'ן, את בהחלט משענת ואחד האנשים האהובים עליי בתעשייה. ברוק, שרה, נינה — אין עליכן!

הייתי רוצה להודות גם לבלוגריות שלקחו את הזמן לקרוא את הספר הזה רק מתוך אהבתן למילה הכתובה, ולך, הקוראת, שמאפשרת לי לעשות את מה שאני אוהבת. אנא שקלי להשאיר ביקורת קצרה וכנה אם יש לך זמן.

אסירת תודה תמיד,
ל'. ג'יי. שן

נהניתן מ״יפיפה חסר מעצורים״? דאגו להישאר בלופ!

הצטרפו לקבוצת הקריאה שלי **—** https://goo.gl/eqDz46

הרשמו לניוזלטר שלי **—** http://eepurl.com/dgo6x5

עקבו אחריי ב״אינסטגרם״ **—** authorljshen@

עשו לייק לדף הסופרת שלי **—** www.facebook.com/authorljshen

ל'. ג'יי. שן

ל'. ג'יי. שן, סופרת רבי המכר של ה – USA Today, כותבת רומנים עכשוויים, גרה בדרום קליפורניה עם בעלה, בנה, וחתול שמנמן ועצלן.

לפני שהתחתנה, היא טיילה בעולם ואספה לעצמה חברים מכל מיני מקומות. חברים שישמחו לספר שהיא חברה לא נעימה, תמיד שוכחת ימי הולדת ואף פעם לא שולחת ברכות לחגים.

היא נהנית מהדברים הפשוטים של החיים, כמו לבלות עם המשפחה ועם חברים, לקרוא ספר טוב עם כוס יין (היא קוראת בממוצע 4 ספרים בשבוע), לצפות בנטפליקס, ולגלוש באינטרנט (שם היא אורבת לשחקן הקנדי סטפן ג'יימס).

